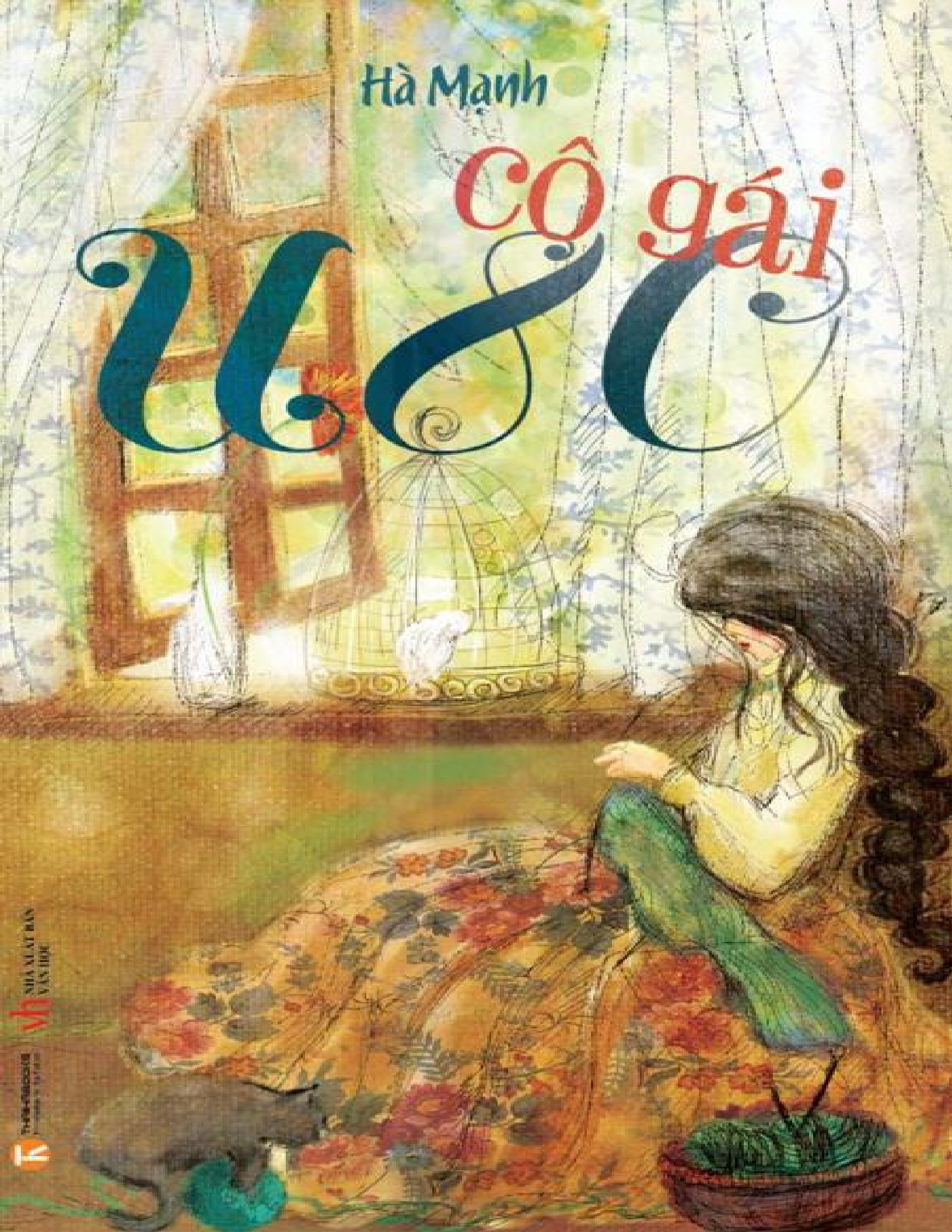

Hà Mạnh

Ước Cô gái

Chương I

I. Phố đêm

Ngày 14 tháng 12 năm 2011.

Hôm nay Hà Nội lạnh lẽo vô cùng. Những cơn gió chen nhau lùa vào tận kẽ tóc, An vội túm chặt hai bên vạt áo, khép nép bước những bước chậm rãi. Con phố này ngày nào cô cũng bước chân qua, vào mỗi buổi trưa cho đến khi trời nhá nhem tối. Cô từng để mặc cho tóc xõa rối bù theo chiều gió vào những đêm hè, cô từng hít thật sâu, thật khoái chí khi những cơn gió thu mang theo mùi hoa sữa tạt nhẹ vào mặt. Nhưng đây là câu chuyện của những mùa gió cũ kỹ. Hôm nay, và rất nhiều hôm khác, An cuốn khăn kín bụng, chỉ hấp hế hai con mắt. Cô biết ơn những cơn gió mùa đông này lắm, vì nhờ thế cô được mặc sức cuốn khăn ra đường như những người bình thường khác.

Cô gái chùm khăn lững thững bước đi trên con phố dài, cô đến tiệm tạp hóa mua đồ. Hình như, nếu chẳng phải vì đi làm, hoặc đi mua đồ, An sẽ chẳng bao giờ bước chân ra ngoài đường. Tiệm tạp hóa nằm trên khu phố Giai Nhân⁽¹⁾, không quá sầm uất, cách nhà cô hai dãy phố đi bộ, một khuôn viên cây xanh và hai làn rẽ trái vào con ngõ nhỏ nữa.

Cô bỏ vào giỏ đồ một hộp trà, phô mai, kem đánh răng và vài món đồ phụ nữ. Từ lúc bước vào cửa hàng, chọn mua đồ, thanh toán tiền cho đến khi rời khỏi, An chẳng hé răng lấy nửa lời. Cô ôm túi đồ vào lòng, ung dung bước về nhà. Gió thổi mạnh hơn nữa, từng đám lá khô yếu ớt lìa cành một cách vội vã. Một chiếc rơi xuống tóc An. Cô vừa bực, vừa buồn cười. Cô chợt nhớ những cái cóc đầu khe khe của người yêu mỗi khi cô nói điều gì đó ngốc nghếch. Cô nghĩ đến món lasagna⁽²⁾ lúc vừa mới nhắc ra khỏi lò, cô sẽ làm món này khi người yêu trở về Việt Nam. Xem lại đồng hồ trong túi, cô chợt nhớ là đã quên mua hộp mì lasagna rồi! Nhưng thôi, cô sẽ quay lại cửa hàng khi nào thực sự cần đến nó.

An dừng lại hồi lâu trước tiệm cà phê Moca nằm ở đoạn chính giữa khu phố. Nụ cười giòn tan của khách hàng trong quán hiện lên thật ấm áp, sáng bừng bên những chùm đèn màu nắng. Qua lớp cửa kính mờ hơi sương, chàng trai kéo đàn violin trong bộ vest đầy lãng tử khiến An say sưa ngắm nhìn. Đó là Viên. Cậu ấy đã chơi đàn được năm năm rồi, từ khi An còn làm phục vụ ở đây. Cứ vào mỗi tối thứ Ba hàng tuần, Viên lại xuất hiện trong bộ vest lịch lãm đó, vẫn vị trí đó, cần mẫn biểu

diễn. Không phải lúc nào khách tới quán cũng ngắm nhìn cậu, cũng tò mò hay phấn khích vì cậu, thậm chí có khi họ còn quên mất sự tồn tại của Viên, nhưng những giai điệu bay bổng cất lên từ cây đàn violin màu mộc và đôi tay tài hoa của cậu chính là điểm dễ nhớ nhất khi nhắc đến Moca.

Còn với An, điều mà cô nhớ nhất khi nhắc đến Moca chính là câu chuyện tình yêu của mình - nó bắt đầu từ nơi này. Khó khăn lắm An mới thoát khỏi sự mê hoặc của Moca, cô bước tiếp. Dòng cảm xúc mang tên ký ức cứ như có ai đó phác họa ngay trước mắt cô. An nhìn lại ngày đầu đặt chân đến đây trong hình dạng một cô bé chân chất chưa từng có. Cô nhớ về một thời gian sáng đến trường, tối làm thêm ở nơi này, về lần đầu tiên gặp Đông Phong - khi anh đến quán và chọn cho mình một góc ngồi thu lu. Cô nhớ khoảnh khắc đánh đổ ly trà ướm nhoe cuốn sách trên mặt bàn, nhớ ánh mắt giận dữ thoáng qua khi cô nhìn anh trực diện. Nhớ giai điệu bản nhạc *Grandpa's Violin* ngân lên da diết từ cây đàn của Viên trong giây phút chớp nhoáng ấy... An mỉm cười thật khẽ. Và rồi bật cười thành tiếng... Trong tâm trí cô vang lên giai điệu violin. Tiếng cười hòa tan trong cơn gió, tiếng cười bay lên cao rồi vỡ òa giữa không trung vô định.

An loay hoay với túi đồ hồi lâu trước cửa phòng. Cô để tất cả xuống đất mới lấy được chùm chìa khóa lọt thỏm trong túi áo. Mở cửa phòng, mùi hoa khô phảng phất thật dễ chịu. Cô tìm vội một khoảng trống đặt tạm những thứ linh kinh trên tay rồi với tay lấy điện thoại để trên bàn làm việc, bấm số của Phong. Từng tiếng “tu... tu...” chậm rãi cất lên nghe như thể cô đang chờ đợi điều gì đó huy hoàng nhất trong cuộc đời. Cuối cùng cũng có người nhắc máy, là Phong.

- Anh đã sắp xếp đồ đạc xong chưa? Còn bao lâu nữa thì ra sân bay?
- Anh đang làm bữa ăn chia tay. Xem nào, còn bốn tiếng nữa cô gái ạ.
- Em thấy lo lo.
- Là do em đang háo hức đúng không? Anh nghe thấy cả nhịp tim em làm rung chuyển sóng điện thoại nữa.
- ...
- Nếu có quá nhiều chuyện muốn nói khi gặp anh thì em nên viết ra giấy từ bây giờ đi nhé. Hẹn em không lâu nữa đâu. À mà mọi người đang muốn nói chuyện với em đó.
- Dạ thôi! Em phải lên danh sách chuyện để nói ngay bây giờ đây. Cho em gửi

lời chào mọi người nhé.

- Cô gái yêu anh không?

- Có! Em có anh à. Thế anh nhé!

An tắt máy, chút gì đó ngập ngừng thoáng qua. Cô trở lại với túi đồ còn vương vãi trên sàn nhà, sắp xếp từng thứ một vào đúng vị trí. Gói trà được bóc tách tỉ mỉ, đựng trong chiếc hộp bằng sứ hoa văn trang nhã đặt trên bàn ăn. Suýt chút nữa thì An bị hương thơm quyến rũ của bình trà làm mất tự chủ, cô muốn tự thưởng cho mình một ly ngay lúc này. Nhưng tâm trạng cô sao thế này? Đâu có gì vui mà thưởng trà? An rơi vào trạng thái cảm xúc hỗn độn. Một chút mừng. Một chút lo. Một chút buồn. Một chút tủi. Cô tháo chiếc khăn quàng cổ, treo ngay ngắn trên giá móc áo đặt gần cửa. Bản nhạc *Grandpa's Violin* một lần nữa cất lên trong căn phòng nhỏ. Cô từ từ trút bỏ quần áo rồi bước vào nhà tắm. Nước! Đúng rồi, là nước. Tiếng nước róc rách hòa vào giai điệu bản nhạc sẽ làm cô tỉnh táo và thư thái hơn. An bước vào không gian yêu thích của mình. Hơi nước bốc lên bao trùm khoảng không một màu trắng xóa mờ ảo. Bản violin cứ thế réo rắt vang lên, đan cài vào tiếng nước chảy róc rách.

Cô gái trẻ hòa mình thư giãn với bọt sữa tắm thơm mùi hoa lily dịu nhẹ để quên hết mọi muộn phiền. Cô nhắm nghiền mắt lại cho những hạt nước long lanh thỏa sức đùa giỡn, chạy nhảy trên gò má. Ở giữa thủ đô phồn hoa này, có một góc nhỏ bé rất riêng tư để cô thả hồn mình và tận hưởng cuộc sống êm đềm vô tư lự. Một căn phòng luôn thơm mùi hoa khô với ánh nến luôn sáng lấp lánh trên bàn ăn. Chú mèo Shane nằm uể oải trên chiếc sa lông màu rêu, tấm rèm cửa sổ màu camel buông lơi theo cơn gió. Giá sách với vô vàn những cuốn tiểu thuyết lẳng mạn chen nhau tìm chỗ đứng, khung ảnh kỷ niệm được đặt trang trọng nơi bàn làm việc. Là đây, cuộc sống của một cô gái trẻ độc thân. Chỉ mình cô và Shane mà thôi!

An bước ra khỏi nhà tắm, mùi hoa lily cứ thế lan tỏa theo từng bước chân. Cô đến bên bàn làm việc vặn nhỏ loa, rồi chẳng hiểu nghĩ gì lại tắt đi luôn. Bản nhạc *Grandpa's Violin* theo màn đêm chìm vào bầu không gian lặng yên. Trút bỏ chiếc khăn tắm cuộn tròn mái tóc trên đầu, An bật máy sấy. Trong phòng không có một chiếc gương.

2. Đợi

Phong ngồi nhòm dậu, khẽ dụi dụi hai bên mắt. Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, những

đám mây ửng hồng nối tiếp nhau bay lượn giữa không trung. Từng tầng, từng lớp rộng bát ngát hắt lại mấy tia nắng của buổi sớm mai. Cảnh vật hiện ra qua ô cửa kính nhỏ hệt như một bức tranh. Phải rồi, đây là mây Việt Nam, là bầu trời Việt Nam, là buổi sớm bình minh trên quê hương thân yêu. Phong tự tưởng tượng ra viễn cảnh sắp tới, anh sẽ được gặp lại tất cả bạn bè và người thân sau hơn hai năm xa cách. Mọi người sẽ ôm lấy anh vào lòng, sẽ nhìn ngắm anh để cảm nhận sự thay đổi từ những sợi tóc trở đi. Càng nghĩ, Phong càng thấy háo hức vô cùng.

Máy bay hạ cánh. Phong tần ngần hồi lâu trước từng khung cảnh hiện ra, anh không biết đây là mơ hay thực. Bất cứ điều gì lọt vào tầm mắt lúc này đều khiến tâm trí Phong thăng thót lạ kỳ. Những dòng chữ tiếng Việt hiện lên trên bảng điện tử, trên những biển chỉ dẫn hay trên áp phích quảng cáo... Anh thích thú khi nhận ra sự khác biệt giữa giọng nói của người Việt với người Pháp. Quang cảnh sân bay trước mắt anh vừa lạ lại vừa quen. Mới hôm nào thôi, chính tại nơi này, gia đình, bạn bè và người yêu đến để tiễn anh lên đường. Hình như đó cũng là lần gần đây nhất Phong để rơi những giọt nước mắt. Quá khứ - thực tại cứ hòa lẫn vào nhau khiến kỷ lục hai năm không khóc của anh suýt bị phá vỡ.

- Phong! Phong ơi!!!

Anh đảo mắt một lượt về phía đám đông ra đón người thân. Một chàng trai nhảy cẫng lên vẫy tay để thu hút sự chú ý. Anh mau chóng nhận ra đó là Dương, và bên cạnh cậu ấy là Nam - hai người bạn khóa trên cùng trường đại học Paris. Phong mừng rỡ tiến đến bên họ, huých vai chào nhau sau gần một năm gặp lại. Họ là nhóm bạn thân trong cộng đồng sinh viên Việt Nam tại Paris. Trong khi hai người anh thi nhau hỏi han, Phong tươi cười đáp lại, nhưng bằng những câu trả lời có đôi chút ngập ngừng. Thi thoảng anh đảo mắt tìm xem An ở đâu. Cô ấy không ra sân bay đón anh sao?

- Thế ba mẹ cậu đâu mà lại phó thác cho chúng tôi đi đón thế này? - Nam xách mé đặt câu hỏi khi cả ba trên xe về nhà Dương.

- Tôi muốn làm họ bất ngờ. Thế nên nhường niềm vinh hạnh lại cho hai cậu.

- Còn An đâu? Con bé mà cậu vẫn lải nhải bắt chúng tôi nghe chuyện tình của hai người đâu? Cũng giữ bí mật à? - Dương nói.

- Ừ...

Ba người bọn họ cùng về nhà Dương, hôm nay Dương muốn làm một cú

comeback mừng cậu em út trở về. Họ đã từng cụng ly rất nhiều lần hồi ở Pháp, cùng nhau đi khám phá từng góc ngách của kinh đô hoa lệ, bên nhau vào khoảnh khắc đón năm mới với vô vàn những cảm xúc tuyệt vời nhất. Và hôm nay, họ gặp lại nhau ở Việt Nam vào một ngày đầu đông nhưng ngập tràn ánh nắng - cũng là một sự kiện rất đáng để ăn mừng đấy chứ.

Dương sống một mình trong căn hộ chung cư sang trọng ở tầng thứ 19, nằm sát trung tâm thủ đô. Ba mẹ anh ly dị đã lâu và họ đều tìm kiếm hạnh phúc riêng ở nơi khác. Cậu con trai độc nhất, lại chưa vợ cũng vì thế quây tung bừa khắp mọi nơi. Cứ ở đâu có Dương, ở đó có niềm vui, có tiệc rượu, có nhảy nhót. Nam và Phong có phần hiền lành, trầm tính hơn. Hành lý trong hơn hai năm ăn học ở xứ người khi đem về được gói gọn trong hai chiếc vali cỡ lớn. Trong đó có một chiếc đựng đầy quà tặng người thân, phân nửa số đó là những món quà Phong muốn dành tặng bạn gái, hoặc dùng để trang trí mái ấm của riêng mình sau này.

Dương mở cửa. Đó là một căn hộ rộng rãi, trang bị đầy đủ tiện nghi nhưng không mấy ngăn nắp. Quần áo, vỏ lon bia, đồ hộp vương vãi trên nền nhà, rải từ phòng ngủ cho đến bếp. Phong phát hiện có cả đồ lót phụ nữ rơi bên cạnh giường ngủ khi tham quan căn nhà. Anh sẽ ở lại đây hết ngày mai rồi mới lên tàu về thăm gia đình. Vì ngày mai Phong đã có lịch hẹn phỏng vấn tại tập đoàn truyền thông Youth - cũng là nơi Dương đang làm việc. Họ nhanh chóng gọi nhau vào bếp, mỗi người một phần việc để hoàn tất bữa cơm hệt như ngày còn ở Paris.

Phong gọi vào số di động của An. Cô bắt máy không lâu sau hồi chuông đầu tiên:

- Alô, anh phải không? Không thể tưởng tượng nổi, em đang bơi trong công việc từ đêm qua đến giờ. Vẫn chưa xong anh à. Mà từ giờ đến chiều mình cũng chưa gặp nhau được đâu. Anh... Anh không giận em chứ?

- Em bận việc à? Thế cứ tập trung giải quyết đi. Anh đang ở nhà Dương. Khi nào xong việc mình gặp nhau được không?

- Dạ...! - An ngập ngừng.

- 8h tối nay. Anh đợi em ở Moca nhé.

- “Tút... tut... tut...”

Dương và Nam đã ngồi vào bàn ăn, chỉ chờ cậu em út tắm rửa và thay đồ. Hôm nay, ba chàng trai bày biện rất nhiều món ăn của Việt Nam mà có lẽ Phong đã thêm thường từ lâu lắm rồi. Ba chàng trai độc thân cùng với một mâm cơm, một chai rượu và vô số chuyện cũ đủ để mặt ai nấy chuyển sang một màu sắc khác.

An ngồi thần thờ bên bàn làm việc từ đêm qua đến giờ. Ly trà đã cạn hương thơm, nguội tanh từ lúc nào không biết nữa. Cô xem lại album ảnh của hai người, khi ấy Phong còn ở Việt Nam, và rồi cứ thế An hồi tưởng lại từng kỷ niệm, từng khoảnh khắc đẹp nhất trong cuộc đời cô. Cô đọc đi đọc lại hàng trăm ghi chép trên Facebook của Phong, thuộc lòng từng đoạn anh viết về cô, về tình yêu đẹp như mơ của hai người. Cô lặng yên như một cái xác không hồn. Cô không ăn. Cô chẳng ngủ. Cô đã cạn nước mắt từ bao giờ. Cuộc điện thoại của Phong làm cô giật mình, nhưng ngay lập tức lấy lại bình tĩnh để vờ cất lên tiếng nói của một kẻ đang vô cùng bận rộn. 8h tối nay ư? Phong hẹn gặp cô vào lúc 8h tối, tại nơi lần đầu tiên hai người gặp nhau. Không hiểu sao, An cứ muốn níu kéo mãi giây phút này để cho cô được cảm thấy Phong và cô vẫn như đang sống trong một tình yêu đẹp, ngập tràn hạnh phúc. Để cho cô được làm một người bình thường trong mắt Phong. Để cô mãi mãi là cô bé khép nép vào bờ vai Phong, rạng rỡ bước đi bên nhau trên mọi con phố, mọi nẻo đường.

8h tối, bầu trời Hà Nội buông thông bức màn màu đen kéo theo sự lạnh lẽo khó tả. Gió lại thổi và chút lá khô cuối vòn vĩa rơi xuống mặt đường. Phong ngồi yên vị tại chính chiếc bàn mà cách đó bốn năm, một ly nước đã bị đánh đổ, làm nhòe cuốn giáo trình của anh. Hôm nay không phải là ngày có nghệ sĩ chơi đàn nhưng chiếc máy cát-xét vẫn cất lên giai điệu ngọt ngào da diết. Những người phục vụ cùng thời với anh đã đi đâu hết. Moca thân quen mà lạ lẫm. Phong gọi một ly cà phê đen, từ tốn đợi từng giọt đắng thấm qua phin rơi xuống chiếc ly trong suốt. Anh chẳng mảy may chú ý đến những người xung quanh, chỉ mãi miết ngắm nhìn những hạt nước màu đen, mỉm cười và ngẫm nghĩ. Anh nghĩ về quãng thời gian chờ đợi dài đằng đẳng đã qua đi; về những câu chuyện dự định sẽ nói với An. Anh nghĩ về những cái ôm thật gần gũi, ấm áp của An; về nụ hôn ngọt ngào hơn tất cả mọi thứ trên đời - tuyệt hơn vị ly cà phê đang nhỏ giọt trên bàn gấp trăm ngàn lần.

9h, Phong vẫn ngồi đó. Phin cà phê chẳng nhỏ xuống một giọt nào nữa. Từng bản guitar, violin cứ thay phiên nhau cất lên, hòa vào biết bao nhiêu tâm trạng, bao nhiêu cảm xúc của con người nơi đây. Phong nhắc máy điện thoại lên, bấm số của An. Chuông kêu hồi lâu nhưng chẳng có ai nhắc máy. Vẻ háo hức, phấn chấn trên gương mặt anh cách đó một giờ đồng hồ đã dần biến mất. Anh trầm tư, anh yên lặng, nét mặt thoáng chút buồn.

10h, khách trong quán đã thưa dần sau nhiều lượt ra vào khác nhau. Bao nhiêu lần cánh cửa mở ra, chùm chuông treo trên đó lại rung lên là bấy nhiêu lần Phong hướng mắt về phía ấy. Nhưng ngay sau đó lại rơi vào trạng thái vô vọng, buồn bã. Ly cà phê đã nguội tanh. Số điện thoại của An vẫn đỏ chuông mà sao cô không nhắc

máy? Hay An không còn yêu anh nữa? Phong buồn bã đưa mắt nhìn khắp gian phòng, nhìn ngắm từng người, từng người một. Anh thích những cô gái Việt Nam với làn da trắng mịn, nụ cười tươi luôn thường trực trên môi. Anh thích những chàng trai tri thức, đeo những gọng kính và đam mê đồ công nghệ. Anh cũng mới khám phá ra bản thân rất thích nghe lỏm những câu chuyện tán gẫu của người Việt Nam, từ chuyện nọ xọ chuyện kia và chẳng bao giờ hết chuyện. Anh nhận thấy cả sự có mặt người phụ nữ trung niên cặm cụi ngồi một mình phía góc phòng từ khi anh bước vào quán đến giờ. Cô ấy mặc một chiếc áo len đỏ, để tóc xõa, gương mặt thấp thoáng những nếp nhăn của thời gian. Phong có chút bồn khoăn thoáng qua: “Tại sao bác ấy ngồi đó nhỉ, phải chăng cũng cô đơn như mình?” Nhưng rồi suy tư ấy cũng biến mất trong chốc lát. Anh đứng dậy, thanh toán tiền, bước về trong nỗi buồn khôn nguôi. Trời về đêm càng thêm lạnh, gió rít nghe rõ từng cơn kéo dài thành bản nhạc gai góc thổi qua mang tai người đi đường. Từng hạt mưa rơi từ bao giờ, hòa vào màn sương của đêm, mưa ướt đẫm đường đi, hắt lại những ánh đèn trên phố và những biển hiệu quảng cáo nhiều màu sắc. Anh bước đi lang thang một mình, mặc cho mưa ướt mềm mái tóc. Phía xa xa trước mặt, một đôi tình nhân đang chia nhau một khoảng ô, mong manh mà ấm áp.

An cố gắng giữ cho nước mắt chảy ngược vào trong, cố giữ cho gương mặt mình tỉnh táo và bình thản. Cô đã nhìn thấy Phong ngồi đó, anh ấy đẹp trai quá! Phong khoác chiếc áo cardigan màu xám bên ngoài chiếc sơ mi trắng, mặc quần âu và đi giày tây. Anh ấy là khát khao của biết bao nhiêu cô gái, nhưng lại thuộc quyền sở hữu của duy nhất mình An. Người yêu của An - anh ấy đã thật sự hiện hữu, đã ở rất gần cô, chỉ cách hai dãy bàn mà sao cảm giác xa xôi như hai vạn dặm.

Vị khách cuối cùng của quán ra về lúc 11h đêm là một người đàn bà tuổi trung niên - không ai rõ từ đâu đến và vì sao ngồi lặng lẽ ở đó một mình cả buổi tối. Cô choàng chiếc khăn voan to bản quấn quanh gương mặt trước khi đứng dậy. Chiếc áo len đỏ khoác lên mình hôm nay dường như là một sự lộ bịch, cô đã quá tuổi để mặc nó. Nhưng cô muốn thế! Vì đây là chiếc áo cô đã mặc nhiều lần khi hẹn hò với người yêu vào mùa đông và anh ấy thường khen nó rất đẹp. Hôm nay là lần cuối cùng cô mặc nó.

3. Tình yêu đẹp

Chuyến tàu cuối cùng của đêm đi lên Tây Bắc khởi hành lúc 10h30. Phong đã ngồi yên vị ở một chỗ nào đó, trầm ngâm nhìn qua cửa sổ. Những vòng bánh đầu tiên nặng nề dịch chuyển, kéo theo hàng nghìn tâm trạng của du khách có mặt trên chuyến tàu này. Qua lớp cửa kính, Phong nhìn thấy nhiều cánh tay giơ lên vẫy chào, nhiều nụ cười thay cho lời tạm biệt, nhiều nụ hôn gió như một lời hẹn ước

sớm gặp lại... Anh tự tưởng tượng những hoạt cảnh đặc biệt đó là dành cho riêng mình.

Chuyến tàu này, đoạn đường này Phong đã đi qua rất nhiều lần, nhưng mỗi lần về thăm nhà, anh lại mang một cảm xúc khác. Anh thấy ngoài kia là những con người Hà Nội đông đúc, nhộn nhịp dù đêm đã về khuya. Anh thấy những cây bàng vào đông lần lượt trút bỏ lớp áo của mùa cũ. Anh nhận ra đoàn tàu đang tiến lên cầu Long Biên và rất nhiều đôi tình nhân ngoài kia đang trao cho nhau những nụ hôn, bất chấp cái rét căm căm. Phóng tầm mắt ra xa, anh nhìn thấy ánh sáng vàng rực trên cầu Chương Dương, hắt lại mảnh sáng kỳ diệu trải dài xuống lòng sông Hồng rộng bát ngát. Phong tự hỏi, còn nơi nào trên khắp thủ đô này, trên những con đường mà anh đã đi qua, trên những hành trình quen thuộc của cuộc sống không có bóng dáng của An. Anh lặng lẽ gấn tai nghe, khẽ khàng vỗ về tâm trạng bằng những giai điệu yêu thích. Cả toa tàu huyền ảo lúc mới đầu cũng dần chìm vào giấc ngủ, bầu trời đã buông tấm rèm màu đêm qua ô cửa sổ, Phong ru mình bằng chiếc áo khoác mỏng tang và những ký ức đẹp đẽ của nhiều năm tháng xa xôi cứ thế tìm về.

Buổi sáng Tây Bắc ngập trong màn sương trắng lả loi, đọng lại những giọt li ti ướt đầm vai áo. Một thành phố nhỏ bé được bao bọc bởi những dãy núi nối đuôi nhau chạy dài tít tắp. Anh men theo những dải núi hùng vĩ tìm về với thị trấn Sa Pa - nơi anh được sinh ra và lớn lên. Thị trấn quanh năm được bao phủ bởi những màn sương tuyết, trở ra những rặng phong lan đầy mê hoặc hay những cảnh đào phủ lên thân mình lớp rong rêu, dương xỉ trầm tích của thời gian. Gia đình anh ở đó.

Một ngôi biệt thự nằm ở trung tâm thị trấn là nơi ghé thăm và dừng chân của rất nhiều du khách. Nơi đó trải những thảm cỏ xanh và sỏi trắng dẫn lối vào, một khóm trúc nhỏ buông lơi vài chiếc lá bên hồ cá, những bộ bàn ghế đặt ngoài khu vườn để chủ nhân ngồi đón từng ánh nắng long lanh mỗi buổi sớm mai. Cảnh vật chẳng có gì thay đổi sau nhiều năm xa cách. Phong thả bịch ba lô xuống trước sảnh biệt thự. Trong nhà có tiếng reo vang:

- A, cậu Phong đã về!

Ông quản gia vội vã báo tin cho bà chủ. Người phụ nữ béo tròn đầy phúc hậu từ trong nhà bước ra. Bà mừng rỡ, không giấu nổi cảm xúc, gương mặt bừng lên sắc đỏ và những giọt mũi mẩn mau chóng ướt đầm khóe mi. Phong chạy tới ôm mẹ. Cậu con trai cao lớn lại trở về trong vòng tay mẹ. Vẫn như ngày nào, cậu thòm lên má mẹ và hít hà mùi hương người đàn bà lớn của cuộc đời mình.

- Sao con về mà không để ba mẹ đi đón? Mà sao lại về có một mình?... - Bà Vinh hỏi dồn dập.

- Còn nhiều chuyện để kể lắm mẹ à. Nhưng để con cất đồ đạc đã. Ba đâu hả mẹ?

- Ba con đưa đoàn khách nước ngoài đi tham quan. Con có mua quà cho mẹ không đây? - Bà nói với theo khi cậu con trai nhanh nhẩu chạy quanh căn nhà.

Phong vừa chạy vừa buồn cười. Anh biết đó là lời trêu chọc của mẹ, hết như ngày còn ở nhà, mỗi lần ba mẹ đi xa trở về, câu đầu tiên của anh bao giờ cũng là để hỏi về những món quà. Anh háo hức tìm lại những góc quen thuộc gắn bó với năm tháng tuổi thơ. Trên tầng hai, căn phòng của ký ức nằm ở bên trái cầu thang lớn. Mở cửa phòng, một chút mùi hương thời gian cất lên, mùi của lớp ván gỗ và cây lan Vanda ngoài hiên. Căn phòng nhỏ với đầy ắp những khung ảnh kỷ niệm treo trên bức tường, một chiếc giường nhỏ trải khăn trắng muốt, bàn học - nơi gắn bó một thời học sinh - giờ nằm im lìm một chỗ. Phong sẽ sắp xếp những đồ lưu niệm anh kỳ công mang về từ nước Pháp xa xôi lên đó trong chốc lát nữa.

Bữa tiệc được tổ chức ở vườn sau ngôi biệt thự, mùi thơm của những chiếc xúc xích hay vị thịt bò nướng quyện vào khói đầy quyến rũ. Du khách tứ xứ cũng biết đến sự trở về của con trai ông bà chủ và có cả sâm panh được phục vụ hoàn toàn miễn phí. Trong mắt tất cả mọi người, Phong gần như là một nhân vật hoàn hảo được vẽ ra từ một cuốn tiểu thuyết. Anh có một đôi mắt sáng ngời, cuốn hút tất cả mọi ánh nhìn của không chỉ các cô gái. Đôi mắt ấy vừa gợi lên tầm tư duy của một người có tri thức, vừa tạo ánh nhìn quyến rũ đầy mê hoặc. Là con trai độc nhất của một gia đình giàu có, có nền tảng học thức, hình như điều còn thiếu duy nhất của chàng trai hai mươi lăm tuổi lúc này là một cô bạn gái xứng đôi vừa lứa.

- Thế An đâu? Sao không về cùng con trai của ba? - Ông Vinh dò hỏi.

- Dạ. Chúng con vẫn chưa gặp nhau.

- Con bé đang ở đâu? Cũng lâu lắm rồi ba không thấy nó liên lạc.

- Cô ấy không có ở Hà Nội khi con trở về. Chúng con sẽ gặp lại nhau sau ba ạ. Con đã đi phỏng vấn ở tập đoàn truyền thông Youth sáng hôm qua. Kết quả cũng sẽ sớm có và con hoàn toàn tự tin.

- Con không chịu nổi cái thị trấn nhỏ bé này sao?

- Thị trấn này không chịu nổi một người như con, ba à!

Sa Pa về đêm thật lạnh và buồn. Những cô gái H'mông tung tẩy khoác giỏ hàng đem ra thị trấn. Phong mua chiếc móc treo xúc xắc của một bé gái lém lỉnh nãy giờ chào mời anh bằng mấy câu tiếng Pháp. Anh đi lang thang bên bờ hồ, chiếc móc xúc xắc gài trong túi kêu thành tiếng leng keng vui nhộn theo từng bước chân. Không hiểu sao bất cứ nơi nào đặt chân đến, trong suy tư của anh đều gắn liền với những hình ảnh của quá khứ. Người ta nói rằng chẳng có ai sống mãi với quá khứ, và cũng không nên làm bạn tri kỷ với quá khứ nhưng quá khứ là một phép lạ tự xuất hiện, chẳng ai ngăn được nó, cũng chẳng ai trốn chạy được nó. Thời gian trôi đi quá nhanh, Phong lại nhìn vào màn hình điện thoại, tám hình hai người chụp cùng nhau như vừa mới đây thôi mà giờ bỗng xa xôi đến giật mình. Anh gọi vào số của An lần thứ n trong ngày. Thuê bao vẫn không liên lạc được.

“Sa Pa lạnh lẽo ời, sao mà cô đơn đến thế? Đừng ai đi lạc vào thị trấn này trong một đêm đông lạnh giá nhé!” - Dòng status thê lương xuất hiện trên Facebook của Phong. Anh nằm thu lu trên giường, lật giở từng trang trong cuốn album ảnh. Đây là tám chụp lại khoảnh khắc chào đời của cậu bé trong ngày mùa đông lạnh nhất. Đây là bức hình khi anh chụp chứng bước đi, rồi đến ngày bước vào lớp Một. Chàng trai sinh ra vào ngày tuyết rơi có làn da trắng ví như “nàng Bạch Tuyết” trong câu chuyện cổ tích, cho đến giờ vẫn làm cho biết bao cô gái cảm thấy ghen tị. Phong lại nhìn ngắm những tám hình vào ngày đầu tiên anh bước chân vào giảng đường đại học. Còn đây là tám ảnh chụp lưu niệm cùng bạn bè khi làm thêm ở Moca. Phong khẽ nhướn miệng cười - “Thời gian ời, sao mi đáng ghét đến thế?” Tám ảnh kỷ niệm tình yêu của Phong và An được chụp vào khoảnh khắc họ lang thang trên cầu Long Biên cũng vào một đêm đông lạnh giá, nhưng thời tiết chỉ khiến hai kẻ điên cuồng vì yêu cảm nhận rõ rệt sự ấm áp trong tim mình. Anh đặt nhẹ ngón tay lên tám ảnh, xoa xoa hai bầu má phúng phính của An.

Bốn năm trước, trong một lần lang thang cà phê một mình, Phong tình cờ bắt gặp An. Khi ấy, An trong mắt anh là một cô nhân viên vụng về, điệu bộ, cử chỉ rụt rè, lúng túng khó hiểu. Cô làm đồ ly trà vương vãi lên mặt bàn, ướm cả cuốn sách của anh. Cô gái mặt đỏ bừng, luống cuống xin lỗi và rồi dùng đôi tay của mình để ngăn những giọt nước tràn ra khắp mặt bàn. Ly trà nóng làm bàn tay cô đỏ phừng, chính điều đó khiến Phong ngạc nhiên vô cùng. Anh rút từ trong túi chiếc khăn và đưa cho cô. Trong chốc lát, anh nhìn thấy những giọt nước nóng hổi lan ra từ khóe mắt cô gái lạ. Nhân duyên giữa họ sẽ chẳng bắt đầu nếu anh không hỏi tên cô gái ấy và rồi đều đặn quay lại đó mỗi tối thứ Ba hàng tuần chỉ vì tò mò, vì cái cảm giác là lạ lần đầu tiên trong đời trước một cô gái.

Tình cờ sao khi hai người là bạn học cùng trường. Phong học trên An một khóa, ngành truyền thông, còn An là sinh viên báo chí. Những cuộc nói chuyện giữa họ ngày một nhiều và cởi mở hơn, ở tiệm cà phê, trên chiếc ghế đá nơi khuôn viên

trường học hay qua những cuộc điện thoại với những lý do nhờ vả chẳng mấy liên quan. Cho đến một ngày, Phong thành linh xuất hiện trong bộ đồng phục nhân viên của Moca khiến An vô cùng bất ngờ. Chẳng hiểu từ bao giờ, trong mắt mọi người ở tiệm cà phê, họ đã trở thành một đôi tuyệt đẹp. Họ cùng đi làm vào mỗi buổi chiều và là hai nhân viên chăm chỉ ra về muộn nhất. Một lần, trên đường đưa An về nhà, Phong kể cho cô nghe một câu chuyện:

- Cô gái à, em có tin vào ma quỷ không?

- Có anh à, em rất tin! Phải chăng anh định nói anh là một con ma?

- Thế thì nói làm gì chứ. Người ta nói rằng ma một khi đã thích người nào thì cứ thế lẻo đẻo đi theo người đó đến suốt cuộc đời. Mà em có thấy rằng em đang ngồi sau lưng anh không?

- Ừ, em là ma đấy! Em chỉ làm con ma điên ít phút nữa thôi cho đến khi về tới nhà.

- Anh nói thật đó!

- Là sao anh?

- Em chịu khó quan sát một chút đi.

-...

An thấy hơi hoang mang. Cô quay ra sau lưng, chẳng có một bóng người nào. Bên trái, bên phải cũng không. Để tự trấn an mình, cô nhào người lên phía trước, mặt song song với mặt Phong. - Em làm gì vậy? Mình đang đi ngoài đường đó, coi chừng ai thấy lại dị nghị.

- Em đang đi ngang hàng với anh, không có con ma nào sau lưng em hết.

Bất ngờ, Phong đặt một nụ hôn nhẹ lên má của An. Cô ngại ngùng, ngồi thụt lại phía đằng sau. Phong kéo tay cô bé quàng vào người mình:

- Xin cho anh được làm con ma của cuộc đời em nhé!

Chuyện tình của những người tự nhận mình là ma cứ thế trôi đi êm đẹp từ ngày này sang ngày khác, cùng với Moca, cùng với ngôi trường đại học và cùng với mọi góc ngách của thủ đô Hà Nội... Cho đến một ngày kia, khi Phong khoác lên mình chiếc áo cử nhân và dự lễ tốt nghiệp cũng là ngày hành trang sang Paris của anh đã

hoàn tất. Tiễn Phong ra sân bay vào những phút cuối cùng, những giọt nước mắt ngấn dài lăn tròn trên má khiến An trông thật đáng thương, dù cô đã cố hết sức kéo khõe môi nở những nụ cười gượng gạo. Cô gửi cho Phong một lá thư, nhưng dặn anh khi nào đặt chân tới thủ đô hoa lệ mới được mở ra đọc.

Lá thư kể về lời tỏ tình của một chàng trai. Anh chẳng hề nói với cô ấy rằng anh yêu cô, mà chỉ muốn được làm một con ma để theo chân cô đến suốt cuộc đời. Ấy thế mà chỉ hơn một năm sau, con ma ấy đã phải xa cô đến hàng ngàn cây số. Cô bắt đền con ma vì lời hứa ngày nào, đã bảo đi theo cô mà giờ lại bỏ cô một mình. Nhưng không sao cả, vì là ma nghĩa là không nhìn thấy. Cô tin rằng, dù ở phương trời nào, anh cũng vẫn dõi theo từng bước đi của cô, trên mọi hành trình cô đi qua sẽ đều có hình bóng của anh. Ai có thể ngờ được, đó lại là lần cuối cùng ma và người ở bên nhau.

4. Viết cho em

“Em làm sao vậy An? Em đang ở đâu? Anh tưởng em rất mong được gặp anh kia mà? Em có còn tình cảm với anh nữa không? Trả lời cho anh biết nhé!” - An đọc đi đọc lại tin nhắn của Phong. Từng câu hỏi cứ quẩn quanh trong đầu khiến An chẳng thể tập trung vào việc gì khác. Cô không biết trả lời thế nào, biết bày tỏ ra sao để Phong hiểu được con người cô lúc này.

Con gái sợ điều gì nhất? Con gái sợ nhiều thứ lắm. Sợ đủ loại côn trùng xấu xí. Sợ những vết bẩn bám trên quần áo. Sợ ánh mắt sắc lạnh của con trai. Nhưng con gái còn sợ hơn khi trong mắt con trai, con gái không phải là người đẹp nhất, hoặc không còn giữ được hình ảnh đẹp nhất trong mắt chàng trai nữa. An từ một cô gái đáng yêu, hiền lành trong mắt mọi chàng trai, giờ đây cô không còn quen biết bất cứ một ai trong số họ, thậm chí cô chẳng còn mối liên hệ nào với những người bên ngoài nữa. Cô bị tước mất 30 năm tuổi trẻ của mình chỉ trong gần ba năm, cô mang hình hài của một người phụ nữ trung niên. Một năm đối với An dài bằng mười năm với những cô gái khác. Cô cũng chỉ là một cô gái trẻ, một cô gái nhỏ bé trong vòng tay Phong, cuộc đời của An còn quá dài, còn cả một tương lai đang chờ cô phía trước. Nhưng ông trời bất công quá! Ông không cho An tuổi trẻ như bao cô gái khác, sao còn cho An một tình yêu đẹp thế kia?

“Nếu có cơ hội, em mong được quay trở lại cách đây ba năm. Khi ấy em lại là cô gái bé nhỏ của anh, được yêu anh bằng tất cả những gì em có. Nhưng giờ... giờ em chẳng còn gì nữa Phong à. Hãy mạnh mẽ lên! Đừng tìm em nữa anh nhé!” - An gửi tin nhắn cuối cùng cho Phong khi đang đứng trước biển. Biển cả mênh mông khiến tâm hồn cô trở nên thoáng đãng, từng đợt sóng trắng xóa ồ ạt xô vào những vách

đá, cát lên chuỗi âm thanh mạnh mẽ, quyết liệt mà cũng đầy dịu êm. Cô tháo chiếc sim điện thoại, nhìn ngắm lần cuối cùng rồi nhẹ nhàng thả xuống vực biển. “Đi đi nhé! Đi mà hưởng lấy tự do. Đi theo đất trời. Đi theo dòng đời mệnh mông vô tận ngoài khơi xa kia nhé!”

Những ngày ở bên gia đình đủ để Phong thỏa cơn thèm khát tình cảm trong suốt một thời gian dài. Anh quay trở lại Hà Nội để quyết tâm khóa lấp sự thiếu thốn khác của cuộc đời. Người yêu, người vợ tương lai của Phong có thể đang ngồi chờ anh ở đâu đó, cô ấy chắc chắn vẫn còn yêu anh. Người con gái vẫn rúc đầu lên ngực anh, thơm lên vàng trán anh đầy ngọt ngào. Người con gái vẫn làm những món ăn mà anh yêu thích nhất. Cô ấy vẫn gửi cho anh những lá thư đầy tình cảm kia mà, người như vậy sao có thể không còn yêu anh được chứ? Tin nhắn của An khiến anh bàng hoàng. Phong không chấp nhận nói chuyện tình cảm như trò đùa kiểu đó. Anh lấy hết bình tĩnh để suy nghĩ. Hoặc là An đang chơi trò mèo vờn chuột với anh, hoặc là có một sự thật nào đó mà anh chưa biết.

Phong thức giấc khi tàu về đến ga Hà Nội. Sáng sớm mùa đông trời vẫn còn mù mịt. Những ánh đèn sân ga soi rọi bước đường cho lũ khách, ai nấy kín như bưng trong những chiếc áo dày cộp. Cảm nhận Hà Nội vào một buổi sớm mùa đông trong anh luôn chứa đựng những bất ngờ. Phong thích thú ngắm nhìn những con phố vắng tanh. Không có cảnh chen lấn, không xe bus, không cửa hàng, không có những âm thanh huyên náo, lác đác vài chiếc xe trên một con phố dài.

Phong nhanh chóng lên một danh sách những nơi anh có thể tìm được An. Anh lục tìm tất cả số điện thoại những người bạn thân và lần lượt gọi cho từng người một. Mỗi cuộc điện thoại trôi qua, Phong lại nhận được những câu trả lời không như mong đợi. Bạn bè của An cũng chẳng ai biết cô ấy ở đâu và làm gì suốt thời gian qua. An không đến trường, cô bỏ dở chương trình học năm cuối cùng và cắt đứt mọi liên lạc với bạn bè từ đó. Phong là đầu mối duy nhất vẫn còn có mối liên hệ với An. Chính chủ nhân của những số điện thoại ấy cũng có chung niềm băn khoăn với Phong. Họ cũng ước gì anh biết cô ấy ở đâu, tại sao lại đột ngột biến mất như vậy?

- Em nhớ ngày cuối cùng ở trường đại học, An lộ rõ vẻ mệt mỏi và ủ rũ. Cô ấy gần như không nói chuyện với ai từ trước đó cả tháng trời, khác hẳn con bạn đáng yêu mà em vẫn biết. Tụi em đoán con bé buồn vì nhớ người yêu. Thế rồi đột ngột nó bỏ học, không bao giờ liên lạc với em nữa. Lúc ấy em rất giận nó. Nhưng sau nghĩ chắc là có lý do riêng nên An mới như vậy.

Phong bắt đầu thấy bất loạn, thậm chí chân anh đứng không vững sau cuộc điện thoại đó. Phong khoác vội chiếc áo, anh bước nhanh ra khỏi căn nhà như một phản

xạ tự nhiên. Và rồi với tâm trạng của một người cận kề cái chết, anh chạy hết tốc lực đến trường đại học. Phong chỉ biết phải đến đó, thật nhanh, thật nhanh mà chẳng xác định một phương hướng nào khác. Anh lao như bay qua những con phố, từng giọt mồ hôi ướt đầm lưng áo, mặc cho người đi đường nhìn anh với con mắt lạ lùng. Đây rồi, tòa nhà màu đỏ phủ đầy rêu với những cây xà cừ rợp màu xanh biếc là ngôi trường gắn liền với chuyện tình của Phong và An. Phong đứng bơ vơ giữa khoảng sân rộng lớn, anh nhìn khắp xung quanh. Anh vẫn thấy những dãy nhà, những lối đi quen thuộc, những chiếc ghế đá bỏ trống. Anh thấy những kỷ niệm ủa về. Nhưng An đã không còn ở đây nữa.

Chàng trai ngồi thẩn thờ trên chiếc ghế đá hồi lâu. Anh chẳng suy nghĩ được điều gì. Đôi mắt trở nên vô hồn từ bao giờ. Phong không biết thực tại này là thật hay đùa. Vừa mới đây thôi, chính trên chiếc ghế đá này, anh mang cho An một ly cà phê nóng ấm, họ chia sẻ cùng nhau những bữa trưa muộn, những bài học ngón ngang trong trang sách. Phong thường nhìn vào sâu đôi mắt An - đôi mắt ánh lên niềm hạnh phúc, lúc nào cũng tràn đầy niềm lạc quan và sự tin tưởng trong tình yêu. Phong thở chậm lại, nhẹ nhàng hơn sau hồi lâu mệt mỏi suốt một quãng đường dài. Chẳng một tia nắng nào xuất hiện để nhảy nhót trên tán lá xà cừ. Anh nhận ra phía xa xa, một khóm lá ở tầng cao đã rủ nhau khoác chiếc áo màu vàng ruộm. Chàng trai buồn bã ngồi ở đó rất lâu. Mùa đông trời tối sớm quá, anh nhìn quanh, chẳng biết những tòa nhà đã lên đèn từ bao giờ.

Phong lang thang trên phố. Những cây thông và những chùm đèn nhấp nháy tô điểm cho các cửa hàng thêm lung linh. Chỉ còn ít ngày nữa là đến Giáng sinh. Phong tìm đến Moca. Anh mở cửa bước vào, chùm chuông nhỏ lại gõ leng keng. Mùi sập thơm và những ánh nến khiến tiệm cà phê thật ấm áp. Phong chọn cho mình chỗ ngồi trong góc khuất - nơi người đàn bà trung niên mang tâm sự từng ngồi. Anh nghĩ, nếu hôm nay gặp lại bà ấy, thế nào anh cũng đến gần và hỏi cho ra sự tình. Vì sao bà ấy có thể ngồi một chỗ cả buổi tối, không nói chuyện với ai, cũng chẳng làm bất cứ công việc gì. Phải chăng bà cũng mang nhiều tâm sự giống anh lúc này đây?

8h tối, người nghệ sĩ xuất hiện trong bộ vest lẫm lẫm, với cây violin màu mận. Anh đứng trên sân khấu, kế bên chiếc đàn piano sang trọng, bắt đầu màn biểu diễn quen thuộc mỗi tối thứ Ba của mình. Từng giọt đắng li ti lại rơi xuống ly cà phê của Phong, anh thả hồn mình vào những giai điệu trầm bổng lẫm lẫm. Kể cô đơn bầu bạn với những bản nhạc không lời hết như tri kỷ tìm thấy cố nhân, chẳng ai nói gì nhưng sao vẫn hiểu lòng nhau đến thế. Một lát sau, bất chợt bản nhạc *Grandpa's Violin* cất lên, kéo Phong về lại một miền quá khứ sâu thẳm.

- Aaaaaa!!!

- Cô có sao không cô gái?

- Anh có sao không ạ? Tôi... tôi xin lỗi!!!

- Tay cô đổ bưng rồi kìa. Lấy khăn lau đi, coi chừng phỏng đó.

...

- Em có biết bản nhạc này mang ý nghĩa gì không?

- Là một câu chuyện đúng không anh?

- Là một giai thoại - “Rằng khi tôi nhắm mắt lại, tôi nhìn thấy một người cầm đàn đứng bên khung cửa sổ. Ngoài kia sóng biển rì rào, gió hát vi vu, những mái nhà lợp lá, những bức tường xây từ cát trắng sáng lên dịu dàng trong nắng. Và ở trong phòng, cũng có một người đang nghe giai điệu êm đềm ấy. Cuối cùng, trước khi đôi mắt nhắm lại rồi không mở ra nữa, đôi mắt nhắm nheo mờ đục như một người già nhưng ánh lên sự thanh thản và hạnh phúc vô bờ khi đã sống một cuộc sống trọn vẹn.”

...

Phong tần ngần theo giai điệu của bản violin. Anh ngắm nhìn người nghệ sĩ say mê hòa mình với cây đàn. Có những bài hát thật vui khiến tâm hồn mọi người rộn rã, nhưng cũng có những giai điệu, khi kết thúc tất cả đều như muốn im lặng. Bản nhạc vừa dừng lại ở những nốt cuối cùng, người nghệ sĩ khép lại chuỗi cảm xúc kéo dài của du khách khê khàng như chấm một dấu lặng trong tâm hồn mỗi người. Anh nhận một tràng vỗ tay của khán giả sau đó kết thúc màn biểu diễn của mình. Phong ngỡ ngàng nhận ra, đó là Viên.

- Mình không thể tin được, cậu đã trở về đây à? Về từ bao giờ? Sao không đến gặp mình? - Viên hỏi.

- Cũng mới về được ít hôm và đã đến gặp cậu đây, haha! Cậu vẫn thế, chẳng thay đổi gì cả.

- Còn cậu nhìn trưởng thành hơn rất nhiều, không trắng bóc như xưa nữa rồi.

- Hình như ở đây chỉ còn mình cậu là biết đến sự tồn tại của tớ. Những người cũ đi đâu hết cả rồi?

- Chủ cũ đi nước ngoài rồi, phó thác mọi việc ở đây cho tớ. Nhân viên cũ cũng

lần lượt xin nghỉ. Cậu đi được một thời gian thì An cũng nghỉ. Khổ thân cô bé!

Phong tròn tròn con mắt:

- Cậu...! Cậu biết gì về An sao?

- Sao cậu lại hỏi thế? Hai người không liên lạc gì với nhau sao?

- Mình không liên lạc được! Cậu mau nói đi, cậu biết chuyện gì à?

...

“Mình chỉ biết An mắc bệnh rất nặng, hình như không chữa được. Gia đình An đã bán cả gia sản để tìm cách lo cho cô ấy. Rồi sau đó họ đi đâu thì không ai biết nữa.” - Câu nói của Viên như sét đánh ngang tai, Phong bàng hoàng, sợ sệt bước những bước nặng nề trên đường về. Đêm đã về khuya, đây đó vẫn có những cây thông lấp lánh sắc màu, tô điểm cho bức màn đêm đen buồn bã.

Phong mở máy tính, viết vài dòng trên Facebook:

Giờ này em ở đâu?

Anh đã gọi cho nhóm bạn đại học của em, nhưng chẳng ai biết em đang ở đâu cả. Họ nói rằng anh là người duy nhất còn giữ liên lạc được với em. Nhưng đến giờ đầu mối duy nhất này cũng rơi vào bế tắc mất rồi. Anh lo sợ và hoảng loạn! Em đang ở đâu vậy?

Anh đi tìm em suốt cả ngày hôm nay. Nhưng hình như chúng ta mất kết nối từ quá lâu, thế nên những hình ảnh về em trong anh cứ hiện hữu ở những nơi xa xưa. Anh đánh mất gần ba năm trong quăng đời em. Anh đã ngồi ở trường rất lâu, chỉ để mong em sẽ xuất hiện, trên tay cầm những cuốn sách hoặc hai cốc cà phê. Anh đã quên mất rằng đó là em của nhiều năm về trước. Giờ này em ở đâu?

Anh đã mừng tượng ra cảnh được ôm em vào lòng, anh chờ đợi cảm giác này từ quá lâu rồi. Anh vẫn nghĩ em là cô gái nhỏ bé của anh như ngày nào. Anh quên mất rằng có thể em đã trưởng thành, đã thay đổi nhiều. Anh còn chẳng hình dung ra em bây giờ thế nào nữa! Em à, giờ em ở đâu?

Hôm nay anh đã đến nơi chúng ta gặp nhau lần đầu tiên và anh đã gặp Viên ở đó. Cậu ấy cho anh biết nhiều tin buồn. Em à, anh không tin! Anh không thể tin vào điều đó! Không thể như thế được. Ba năm tuy dài nhưng không thể thay đổi một con người nhanh như vậy được. Dù có bất cứ chuyện gì, em cũng phải nói với

anh chứ. Giờ anh đang rất hoang mang. Anh không biết em đang ở đâu?

Ngày mai anh sẽ bắt chuyến xe sớm nhất để về nhà em. Em có thể trốn chạy khỏi anh, nhưng anh sẽ tìm được mẹ và chị gái em. Rồi sớm thôi, trò chơi mèo vờn chuột này cũng sẽ kết thúc. Khi anh tóm được “con chuột” của mình, em sẽ phải mất rất nhiều thời gian để xin lỗi anh đấy!

Anh sẽ tìm được em, sớm thôi!

5. Hy vọng

Bệnh viện Hy Vọng vào ngày Giáng sinh cũng giống như rất nhiều ngày khác, nườm nượp bệnh nhân từ khắp nơi xếp thành hàng dài chờ đến lượt khám. Tòa nhà dành cho bệnh nhân được sơn toàn bộ màu xanh nhạt, lối đi lát đá hoa cương trắng dẫn vào một hành lang sâu hút đến vô cùng. Nơi những cô y tá lúc nào cũng vội vàng, khăn trương từ giường bệnh này đến phòng bệnh khác để chăm sóc bệnh nhân. Màu áo blouse trắng thoáng một cái lại lấp ló qua kẽ hở của những tán cây hoàng lan trở màu xanh biếc - màu xanh của sự hy vọng. Màu hy vọng ánh lên qua đôi mắt của vô vàn người bệnh, từ người già đến trẻ nhỏ, từ miền ngược đến miền xuôi đổ dồn về đây. Màu hy vọng gắn kết chuỗi tâm tư, cảm xúc của con người vào cuộc sống, không phân biệt ngày tháng còn lại là dài hay ngắn. Được sống thêm để rồi lại được biết buồn, biết vui, biết sợ, biết khổ - vì con người luôn luôn khao khát được trải nghiệm, được đi đến tận cùng thế giới này. Hy vọng cứ thế sống mãi trong tâm hồn mỗi người, cho đến khi nào cảm thấy mình đã sống đủ, khi không cần nuôi hy vọng vào cuộc sống nữa - lúc ấy con người ta mới có thể nhẹ nhàng nằm xuống và từ từ khép lại đôi bờ mi.

Bệnh viện có những nữ y tá không chuyên, nhiệm vụ của họ là chăm sóc cho các bệnh nhân, thường là những người quá già, hoặc là quá yếu mà lại chẳng có nơi nương tựa. Họ không cần qua một trường lớp đào tạo nào cả, họ chỉ đơn giản là những con người cũng từng một thời gắn bó với Hy Vọng và rồi chấp nhận nuôi hy vọng mãi mãi trong cuộc đời mình. Họ đến với Hy Vọng để truyền niềm tin, niềm khát khao sống cho những người cùng cảnh ngộ, hoặc thậm chí kém may mắn hơn khi phần đời còn lại chỉ là chút tia sáng mong manh, yếu ớt.

Mỗi buổi chiều, An đến bệnh viện để làm công việc y tá của mình. Nhiệm vụ của cô là động viên tinh thần cho bệnh nhân, giúp họ có thêm niềm lạc quan, tin tưởng vào bản thân. Cô tham gia nấu cháo tình nguyện, làm những món ăn theo sở thích của người bệnh. Cô giúp họ uống thuốc, gọt trái cây cho họ ăn, đưa họ đi dạo quanh khuôn viên. Có những lúc, cô dọn những bãi nôn mửa của những người già yếu, tắm

rửa và giặt giũ cho những người cô đơn, già cả. An làm tất cả chỉ để mang lại hy vọng sống cho nhiều người kém may mắn. Và dường như đây là nơi duy nhất người ta chỉ quan tâm đến giọng nói, đến những gì mà An làm chứ không màng đến ngoại hình của cô. Nơi đây đích thực là mái nhà thứ hai của An, nơi cô được sống, được làm việc và cống hiến sức trẻ mới ngoài đôi mươi của mình.

Một cây thông khổng lồ có ngôi sao trên đỉnh, lấp lánh những trái cầu đủ màu sắc và những dải ruy băng sắc sỡ được đặt ở sảnh lớn bệnh viện để bất cứ bệnh nhân nào cũng có thể ngắm nhìn. Nhóm y tá không chuyên sẽ cùng với các bệnh nhân nhí hợp thành một dàn đồng ca biểu diễn hợp xướng trong đêm Giáng sinh. Đám trẻ đã nhiều ngày tháng gắn bó với bệnh viện được “cô giáo” An dạy một liên khúc Giáng sinh để lần đầu tiên cùng nhau đứng trên sân khấu.

- Bác An ơi, ông già Noel có xuất hiện không ạ?
- Con có thích gặp ông già Noel không? Ông già Noel bận lắm, không biết có đến đây chơi với chúng ta không nhỉ?
- Nếu ông già Noel không đến kịp, bác An làm bà già Noel cho tụi con nhé!
- Con thấy bác giống một bà già lắm à?
- Dạ! Bác giống hệt bà già Noel đáng yêu của tụi con! Bà già có chất giọng trong veo. Bác An hát hay hệt như chị con ở nhà vậy!

An nựng hai bầu má phúng phính của bé gái rồi ôm cô bé vào lòng. Lũ trẻ ở đây gọi cô là bác, vì trông cô đứng tuổi hơn cha mẹ chúng. Cô được giao nhiệm vụ làm giáo viên thanh nhạc cho tụi nhỏ, ai cũng nói giọng của “bác An” trẻ và ngọt ngào quá. Cô yêu tụi nhỏ, hết mình vì chúng như một người chị, một người mẹ với kinh nghiệm sống ít ỏi của một cô gái trẻ. So với tụi nhỏ, An cảm thấy mình ít nhiều cũng có phần may mắn, vì cô được hưởng một tuổi thơ êm đềm trong vòng tay cha mẹ, cô từng có một tình yêu đáng để cả thế giới phải ghen tị và dẫu sao năm tháng cuộc đời của cô cũng vẫn còn dài ở phía trước. Cô dùng giọng nói và tâm hồn - hai điều hiếm hoi còn sót lại của tuổi trẻ để tiếp tục nuôi dưỡng ước mơ, truyền tiếp niềm hy vọng cho những người đang vật lộn đấu tranh giành sự sống.

Chuyến xe sớm đưa Phong về với miền biển Hải Phòng - nơi anh đã từng nhiều lần về thăm gia đình An. Gió biển không đem theo cái lạnh thấu xương như ở Sa Pa mà thật thoáng đãng, dễ chịu. Con phố nhỏ ở Đồ Sơn về mùa này ngập đầy đám lá bàng khô rơi bên vệ đường trông thật đều hiu. Ngôi nhà số 71 sơn màu vàng có mấy

khóm hoa hải đường mọc trước hiên đã bong những vảy sơn cũ kỹ, nhưng hải đường vẫn trở ra những nụ màu hồng để chuẩn bị nở rộ vào mùa xuân tới. Phong bấm chuông cửa, bao nhiêu suy tư ngổn ngang bỗng chốc tan biến hết vào giây phút này. Anh nín thở, chờ đợi từng tích tắc cho đến khi có người ra mở cửa.

- Anh hỏi ai ạ? - Một người phụ nữ đứng tuổi nhìn Phong, vẻ lạ lẫm.

- Cháu... cho cháu hỏi đây có phải nhà bác Hiên không ạ?

- Bác Hiên là chủ cũ của nhà này đúng không? Họ chuyển đi lâu rồi cậu ạ. Giờ tôi là chủ nhà này.

Phong hỏi vội:

- Bác có biết vì sao họ chuyển đi không ạ? Họ chuyển đi đâu bác có biết không?

- Nghe nói cô con gái thứ hai nhà này bị bệnh hiểm nghèo, bán nhà để lấy tiền chữa bệnh. Xong họ chuyển đi đâu thì tôi cũng không rõ nữa.

...

Phong ngồi trầm ngâm hồi lâu bên khóm hoa hải đường. Hóa ra những lời Viên nói là sự thật sao? Anh bối rối không biết phải làm gì vào lúc này. An bị bệnh mà anh không hề hay biết ư? Có lẽ là như thế thật! Cô gái ngốc nghếch này không thèm nói cho anh biết cơ đấy, cô vẫn bướng bỉnh như ngày nào. Có chuyện buồn chẳng bao giờ chia sẻ với anh mà cứ im lặng chịu đựng một mình, chẳng màng tới sự giúp đỡ của anh. Phong giầy vò, bút rút chẳng biết phải đi về đâu nữa.

Màn biểu diễn hợp xướng vừa kết thúc, ông già Noel trong bộ đồ màu đỏ với túi quà nặng trĩu trên vai xuất hiện. Tụi nhỏ thi nhau hò hét, vui sướng khi được tặng những món đồ chơi mà chúng hằng mong ước. Bệnh viện Hy Vọng đã có một tối Giáng sinh đầy ý nghĩa. Cũng chính nơi này cách đây hai năm, An từng nhún nhảy, đu đưa theo giai điệu của những bản nhạc truyền thống, nhưng với tư cách là một khán giả - một bệnh nhân của bệnh viện. Đó là mùa Giáng sinh đầu tiên của cô gái trẻ trong bệnh viện, bắt đầu chuỗi ngày điều trị căn bệnh lão hóa của mình. Hôm ấy, đôi mắt cô vẫn sáng ngời niềm lạc quan phơi phới, cô tin tưởng căn bệnh của mình có thể được chữa khỏi. Nhưng rồi thời gian cứ trôi đi và bệnh tình của cô ngày một trầm trọng hơn. Đây là căn bệnh hoàn toàn lạ lẫm với các bác sỹ, dù họ đã cố gắng hết sức, mời cả chuyên gia đến từ nước ngoài để tìm hiểu và điều trị. Những nếp nhăn trên gương mặt An vẫn cứ xuất hiện ngày một nhiều hơn, hằn sâu vào từng thớ thịt. Cơ mặt chùng xuống, đôi mắt thâm quầng, hai bên khóe mắt in rõ

những vết chân chim mài mòn thời gian.

An trở về nhà vào lúc 10h tối. Cô tạt vào cửa hàng tạp hóa để mua hộp mì lasagna như dự định từ lâu. Cô bỏ thêm vào giỏ đồ những gói băng vệ sinh và rồi nghĩ vẩn vơ không biết một hai năm nữa, cô có còn được dùng chúng nữa không? Suy tư này vẫn cứ tồn tại, nhưng chẳng còn ám ảnh cô như trước kia được nữa. An đã quen với việc chấp nhận mình là một người phụ nữ đứng tuổi, là “bác” của các em thiếu nhi. Điều duy nhất ám ảnh tâm trí cô lúc này là Phong.

Con phố Giai Nhân chóc chóc lại có một ông già Noel đi tặng quà cho trẻ con. Một đôi tình nhân say mê trao cho nhau nụ hôn ngọt ngào, họ mặc hai chiếc áo kẻ đỏ trắng hết như những cây kẹo mút. An cười nhẹ, cô cũng từng có dự định như vậy đây. Cô khẽ hát theo giai điệu *Silent night* - ca khúc cứ reo vang trong tâm trí cô suốt từ tối đến giờ.

An mở tủ lạnh, ngắm nhìn đông đồ ăn và trào dâng cảm giác tự mãn. Một trong những niềm đam mê lớn nhất của cô là đồ ăn. An luôn luôn tự tưởng tượng ra cảnh chế biến các món ăn ngon, thử nghiệm những món mới mỗi ngày và đem Phong ra làm chuột bạch. Đêm nay là đêm Noel, thế nên An quyết định làm một chiếc bánh khúc cây⁽³⁾. Bột mì và sô-cô-la quện với lòng đỏ trứng và đường trắng, sau đó cuốn vòng xen kẽ với từng lớp bông bột làm từ lòng trắng trứng. Bánh được bọc trong một lớp giấy lót trước khi cho vào lò nướng. Lớp kem dừa hòa quyện vào chiếc bánh mới nhấc ra khỏi lò tỏa mùi thơm khắp căn phòng. An tỉ mỉ múc từng thìa kem phủ đầy bề mặt và nhỏ những giọt sô-cô-la nóng để tạo hình thân cây. Cô mãi nguyện ngắm nhìn thành quả của mình từ giây phút hoàn thành chiếc bánh cho đến khi kim đồng hồ chỉ 2h sáng.

Đứng từ ban công khu nhà nghỉ, phóng tầm mắt ra xa, Phong nhìn vào màn đêm đen dày đặc trước mắt. Phía ấy là biển. Anh lắng nghe từng đợt sóng cuộn trào rồi ồ ạt vỗ bờ trước khi tan biến để nhường chỗ cho những con sóng khác. Mái tóc bông bênh bay rối vào nhau trước gió biển, Phong thấy cuộc đời mình chẳng giống ai cả. Anh không muốn làm nhân vật chính trong một bộ phim tình cảm bi lụy, anh không muốn trở thành trò đùa của ai đó. Phong chỉ muốn là một người bình thường và được tận hưởng những hạnh phúc giản dị như bao người khác. Lúc này, anh muốn thoát khỏi những vòng luẩn quẩn của thực tại. Anh không chấp nhận một kết thúc đầm nước mắt trong câu chuyện tình yêu của mình. Anh nhớ về Giáng sinh duy nhất trong đời anh và An được ở gần nhau. An muốn tham gia một tổ chức tình nguyện để đến với trẻ em nghèo, nhưng Phong chỉ muốn hai người ở bên nhau tận hưởng buổi tối tuyệt vời ấy.

- *Mình có cả năm để được ở bên nhau kia mà anh. Còn chương trình từ thiện này chỉ tổ chức vào những dịp đặc biệt. Em chưa từng được làm điều gì có ý nghĩa như vậy cả.*

- *Mỗi năm chỉ có một đêm Giáng sinh thôi! Tất cả những đôi yêu nhau đều ở bên nhau vào ngày này. Chỉ có mình em mới muốn bày tỏ tấm lòng của mình. Thiếu gì dịp để làm từ thiện chứ.*

Rốt cục, An thì ở nhà còn Phong lại tham gia tổ chức tình nguyện. An quyết định từ bỏ chương trình để dành thời gian cho Phong và cô ở nhà chờ anh đến để làm lành, sau đó hai người sẽ cùng đi chơi. Trong khi Phong lại bí mật đăng ký tham gia tình nguyện để tạo sự bất ngờ cho An. Giáng sinh đầu tiên kể từ khi tình yêu bắt đầu của hai người là như thế đó!

Còn năm nay, Giáng sinh mà Phong từng tưởng tượng là tuyệt nhất trong cuộc đời lại thành ra thế này. Anh từng nghĩ sẽ được ở bên An, được thưởng thức món bánh khúc cây do cô chế biến, cùng nhau xem một bộ phim, nghe những bản nhạc bất hủ và bên nhau chìm vào giấc ngủ thật sâu. Đó là món quà tuyệt vời nhất mà anh luôn ao ước, nhưng năm nay, ông già Noel một lần nữa lại khước từ anh. Thậm chí, ông còn trao cho anh những bí mật khủng khiếp mà dù trong ác mộng Phong cũng không dám tin là sẽ xảy đến với mình.

- Xin chào! Đây là chương trình trò chuyện đêm khuya. Tôi là Thảo Mai và bạn đang kết nối đến đường dây của tôi. Đêm nay là đêm Noel và tôi chúc bạn những điều tuyệt vời nhất.

- Chào chị Thảo Mai. Em muốn xin số điện thoại của ông già Noel để đổi món quà. Năm nay em được tặng một quả bóng chày trong khi em mơ ước được tặng bóng rổ.

- Chị xin chia sẻ nỗi niềm với em! Ông già Noel thì thoảng vẫn hay nhầm lẫn. Chị chắc chắn ông ấy đã gặp ba mẹ em trước khi trao quà cho em, vì mãi nói chuyện nên đặt nhầm món quà đó. Chắc hẳn trong lúc trò chuyện, ba mẹ em đã kịp ghi lại số của ông ấy. Chúc may mắn nhé cậu bé!

...

- Merry Christmas! Chương trình trò chuyện đêm khuya xin được tiếp tục. Tôi là Giáng Hương và bạn đang kết nối đến đường dây của tôi.

...

An kết thúc công việc tư vấn viên qua điện thoại vào lúc 5h sáng, chú mèo Shane nằm cuộn tròn trong lòng cô. Cô luôn bắt đầu giấc ngủ của mình khi ngoài phố có những âm thanh xe cộ đầu tiên. Cô chọn công việc này để kiếm thêm thu nhập, cũng là để giết quãng thời gian lảm suy tư, nghĩ ngợi về đêm. Và lại, đây cũng là công việc mà người khác chẳng quan tâm đến ngoại hình của cô. Người ta chỉ biết ở trung tâm tư vấn tâm lý về đêm có một cô gái có giọng nói rất tuyệt vời, đầy nữ tính và dịu dàng. Hơn thế nữa, cô luôn đem đến cho bệnh nhân của mình những lời gợi ý trên cả tuyệt vời.

Sau mỗi lần cúp máy, chiếc điện thoại bàn màu đỏ lại ánh lên màu sắc của niềm hạnh phúc, đem đến cho An một nụ cười đầy mãn nguyện. An mở máy tính để báo cáo công việc. Sau đó, như thường lệ, cô ghé thăm Facebook của Phong. An giật mình khi nhìn dòng chữ to tổ chảng:

“Cần giúp đỡ! Bạn gái tôi bị bệnh nan y! Tôi phải làm sao đây???”

6. Hâm nóng

An bật tung cửa sổ, sớm mùa đông nghi ngút sương gió, nhưng ít phút nữa, nắng sẽ lên và hồ hởi nhảy múa trong căn phòng nhỏ. Chẳng có ai đợi mà chân cô cứ bước nhanh nhẩu, vội vàng lục tìm điện thoại trong túi xách. An điên cuồng hát ngược chiếc túi, sổ tay, bút mực, son môi, giấy tờ thi nhau lăn xả bừa bãi trên giường. Cô lấy tay di di từng thứ một, nhấc những tờ giấy to bản lên rồi rũ tung xuống nền nhà. An cố gắng trấn tĩnh, lấy tay vén mái tóc lòa xòa sang hai bên mang tai.

Cô phải sống! An phải sống kia mà! Tâm trạng cô trở nên rối bời sau những dòng chữ ngốc nghếch mà sắc lạnh trên Facebook của Phong. An không còn giữ được bình tĩnh nữa. Ai đó đã cho Phong biết sự thật về cuộc đời cô ư? Không thể nào! Chẳng lẽ anh đã đến tìm gia đình cô hay sao? Chẳng lẽ Phong đã biết tất cả? Chẳng lẽ...?

“Mình phải đi tìm Phong! Phải cho anh ấy biết mình vẫn khỏe, vẫn sống tốt. Phải cho anh ấy niềm tin. Phải cho anh ấy sự yên ổn. Mình là người yêu của anh ấy kia mà. Mình ác quá! Phong ơi! Em sẽ tìm đến với anh. Rồi anh sẽ thấy em của anh xuất hiện thật xinh đẹp. Rồi anh sẽ thấy em là một cô gái yêu đời. Đừng làm bất cứ điều gì ngốc nghếch, em sẽ đến bên anh ngay đây!” - ngàn ấy suy tư nối đuôi nhau chiếm lĩnh tâm trí An. Cô cũng là con người, cô cũng có trái tim. An sẽ sống! Mặc nhiên sống không màng đến quá khứ nữa. Cô sẽ sống đúng với lứa tuổi của mình và sống xứng đáng với chàng trai đang đợi cô ở một nơi nào đó.

Thầy kệ mọi thứ, thầy kệ mùa đông. An điềm nhiên mặc chiếc quần short với áo sơ mi trắng rộng thùng thình. Cô nhảy nhót trong căn phòng như một đứa trẻ. An mở cửa tủ lạnh bằng chân. Cô lấy thịt bò, trứng gà, hành tây, sốt cà chua rồi đủ các thứ linh tinh khác để bày biện trên bàn, sẵn sàng bắt tay vào làm món lasagna ngon nhất thế giới. Người ta nói rằng khi chế biến các món ăn, hãy nghĩ đến người mà bạn yêu thương, tự nhiên món ăn sẽ có thêm gia vị thơm ngon đặc biệt. An nghĩ đến Phong, cô sẽ làm cho anh món ăn mà anh yêu thích nhất. Cô hình dung ra nụ cười quen thuộc của Phong, cô biết anh sẽ vui thế nào khi thưởng thức món ăn chứa đựng trong đó biết bao tâm huyết và tình cảm của cô.

An đi tắm sau khi bật lò nướng ở mức 200 độ. Cô chỉnh volume cỡ lớn những bản nhạc thời thượng và lắc lư theo giai điệu khi vắt chiếc khăn tắm lên vai. Cô thấy phấn chấn. Cuộc đời có bao lâu, sao không tận hưởng từng ngày kia chứ? Chẳng cần nghĩ ngợi điều gì cả, hãy cứ sống hết mình, yêu hết mình vì tình yêu là điều quá đổi đặc biệt và đáng trân trọng. Bỏ phí một ngày, thậm chí một giây được ở bên người ấy chẳng khác nào tự tay châm lửa đốt cháy thời gian đời mình.

An hồi hộp mở lò nướng sau hai tiếng báo giờ vui tai. Mùi hương của nước Ý lan tỏa khắp căn phòng. Màu sốt béchamel tan chảy, hòa vào những lát mì vàng cháy ruộm khiến An thực sự thích chí. Cô dùng con dao nhỏ xắt thành bốn miếng vuông vắn thơm phức trong chiếc khay bằng thiếc trắng. Cô tỉ mỉ phủ lên bề mặt một lớp giấy bạc và bọc kín bốn mép xung quanh. Sau cùng, cô nở một nụ cười mãn nguyện và hôn nhẹ lên tấm thiệp nhỏ trước khi gắn nó lên trên cùng với vẻ mặt đích thực của một kẻ đang ngập tràn trong tình yêu.

“Hâm nóng độ F trước khi ăn trong phút.”

Ký tên: Cô gái”

8h30, An tô một lớp son đỏ thật đậm. Cô quấn chiếc khăn mỏng vậy kín lấy gương mặt. Lâu lắm rồi An mới xỏ chân vào đôi giày cao gót và khoác chiếc áo măng tô màu kem bị xếp xó trong tủ. Đeo một chiếc kính râm to bản, cô tự tin bước xuống phố, không quên mang theo khay lasagna. Cô vẫy taxi thành công sau ba lượt chờ đợi.

Khu chung cư cao cấp được bảo vệ an ninh rất nghiêm ngặt, bất cứ ai muốn ra vào, nếu không phải người sinh sống ở đây, hoặc không có chủ nhà bảo trợ đều phải để lại giấy tờ tùy thân.

- Xin lỗi, cô lên phòng nào vậy?

- Dạ, phòng A1906, tầng 19. Chủ căn hộ là anh Hoàng Dương.
- Phiên cô vui lòng cho kiểm tra chứng minh nhân dân.
- Tôi... Tôi đi vội quá, không mang theo giấy tờ. Tôi chỉ lên gặp chủ nhà rồi đi luôn. Mong anh thông cảm giùm.

An nói trong tâm thế ngập ngừng. Đã lâu lắm rồi mới lại có người hỏi đến giấy tờ tùy thân của cô. Đó là nỗi đau lớn nhất, là sự tủi hổ mà cô không bao giờ muốn nghĩ tới. Có ai tin cô sinh năm 1987 cơ chứ, người ta sẽ cười vào mặt cô, sẽ nghĩ đó là trò đùa kém duyên của một người lớn tuổi.

- Cô có thể liên lạc với chủ nhà để họ bảo lãnh.

An gật đầu hai lần. Cô mở túi xách, định bụng lấy điện thoại và gọi cho Phong. Bất chợt, An sực nhớ cô đã bỏ lại điện thoại bên bờ biển trong một khoảnh khắc vô thức nào đó.

- Xin lỗi anh! Tôi quên mang theo điện thoại. Có cách nào giúp tôi được không? Tôi chỉ chuyển món quà này rồi đi luôn.

Nhân viên an ninh từ tốn nhìn cô. Ông kết nối liên lạc lên phòng A1906 trong khi người đàn bà lạ mặt tháo kính râm để tỏ ý van nài tha thiết bằng ánh mắt.

- Không có người ở nhà. Thôi thế này vậy! Nếu cô cần gửi đồ không có gì quan trọng có thể ký gửi tại đây, chúng tôi sẽ chuyển đến tận tay chủ nhà khi họ trở về. Một chút suy nghĩ thoáng qua, An đáp lời:

- Vậy cũng được. Tôi sẽ gửi lại đây và phiên anh chuyển giúp.
- Tôi cần kiểm tra đó là thứ gì trước đã.

An mở hé hé lớp giấy bạc, để lộ một góc đồ ăn nguội tanh bên trong.

- Chỉ là một món ăn gửi cho người bạn. Tiếc quá anh Dương lại chẳng có nhà.
- “Anh” Dương? Cô là bạn anh Dương à?
- Vâng, vậy tôi có thể ký gửi được chưa? - An đáp lại trong vội vã.

Thơ thân bước về nhà, giày cao gót làm cô uể oải vì đau nhức nơi bàn chân. An đang tự vấn chính mình. Cô vừa làm gì vậy nhỉ? Lý trí của cô đâu mất rồi? Cô tự tưởng tượng nếu Dương và Phong có ở nhà, cô sẽ đủ bản lĩnh bấm chuông cửa chứ? Và nếu có người ra mở cửa, liệu họ có nhận ra cô, liệu cô có dám cất lời? May quá!

Thế này có khi lại hay. “Phong sẽ biết mình đã đến tìm anh ấy khi đọc tấm thiệp và sau đó sẽ nhâm nhi một cách khoái chí món lasagna ngon nhất thế giới do cô chế biến.” - An tự động viên bản thân. Nhưng như vậy chưa đủ, “Khi biết mình đã tới, thế nào anh ấy cũng tìm cách liên lạc. Chẳng nhẽ mang đồ ăn tới cho người ta xong cứ thế im đi à? Như thế anh ấy còn ức chế hơn.” - Cô lại thấy lo lo.

- Tôi muốn phục hồi lại sim điện thoại đã bị mất. - An nói với nhân viên mạng di động.

- Dạ vâng. Xin chị vui lòng cho xem giấy chứng minh nhân dân. - Cô nhân viên trả lời.

Ồi không! Cái gì cũng chứng minh nhân dân thế này? Chứng minh nhân dân có chứng minh được An là ai đâu cơ chứ?

- Tôi bị mất túi xách, trong đó có cả điện thoại lẫn giấy tờ. Có cách nào giúp tôi phục hồi lại số điện thoại ngay lập tức không? Tôi có rất nhiều việc quan trọng cần liên lạc.

- Chị khai báo thông tin cá nhân vào mẫu đơn này nhé. Trong đó liệt kê năm số điện thoại chị thường xuyên liên lạc.

An đọc lướt đơn khai báo. “Mục cuối cùng yêu cầu năm số hay liên lạc kia à?” - Cô lẩm nhẩm.

- Chỉ nhớ có bốn số thôi có được không cô?

- Cũng được chị ạ.

...

- Trong bốn số này, chỉ có một số điện thoại chị thường xuyên liên lạc. Ba số còn lại ít khi được kết nối. Như vậy chưa đảm bảo yêu cầu chị ạ.

- Vậy thôi, cảm ơn cô!

Buổi trưa mà Dương cũng say xỉn. Không những thế, anh còn là điểm tựa vững chắc cho một cô gái cũng đang say xỉn khác. Anh dìu cô về căn hộ. Tiệc buffet không lấp đầy dạ dày của họ, nhường chỗ cho những ly rượu và những câu bông lơi tán tỉnh chim chuột không ngớt. Cô gái không mặc áo, ngủ như chết trên giường,

trong khi Dương nằm phè phỡn trên ghế salon, được một lát thì có người bấm chuông.

- Chào anh! Có người gửi thức ăn cho anh vào sáng nay.

Mặt đỏ phùng, đầu tóc lòa xòa, Dương nhận khay thức ăn rồi đóng cửa cái rầm. Anh hứng nước từ bồn rửa vào lòng bàn tay và lên mặt cho tỉnh táo. “Đang đói thì có người mang thức ăn tới.” - Dương thấy phờ phợt mẫn nguyện. Anh thực hiện theo lời chỉ dẫn ghi trên tấm thiệp sau khi lột bỏ lớp giấy bạc bao phủ bên ngoài và ném vào thùng rác. Thế rồi đôi tình nhân say rượu cùng thưởng thức bữa trưa muộn trên cả tuyệt vời.

An trở về nhà liền chui ngay lên giường. Gần như hai ngày nay cô chẳng chớp mắt một tẹo nào. Buổi chiều tắt bật ở bệnh viện khiến hai chân An chực khuyu xuống. Đôi môi nhợt nhạt bong những mảng da nhỏ vì nứt nẻ. Cô cũng chẳng còn đủ sức để thay quần áo nữa. Vừa thiu thiu chìm vào giấc ngủ, tiếng gió vi vu bên tai khiến An lạnh gáy, cảm giác nhồn nhột khác lạ.

- Phùuuu...

- Haha... Anh làm em buồn quá!

- Phùuuu...

An vội lấy tay che hai bên mang tai vì nhột.

- Thôi nào. Đừng trêu em nữa.

- Ghé sát tai lại đây anh nói thầm cái này.

...

- Anh yêu em cực áy!

Câu nói thì thầm ấm áp bên tai của chàng trai khiến An sung sướng vô cùng. Cô đáp lời anh:

- Chàng trai đáng yêu ơi! Em cũng yêu anh nhiều lắm.

Phong ra hiệu giữ im lặng để anh tiếp tục nói:

- Phùuuu...

An giật mình thức giấc. Trời lạnh quá! Cô nghe thấy cả tiếng gió xuyên qua cửa sổ đùa giỡn náo loạn khắp căn phòng. Hai tấm rèm cửa ra sức với đôi tay níu giữ thân mình trên song sắt. Cô gắng gượng dậy, tiến đến ban công khép cửa lại. Đảo mắt nhìn xuống lòng đường phía xa xa, những dòng người đi lại ngược xuôi, những cột đèn vàng nhợt nhạt khiến An thấy lạc lõng. Bao lâu rồi cô không tụ tập bạn bè? Bao lâu rồi cuộc sống của cô bó hẹp trong căn phòng nhỏ với bốn bức tường? Bao lâu rồi cô bỏ quên những buổi tối lượn đường vì vu?...

Tiếng kêu leng keng của đĩa thức ăn gõ xuống nền nhà khiến Shane thức giấc, nó vội chạy đến khu vực quen thuộc để tận hưởng bữa tối. An chăm chú ngắm nhìn chú mèo Ba Tư béo múp với bộ lông màu xám đang thè chiếc lưỡi nhỏ xíu lấy đồ ăn. Người bạn tri kỷ duy nhất của An tuy không biết nói nhưng luôn luôn lắng nghe và thấu hiểu những tâm sự của cô chủ. Hơn nữa, ngoài An ra, Shane cũng chẳng chơi với ai.

An đặt chiếc sim điện thoại và hai cuộn len màu lục mới mua trên bàn. Kết thúc bữa tối giản đơn, cô nhẹ nhàng rửa từng chiếc đĩa, lau chùi tỉ mỉ những vật dụng yêu thích. Xong xuôi, An ngồi ngay ngắn bên bàn làm việc, nhìn chăm chú vào chiếc di động mới. Cô lắp sim và bấm số của Phong sau ít lâu đắn đo.

Thuê bao không liên lạc được, An thở dài. Cô dỡ một cuộn len và bắt đầu đan những mũi đầu tiên. Thật chậm rãi. Cô phải bình tâm hồi phục trí nhớ, thật ra là cố gắng để mừng tượng lại những kỹ thuật đan lát cũng lâu rồi không màng đến. 10 phút... rồi 20 phút trôi qua... Cô tập trung hết sức vào đôi que đan và sợi len dài trên tay. Kể ra tay cô vẫn còn đẹp đấy chứ. Những ngón tay nhỏ bé, thon thon trong tư thế đan lát trông thật thùy mị. Tự nhiên Shane ở đâu nhảy chồm tới, vồ lấy cuộn len như vớ được đồ chơi, làm An giật mình khó chịu.

Phong trở lại Hà Nội vào lúc tối muộn, Dương đi chơi đâu đó chưa về. Anh lôi tất thảy gần chục cái áo sơ mi cáu bẩn và đủ các loại quần vớ mỗi nơi một cái của Dương đem vào máy giặt, xếp những chiếc giày bơ vơ thành đôi và đặt gọn gàng vào tủ. Đồ ăn vương vãi trên bàn tiếp khách và cả sàn nhà. Có một khay đựng đồ ăn trông quen mắt vớt dưới chân bàn. Anh đặt những chiếc đĩa vào bồn rửa và mở vòi nước. Dồn những mẫu thức ăn thừa vào chiếc khay bằng thiếc trắng, một chút linh tính mách bảo trong tâm trí. Anh mở nắp thùng rác, nhưng không đổ thức ăn vào đó mà chỉ để quan sát. Hệt như anh nghĩ, một lớp giấy bạc có dán trên đó tám thiệp ghi dòng chữ thân thuộc:

“Hâm nóng độ F trước khi ăn trong phút.

Ký tên: Cô gái”

7. Huy hoàng

Paris, ngày 1 tháng 1 năm 2010.

Gửi cô gái bé nhỏ của anh!

Khi nhận được mail này, có lẽ em đã thức giấc từ lâu và đang chuẩn bị bỏ lò một món gì đó thật ngon cho ngày đầu năm mới. Anh vừa trải qua khoảnh khắc đón năm mới ở Paris lần đầu tiên trong đời, không biết phải diễn tả thế nào nữa... Anh phải kể với em tất cả mọi thứ, nhất là khoảnh khắc ngược lên bầu trời rực rỡ màu sắc với những âm thanh giòn giã – hình ảnh duy nhất anh nghĩ đến khi ấy là em.

Ba chàng trai Việt Nam quyết định hòa vào biển người để biết thế nào là dòng sông ánh sáng. Không hiểu sao cái lạnh mùa đông ở Paris đột nhiên dịu dàng đến lạ. Giữa hàng ngàn người đủ các sắc tộc với vô vàn lời nói tiếng cười, câu chuyện tình yêu bằng tiếng Việt của ba chàng trai trở thành những âm sắc giàu cảm xúc hơn tất cả.

Nam nói rằng nếu bạn gái cậu ấy có mặt ở đây hôm nay, họ sẽ lập kỷ lục cặp đôi có nụ hôn tuyệt nhất và lâu nhất. Cô ấy sẽ đem theo sâm panh và thẻ nào cũng là tâm điểm của sự chú ý chỉ sau tháp Eiffel.

Dương bảo cậu ấy không muốn có bạn gái ở đây, vì như vậy không dễ dàng gì trao những cái bizous⁽⁴⁾ cho các em gái. Nhưng sự thật là từ khi pháo hoa rợp bầu trời cho đến lúc mọi người thừa thốt dần, cậu ấy vẫn chưa thực hiện được cái bizous nào. Anh và Nam đã tình nguyện cho cậu ấy thử điều đó, haha.

Còn anh nói rằng nếu em ở đây, thẻ nào em cũng mãi nhìn xem có anh Tây đẹp trai nào giống huyền thoại Alain Delon⁽⁵⁾ của em không. Sau đó em chợt nhận ra là có thật. Có một Alain Delon đời thực luôn luôn làm mê đắm mọi cô gái, nhưng may sao em lại lọt vào mắt xanh của ông ấy. Thế nên giờ “ông ấy” lọ mọ ngồi gõ những dòng cảm xúc lan man này gửi đến em đây.

Đúng nửa đêm, tất cả các con phố, thậm chí là trên những nóc dinh thự cổ điển, mọi người đều hô vang Bonne année, Happy New Year đầy kích động, trong đó có ba kẻ cố gắng át tất cả bằng tiếng Việt: “Chúc mừng năm mới!” Pháo hoa từ tháp Eiffel sáng rực một góc trời, anh đã được chứng kiến biểu tượng của nước Pháp vào thời khắc huy hoàng nhất.

Lúc ấy, tự dưng anh nhận ra - chúng ta yêu nhau nhưng chưa một lần được bên nhau trong những khoảnh khắc thế này. Chưa bao giờ cùng ngược lên bầu trời ngắm pháo hoa hay hôn nhau trước sự hò hét của hàng vạn người. Anh chỉ biết ước thời gian trôi đi thật nhanh để sớm được gặp lại em. Và khi đó, chúng ta sẽ chứng minh cho cả thế giới thấy rằng tình yêu của anh và em là chuyện tình đẹp nhất (mặc dù nam chính thực sự đẹp còn nữ chính bị mờ mắt vì vẻ đẹp của nam chính).

Chúc cho tình yêu của chúng ta sẽ còn mãi với thời gian. Chúc cô gái của anh một năm mới ngày càng xinh đẹp và hạnh phúc. Hãy nhớ rằng chúng ta trải qua những đêm giao thừa xa nhau như thế này là để chờ đón những đêm giao thừa huy hoàng nhất ở tương lai phía trước. Hãy chờ anh, em nhé!

Hôn em!

Đứng trên ban công lồng gió phóng tầm mắt ra khắp trung tâm Hà Nội, chàng trai cao lớn bỗng thấy mình trở nên nhỏ bé biết nhường nào. Giữa những ngôi nhà chọc trời với những ô cửa sổ vuông vắn xếp hàng cạnh nhau, giữa những con đường tấp nập xe cộ nối đuôi qua lại - có ai biết sự tồn tại của một chàng trai đang vô hồn nhìn cuộc sống trôi qua trước mắt. Trong bức tranh hiện thực ấy, Phong thấy mình chỉ như một nét chấm phá nhỏ xíu mà lão họa sĩ vô tình nào đó bỏ quên, một mình bơ vơ lạc điệu. Anh tháo gọng kính. Đôi khi nhìn Hà Nội từ trên cao mờ ảo thế này, Phong lại thấy Hà Nội đẹp và lung linh hơn bao giờ hết.

Không biết nên cười hay nên dặn lòng đừng để nước mắt chảy xuống, An vẫn còn ở đây, rất gần bên anh. Một mẫu giấy theo lời yêu cũ tìm về, như thể cuộc sống chỉ đơn giản là trao cho nhau yêu thương với một chút ánh sáng của niềm tin và hy vọng là có thể nuôi nấng đủ cho những tháng ngày dài xa cách. Hà Nội năm nào cũng có mùa đông lạnh như thế này, nhưng không có mùa đông nào là giống nhau. Thời gian như con tàu tốc hành được lên lịch trình vô định, và con người ta dù chẳng ai muốn cũng đành bất đắc dĩ trở thành lũ khách chạy ngược chạy xuôi.

Phong thức giấc. Nhâm nhi tách cà phê trên tay, như một thói quen, anh đứng trên ban công phóng tầm mắt ra xa. Hà Nội sáng mùa đông đánh thức tâm trí anh. Anh nhận ra thế giới ngoài kia đổi thay qua từng ngày. Dòng người cứ nối đuôi nhau hối hả trên đường vì cuộc sống mưu sinh. Những ô cửa sổ in bóng các đôi tình nhân nhường chỗ cho sợi dây phơi và những chiếc áo mới căng lên hóng gió. Con người Hà Nội hôm nay bước những bước nhanh hơn, dài hơn ngày xưa, dẫu bây giờ

đang là mùa cuối năm. Hà Nội của buổi sớm mai là Hà Nội của cuộc sống sinh tồn, của sự khẩn trương, vội vã bắt chấp ánh mặt trời le lói chậm rãi. Phong nhận ra sự lơ nhịp chất chứa trong con người mình. Anh muốn hòa vào dòng người ngoài kia, được sống hết mình qua từng ngày, được đắm chìm trong tình yêu và sự nghiệp ở bất cứ phút giây nào. Tự nhiên anh thấy sợ, sợ mùa đông năm nay là mùa đông lạnh giá nhất, sợ một ngày kia khi mùa xuân đã tới - anh vẫn còn ngủ quên, và rồi vô tình đánh rơi đâu đó những ngày tháng tuổi trẻ chẳng bao giờ có thêm một lần nữa trong đời.

Ngày thứ nhất.

- Cho tôi hỏi người mang đồ ăn lên phòng A1906 sáng ngày hôm qua là ai vậy?

...

“Đó là một người phụ nữ có nhiều hành vi lạ lùng. Không có giấy tờ tùy thân. Không có điện thoại. Bước xuống từ chiếc xe taxi và đi bộ khi rời khỏi khu chung cư. Cao khoảng 1m60, mặc một chiếc áo măng tô màu kem, quàng khăn và đeo kính râm to bản che kín khuôn mặt.”

Đầu mỗi mong manh về An khiến Phong nuôi thêm cho mình nhiều niềm tin mạnh mẽ. Anh hiểu người con gái ấy, khi đã tìm đến nơi anh sống thì không có lý do gì để tiếp tục trốn tránh. Anh tự trách mình quay trở lại Hà Nội quá trễ để bỏ lỡ thời khắc khi cô đến với mình... Nhưng hạnh phúc hơn cả, anh hiểu cô vẫn còn giữ thói quen cũ - gửi cho anh những món ăn với lời nhắn ghi trên một tấm thiệp. An vẫn rất yêu anh. Cô ấy chỉ ở đâu đó trong lòng thủ đô nhỏ bé này thôi. Nhất định! Nhất định anh sẽ tìm được dấu chấm còn lại đang đứng đơn độc ở một góc nào đó trong bức tranh mùa đông từ tầng thứ 19. Chỉ ghét cái lão họa sĩ nào đó vô tình làm nên khoảng cách quá đổi mơ hồ.

Ngày thứ hai.

Một tay găm ổ bánh mì, tay kia chăm chăm nhìn vào bản đồ, chàng trai mặc chiếc blazer màu xám bước vội trên phố. Anh rút ra trong túi áo ngực danh sách các bệnh viện ở Hà Nội, gần ba mươi địa chỉ chen chúc nhau trên khắp bản đồ.

- Cô ơi, giúp tôi với. Tôi cần tìm người nhà, có thể cô ấy đang điều trị tại bệnh viện này, nhưng vì không liên lạc được nên tôi không biết chắc chắn. Tên bệnh nhân là Lâm Hạ An.

- Bệnh nhân điều trị gì vậy anh?
- Tôi cũng không rõ. Nhiều khả năng là ung thư.
- Anh nói mơ hồ quá. Khoảng thời gian điều trị từ bao giờ?
- Khoảng ba năm trở lại đây.
- Xin lỗi anh, thực sự chúng tôi rất bận, mong anh tôn trọng công việc của chúng tôi.
- Tôi hoàn toàn nghiêm túc.
- ...
- Xin lỗi anh! Chúng tôi không được phép cung cấp thông tin về bệnh nhân. Đây là quy định của bệnh viện.
- Tôi có đem theo ảnh của cô ấy đây, hãy xem cô ấy từng xuất hiện ở đây bao giờ chưa?
- ...

Ngày thứ ba.

“Gửi tới tất cả những người bạn thân yêu! Tôi đã trở về Việt Nam và buồn thay, tôi bị lạc mất người yêu của mình. Các bạn từng biết rõ về chuyện tình cảm của chúng tôi có thể hiểu những khó khăn mà tôi đang trải qua. Nếu ai biết tin gì về cô ấy mong hãy báo cho tôi biết. Chỉ một chút ít tin tức thôi đối với tôi cũng là điều vô cùng quý giá.” Phong soạn tin nhắn và gửi cho tất cả những người bạn thời đại học của mình.

Tin nhắn từ tổng đài: “Một cuộc gọi nhỡ được thực hiện vào lúc 20h36 ngày 26 tháng 12 năm 2011”. “Sao mình không biết có thông báo này nhỉ?” - Phong chợt nhận ra khi đang loay hoay trả lời tin nhắn trách móc của bạn bè. Cuộc gọi lỡ khi anh tắt máy trên đường từ Hải Phòng về Hà Nội. Phong kết nối cuộc gọi đến số máy lạ.

Chiếc điện thoại nhỏ rung lên những hồi chuông mạnh mẽ, như thể từ lâu lắm rồi chỉ chờ đợi điều huy hoàng này. An giật mình tỉnh giấc.

“Ôi trời, là Phong!” - Phong đang gọi tới số điện thoại lạ hoắc của An! Ba hồi chuông... Rồi bốn, năm... Cô tưởng lần trước anh tắt máy, thế mà vẫn có số này

sao? Cô tưởng đã may mắn thoát khỏi cảm dỗ của bản thân rồi kia mà, thế mà giờ lại có một cảm dỗ to đàng đang reo vang lên từng hồi. Phải làm sao đây?

An nhắc máy.

-...

- Alô?

-...

- Xin lỗi. Cho tôi hỏi đây là số điện thoại của ai vậy?

-...

- Tôi thấy có cuộc gọi nhớ từ số máy này cách đây ít hôm.

An thở gấp. Tiếng thở và nhịp tim đập loạn xạ, tưởng như có thể vọng qua đầu dây bên kia.

- Sao em không nói gì?

-...

- Sao em không liên lạc gì với anh thế hả An? - Giọng Phong bắt đầu chuyển qua sắc thái của kẻ hèn dỗi bắt đền người ta. An không sao kìm được nước mắt. Là anh - chàng trai đáng yêu đang chờ một âm thanh từ phía cô cất lên.

-...

- Chỉ có thể là em thôi. Trả lời anh đi! Sao em cứ im lặng như vậy?

An bối rối. Cô đã dự định sẽ nói rất nhiều điều, nhưng sao bỗng dưng cơ miệng không cử động được thế này? Cô muốn hét lên... Nhưng những gì có thể làm lúc này chỉ là sự im lặng đến đáng sợ!

Con mèo Shane bị tiếng chuông điện thoại làm tỉnh giấc, bỗng dưng mở mắt và như thể báo hiệu với An về sự nhàn nhã của mình:

- Meooo.

- Ồ...! Là tiếng con mèo. Đúng là con mèo Shane của em rồi. Đúng là An của anh rồi! Em đang ở đâu? Mau trả lời anh đi!

An bật cười khi những giọt nước mắt bung nở rơi xuống gối. Cô cúp máy, cứ thế

òa lên khóc như chưa bao giờ được khóc. Mèo Shane chăm chú nhìn cô chủ, thì thoảng lại cúi xuống bên lên như thể chẳng biết làm gì hơn để an ủi.

Hà Nội, ngày 1 tháng 1 năm 2012.

Gửi cô gái bé nhỏ của anh!

Thế là đã sang một năm mới rồi đấy em nhỉ. Lần đầu tiên anh đón giao thừa chỉ có một mình. Đêm cuối năm lát phát những hạt mưa. Hà Nội đêm giao thừa thật trắng lẹ và huyền ảo. Nhưng sao anh thấy lòng mình trống trải quá.

Em đang ở đâu và làm gì? Mà thôi, anh sẽ không nói ra vô vàn những câu hỏi giầy vò anh suốt những ngày vừa qua nữa đâu. Anh hiểu cô gái của anh không bao giờ làm anh buồn mà. Anh cũng hiểu, đến khi cần thiết, tự em sẽ xuất hiện trước mặt anh, nói cho anh biết tất cả mọi chuyện và sau đó khóc lóc xin lỗi anh thăm thiết cho mà xem.

Anh vẫn đẹp trai như trước, vẫn giống y như huyền thoại Alain Delon của em, có điều là giống với ông ấy ở thời điểm hiện tại. Anh già nua và xấu xí lắm rồi em biết không? Anh sắp không còn xứng với em nữa rồi. Tất cả là tại em hết đây. Tại em làm anh khổ sở, suy nghĩ nhiều nên mới ra nông nổi này.

Sang năm mới, lại già đi một tuổi nữa rồi. Ba mẹ anh giục cưới lắm rồi đấy. Cho nên nếu em không sớm xuất hiện là anh mặc kệ em, đến lúc anh cưới cô khác thì đừng có mà ăn vạ nhé.

Nói vậy thôi, cô gái của anh à, thực sự anh rất nhớ em. Anh luôn luôn tin rằng, dù với bất cứ lý do gì, em cũng vẫn luôn yêu anh, luôn luôn là cô gái nhỏ bé trong vòng tay anh. Anh sẽ không mùi mẫn, suýt soát như ngày xưa nữa đâu, nên em đừng nghĩ có thể lợi dụng điều đó mà bắt nạt được anh nhé.

Pháo hoa năm nào cũng sáng rực một góc trời. Còn tình yêu - khi rực rỡ, lúc le lói, cũng có khi lại vụt tắt. Nhưng anh sẽ không vì thế mà buồn. Vì pháo hoa chỉ huy hoàng trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, còn khoảnh khắc rực rỡ trong tình yêu thì không bao giờ lụi tắt.

Hà Nội đêm nay có lẽ đẹp lắm, dù anh chàng đẹp trai nhất và cô gái bị anh ấy mê hoặc không cùng khoác vai nhau bước đi trên phố. Nhớ rằng ở một nơi nào đó luôn có một chàng trai nhớ đến em và cầu chúc cho em những điều tốt đẹp nhất.

Hôn em!

8. Bước ngoặt

- Trước đây, tôi thường bị nổi mề đay khi trời lạnh và không bao giờ ăn đồ hải sản vì cơ thể sẽ dị ứng ngay lập tức.

- Những nếp nhăn bắt đầu xuất hiện từ khi nào?

- Mùa xuân khi tôi học đại học năm thứ tư. Ban đầu chỉ là những vết chân chim ở khóe mắt. Sau đó vùng trán, lông mày dần trở nên sần sùi. Nếp nhăn lan nhanh đến nỗi chỉ ba tháng sau, má tôi đã sưng phù và chảy xệ thế này đây.

- Cô đã có người yêu chưa?

- Anh ấy đang ở Paris.

- Bao giờ cậu ấy về Việt Nam?

- Hai năm nữa.

- Chúng ta sẽ cùng cố gắng hết sức để cô thật xinh đẹp khi cậu ấy trở về.

- Tôi có nên nói cho anh ấy biết?

- Nếu điều đó tốt cho cậu ấy!

Vị bác sĩ đáng kính đưa ra những lời khuyên mà chính bản thân ông cũng chẳng thể định vị rõ ràng. Chỉ biết rằng hành trình của ông với cô gái kém may mắn này sẽ còn rất dài, rất dài ở phía trước. Và ông phải làm tất cả để truyền cho cô niềm hy vọng, niềm khát khao mãnh liệt được tiếp tục yêu và sống.

Một buổi chiều tháng Năm mưa rơi như trút nước, giáo sư Phước triệu tập tất cả các bác sỹ chuyên khoa của Bệnh viện Hy Vọng để trình bày phác đồ điều trị căn bệnh lạ mà họ chưa từng gặp phải. Mẫu da của bệnh nhân được chuyển đến trường đại học Baylor danh tiếng và trải qua nhiều lần xét nghiệm, các chuyên gia hàng đầu trong ngành y khoa tại Mỹ đã xác định cô gái trẻ mắc chứng tế bào vón, một căn bệnh rất hiếm gặp trên toàn thế giới.

Căn phòng số 12, Khu C Bệnh viện Hy Vọng luôn có một bình hoa cúc trắng, đầy ắp những tiếng cười đùa rôm rả và vô vàn câu chuyện về cuộc sống mà trong đó nhân vật chính giành được chiến thắng sau nhiều chông gai, thử thách. Người trong bệnh viện đã quen thuộc với hình ảnh bà Hiên cần mẫn đem đến cho con gái những món ăn ngon, những cuốn sách mới mỗi ngày. Người mẹ hiền khế đưa đôi bàn tay lam lũ xoa xoa vàng trán nhăn nheo của con gái mà rung rung những giọt lệ chảy

ngược vào trong. Cuộc đời bà từng trải qua nhiều đắng cay mất mát, bà chỉ biết gửi gắm niềm hạnh phúc vào hai cô con gái. Ngày cô chị cả sinh em bé cũng là ngày cô thứ hai bắt đầu cuộc sống tại bệnh viện. Nỗi lo lại hằn sâu vào đôi mắt nhăn nheo, thâm quầng theo thời gian của bà - lo về tương lai của đứa con gái bé bỏng nhưng sớm phải chịu những nếp nhăn nghiệt ngã, tương như bằng cả cuộc đời bà tích tụ lại.

Hôm nay, An không mặc áo blouse trắng như mọi khi, cô có hẹn khám định kỳ với bác sỹ Phước. Những lần gặp vị giáo sư, có khi chỉ đơn giản là một cuộc trò chuyện để ông hiểu tâm lý bệnh nhân, cũng có khi là cuộc gặp gỡ với một vị chuyên gia đến từ nước ngoài vì tò mò với căn bệnh lạ, hoặc là lần xét nghiệm mới để kiểm tra chuyển biến bệnh lý. An tự hỏi không biết bác sỹ Phước có lưu lại diễn biến cảm xúc sau mỗi cuộc hẹn không, nếu ban đầu là tâm thế lạc quan, ngời ngời hy vọng thì biểu đồ dần dần chuyển qua màu sắc của sự tươi tỉnh có phần dừng đọng và giờ là gam màu trầm nhất cho sự vô định, thất thần. Cô đã trải qua biết bao cuộc xét nghiệm, sử dụng toa thuốc đặc biệt trong nhiều tháng ròng, gặp gỡ không biết bao nhiêu chuyên gia, nhưng bệnh tình vẫn không mấy thuyên giảm.

- Con chào bác sỹ.

Căn phòng của vị giáo sư có rất nhiều lịch treo tường, những cuốn sổ và nhiều thứ máy móc lạ lẫm. Ông rời mắt khỏi quyển sách dày cộp trên tay, ngược lên nhìn An qua gọng kính chảy xệ trên sống mũi.

- Ngồi xuống đây con gái của ta.

An tiến lại phía bàn làm việc phủ lớp khăn màu xanh nhạt, bên trên bày biện ngăn nắp những dụng cụ y khoa và tài liệu. Cô nhẹ nhàng kéo ghế, gương mặt búng beo đầy ắp nỗi buồn.

- Ta cố gắng liên lạc với con nhưng không được. Có chuyện gì vậy?

- Còn chuyện gì tệ hơn một bà già yêu một chàng trai trẻ và anh ta đã về nước hả cha? Con lỡ tay đánh mất số điện thoại kia rồi.

- Con uống tách trà này và thử phát biểu cảm tưởng về mùi vị của nó đi.

Nước trà màu đồng từ ấm tích rót đầy một ly trước mặt An. Cô từ từ nhấp môi, cảm nhận vị trà thấm dần nơi đầu lưỡi.

- Có một chút mùi hoa nhài, tinh dầu xả và vị quất chín.

- Chỉ vậy thôi sao?

An không nói gì. Thật ra cô chỉ thấy vị đắng chát, nhưng không muốn tỏ vẻ lỗ mãng trước thú thưởng trà của vị bác sỹ đáng kính.

- Thế là đã gần hai năm từ ngày đầu tiên ta gặp con. Cũng là một ngày mùa đông có mưa phùn gió bắc như hôm nay. Con cũng ngồi trên chiếc ghế đó, ta mời con uống ly trà và con cứ thế tấm tắc khen ngon.

-...

- Nhưng ta biết con nói dối. Trà của ta không phải loại trà một người trẻ có thể uống. Ngay cả ta cũng thừa nhận nó đắng xít cả lưỡi, vậy mà con cũng khen ngon.

- Dạ... - An tập trung nhìn sâu vào đôi mắt người đối diện. Vị bác sỹ cao tuổi với những trải nghiệm sâu sắc bao giờ cũng khiến cô cảm thấy ảm áp.

- Con ném thử một lần nữa và cho ta biết cảm nhận.

Cô nâng ly trà bằng cả hai bàn tay, từ từ nhấp ngụm thứ hai.

- Rất ấm và đắng cha à.

- Ngày đầu tiên ta gặp con, ta đã biết con là người luôn dùng những mỹ từ hoàn hảo để bao biện cho cảm giác thật sự bên trong chính con người mình. Khi ta nói bệnh của con có thể chữa khỏi sau một năm, cũng có thể mất mười năm, con vẫn nở nụ cười đầy ắp hy vọng, dù ta biết thực chất con muốn chết ngay khi ấy. Con có nhớ đã hỏi ta có nên cho cậu ấy biết sự thật, ta đã nói: “Nếu điều đó tốt cho cậu ấy!”, mặc dù ta biết con không bao giờ đủ bản lĩnh làm tổn thương người khác.

- Sao bỗng dưng cha lại nói chuyện ngày xưa?

- Con luôn lừa dối chính bản thân mình để những người xung quanh vui lòng. Con vui vẻ để mẹ yên tâm khi thấy nghị lực của con. Con khen ly trà đắng ngắt của ta để ta thấy tự hào vì gu nghệ thuật của mình. Con từ chối gặp người con yêu để cậu ấy không phải đau lòng vì con.

- Con đã tìm cách liên lạc với anh ấy. Nhưng con không đủ dũng cảm đứng trước mặt anh ấy và nói ra toàn bộ sự thật.

- Hai năm qua, cuộc sống của con đã gắn chặt với bệnh viện này. Con là cô gái rất đáng thương, nhưng con không bao giờ bộc lộ cảm xúc trước mặt ta. Nhiệm vụ của ta là kéo dài quãng thời gian thực tập của con, tìm lại cho con những ngày tháng đã mất. Nhưng rồi ta cũng chẳng làm được gì cả.

- Cha đừng nói như vậy. Cha đã giúp đỡ con quá nhiều. Nếu không có cha, không có mái ấm thứ hai này, con cũng chẳng biết cuộc đời mình bây giờ ra sao nữa. Con từng phát điên vì những cơn ngứa đốt cháy thân thể, những vết mẩn đỏ xấu xí như quái thai in hằn trên mặt, nhưng nhờ có cha, những điều tồi tệ ấy không xảy đến nữa.

- Con lại tiếp tục nói dối để làm ta yên lòng. Khi con mở cửa phòng, qua giọng nói và ánh mắt, ta đã thấy niềm tin, niềm hy vọng ngày nào không còn nữa. Ta thực sự thất vọng về bản thân mình, con có hiểu điều đó không?

- Xin cha...

- Cả cuộc đời ta cống hiến cho nghề nghiệp, ta đã chữa khỏi biết bao căn bệnh, mang lại cuộc sống cho bao người. Nhưng đối với con, điều đó dường như lại quá khó khăn. Vào những năm tháng cuối cùng trong sự nghiệp của mình, ta lại gặp con, và rồi con trở thành niềm trăn trở lớn nhất trong cuộc đời ta. Ta không còn ngồi trên chiếc ghế này lâu nữa. Nhưng con là người níu chân ta, khiến ta trăn trở suy nghĩ, tìm kiếm biết bao công sự để giải mã bức màn bí mật này. Chừng nào con vẫn còn ở đây có nghĩa là ta chưa thể yên tâm kết thúc sự nghiệp của mình.

-...

- Khi không liên lạc được với con, ta vừa lo, vừa buồn. Ta sợ con muốn kết thúc hành trình với ta tại đây. Và rồi cứ thế ta nhìn vào ô lịch hẹn dành riêng cho con ngày hôm nay chỉ để được nói những điều này.

- Con xin lỗi vì đã làm cha lo lắng!

- Với chàng trai nào đó đang đợi con ngoài kia, một lần nữa ta thật lòng khuyên con hãy làm điều mà con cảm thấy tốt nhất cho cậu ấy. Hoặc là con bỏ qua tất cả sĩ diện để đứng trước mặt cậu ấy, và rồi chờ đợi phản ứng của cậu ấy đối với con - con sẽ hiểu cậu ấy có còn yêu mình hay không để cùng tìm lối đi tốt nhất cho cả hai. Hoặc là con cắt đứt hoàn toàn mọi ràng buộc với cậu ấy, xóa hết hình ảnh cậu ấy trong tâm trí, vứt bỏ mọi kỷ niệm về cậu ấy ra khỏi cuộc sống. Một ngày nào đó, cậu ấy sẽ quên được con và tìm được niềm hạnh phúc mới. Ta tin rằng con cũng sẽ hạnh phúc khi thấy người mình yêu hạnh phúc.

An mân mê ly trà vẫn còn nóng hổi trên đôi bàn tay. Từng giọt nước mắt lã chã rơi trên gương mặt già nua, héo mòn.

- Điều cuối cùng ta muốn nói, dù con quyết định thế nào đi chăng nữa, mọi vấn đề đều có hai mặt. Chấp nhận mặt tiêu cực cũng có nghĩa là sẵn sàng đón nhận mặt

tích cực lớn lao hơn. Giống như ly trà đắng ngắt con đang cầm trên tay, quyết định uống nó, có nghĩa là con chấp nhận thử thách khó khăn nơi vị giác, nhưng bù lại con được nhận sự chia sẻ ấm áp nơi bàn tay. Trà này không để uống, nhưng giữ nhiệt được rất lâu nên ta luôn hâm mỗi khi mùa đông đến - chỉ đơn giản là để cảm thấy ấm áp.

An ngồi trầm ngâm trên ghé đá. Trời lát phát những hạt mưa nhè nhẹ nhưng đủ để làm ướt mặt đường và những tán cây hoàng lan. Cô mãi nghĩ đến những lời chân tình của bác sỹ Phước hồi nãy.

Cuộc đời An đã có những khúc ngoặt quá đổi bàng hoàng. Năm An lên bốn, cha cô qua đời vì căn bệnh ung thư da, để lại mình mẹ cô tần tảo nuôi hai chị em ăn học nên người. Năm 18 tuổi, cô thực hiện được ước mơ của mình - đỗ đại học và nuôi dưỡng khát khao trở thành một nữ nhà báo. 20 tuổi, lần đầu tiên cô gặp Phong và rồi nhanh chóng phát điên vì tình yêu đầu đời. Anh là bờ vai vững chắc, là tấm thân to lớn, là sự đồng cảm, sẻ chia và thấu hiểu mà không một ai khác có thể dành cho cô điều đó. Có ai yêu một cô bé nghèo, một cô bé chân chất, một cô bé không thực sự xinh đẹp ngoài Phong kia chứ? Chẳng ai hiểu cô bằng anh. Chẳng ai quan tâm đến cô, chẳng ai chia sẻ với cô tất cả mọi chuyện trong cuộc sống như anh. Anh đưa cô đến bất cứ nơi nào, anh chăm sóc cô khi ốm, anh động viên cô qua mỗi mùa thi, anh dạy cho cô rất nhiều bài học quý...

22 tuổi, cô bỏ dở ước mơ trở thành nữ nhà báo để bắt đầu cuộc sống tại bệnh viện, sẵn sàng cho cuộc chiến nhiều chông gai với căn bệnh quái ác.

24 tuổi, cô mang hình hài của một người phụ nữ đã gần 60. Những vùng da ở mặt, hai bên má, đôi chân mảy và vàng trán trở nên nhão, nhiều vết nứt hằn sâu. Khuôn miệng khúm núm, cơ mặt bị không chế bởi những lớp tế bào chảy xệ. Bệnh tình của cô được giữ kín, chỉ có người thân và các bác sỹ tại bệnh viện thấu hiểu hoàn cảnh trớ trêu của cuộc đời cô gái trẻ.

Giờ đây, cô lại đối diện với một bước ngoặt đáng sợ hơn nữa. Nên nói ra sự thật hay cắt đứt hoàn toàn với Phong trong câm lặng? Cô chẳng biết phải làm thế nào bây giờ. Trời mưa khiến mái tóc cô ướt mềm. Trong trái tim không có mưa - nhưng lòng cô sắp tan ra thành nước.

- Bà An! Bà An ơi! Lại đây ngồi với bọn tôi này. Ngồi đây hứng mưa lại ồm đấy.

An ngẩng đôi mắt buồn bã ướt nhòe nhìn về phía tiếng gọi. Một bàn trà nơi hành lang kín gió với những người đàn bà cao tuổi đang cười tươi gọi cô ghé chơi.

Họ là mẹ, là vợ bệnh nhân, hoặc cũng có thể là bà bệnh nhân cao tuổi nào đó. Nhiều người trong số họ tóc đã ngả màu bạc.

- Lại đây đi. Uớt hết rồi!

Họ tiếp tục vẫy An. Cô òa lên khóc nức nở khi nhìn những cánh tay nhăn nheo, thâm sạm của thời gian đang mời gọi chính mình. Cô bỏ chạy, lao vào màn mưa rồi từ từ tan biến trong hơi sương mờ ảo.

- Alô...

- Xin chào anh Đông Phong. Tôi gọi từ phòng quản lý nhân sự tập đoàn truyền thông Youth. Để chắc chắn một lần nữa anh đã nhận được thông báo trúng tuyển vào vị trí nhân viên của công ty PR, chúng tôi đã gửi email thông báo chi tiết và thực hiện cuộc gọi này.

Phong cười sung sướng và cảm ơn chủ nhân cuộc điện thoại. Anh vội vã soạn tin nhắn báo cho An biết niềm vui lớn: “Anh đã tìm được công việc hằng mơ ước rồi cô gái à. Nếu còn yêu anh, chắc hẳn em sẽ rất hạnh phúc vì điều này đúng không. Anh sẽ cố gắng hết sức vì công việc, và vì hạnh phúc của cả hai chúng ta nữa nhé.”

Tin nhắn được gửi vào lúc 16h45, đúng vào khoảnh khắc An tháo chiếc sim điện thoại lần thứ hai, thả nó vào bồn cầu, sau đó giặt nước không thương tiếc.

9. Cười lên đi

Ngày đầu tiên đến trụ sở tập đoàn Youth không phải là ngày làm việc đầu tiên của Phong. Đúng 8h sáng thứ Năm, anh sẽ có mặt ở “chôn thân tiên” anh hằng ao ước trong suốt những tháng ngày sinh viên và theo yêu cầu chi tiết qua email - hôm nay chỉ đơn thuần là ngày gặp mặt.

Vì là ngày đầu tiên ra mắt đồng nghiệp nên Phong chú trọng hơn đến trang phục và đầu tóc. Không kỹ tính trong chuyện trang phục, nhưng anh lại ăn mặc rất có gu. Hay đơn giản là bởi người đẹp nên mặc cái gì cũng đẹp. Đối với nhiều người, anh rất đẹp trai hoặc cũng có thể là bình thường, thậm chí tầm thường với nhiều người khác. Trên gương mặt anh, không bàn đến đôi mắt thì chi tiết nào cũng đẹp, theo kiểu nhìn vài lần mới cảm thấy độ đẹp. Đôi môi đỏ hay bị khô nẻ về mùa đông, gò má lấm tấm những vết tàn nhang màu hồng nhỏ xíu, chiếc mũi không hẳn là cao nhưng đỉnh mũi nhọn nên tạo cảm giác hoàn mỹ khó tả. Hình như những ai lên

nhìn anh sau vài lần, đến khi nhìn trực diện mới chịu công nhận anh có sức cuốn hút khó cưỡng kỳ lạ. Trong đôi mắt ấy ẩn chứa một câu chuyện gì đó, giống như mời gọi: “Hãy bước vào bên trong con người tôi đi! Hãy nhìn kỹ vào đôi mắt tôi để thấy được tâm hồn bí mật của tôi đi!”

- Cảm giác như thế nào ông em? - Dương hỏi khi bắt đầu đánh xe rời khỏi gara.
- Căng thẳng hơn lúc chuẩn bị bảo vệ. Gần bằng lần đầu ra mắt gia đình người yêu.
- Yêu đương gì nữa. Về từ tám đời nào rồi mà vẫn chưa gặp nhau. Có khi con bé nó đi lấy chồng rồi giấu nhem cậu đi thì sao?
- Thật thế thì đã tốt. - Phong trả lời bằng quơ.
- Quên dần đi là vừa. Lát nữa gặp các em xinh tươi để tôi coi thái độ của ông thế nào nhé, haha!!!

Tòa nhà Youth phủ lớp kính màu nước biển tọa lạc trên con phố hiện đại bậc nhất khu trung tâm. 7h30, Phong có mặt ở sảnh lớn và đang mải nhìn vào tấm bản đồ điện tử đặt ngay lối ra vào. Phòng PR nằm ở tầng bốn. Hai tầng bên dưới là tòa soạn báo *Thanh niên thời đại* - tờ báo mà An từng ao ước sẽ có ngày trở thành phóng viên chủ lực, được đông đảo độc giả biết đến ngòi bút của mình. Phong chợt nghĩ một cách quả quyết: “Người tài giỏi và đam mê *Thanh niên thời đại* như An không có lý gì mà lại chưa đặt chân vào đây.”

Bước vào thang máy, óc quan sát của Phong bắt đầu phát huy tối đa. Mọi người xung quanh đều mặc những bộ đồ công sở lịch thiệp và trang trọng. Một cô gái đeo kính gọng đậm, tóc búi cao, sơ mi trắng với bộ vest đen bên ngoài đó ai tìm được một nếp nhăn trên từng sợi vải. Một cô khác có mái ngố, tóc uốn xoắn nhẹ chấm ngang lưng, mặc chiếc váy liền màu đen với điểm nhấn là chiếc đai lưng màu hồng tôn lên vóc dáng thon thả đầy gợi cảm. Đèn led chuẩn bị nhảy sang số 4, Phong hít một hơi thật sâu trước khi cửa thang máy chính thức mở ra thế giới anh từng mơ ước.

- Đề nghị tất cả mọi người chú ý... - Phương vỗ tay ba cái liên hồi, ra hiệu cho toàn bộ cấp dưới nhìn về phía mình - ... đây là hai cộng sự mới của chúng ta. Mọi người cho họ một tràng pháo tay trước khi từng người một giới thiệu.

Kết thúc câu nói đầy hào sảng, Phương tự động vỗ tay để ngay sau đó tất cả các cánh tay khác làm theo cô. Phong bắt đầu cảm nhận được trọng lượng trong tiếng

nói của sếp, chính là người mặc bộ vest đen với sơ mi trắng không một nếp nhăn anh đã gặp trong thang máy hồi nãy.

- Người đầu tiên, bạn Thùy. - Phương nói để kịp thời chấm dứt tràng pháo tay còn sót lại của một hai cá nhân thích kéo dài thời khắc huy hoàng vừa rồi.

- Xin chào tất cả mọi người. Tôi là Thùy, tên thật là Thùy Anh, biệt danh của tôi là Thùy Anh “long lanh”. Năm nay tôi 22 tuổi và tôi đã tốt nghiệp trường đại học Ngoại thương chuyên ngành Tiếng Nhật thương mại. Để không mất nhiều thời gian của mọi người, tôi chỉ muốn nói rằng tôi tin chúng ta sẽ làm việc với nhau thật hiệu quả. Và một người trẻ như tôi sẽ...

Phương vỗ tay để cắt đứt nỗi niềm của cô gái trẻ chuẩn bị trình bày lý lẽ xin sự giúp đỡ của đồng nghiệp, và tất nhiên, tất cả mọi người đều vỗ tay.

- Hy vọng được mọi người giúp đỡ! - Thùy tự biết nói nhỏ dần câu cuối cùng trong tràng vỗ tay ngắt lời với vẻ mặt có chút què què xấu hổ.

Trước cảnh tượng đang diễn ra, Phong thấy ái ngại. Bên cạnh sự đồng cảm với cô gái trẻ, anh cũng cảm thấy may mắn khi Thùy là người đi trước đỡ đạn để anh rút kinh nghiệm.

- Xin chào mọi người. Tôi tên là Đông Phong, 25 tuổi, thạc sỹ ngành truyền thông và có khao khát được làm việc tại đây. Xin cảm ơn! - Phong vừa kết thúc màn phát biểu, vừa tự động vỗ tay để ra hiệu cho mọi người, trong lòng vẫn chưa hết run trước bao nhiêu ánh mắt đang đổ dồn về phía mình.

- Anh đã có người yêu chưa ạ? - Một giọng nữ le lói cất lên khi tràng pháo tay có dấu hiệu sắp chấm dứt. Phong cười ngượng và vỗ tay thật mạnh để át đi câu hỏi chẳng mấy liên quan vừa rồi, cũng là để đỡ quê trước mặt vị sếp cá tính và khó tính.

- Ok! Chào hỏi kết thúc. Ai về việc nấy! - Phương chuyển từ giọng hào sang thân thương tình cảm, quay về phía hai nhân tố mới - Các bạn đi theo tôi nhé.

Tất cả giày dép được xếp ngay ngắn trên giá ngoài cửa, toàn bộ văn phòng được trải thảm màu xám loại cao cấp. Nữ giám đốc tay cầm xấp tài liệu thoăn thoắt di chuyển trên đôi chân trần, một góc nhìn khác về vị sếp so với hình ảnh lịch thiệp trong thang máy thoáng hiện lên, Phương mang lại ấn tượng về sự hoạt bát đầy tính chuyên nghiệp trong công việc.

- Đây là bàn làm việc của Phong, còn bàn trong góc kia dành cho Thùy. Chúng ta không nhất thiết phải cố định chỗ ngồi, đôi khi mặt bàn được trưng dụng để vẽ vời, thiết kế, thậm chí là úp mì tôm và ngủ trên đó cũng được. Có thể tìm bất cứ góc nào

để ngồi, miễn sao thuận tiện cho công việc. Và thời gian có mặt tại văn phòng của mọi người cũng không cố định. Tùy vào số lượng event trong tháng mà chúng ta gặp nhau tại đây nhiều hay ít.

Thùy thích thú chạy lại chiếc bàn nơi góc phòng, kế bên cửa sổ với những chậu hoa phong lữ trở từng chùm đỏ li ti. Phong cũng thích chiếc bàn của Thùy. Ngồi ở vị trí đó có thể nhìn xuống lòng đường, có thể là người đầu tiên chứng kiến những vụ tai nạn hoặc thông báo tình hình thời tiết cho tất cả mọi người. Đặc biệt, chiếc bàn nhỏ tách biệt hoàn toàn với những dãy bàn ghép mặt nhau, nghĩa là Thùy có thể thỏa thích quan sát mọi người mà chẳng sợ bị ai đó ở phía đối diện lúc nào cũng nhìn cô chằm chằm.

- Còn bây giờ tôi sẽ phát cho hai bạn kế hoạch tổ chức sự kiện trong tháng Một. Từ giờ cho đến thứ Hai tuần sau phải hoàn thành kịch bản chi tiết cho các event trong danh sách và công bố số liệu kinh phí dự trù. Đúng sáng thứ Hai có mặt tại đây và báo cáo công việc bằng văn bản.

Thùy đọc lướt danh sách chỉ vồn vện một mặt giấy A4, phát hoảng vì chín cái kịch bản phải hoàn thành trong chưa đầy bốn ngày.

- Thừa chị, tụi em làm chung hay riêng ạ?

- Riêng. Tôi sẽ căn cứ vào đó để phân công công việc cụ thể cho hai bạn khi chính thức làm việc vào tuần tới. Đây cũng là bài test để biết rõ hơn về năng lực của từng người. Kịch bản nào tốt sẽ được sử dụng ngay lập tức, thế nên đừng để công sức của mình trở thành công cốc sau bốn ngày nữa.

Trái với Thùy, Phong thấy cực kỳ hứng khởi với yêu cầu đầu tiên của cấp trên. Anh hiểu rõ năng lực của mình đến đâu, và anh biết cơ hội trong tầm tay để chứng tỏ khả năng của mình ngay từ thử thách đầu tiên.

- Bây giờ hai bạn có thể dọn dẹp bàn làm việc của mình và tùy ý trang trí nó. Đừng quên chào hỏi mọi người ở các phòng khác nữa. Và nhớ ghé qua phòng hậu cần nhận đồng phục và thẻ nhân viên nữa nhé. Hai bạn còn gì thắc mắc không?

- Dạ, không ạ! - Hai con ma mới đồng thanh trả lời.

Phương rời khỏi văn phòng sau câu tạm biệt chỉ trong giây lát. Bầu không khí ngột ngạt lập tức thay đổi một trăm tám mươi độ. Văn phòng biến thành những câu chuyện tán gẫu, những bữa điểm tâm sáng và những cốc cà phê đầy tao nhã. Phong quay sang nhìn Thùy và nở nụ cười đầu tiên với cô gái diện đầm đen thắt lưng hồng anh đã gặp trong thang máy hồi nãy.

- Cảm xúc thế nào, cô gái? - Phong bắt đầu tỏ vẻ thân thiện với nữ đồng nghiệp.

- Em muốn nghệt thở quá! Chưa gì đã thấy gian nan treo lủng lẳng trước mắt rồi anh à.

- Vậy chúng ta cùng thi đua nhé! - Phong nháy mắt làm vẻ động viên.

Và Thùy đã nghệt thở thật sự kể từ sau cái nháy mắt mà theo cô là đầy ngụ ý đó.

Lâu lắm rồi Phong không đi ăn hàng. Định bụng kéo Dương đi ăn lẩu cua, nhưng vài việc lặt vặt ở công ty không đủ níu chân anh tới giờ ăn trưa. Phong chào tạm biệt mọi người trong văn phòng, theo ước tính sơ bộ có mặt ở đó là hơn ba mươi đồng nghiệp tuổi sần sần hoặc hơn anh một chút. Chỉ có một mình bước vào thang máy, không hiểu sao Phong quyết định bấm số 2 sau một chút ngập ngừng.

- Xin chào chị. Chị làm ơn cho em hỏi ở tòa soạn có ai tên Hạ An không ạ? - Phong hỏi cô gái đầu tiên anh gặp ở sảnh tầng 2, trên cổ đeo thẻ chức danh biên tập viên tòa soạn.

Cô gái nghĩ ngợi trong chốc lát và đưa cho anh một cái lắc đầu, sau đó vội vã quay vào phòng làm việc. Phong ngược lên nhìn cái logo khổng lồ với hai màu trắng và xanh dương - *Thanh niên thời đại*. Anh muốn đi theo hướng cô gái kiếm lời, nhưng nghĩ sao lại tiến về hướng thang máy.

Cửa thang máy mở ra, Thùy đứng bên trong, tay bê hộp các tông đựng những thứ giấy má mà dân văn phòng vẫn thường thải ra. Một chút ánh nhìn khép nép của Thùy báo hiệu cho Phong biết sự khổ sở đè nặng lên đôi giày cao gót, chín mươi phần trăm muốn tạo điều kiện cho anh thể hiện sự giúp đỡ. Thùy cứ thấy run run, nhất là khi đứng trong thang máy chỉ có cô với chàng trai vừa mới hợp hôn mình hồi nãy. Anh ấy chẳng nói gì cả, mắt vẫn mở thao láo vô tư. Cô thì thấy tim mình đập nhanh hơn, cứ như càng lúc càng không đứng vững dù có phải bê vác gì nữa đâu. Thùy thấy hồi hộp, nhưng chưa được bao lâu, chưa kịp nghĩ ra điều gì để nói thì thang máy cũng đến đích cuối cùng. Cô chỉ biết nói lời cảm ơn vội vã trong khi khoảng cách giữa hai người sắp không đủ để giao tiếp với âm lượng bình thường nữa. Cô muốn nói gì đó nhiều hơn, nhưng cô lại thấy sợ sợ anh chàng đẹp trai ấy.

- Anh Phong ới! Anh cho em xin số điện thoại nhé. - Thùy “phun” ra câu hỏi trước khi bộ não kịp điều khiển theo lý trí.

- Em đọc số của em đi, rồi anh nháy máy sang.

Ôi cái anh này, cho số điện thoại mà cũng khiến Thùy không kém phần hồi hộp. Cô vừa thấy run run, vừa thấy hí hửng cứ như đạt một chiến công to lớn gì ấy. Cô tập trung hết sức nhìn vào màn hình điện thoại, chờ đến giây phút có số điện thoại lạ gọi đến để còn lưu vào danh bạ ngay lập tức.

- A, được rồi! Em cảm ơn anh nhiều ạ!

Kết thúc bữa trưa một mình giản đơn với một quả trứng gà luộc, một đĩa thịt luộc và rau bắp cải luộc, Phong dọn tất cả bát đĩa vào bồn rửa. Chàng trai vốn đã tự lập trong nhiều năm luôn coi những giây phút làm các công việc nhà là niềm hạnh phúc giản đơn. Về khoản mày mò ăn uống, trang trí nhà cửa anh thấy mình hợp gu với An, tới mức hai người từng dự định sau này sẽ mở một nhà hàng Ý. Biết bao nhiêu lần Phong tự tưởng tượng ra viễn cảnh cuộc sống trong tương lai, một ngôi nhà nhỏ nhưng được hai vợ chồng chăm chút tỉ mỉ đến từng họa tiết trên khăn trải bàn, từng chậu cây nơi ban công, từng món trang trí mỗi mùa Giáng sinh hay năm mới. Mỗi lần nghĩ đến điều đó, Phong lại thấy lòng mình ấm áp làm sao.

Điện thoại rung lên hai hồi báo có tin nhắn đến. Phong rửa trôi lớp bọt xà phòng rồi mở điện thoại xem ai đó nói gì.

- Là em, Thùy đây ạ. Em cảm ơn anh nhiều vì ngày hôm nay nhé. Anh ơi, có gì anh giúp đỡ em với nhé, em mới vào nghề nên thấy lo lo.

Cô gái quê độ hồi sáng cắt đứt mạch tưởng tượng bay bổng của Phong. Anh biết có lẽ cô ấy và nhiều người khác sẽ nghĩ anh là người lạnh lùng, kiêu lời, kém thân thiện. Nhưng không sao cả, vì anh không phải người như vậy. Chỉ là lần đầu gặp gỡ, lại đúng lúc anh đang mang nhiều tâm sự.

- Ủ, anh luôn luôn sẵn lòng! Có gì cần giúp đỡ cứ nói với anh nhé. Đừng lo lắng gì cả mà hãy tự tin lên.

Bấm nút gửi, Phong chợt nhận ra lâu rồi anh chưa có cảm giác vui vui khi trò chuyện với ai đó. Báo tin về công việc cho An nhưng cô cũng đâu thêm trả lời. Phong lại thấy buồn. Rửa nốt đồng bát, sau đó anh nhảy lên giường và nằm thu lu một mình.

Một party nho nhỏ của ba anh chàng độc thân kéo dài đến nửa đêm tại La Casa bar. Cần phải ăn mừng ngay lập tức nhân dịp công việc và chiếc Exciter mới của cậu em út. Ba chàng trai và một chai Chivas, ánh đèn laser và những âm thanh kéo họ

bay lên mây. Xả hết muộn phiền, mệt nhọc. Xả hết những ngày ứ đọng tối tăm... Họ bên nhau một lần nữa. Không đàn bà con gái. Chỉ có những cánh tay giơ lên hạ xuống theo điệu nhạc và những cái khoác vai thật chặt. Họ thoát khỏi thực tại trong vài tiếng mơ hồ đảo điên và chẳng ai còn nhớ mình về bằng cách nào.

Sáng hôm sau, Phong thức giấc mà đầu vẫn còn ong ong. Đặt một bàn tay ngửa lên trán, anh cố gắng mở căng mắt để quan sát xem mình đang ở đâu. Hốt hoảng nhận ra bên cạnh mình là một cô gái lạ hoắc, trên người không một mảnh vải che thân.

10. Tri kỷ

Trống ngực đập liên hồi. Phong không biết nghĩ gì, không dám dịch chuyển kể cả một ngón tay, ấy vậy nhưng cơ mồm chẳng thể nằm yên khi hai hàm răng chỉ chực va vào nhau kêu lên thành tiếng. Mồ hôi ướt đầm trên trán, anh nhìn trần trần xuống thân hình cô gái với mái tóc vàng rũ rượi, xoa lấp gương mặt còn nguyên make up. Chừng ấy góc nhìn cũng đủ cho Phong cảm thấy mức độ chơi bời của kẻ lạ mặt. Cô ta không phải gu con gái của Phong, mà chuyện lên giường với người thậm chí anh còn chẳng biết tên là điều không thể.

Nhưng cô ấy nằm đó - không quần áo!

Phong cố gắng giữ cho đầu óc thật tỉnh táo. Mùi rượu nồng nặc vương vãi khắp trên giường, trên cả chiếc sơ mi trắng bung bốn cúc. Phong chỉ nhớ khi rời khỏi La Casa, ba anh em vẫn còn đi ăn đêm và lại bày rượu ra uống. Ôi trời! Sau đó thế nào và làm sao về được nhà thì anh chịu!

Cô gái lạ mặt vẫn ngủ say như chết. Phong thấy miệng đắng chát và khát khô cổ. Anh rón rén bước ra khỏi giường, nhẹ thật nhẹ. Nuốt ừng ực một cốc nước lọc đầy, Phong thở hắt ra nhìn về phía căn phòng đáng sợ của mình. Không nghĩ ngợi gì thêm, anh lao vào phòng Dương định hỏi cho ra nhẽ, chỉ nhận được một mớ chăn gói lộn xộn cùng với một mẫu giấy để lại: “Đùa chút thôi, cậu em đáng thương của tôi!”

Dương về nhà ăn trưa vì biết anh bạn sống cùng đang có rất nhiều điều cần chất vấn, vả lại anh cũng muốn chắc rằng cậu ấy không còn bị lụy khổ sở như đêm qua. Có lẽ lo lắng của Dương hơi thừa thãi. Mọi vật dụng trong căn nhà đều trở về vị trí trang trọng vốn có của nó. Chăn gói được hong khô sau khi đem về từ phòng giặt là. Sàn gỗ bóng bẩy đến mức có thể soi gương được. Dương thấy hơi có lỗi, anh bước

đến phòng của Phong, tiếng gõ máy tính lạch cạch cất lên không một giây ngừng nghỉ.

- Cốc cốc!

Tiếng gõ của bằng mồm lát sau mới ngắt được mạch tư duy đang tuôn trào trên văn bản của Phong.

- Trưa về sao không báo?

- Đẳng nào cậu cũng chưa nấu cơm. Xuống nhà tìm cái gì ăn đi. Mà này, xem ra mất hết đồ rồi đấy nhỉ.

Phong chẳng hiểu Dương đang nói cái gì. Mất đồ à, thì làm sao chứ? Anh tạm xa cái kịch bản đang dở vì bụng dạ cũng còn cào lăm rồi. Hai người bước vào hàng ăn nhanh ngay tầng một khu chung cư, chọn một chiếc bàn sát cửa sổ và chẳng nói với nhau một câu cho đến khi thức ăn phủ kín mặt bàn.

- Cảm giác thế nào rồi? - Dương vừa lau khô những chiếc đĩa vừa bắt đầu cuộc trò chuyện.

- Không thích con gái kiểu thế? Sao cậu làm vậy?

- Cậu yên tâm. Tôi đảm bảo không có chuyện gì đâu. Tôi bảo em nó lên giường ngủ xem cậu phản ứng thế nào thôi. Nhưng xem ra chẳng có tác dụng gì cả! - Dương nhún vai.

- Tôi có thiếu hơi đàn bà đến thế đâu, nói chung là không thích kiểu đấy.

- Không thiếu hơi đàn bà? Ừ, nhưng thiếu tình cảm đàn bà thì chắc là có đấy?

- Không, không thiếu gì cả! Tôi biết mình muốn gì chứ.

- Gì? - Dương trợn mắt, ý muốn Phong giải trình nguyện vọng.

-...

- Cậu thực sự không nhớ chuyện tối qua à? Lần đầu tiên tôi thấy một thằng đàn ông khóc vì gái như cậu! - Dương thẳng thắn vào vấn đề.

- Tôi có khóc à? - Phong thấy bất ngờ về chính mình, có đôi chút hồ nghi - Đây chưa bao giờ khóc nhé!

- Tôi khổ quá! Chưa bao giờ tôi bị đối xử như vậy. Sao cô ấy nỡ làm thế với tôi -

Dương vừa nhại lời Phong tối qua, vừa làm mặt méo mó vờ như đang khóc lóc - Hai ông để tôi chết đi cho xong, hahaha.

- Buồn cười quá nhỉ? - Phong đáp lại trò hề Dương vừa mới biểu diễn bằng thái độ lạnh nhạt. Mặc dù bên ngoài tỏ ra không mấy quan tâm, nhưng trong thâm tâm, anh đang ra sức chất vấn bản thân mình: “Liệu mình có nói điều gì ngớ ngẩn về An trong lúc say không?”

- Tôi không nghĩ chuyện tình cảm của cậu lại phức tạp như vậy Phong ạ. Hay cậu đang đặt nặng vấn đề với một đứa con gái thậm chí không có nhu cầu gặp lại cậu?

- Không, không phải không có nhu cầu. Chắc là cô ấy có lý do riêng. Mà lần sau đừng làm chuyện như hôm qua nhé. Tôi thực sự không thích như vậy!

- Lý do riêng ấy là gì? Cậu nghe này, không có đứa con gái nào chờ đợi người yêu suốt hơn hai năm, để đến khi người yêu về nước thì lại đột nhiên biến mất như vậy. Cậu phải tỉnh táo lên chứ. Bọn con gái không đơn giản chút nào đâu!

- Tôi không tin. Tôi hiểu cô ấy hơn ai hết chứ! - Phong trả lời nhưng mắt lơ đãng nhìn đi chỗ khác vì mãi ngẫm nghĩ những lời Dương nói.

- Thế cậu định giữ niềm tin của mình đến khi nào? Định khóc lóc khổ sở như tôi qua đến bao giờ nữa?

- Tôi chẳng biết nữa...! - Phong ngập ngừng.

- Suốt thời gian ở Pháp cùng cậu, chưa một lần tôi thấy con bé gửi ảnh mới cho bọn này xem mặt. Tôi đồ là cái bụng nó to kèngh ròi cũng nên. Yêu xa như thế mà chỉ thư từ, điện thoại thì làm sao cậu hình dung nó bây giờ như thế nào.

-...

- Cậu phải tỉnh táo và mạnh mẽ lên anh bạn ạ! Cuộc sống này phức tạp lắm, đừng tin thứ gì cũng có màu hồng, nhất là trong tình yêu. Đôi khi tự buông thả một tí, tự rời xa những khuôn phép chuẩn mực đạo đức một tí mới thấm hết mặt đen tối của thực tại. Cậu còn trẻ, đừng nên bi lụy chỉ vì một đứa con gái. Rất nhiều đứa sẵn sàng theo đuổi cậu, như con bé tóc mái ngố mới đến công ty hôm qua chẳng hạn. Hãy biết khi nào nên dừng, khi nào nên thay đổi.

- Cậu nói cũng đúng, nhưng mà... Hình như điểm dừng và thay đổi của cậu xem ra hơi thường xuyên nhỉ? - Phong nói kháy rồi nhếch môi cười.

- Tôi chẳng phủ nhận. Nhưng với tôi chưa đến lúc cần nghiêm túc, khi nào xác

định lập gia đình tôi sẽ thay đổi. Tôi nói những điều này chỉ là để mong cậu nghĩ thoáng ra một chút thôi. Còn trẻ nghĩa là còn phải bay nhảy, đừng lãng phí thời gian cho những giọt nước mắt vô nghĩa, tôi khuyên chân thành đấy!

Kết thúc bữa trưa, Dương rời khỏi bàn ăn trước để lên xe quay trở lại công ty. Phong trầm ngâm ở đó thêm ít phút nữa. Anh nhìn ra ngoài hè phố qua lớp cửa kính, một đàn bồ câu xám lững thững nhặt nhạnh từng hạt gạo. Duy nhất một chú chim lông trắng kiêu hãnh đậu trên cành cây, chăm chú nhìn đồng loại tranh nhau chút thức ăn vương vãi hồi lâu rồi cất cánh bay cao.

Phong rút điện thoại, soạn một tin nhắn gửi cho Thùy: “Công việc đến đâu rồi cô gái? Có cần anh giúp đỡ gì không?”

Phong dành trọn cả buổi chiều để tập trung vào mấy kịch bản cần hoàn thiện. Anh làm tỉ mỉ đến cả phần phát biểu cho từng vị khách mời vào khoảng thời gian chính xác đến từng giây; đến cả việc thiết kế sân khấu thật lộng lẫy mà không kém phần ấm áp, cho đến cả màu sắc của những loại hoa bằng giấy sẽ được dùng để trang trí hai bên lối đi. Những kỹ năng nghề nghiệp đã được trang bị đầy đủ khiến Phong rất tự tin, anh đã từng được mời giữa, làm đi làm lại suốt thời gian ở Pháp, từng vinh dự là một trong những người tham gia thiết kế chương trình đại nhạc hội mùa xuân tại nhà hát Opéra de Paris năm vừa rồi.

Mãi tập trung cho công việc đến nỗi Phong cũng chẳng nhận ra trời đã tối từ bao giờ. Dương đã về từ lâu và không muốn làm phiền bạn đồng nghiệp, anh lặng lẽ vào bếp chế biến những món thật ngon cho bữa tối. Mùi vịt nấu dưa len lỏi vào từng góc ngách trong nhà, đánh thức vị giác của Phong. Anh tắt máy, vặn mình hai bên kêu thành tiếng, sau đó tiến vào bếp để tham quan. Một mâm cơm thịnh soạn đã được bày sẵn trên bàn ăn, khói bay nghi ngút đến mức ai cũng có thể xiêu lòng. Có lẽ Dương đang tắm. Phong không để bụng chuyện tối qua, anh thấy mình may mắn vì có được một người bạn để chia sẻ như Dương, có một chỗ ở tạm thời trên cả mong đợi, và còn có cả những bữa thịnh soạn chờ sẵn sau những giờ làm việc mệt mỏi.

Chuông điện thoại reo vang, Phong nhấc máy.

- Alô. Phòng A1906 đúng không ạ? Có người nhà của anh Hoàng Dương muốn ghé thăm. Chúng tôi xin xác nhận của chủ nhà.

- Vâng! Mời họ lên giúp tôi với ạ! - Phong trả lời.

Dương vẫn đang ở trong nhà vệ sinh. Phong tò mò không biết ai đang đến. Anh ra ngoài hành lang đợi sẵn. Một người đàn ông đứng tuổi mặc chiếc áo măng tô dài quá gối, tay xách vali bước ra từ thang máy. Ông ngược nhìn từng tấm biển đánh số phòng, chắc hẳn là người lần đầu đặt chân đến đây.

- Xin chào bác, bác tìm phòng của Hoàng Dương đúng không ạ? - Phong cúi đầu lễ phép.

- Đúng rồi, anh là ai nhỉ?

- Cháu là bạn của Dương, đang ở nhờ nhà cậu ấy. Cháu mời bác vào nhà ạ.

Người đàn ông lạ mặt bước theo Phong khi anh vừa dẫn đường, vừa kéo chiếc vali nhẹ tênh.

- Chắc bác cũng chưa ăn tối đúng không ạ? Chúng cháu cũng vừa mới dọn mâm, bác ăn tối cùng chúng cháu nhé. À mà bác là...

Bỗng Dương thành linh xuất hiện, mặt đỏ gay:

- Ông làm cái quái gì ở đây thế này???

- Con khỏe chứ? - Người đàn ông đứng tẩn ngẩn giữa căn phòng, luống cuống khi nhìn thấy Dương.

- Ông nói cái gì mà nghe chối tai thế, ai là con ông? Đề nghị ông bước ngay ra khỏi đây trước khi tôi gọi bảo vệ. - Đàng đàng sát khí, lần đầu tiên Phong thấy Dương trở nên hung hãn đến thế.

- Ba biết, ba có lỗi với mẹ con con. Nhưng đừng nhìn ba như vậy. Cho ba một cơ hội...

Ông chưa nói dứt lời, Dương chạy đến xô mạnh:

- Cút ngay ra khỏi đây!

Ngã sõng soài dưới nền nhà, người đàn ông lồm cồm bò dậy. Dương kéo vali của ông vút ra ngoài cửa trong sự ngạc nhiên quá đỗi của Phong. Đờ ông đứng dậy, Phong quắc mắt:

- Cậu làm cái gì thế hả Dương, điên à???

- Thôi, thôi được. Ba sẽ đi ngay, ba sẽ không làm phiền con nữa.

Nói rồi ông vội vã rời khỏi căn phòng trong cái nhìn ghẻ lạnh của Dương. Phong không chấp nhận cách phản ứng khủng khiếp như vậy, anh mau chóng đuổi theo người xưng “ba” với bạn mình. Tiếng bước chân và những vòng lăn bánh của chiếc vali mau chóng nhỏ dần, rồi mất hút, để lại một nỗi ám ảnh xoáy sâu vào tâm trí Dương. Chàng trai trẻ trở nên hung hãn khi những ký ức đau buồn mà anh đã cố gắng quên đi sau nhiều năm tháng đột nhiên bị khơi dậy. Căn nhà bỗng chốc bao trùm bầu không khí nặng trĩu.

Phong trở về nhà khi đồng hồ đã chỉ gần 11h đêm. Dương ngồi thản nhiên trước màn hình ti vi và theo dõi một bộ phim hoạt hình vô bổ. Phong đọc được sự thất thần trong ánh mắt anh bạn, món vịt nấu dưa nguội ngắt trên bàn.

- Cậu vẫn chưa ăn uống gì à? Để tôi hâm nóng lại kiệt tác cả buổi tối của cậu nhé.

Chỉ năm phút sau, mùi thơm ngào ngạt của dưa chín và những miếng thịt mềm béo ngậy lại đánh thức cái dạ dày lép kẹp của hai chàng trai. Dương tắt ti vi, ngồi yên vị cạnh bàn ăn, vẻ mặt không chút bộc lộ cảm xúc.

- Nếu cậu muốn biết, thì để tôi nói nhé. Ba cậu đang ở một nhà nghỉ gần đây. Phong bắt đầu cuộc trò chuyện như một bác sỹ tâm lý, nhưng bệnh nhân của anh chỉ đáp lại bằng sự im lặng.

- Hôm nay cậu làm ông ấy bất ngờ đấy, vì trông cậu giống hệt ông ấy hồi trẻ.

- Cậu im đi! - Dương nói với vẻ mặt khó chịu.

- Ông ấy vẫn để bức ảnh hồi nhỏ của cậu trong ví. Suốt 15 năm qua, chưa có một ngày nào ông ấy không nhớ về cậu. Những dần vật trong quá khứ khiến ông cảm thấy vô cùng hổ thẹn để đứng trước mặt cậu và ôm cậu vào lòng.

- Cậu có thôi ngay đi không? - Dương nghiêm nghị, đặt mạnh chiếc bát xuống mặt bàn.

- Ông ấy đã qua lại với rất nhiều phụ nữ, bên ba khắp nơi trên thế giới. Nhưng rốt cuộc cũng vẫn là kẻ cô đơn. Không có gia đình, không con cái ở bên.

Dương đập tan chiếc bát xuống nền nhà, không thể chịu đựng những gì Phong đang nói.

- Gia đình cái quái gì? Ông ấy không phải là người. Cậu không biết thì đừng nói nữa.

- Ông ấy bị ung thư!

Dương nhìn chăm chăm vào mắt Phong. Anh thấy có một chút gì đó sững lại trong người, chẳng thể nói ra thành tiếng.

- Là ung thư hạch, giai đoạn ba. Ngày mai ông ấy sẽ nhập viện, bắt đầu hóa trị. Sẽ rất cần có người thân ở bên. Cậu là niềm hy vọng duy nhất của ông ấy.

Dương không muốn cắt tiếng trả lời. Tai anh chỉ muốn ù đi, đầu óc quay cuồng.

- Mặc xác!

- Sao cậu có thể nói như vậy? Ông ấy là ba cậu đấy!

- Tôi không cần biết, không quan tâm! - Dương đáp lại bằng vẻ mặt lạnh tanh.

- Cậu không quan tâm cũng được. Nhưng có một sự thật không bao giờ thay đổi, dù cậu có ghét bỏ đến mức nào đi chăng nữa, ông ấy cũng vẫn là người sinh thành ra cậu.

- Sinh thành ra tôi à? Tôi ước ông ấy đừng sinh ra tôi trên đời này. Thế có khi lại hay. Tôi không phải chịu những lời dị nghị xung quanh, chẳng bao giờ phải cúi gằm mặt trước những lời châm chọc của bạn bè từ khi tôi còn là một đứa trẻ. Tôi lớn lên mà không có ba, mẹ làm đủ thứ nghề kể cả mại dâm để kiếm sống. Mẹ con tôi đi đâu làm gì, ông ấy không cần biết, chỉ biết hưởng thụ hạnh phúc xa xỉ của riêng ông ấy ở một phương trời nào đấy.

- Cậu đã nói với tôi rằng, mọi thứ đều có thể thay đổi cơ mà? Nếu đã đến lúc cần thiết, tại sao không cho ông ấy một cơ hội để thay đổi? Cuộc sống của ông ấy cũng đang rất mong manh.

- Ông ấy đáng bị như vậy!

- Cậu lạnh lùng và đáng sợ quá! Cậu khuyên tôi quên đi bạn gái của mình để tìm đến những hạnh phúc khác, kể cả là một cô gái qua đường sẵn sàng lên giường chỉ vì tiền. Cậu sẵn sàng đẩy ngã người ba yếu ớt, khúm núm đứng trước mặt cậu cầu xin sự tha thứ. Tôi không thể giống cậu được, Dương ạ!

Sáng ngày Chủ nhật, Phong thức dậy từ rất sớm. Hôm nay anh có hẹn. Người đợi anh là một người đàn ông lớn tuổi, đã chuẩn bị sẵn tiền bạc, đồ đạc và tâm lý để bắt đầu cuộc chống chọi với bệnh tật.

“Tên bệnh nhân là Phan Khắc Tân, tuổi. Bệnh nhân hóa trị liệu U Lympho(6) giai đoạn ba. Phòng chất lượng cao số , khu B. Bệnh nhân không có người thân, vừa trở về Việt Nam được một tháng.” - An cầm trên tay thông tin về người bệnh cô mới được giao nhiệm vụ chăm sóc đặc biệt.

Bầu trời chan hòa ánh nắng, Bệnh viện Hy Vọng một sáng mùa đông ấm áp đến lạ kỳ!

Chương II

II. Trận chiến

Cầm tập hồ sơ trên tay, An bước nhanh về phía khu B của bệnh viện. Người đàn ông sắp sửa gặp mặt có nhiều điểm khiến cô đặc biệt lưu tâm. Ông bằng tuổi cha cô, cũng bị bệnh ung thư và chẳng hiểu vì lý do gì mà không có ai chăm sóc. Tuy gương mặt đã đứng tuổi nhưng An vẫn giữ nguyên vóc dáng và tác phong nhanh nhẹn. Cô bước đi thoăn thoắt qua hai dãy hành lang dài hun hút tràn đầy năng lượng của ngày mới và nhiệt huyết lớn lao cho công việc của mình.

- Xin chào, ông Phan Khắc Tân đúng không ạ?

Người đàn ông rời mắt khỏi đường ống truyền găm ở cánh tay phải, ngẩng lên theo tiếng gọi:

- Đúng rồi, chào cô! Cô là ai nhỉ?

- Tôi là An - người có nhiệm vụ chăm sóc ông trong suốt thời gian điều trị tại đây. - An nở nụ cười triu mến, mấy nếp nhăn hai bên má và khóe mắt lại xô nhau tìm chỗ đứng. - Cảm giác của ông trong ngày đầu tiên trị liệu thế nào?

- Không đau như tôi tưởng, nhưng mệt thì có. Dẫu là trạc tuổi nhưng tôi đang ghen tị với tinh thần và sức khỏe của cô đấy.

Ông Tân dồn sự chú ý vào phía người đối diện, lâu lắm rồi mới có một người đàn bà hỏi thăm ông.

- Ông nghĩ tôi bao nhiêu tuổi? - An tò mò?

- 55, hoặc cùng lắm là 60?

- Nhảm to, tôi mới sống chưa đầy một phần ba đời người. - An trả lời với vẻ thách thức.

- Nếu cô định sống đến năm 180 tuổi thì là đúng đấy.

An đáp lại câu nói đùa của ông Tân bằng điệu cười khúc khích.

- Cô có một đôi mắt rất đẹp, tôi nhìn thấy sự trẻ trung, yêu đời trong đó. Cả

giọng nói cũng rất ngọt ngào. Làm sao cô giữ được điều đó ở tuổi này vậy?

- Tôi cũng chẳng biết nữa!

- Tôi nghĩ là do may mắn, ông trời rất quan tâm đến cô đấy! Phải ngồi vào vị trí của tôi với đồng dây dợ lằng nhằng khắp người này, cô mới thấy mình may mắn đến nhường nào.

- Ông Tân, tôi không có ý tò mò đâu, nhưng sao ông vào đây chỉ có một mình? Ông cũng đăng ký ở đây dài ngày mặc dù mỗi đợt hóa trị liệu chỉ kéo dài một tuần.

- Vì tôi không may mắn như cô, rất khó để hiểu cảm giác của một người vào tuổi này nhưng chẳng có ai bên cạnh.

- Tôi xin lỗi! Xin được chia sẻ với ông. Vậy là chúng ta sẽ còn gắn bó với nhau rất lâu đấy. Tôi sẽ quay lại vào buổi trưa, ông có nhu cầu đặc biệt gì cho bữa trưa không?

- À, trưa nay thì không. Ít ra tôi vẫn có một chút may mắn, một chàng trai trẻ vẫn còn quan tâm đến tôi, cậu ấy sẽ mang đồ ăn đến.

- Vậy hẹn gặp lại ông!

An nghĩ khá lâu về người đàn ông lần đầu tiên tiếp xúc trước khi chìm vào giấc ngủ. Ông Tân tuy đã đứng tuổi, lại mang bệnh nhưng trông vẫn khỏe và phong độ. Vóc dáng tầm thước với cái bụng hơi phưỡn ra đằng trước toát lên phong thái của một người giàu có và từng trải. Mái tóc mới chỉ thưa thớt vài sợi bạc, đôi mắt sụp xuống vì mệt mỏi vẫn thể hiện chất trí tuệ uyên thâm. Ít nhiều trong con người ông là hình ảnh tám lưng to lớn mà An luôn luôn lưu giữ trong tiềm thức - hình ảnh về người cha với ký ức ngấn ngủ, thoáng qua nhẹ như một cơn gió cuối thu.

Cho mèo Shane ăn xong, An vội vã đến bệnh viện. Cô dừng lại ở hàng hoa chọn một bó thược dược nhiều màu sắc để tặng người bạn đồng hành mới của mình. Chưa vội thay ngay bộ áo đồng phục, cô muốn chắc rằng ông Tân đã kết thúc bữa trưa vào giờ này. An rào bước sang khu B, thì thoáng hít hà bó thược dược trên tay. Nhịp chân thoăn thoắt chậm dần, chậm dần lại cho đến khi cô muốn giữ yên lặng tuyệt đối trước những âm thanh cất lên trong căn phòng số 16:

- Ba mẹ cháu cũng tầm tuổi bác. Họ có một khu nhà nghỉ ở thị trấn Sa Pa. Bác đã đến Sa Pa lần nào chưa ạ?

- Chưa! Tôi cũng muốn đến đó từ lâu rồi. Định lần này về hẳn Việt Nam sẽ đi một mạch từ Nam ra Bắc, nhưng chưa đến được đâu thì đã bó chân ở đây rồi.

- Kết thúc trị liệu cháu sẽ đưa bác đi nhé. Chắc sẽ nhanh có kết quả thôi bác ạ. Cháu rất tự tin, các bác sỹ cũng vậy.

Cô y tá cầm bó hoa thược dược đứng núp ngoài cửa. Cô đứng chôn chân ở đó, lòng ngực chỉ chực một cử động nhỏ là có thể vỡ tung. Là giọng nói ấy, gương mặt ấy. Là tất cả những gì cô đã cố gắng xóa bỏ trong ký ức, anh đang ở đây, ngay gần cô. Tại sao lại là Phong chứ? Sao có thể là chàng trai, là mối tình đầu tiên và duy nhất trong cuộc đời cô? Không thể nào!

- Thế ba mẹ anh đã giục lấy vợ chưa?

- Dạ, cháu vẫn chưa...! Cháu chưa nghĩ đến chuyện đó bác ạ! - Phong ngập ngừng.

- Dương đã có bạn gái chưa?

- Cậu ấy thì bác khỏi lo, không những có mà còn có rất nhiều đấy ạ.

- Thực lòng tôi chẳng mong như vậy đâu. Nhưng thôi...

- Bác cứ nói đi ạ!

- Tôi nghiệm ra nhiều điều về tình cảm lắm con trai ạ. Có nhiều người theo đuổi mà không chung thủy, không gắn bó thực sự thì cũng chỉ là vô nghĩa mà thôi. Thà rằng chỉ có một người, mãi mãi một người nhưng trao cho họ tất cả những gì ta có, để rồi xứng đáng nhận lại tất cả những gì họ cho trong suốt cuộc đời mới là tình yêu thực sự. Nhớ lấy lời tôi nói nhé!

Từng giọt nước mắt lăn qua má, theo nhau trôi tuột thấm vào lớp áo, rơi lã chã xuống nền đá hoa cương hắt lại màu long lanh của ánh sáng trắng. An không hiểu đây là thực hay là mơ. Cô khẽ hấp háy đôi môi, là “anh”, cô muốn gọi thành tiếng “anh” thật lớn, nhưng lí trí níu bước cô lại với sức nặng đè lên đôi chân, cứng nhắc và đau đớn. An chỉ biết dùng đôi bàn tay ép cho miệng đừng khóc nức lên, đừng cất lên thành tiếng để rồi phá vỡ bầu không gian này.

- Dương cũng rất yêu quý bác, nhưng cậu ấy cần thêm thời gian. Bác hãy cố gắng vượt qua nhé. Cháu sẽ ghé thăm bác mỗi ngày, cho đến khi Dương đủ dũng cảm để đứng trước mặt bác.

- Tôi cũng không trông chờ điều đó đâu. Cảm ơn anh nhiều lắm. Ở đây cũng có

người chăm sóc tôi rồi mà. Chỉ cần lâu lâu qua đây trò chuyện với tôi là được rồi.

- Bác có muốn đọc sách báo không ạ?

- Ừ, kiếm cho tôi thứ gì để đọc, gì cũng được. Cứ chọn theo gu của cậu ấy.

- Dạ, cháu ra ngoài một lát rồi quay lại ngay.

Phong nở nụ cười thân thiện trước khi rời khỏi căn phòng lạnh tanh với đủ thứ máy móc đáng sợ. Ngoài hành lang thấp thoáng vài bóng người phía xa xa, chẳng đủ để thêm chút âm thanh sinh động cho bầu không khí tĩnh lặng đến ngột thở. Một bó hoa thược dược ai đó đánh rơi trên nền sàn nhà. Phong ngập ngừng nhặt lên, lưỡng lự một lát rồi đặt nó trên chiếc ghế đá.

- Tôi biết những ngày đầu tiên là thử thách rất khó khăn với ông. Ông sẽ không muốn ăn bất cứ thứ gì, ăn vào rồi lại nôn mửa. Nhưng chỉ là cảm giác tạm thời trong lần hóa trị liệu đầu thôi. Cơ thể sẽ sớm thích nghi với thuốc, cho nên điều cần làm bây giờ là hãy ăn thật nhiều và nói cho tôi biết bất cứ món gì ông thích nhé. Tôi có mang cháo gà đây, dạ dày yếu cũng có thể hấp thụ được.

Ông Tân gượng dậy sau một buổi chiều khốn đốn. Tiếng thở thè bên cạnh khiến ông bớt đi cảm giác muốn chết ngay lập tức hồi chiều, đủ để ông nhận thức không gian lúc này đã nhá nhem tối.

- Tôi bón cho ông nhé.

Dựa lưng vào thành giường, ông đón nhận tình cảm của một kẻ xa lạ bằng thìa cháo ấm nóng và những lời tâm sự đầy lạc quan.

- Mỗi một thìa cháo đi vào bụng là một phần trăm nào đó bệnh tật lại được đẩy lùi, tôi luôn tin như vậy đấy.

- Nếu cô đo bệnh tật bằng đơn vị phần triệu thì đúng.

- Có một chàng trai đã ở bên ông suốt cả chiều nay, cậu ấy là ai vậy?

- Một chàng trai tốt, bạn của con trai tôi.

Thì ra ông Tân chính là ba Hoàng Dương, cuối cùng An cũng tìm được câu trả lời. “Đúng là vòng tròn cuộc sống.” - cô nghĩ, “Cứ tưởng đã quên được anh ấy, thì đúng một cái anh ấy lại xuất hiện ngay trong tầm mắt.”

- Đêm đầu tiên có thể sẽ là một đêm rất dài. Tôi không thể ở lại đây với ông được vì đã hết ca trực từ lâu rồi. Nhưng nếu có bất cứ nhu cầu gì, chỉ việc bấm chuông là các y tá khác sẽ có mặt ngay lập tức. - An cất lời sau khi dứt thìa cháo cuối cùng cho bệnh nhân.

Lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán người đàn ông, sau đó An pha một cốc nước cam để sẵn trên bàn. Cô rời khỏi bệnh viện với bầu tâm trạng nặng trĩu, khác hẳn cảm giác hân hoan lúc sáng. Trong đầu cứ vương vấn hình ảnh chàng trai trẻ với gương mặt sáng bừng, đôi mắt sâu và giọng nói thân thương cất lên trong căn phòng. Cô thấy nực cười thay cho thân phận, cuộc đời mình. Hình như duyên số vẫn chưa buông tha cho câu chuyện tình vốn dĩ đã khóa chặt ở một ngăn nào đó, một ngăn sâu tận cùng nơi trái tim cô gái trẻ bất hạnh.

Quay trở lại tập đoàn Youth vào sáng thứ Hai với xấp tài liệu trên tay, Phong không cảm thấy lo lắng về kết quả đánh giá của giám đốc Phương. Trong khi Thùy cứ chốc chốc lại chấp hai lòng bàn tay vào nhau rồi đặt trước ngực, vẻ như hồi hộp, lo lắng không chịu được.

Hai người bước vào phòng riêng của nữ giám đốc. Thùy thích chí khi phát hiện ra rất nhiều chuông gió được treo như mạng nhện trong căn phòng chỉ khoảng mười mét vuông. Nếu chẳng có tiếng “E hèm” của Phương, có lẽ Thùy sẽ gõ leng keng hết một lượt từng chùm chuông để cảm nhận sự khác biệt về âm thanh.

Phương lặp lại động tác nâng gọng kính quen thuộc trong khi lật giở tập tài liệu của Phong. Cô chọn bức ảnh thiết kế mô hình sân khấu chương trình Chào Xuân và giơ lên trước mặt:

- Bạn thấy không, Thùy? Đây mới là sân khấu.

- Dạ, thưa chị, thật ra ý tưởng thì không phải em không có. Nhưng để thiết kế sân khấu và video clip chiếu trên màn hình led thực sự em chưa làm được với khoảng thời gian eo hẹp như vậy. - Thùy buồn bã đáp lời.

- Bạn hãy tự tin lên. Có mặt ở vị trí này cả hai bạn đã vượt qua hơn một trăm ứng cử viên khác, không chỉ vì kiến thức mà còn được đánh giá cao về sự sáng tạo. Tôi trân trọng phần kịch bản của cả hai bạn.

Phong vỗ tay một mình sau lời nhận xét thẳng thắn của Phương, vừa là để động viên cô gái chưa gì mắt đã “long lanh” bên cạnh. Thùy được giao nhiệm vụ tham gia tổ chức sự kiện tại hiện trường cùng mọi người bắt đầu từ hôm đó, một phần vì cô

sống tại Hà Nội và cũng vì áp lực về nhân sự mùa nghỉ Tết. Với năng lực vượt trội, Phong giữ vai trò là người thiết kế và lên kịch bản cho event hàng tháng, đồng thời là tổng đạo diễn cho tất cả các sự kiện do anh đảm trách. Giám đốc tạo điều kiện cho Phong làm việc từ xa và bắt đầu kỳ nghỉ Tết ngay hôm sau, bù lại anh phải hoàn tất nhiệm vụ trong tháng Hai vào trước ngày cuối cùng của năm cũ.

Phong rời khỏi công ty khi đã quá giờ tan sở từ lâu. Thực ra mục đích chính là để nói chuyện riêng với anh bạn cùng nhà cứ đắm đắm vào cái máy tính suốt cả ngày và giờ vẫn chưa muốn về. Anh đón đầu cậu bạn thân ở cuối dãy hành lang, trước khi cả hai người bước vào thang máy.

- Trông cậu mệt mỏi quá nhỉ?

- Không. Bình thường.

- Tôi cũng chẳng biết phải nói gì với cậu, nhưng tôi cứ nói. Ông ấy nằm đó, chỉ có một mình và ông ấy cần cậu.

- Đừng nói gì cả! Cũng đừng lên lớp tôi. - Dương quắc mắt khó chịu.

- Lên lớp? Đây là lương tâm tối thiểu mỗi người phải có, nếu cậu thực sự còn là một con người.

- Một con người à? Cậu có từng trải qua hoàn cảnh giống tôi không? Cậu có từng chứng kiến những lần cãi vã đánh đập của ba mẹ cậu không? Cậu có lớn lên mà không có ba không?

- Tôi không! Nhưng tôi biết một người mồ côi cha từ năm bốn tuổi. Và rồi cô ấy cứ thế lớn lên cho đến khi đau đớn nhận ra ước mơ được gặp lại cha mình một lần nữa không bao giờ thành hiện thực.

Dương đứng sững lại, không nói điều gì ngoài việc nhìn chăm chăm vào đôi mắt giận dữ của Phong.

- Cậu vẫn còn thời gian. Dù chẳng ai đảm bảo trong bao lâu nữa, một tháng hay một năm. Hãy nghĩ cho kỹ đi. Giờ tôi sẽ đến chỗ ông ấy, còn cậu đến hay không thì tùy. Phòng số 16, khu B, Bệnh viện Hy Vọng.

Phong hiểu phần nào những gì Dương đang phải chịu đựng, và anh cũng chẳng màng đến trách nhiệm của mình trong chuyện này. Anh chỉ biết hành động theo bản năng và lương tâm, anh phải làm tất cả những gì trong khả năng của mình để

giúp đỡ mọi người. Anh chọn cuốn *Người thấp sáng tâm hồn* của Andy Andrews với hy vọng có thể phần nào động viên tinh thần cho ông bác ốm yếu. Nhịp chân thông dong bị chặn lại bởi một giọng nữ êm ái cất lên trong căn phòng số 16:

- Khi tôi còn là một đứa trẻ, tôi chưa đủ khả năng nhận thức về cái chết thì cha tôi đã vội vàng nhắm mắt. Ông đi nhanh như một cơn gió, ông mang tôi đến thế giới này và rồi bỏ tôi lại đó. Tôi ước giá như ông ở lại với tôi lâu hơn nữa, để tôi kịp ghi nhớ hình dung về ông trong tâm trí mình...

Qua khe cửa sổ phun sơn màu trắng, Phong thấy một cô y tá đang ngồi bên bàn gọt trái cây và thỏ thẻ câu chuyện về cuộc đời mình với ông Tân. Không muốn ngắt mạch cảm xúc rưng rưng hiện rõ trên ánh mắt người đàn bà ấy nhưng chuông điện thoại bỗng reo vang khiến anh chẳng thể đứng yên ở đó.

- Alô, Thùy à?

- Dạ, là em. Anh Phong đã ăn tối chưa?

- Rồi em à. Còn em thì sao? Có chuyện gì thế?

- Dạ, em chỉ muốn hỏi khi nào anh về quê nghỉ Tết thôi ạ.

- Anh cũng chưa quyết định. Nhưng chắc chắn sẽ thông báo cho mọi người, chúng ta sẽ gặp nhau ở bữa tiệc tất niên nữa mà.

- Dạ, vâng ạ! Em cảm ơn anh.

Phong lắng nghe được tiếng thở phào nhẹ nhõm trong giọng nói của Thùy trước khi cô tắt máy. Anh bước vào phòng, chỉ còn một mình ông Tân nằm trên giường. Cô y tá đã rời khỏi bằng lối nào không biết.

- Phong à, tôi không biết nói thế nào để cảm ơn anh. Xin lỗi vì đã lôi kéo anh vào một cuộc chạy đua không rõ đích đến, cũng chẳng biết thắng hay thua.

- Chỉ cần bác giữ vững niềm tin thì không lý do gì có thể quật ngã.

- Khó nói lắm chàng trai ạ. Vừa mới bước vào trận chiến tôi đã nôn mửa, choáng váng suốt cả ngày. Chắc cũng sớm đầu hàng thôi. Anh không cần vào đây thường xuyên để nhìn bộ dạng chán đời của tôi thế này đâu.

- Cháu sẽ đến đây mỗi ngày. Cháu không thể bỏ mặc bác một mình được, dù chúng ta cũng chỉ mới gặp nhau, nhưng có một giọng nói vang vọng trong đầu cháu rằng phải làm tất cả để cùng bác giành lại sự sống, kể cả khi chỉ có một phần trăm

duy nhất. Khi cháu vẫn còn đứng đây, và khi bác vẫn còn sống, chúng ta không bao giờ chịu đầu hàng.

- Tôi cảm ơn những người đã sinh thành ra anh. Chắc tội lỗi tôi đã gây ra quá lớn nên mới bị trừng phạt thế này.

- Một người mà cháu vô cùng yêu quý có thể giờ này cũng đang vật lộn đấu tranh với bệnh tật ở đâu đó. Cô ấy không cho cháu biết sự thật, để mặc cháu đi tìm cô ấy ngày này qua ngày khác. Cháu thấy sợ điều đó! Cháu sẽ không bao giờ cho phép bất cứ ai bên cạnh mình dễ dàng rời bỏ cuộc sống này, rời bỏ cháu mà lặng lẽ ra đi một mình như thế nữa đâu.

12. Giấc mơ

Khi thân vũ trụ tỉ mỉ gắn từng ngôi sao lên dải ngân hà xa lắc, con ngắm nhìn và tự nhủ - chắc cha đang ở một ngôi sao nào đó trên kia. Con cứ ngược mắt lên bầu trời mãi không thôi, cho đến khi những chấm sáng li ti kỳ diệu thưa thớt dần, cho đến khi chỉ còn lại bức tranh màu đen với những gợn mây lác lõng về đêm. Con đợi cha ở nơi này, đợi một vòng tay rộng lớn ôm trọn cô con gái nhỏ bé vào lòng. Nhưng mãi mà cha chẳng đến. Cha sẽ bế con, nhắc bóng con lên thật cao, cho con giang rộng đôi cánh bay lên giữa không trung, hai cha con mình cùng thả hồn vào đồng cỏ xanh rộng lớn và chơi đùa bên nhau mãi không rời. Bờ vai cha thật vững chãi, con tựa vào và khe khẽ ngủ yên khi đã thấm mệt. Gió mùa thu theo hương cỏ xanh ru ta thật êm đềm. Con bình tâm trong cơn mơ, vì biết khi thức giấc - cha sẽ ngắm nhìn con và mỉm cười. Nhưng sao mãi mà cha chẳng đến?

Con nhìn thấy cha. Con mặc bộ váy trắng nhỏ xinh chạy đến bên cha. Nhưng con càng lại gần thì khoảng cách giữa cha con mình lại càng xa hơn. Con cố gắng mở mắt thật to để nhìn rõ gương mặt cha - nhưng không thể kịp ghi nhớ bất cứ điều gì. Hình bóng cha mờ dần, mờ dần rồi từ từ tan biến, hòa vào làm một với gợn mây nhỏ giữa màn đêm đặc quánh. Để lại con một mình nơi này, mãi đợi chờ cha trong tiềm thức mơ hồ.

Sao cha chẳng đến...?

Tiếng đồng hồ báo thức reo vang vừa lúc An khép lại giấc mơ quen thuộc từ thuở nhỏ. Kỳ lạ ở chỗ, cũng đã lâu lắm rồi An không nằm mơ thấy cha mình. Chỉ mang máng thời còn học cấp hai, cấp ba đã có lúc hàng tháng trời ngày nào cô cũng mơ được gặp cha, ôm lấy ông và hôn lên vầng trán. Hay những lúc sốt mê man, nằm li bì thế nào rồi cô lại mơ về cha, về ký ức buồn bã của một đứa trẻ lên bốn với tang thương và tiếng khóc nức nở. Khác biệt ở chỗ, hôm nay An không thấy buồn và

khỏe mắt không còn ướm mềm khi thức giấc nữa.

An làm bữa trưa cho hai người. Dù sống một mình nhưng cô luôn cầu toàn và tỉ mỉ trong mọi công việc, nhất là chuyện bếp núc. Thế nên chiếc cặp lồng đựng đồ ăn cũng phải thuộc loại khiến cho người chán cơm nhất thế giới cũng chết thèm. Ngăn dưới cùng là cơm trắng, trên đó là ngăn đựng canh bí đao, trên nữa là thịt chiên xù rồi trên cùng là sốt chua ngọt. Thìa, đũa cuộn trong hai lớp giấy ăn và tất cả được cuộn trong túi vải giữ nhiệt, sẵn sàng theo chân cô chủ tới bệnh viện.

Bước sang ngày điều trị thứ tư của ông Tân, An cũng đã quen với hình ảnh người đàn ông ngồi đọc sách bằng một tay, tay còn lại dồn sức cho việc hóa trị liệu. Cô còn quen hơn nữa với việc bước chầm chầm mỗi khi gần tới cửa phòng để nghe ngóng tình hình. Nếu đã có người khác ở trong đó, cô sẽ lặng lẽ bước lên tầng hai dãy nhà C phía đối diện để quan sát. Cô muốn dành khí ôxy trong phòng cho bệnh nhân và “người nhà” duy nhất đến thăm ông mỗi ngày.

Trưa nay anh ấy không đến.

- Chào buổi trưa ông bạn già của tôi!

An tự tin xuất hiện trong lúc ông Tân đang dúm mắt bầu bạn với cuốn sách kẹp trên đùi. Cô tháo từng ngăn cặp lồng và bày biện đồ ăn trên mặt bàn.

- Đây là món ăn yêu thích của tôi. Chẳng biết ông có thích không nữa. Thế nên ông hãy ăn hết và cho tôi biết cảm nhận nhé.

- Tôi thích tất cả các món ăn của cô. Với tôi bây giờ, mọi thứ đồ ăn trên đời đều đáng được ghi vào mục sở trường.

Bỏ cuốn sách lên giường, ông Tân thay đổi tư thế, sẵn sàng ngồi vào bàn ăn với niềm hứng khởi giống như khi đi dự tiệc.

- Tôi thấy ghen tị với chồng cô. Ông ấy chắc cả đời không bao giờ muốn đi ăn hàng.

- Thế sao? Tiếc là ông ấy toàn đi tiếp khách, ít khi cơm nhà lắm. - An bịa chuyện.

- Ông ấy làm gì?

- Tai to mặt lớn lắm. Thế nên đi suốt, tôi không quản được.

- Thế à. Còn tôi, chẳng có khao khát nào lớn hơn những bữa cơm gia đình. Đi đâu thì đi, làm gì thì làm cũng nên về ăn cơm với vợ con.

- Gia đình ông, họ ở đâu?

- Thật ra thì tôi có rất nhiều gia đình, nhưng chỉ có một người con trai. Đáng tiếc là con tôi và mẹ nó không muốn gặp lại tôi nữa.

- Những người khác?

- Họ sống trong một thế giới khác. Có người thì đã chết.

- Điều đó chứng minh ông có số đào hoa đấy chứ.

- Cách đây hai mươi năm tôi cũng thích cái số đấy. Tôi có con mắt nhìn đàn bà và đàn bà thích nhìn con mắt tôi.

- Ông cứ ăn đi và giữ yên lặng. Để tôi tập trung quan sát đôi mắt kia xem có điều gì thu hút không nhé.

Ông Tân dồn sự tập trung vào món canh bí đao, thực ra là muốn để yên cho người đối diện quan sát. Đôi mắt cup xuống khéo khoe hàng lông mày rậm rạp. Những đường vân đục mờ hằn sâu trong khoe mắt in đậm dấu ấn của thời gian và bệnh tật. Nhưng vẫn còn đó một chút điệu bộ, ánh nhìn của kẻ tài hoa, lãng tử; một chút buồn cười, một chút đáng yêu con trẻ trong suy tư già nua đứng tuổi. Bất ngờ ông Tân rời mắt khỏi món canh, ngẩng lên nhìn An. Cô thấy bối rối, tự nhiên có gì đó hơi giật mình, cô vội vã đánh mắt đi nơi khác để chấm dứt tình trạng mặt đối mặt trần trụi, mặc dù đâu phải cô đang nhìn trộm người ta.

- Trông chẳng hấp dẫn gì cả. - An đưa ra kết luận.

- Cũng may là cô thấy thế. Chứ nếu ông nào mà hom hem, ốm yếu sắp chết vẫn còn đủ sức hấp dẫn với người như cô thì ông ấy chết cũng đáng.

- Haha, người như tôi á? Tôi thì sao?

- Cô rất trẻ. Bên trong con người cô có điều gì đó rất kỳ lạ mà tôi chưa lý giải được. Điều đó hiện hữu rõ rệt khi nhìn vào đôi mắt kia, lạ lắm!

- Tôi thực sự nghĩ hóa chất đã làm ông lẫn trí mất rồi. Tôi sẽ đi lấy ít trái cây nhé.

An bước nhanh ra khỏi phòng. Cô thấy hơi hoảng, mà cũng hơi thích chí. Để đến cả ngàn năm rồi mới có người khen cô trẻ, thế nên cô bị mất tập trung. Cô muốn ăn quả lê mà lại mang về một chùm nho từ phòng dinh dưỡng, miệng cứ chốc chốc lại tùm tùm cười.

- Tôi trẻ nhỉ, ai cũng nói vậy đấy. Bí quyết là ăn thật nhiều trái cây. - An hào hứng chuyện trò khi trở lại phòng bệnh.

- Nhờ lời khen ban nãy là xã giao thì sao? Đàn bà ai cũng thích nịnh như nhau nhỉ?

- Còn đàn ông ai cũng thích chứng tỏ bản lĩnh, kể cả lúc ốm yếu nhất. Nhưng tôi thích và khâm phục điều đó!

- Bản lĩnh lớn nhất của tôi là nói thật lòng mình vào lúc ốm yếu nhất trong đời - cô rất trẻ!

- Thôi ông ăn lê đi rồi còn nghỉ trưa. - An cười tươi rói khi đáp lời.

- Nhưng đây là nho mà!

Ông Tân mỉm cười khi nhìn vào đĩa trái cây. An đỏ mặt, từ từ rút lui khỏi căn phòng điều trị khá thú vị này. Cô chọn một ghế đá để tìm hiểu cuốn sách mà Phong mang tặng ông Tân hôm trước. Qua sảnh lớn bệnh viện, An trông thấy chậu bích đào lớn tuổi với những bông hoa đang đua nhau khoe sắc. Cô nhớ về gia đình mình và những mùa đoàn viên khi xưa, nhà chỉ có ba mẹ con nhưng năm nào cũng tỉ mỉ cuốn lá dong, buộc lạt gói bánh chưng. Cô nhớ những cuộc trò chuyện của mẹ khi đứng trước di ảnh cha. Suy tư một lát, cô nhắc điện thoại và trò chuyện với mẹ hồi lâu.

- Cố gắng lên! Sẽ qua thôi, sẽ qua thôi mà.

An nhẹ nhàng xoa lưng ông Tân khi cơn nôn mửa kéo đến. Cô lấy nước cho ông súc miệng và dùng khăn ướt lau những vệt nước mắt khó nhọc cuốn theo cơn đau ứa ra.

- Tôi mệt quá... - Ông Tân thở gấp, mặt tái nhợt.

- Có tôi ở đây rồi, mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Lại một đợt nôn cát lên những tiếng dồn nén quần quai ép từ thành dạ dày. An ôm chặt lấy ông Tân từ phía sau, truyền cho ông sức mạnh và tinh thần bằng sự nóng hổi từ tận đáy lòng mình.

- Tôi không muốn tiếp tục nữa, có lẽ tôi phải dừng ở đây thôi! - Luồng hơi yếu ớt cát lên đầy khó nhọc.

- Không, không thể nào! Ông là người rất bản lĩnh kia mà.

An tiếp lời động viên với đôi chút lo lắng khi người bệnh đã có ý từ bỏ cuộc chiến. Ông Tân nằm xuống nghỉ một lát. Hồi lâu sau, ông muốn uống một cốc sữa nóng khi cơ thể đã tỉnh táo trở lại. Không những tỉnh táo, ông còn bắt đầu mạch tư duy sắc sảo qua con mắt tinh đời của mình.

- Cô nói không đúng sự thật.

- Gì cơ? - An ngạc nhiên.

- Không có một ông chồng tai to mặt lớn nào để vợ làm công việc này cả.

An không biết nói gì hơn ngoài việc đợi chờ những lời phanh phui từ trong suy nghĩ bệnh nhân của mình.

- Thậm chí một người phụ nữ bình thường cũng ít ai chịu làm ở đây. Nôn mửa. Già nua. Đau yếu. Kêu than. Chẳng có ai mê nổi những điều kinh khủng ấy.

- Chỉ có thể thôi à?

- Cô còn mong điều gì tốt đẹp hơn ngoài mấy con người chẳng thể tự đi vệ sinh?

- Là ông thấy thế, tôi không nghĩ vậy.

- Cô thử phát biểu cảm tưởng xem.

- Công việc nào chẳng có những cái được và mất. Cái “được” lớn nhất với tôi là được sống cùng người bệnh, được chia sẻ và tiếp thêm sức mạnh cho họ. Tôi học ở họ những nghị lực phi thường, những bản lĩnh vươn lên giành sự sống.

- Những điều cô vừa nói, nếu đã cảm nhận đầy đủ, cô nên dừng lại được rồi. Dành thời gian quý giá của mình cho những người cô yêu thương ấy. Cũng sắp đến Tết rồi, rất nhiều việc để lo cho gia đình đấy.

- Tôi vừa trò chuyện với mẹ của mình. Bà rất buồn khi tôi quyết định Tết này ở lại bệnh viện. Vì đây là nơi tôi không phải thấy trong con mắt người thân của mình sự thương hại và sợ hãi.

- Cô làm sao?

- Chuyện dài lắm. Ông chỉ có thể nghe hết khi quyết tâm sống thêm 20 năm nữa.

- Cô cũng thương hại tôi đấy thôi. Thực tình, tôi nghĩ tôi khó mà tiếp tục lắm. Tôi muốn dừng lại ở đây thôi.

- Không được! Tôi không cho phép ông buông tay dễ dàng như thế.

- Sao phải thế chứ? Tôi với cô chẳng qua cũng chỉ là mối quan hệ ép buộc vì cái công việc nhặt thếch của cô. Tôi không muốn ra đi khi chúng ta hiểu nhiều về nhau, như thế đau lòng cho cô lắm.

- Ông biết không, từ khi nhận công việc này, tôi đã chứng kiến rất nhiều cái chết. Với tôi giờ đây cái chết chỉ đơn giản là sự khép lại của một câu chuyện. Cuộc đời chúng ta là một cuốn tiểu thuyết, trong đó chúng ta đóng vai chính. Tiểu thuyết ngắn hay dài là do nhà văn quyết định, nhưng một khi đã tồn tại, nghĩa là sẽ sống mãi.

- Cuốn sách về cuộc đời tôi kết thúc ở đây cũng là có hậu rồi.

- Chưa đâu! Chừng nào tôi còn ở bên cạnh thì ông không được từ bỏ. Nếu cha tôi mắc bệnh muộn hơn, khi tôi trưởng thành hơn, tôi sẽ không bao giờ để ông dễ dàng ra đi như vậy. Cho đến giờ tôi vẫn cứ bị ám ảnh mãi vì ông ấy bỏ tôi đi quá sớm, và tôi sẽ không cho phép điều đó lặp lại trên đời này nữa. Tôi không muốn những người mình yêu quý mặc nhiên rời bỏ cánh tay tôi mà đi nữa đâu.

- Cô yêu quý tôi thật sao?

- Dĩ nhiên là thế! - An mỉm cười, đôi mắt ướt nhòe bùng sáng nhìn về phía người đàn ông đối diện. Cô nhận ra gương mặt thân quen này, đôi lông mày rậm rạp này, đôi mắt sụp xuống và làn da khô này... Tất cả chính là người đàn ông trong giấc mơ nhỏ bé ngày nào, người mà cô luôn cố gắng hình dung và khao khát được một lần ôm vào lòng thật chặt, giữ mãi trong vòng tay nhỏ bé để không bao giờ tan biến như đám mây phù du giữa vòm trời đêm xa lắc.

Mấy lần nhìn thấy Phong ở bệnh viện từ xa, An thầm cảm ơn vì anh ấy vẫn khỏe và vẫn sống hết mình với mọi người. Cô cảm ơn Thượng đế khéo sắp đặt mối nhân duyên này, cho cô thêm cơ hội hiểu hơn về người mình yêu. Anh đang ở đâu và làm gì nhỉ? Cô thấy nhớ anh ấy quá! Còn gì khó chịu hơn là hai người ở gần nhau mà chẳng thể nói chuyện, chẳng thể vô tư gặp gỡ, và thậm chí còn chẳng nhận ra nhau?

An gõ vào thanh address địa chỉ Facebook quen thuộc. Từng dòng chữ hiện ra ngay dưới tâm trạng mới nhất, từng chữ, từng chữ nhanh chóng thấm vào tâm trí cô. Anh ấy vẫn đi tìm cô ư? Ôi trời, anh ấy tìm đến những nơi gắn liền với kỷ niệm

tình yêu của hai người. Trái tim An thất lại khi biết Phong coi đây như một trận chiến vô định mà chỉ có một mình anh lặng thầm đấu tranh qua từng ngày. Rồi trí quá, An phải làm sao bây giờ?

“Nếu còn yêu anh, cô ấy đã tự tìm đến với anh và trân trọng từng giây trong cuộc sống để được ở bên anh.

Nếu là người bình thường, cô ấy hẳn là kẻ sung sướng nhất thế gian này trong tình yêu - khi người yêu cô ấy - chính là anh.

Nếu là phụ nữ, cô ấy không bao giờ bắt anh tham gia vào cuộc chơi trốn tìm và biến anh thành kẻ thua cuộc đáng thương.

Hãy làm tất cả những gì khiến anh hạnh phúc, ngay bây giờ, trước khi quá muộn!”

An đã comment như thế đấy. Nhưng sao cái Facebook đáng ghét này lại còn yêu cầu nhập tên có đăng ký email được kích hoạt nữa. Khó chịu ghê! Cô sử dụng cái tên thật kêu - Diệu Yên và dùng email của Trung tâm tư vấn tâm lý để đăng ký. Chắc Phong sẽ nghĩ cô là đứa con gái dở hơi nào đấy thích lang thang trên mạng đóng vai quân sư tình yêu.

2h sáng, An nằm nhón nhơ trên giường chờ tiếng chuông điện thoại báo hiệu có kẻ nào đó gặp rắc rối tâm lý lúc thiên hạ đang ngủ say. Có ngày cô tiếp chuyện đến mười lần với một bé gái mới lớn. Có ngày, chỉ có một cuộc điện thoại nhưng bệnh nhân thú vị đến mức An nghĩ mình mới là người đang được tư vấn.

Cuối cùng người rắc rối tâm lý đầu tiên của đêm nay cũng xuất hiện.

- Hello! Chương trình trò chuyện đêm khuya bắt đầu. Tôi là Lê Na và bạn đang kết nối đến đường dây của tôi. Bây giờ là rạng sáng thứ Sáu ngày 13, tôi chúc bạn một ngày may mắn nhé!

Một giọng nam trầm mạnh mẽ cất lên đầy đặc trưng:

- Không đúng! Là em, Lâm Hạ An mới đúng!

13. Một mình

- Chắc chắn là em rồi, cô gái của anh đây rồi! Giờ em là bác sỹ tâm lý kia à, haha!

An định để mặc cho tâm trí ngập ngừng trong giây lát, nhưng miệng cô đã chặn lại ý nghĩ đó ngay lập tức. Với bản lĩnh vững vàng của một chuyên gia tâm lý, cô cất giọng nhẹ nhàng pha chút vui đùa:

- Ài chà, xem ra tôi đang tiếp chuyện với một ca khá nghiêm trọng đây. Chàng trai nào đó đang si tình vì một cô tên là Lâm Hạ An. Và trớ trêu thay, anh ấy nghĩ cô ta là tôi?

- Em nói liên thiên gì vậy? Là anh đây! Anh tìm được số điện thoại này qua email em để lại trên Facebook. Em đang ở đâu?

- Tôi là Lê Na và tôi rất mong được tiếp chuyện với quý khách. Anh có thể giới thiệu đôi chút về bản thân được không? - An điềm nhiên trả lời không chút ngập ngừng.

- Tôi là người yêu của em!

- Xin lỗi, hình như có chút gì đó nhầm lẫn ở đây. Anh có chắc là anh đang tỉnh táo không?

- Rất tỉnh táo, đến mức nhận ra giọng nói của em chỉ bằng vài lời giới thiệu. Linh tính cho anh biết mình sẽ tìm được em mà!

- Và anh nghĩ tôi là Hạ An?

- Chắc chắn!

- Tôi tên là Lê Na. Tên đầy đủ là Lê Thị Na - ba loại quả ghép lại đó. Nếu anh cứ quả quyết tôi là bạn gái của anh thì có thể liên hệ với trung tâm để kiểm tra. Nhưng tôi cũng nói luôn, danh tính của tư vấn viên được bảo mật, hihi!

- Em đừng lừa anh nữa, chắc chắn là em rồi. Vẫn giọng nói này lần cuối cùng anh nghe qua điện thoại là khi trở về nước cách đây một tháng.

- Nếu anh chỉ có vấn đề này thì tôi cảm ơn anh đã liên lạc với trung tâm. Tôi chỉ khuyên anh hãy bình tĩnh và giữ cho đầu óc thật tỉnh táo. Tôi chẳng biết bạn gái anh là ai và tôi cũng không phải cô An nào đó.

- Em đã mang món lasagna cho anh cơ mà!?

- Tôi cũng thích món Ý. Có thử mỳ mò tự làm nhưng ăn chả ra làm sao cả. - An nói vu vơ.

- Cô có hâm nóng trước khi ăn không?

- Có chứ!

- Bao nhiêu độ? Trong bao lâu?

Lần này, An không muốn trả lời ngập ngừng chút nào, cô muốn đối đáp với khách hàng qua điện thoại thật trơn tru. Nhưng tiếc thay đầu óc cô bỗng dưng chẳng nghĩ ra được lời nào để tiếp nối hình ảnh tư vấn viên hoàn hảo của mình.

- Này anh kia! Có là 500 độ hay 1000 độ thì tôi cũng chẳng biết anh là ai. Và còn rất nhiều khách hàng khác đang cần sự giúp đỡ của tôi. Nếu anh không phiền tôi xin kết thúc cuộc trò chuyện tại đây.

- Không! Không được! - Chàng trai trở nên luống cuống.

- Nếu anh yêu tôi đến vậy, làm ơn viết thư ca ngợi nhân viên trực máy lẻ số 5 rồi gửi đến trung tâm nhé. Khi có ai đó làm như vậy chúng tôi sẽ được trao thưởng cuối tháng.

- Tôi có thể gặp cô ở đâu? Tôi muốn tặng cô một món quà được không?

- Như thế là hỏi lộ, tôi không nhận và cũng không gặp đâu. Thế anh nhé!

- Tôi...! Chúng ta có thể chat được không? Anh biết chính là em mà! Nếu không em hãy gửi webcam cho anh để chứng minh được không?

- Xin lỗi! Chúng tôi được bảo mật về thông tin cá nhân. Xin cảm ơn quý khách.

“Tút... Tút...”

An đặt bàn tay lên ngực để giữ trái tim khỏi lung lay. Cô chẳng hiểu mình vừa nói gì nữa. Tai hại quá! Cô lỡ để lộ email kết nối với trung tâm, và Phong đã nhanh chóng lần ra số điện thoại từ đó. Tất cả là tại cái comment đòi tên đăng ký đó. Cô thấy giận mình quá! Sao tự nhiên lại đi comment làm gì chứ? Bây giờ phải làm sao đây? An cứ lo lắng thất thần, quên cả ý định uống cạn một ly nước vì cổ đã khát khô cho đến khi chuông điện thoại lại reo vang, và tim cô lại đập mạnh hơn nữa.

- Hello! - An nói khe khẽ thay vì hùng hổ đọc lời chào như mọi khi.

- Chị Thảo Mai phải không ạ? Lại là em đây!

- Em Kẹo Bông à? Chị Thảo Mai đây! Em lại mất ngủ nữa à?

- Em không ngủ được. Chị phải kể chuyện em mới ngủ được.

- Em biết không, đôi khi con người ta không nên ngủ. Chúng ta phải thức để cảm nhận sự thay đổi về thời gian. Chính vì thế, hôm nay chị sẽ kể cho em nghe một câu chuyện cổ tích pha tiểu thuyết nhé.

- Dạ, vâng ạ! - Kẹo Bông reo lên thích thú.

- Câu chuyện này không được dừng lại giữa chừng - vì như thế là giết chết nhân vật chính. Cho nên nếu Kẹo Bông buồn ngủ thì em cứ nhắm mắt lại, nhưng đừng cúp máy nhé. Em đã sẵn sàng nghe chuyện chưa?

- Dạ! Rồi ạ!

An thở phào nhẹ nhõm. Ít nhất là trong đêm nay, cô sẽ chẳng phải tiếp chuyện một bệnh nhân nào nữa, mà quan trọng là không phải gặp lại bệnh nhân trong cuộc gọi hồi nãy nữa. “Phải bịa ra một câu chuyện cổ tích để kéo dài thời gian mới được.”
- An nghĩ.

- Ngày xưa ngày xưa...

Hà Nội những ngày giáp Tết lát phát sương gió. Giọt mưa mùa đông rơi nhẹ nhàng đủ khiến Phong khoác áo mưa nhưng cũng đủ làm chiếc mũ lông bông đọng lại vài hạt nước. Hai cốc me đá với những miếng dưa khô ngọt lịm rồi lại chua loét đến tận chân răng là thứ để lấp đầy câu chuyện - đúng hơn là buổi họp của hai nhân viên PR mới coóng. Thực ra, chỉ có Phong là người tập trung vào công việc, còn Thùy khi thì mãi ngắm nhìn người qua lại trên phố, lúc lại liếc mắt nhìn trộm Phong. Thi thoảng, cô chêm vào được vài câu “dạ, vâng” gọi là cũng có một chút tiếng nói.

- Như vậy là sẽ có khoảng 60 người, với kinh phí chưa đến bốn triệu. Thế được chưa nhỉ? - Phong nhắm tính rồi quay sang hỏi cô gái nhẽ ra phải làm công việc này.

- Dạ dạ, rất được anh ạ! - Thùy nhanh nhẩu nói cho xong chuyện, không quên chớp mắt vài cái.

- Vậy Thùy sẽ chọn địa điểm còn anh thiết kế sân khấu nhé.

- Em biết một chỗ này, ở ngay gần công ty mình. Lát nữa chúng ta thử ghé qua xem sao nhé, cũng tiện đường lên phố và anh cũng cần lấy kích cỡ để làm phông nền mà.

Hóa ra event đầu tiên được giao cho “ma mới” chính là buổi liên hoan cuối năm của công ty. Hôm nay, họ đã có buổi họp khẩn ngay bên lề đường, sau đó sẽ đến từng địa điểm để mua sắm và đặt các loại dịch vụ. Lần đầu tiên ngồi sau xe Phong, Thùy thấy phấn chấn khó tả. Cô khẽ đặt tay lên eo người ngồi trước để tìm kiếm chút thăng bằng, cô sợ sự thiếu tập trung sẽ khiến mình rơi xuống đất lúc nào không biết. Chưa bao giờ Thùy dùng nước hoa và cô cũng chưa bao giờ nhận ra là mình yêu mùi nước hoa nam giới đến thế. Cô thỏa sức hít hà mùi hương theo những hạt mưa nhẹ lùa vào cánh mũi, điều mà người ngồi đằng trước nếu biết chắc sẽ thấy hóm hỉnh lắm. “Anh ấy mặc áo khoác mũ lông, còn mình mặc nguyên một chiếc áo khoác lông! Thật kỳ diệu!” - Thùy tự thấy mãn nguyện với sự lựa chọn trang phục sáng suốt của mình.

- Anh Phong đã có bạn gái chưa?

Thùy khe khẽ cất lời, nhưng chỉ nhận được sự im lặng của người cầm lái và tiếng xe cộ âm ỉ đáp trả. Cô hỏi lại một lần nữa và chợt nhận ra Phong đang đeo tai nghe. “Thôi thế cũng may, mình hỏi cũng hơi vô duyên thật!” - Thùy nghĩ. Sau đó cô lầm bầm lời một bài hát mới thuộc, để nhớ có ai đó đi đường chứng kiến cảnh vừa rồi không nghĩ là cô nói chuyện một mình.

Hai người phi như bay trên phố. Gió lạnh làm đôi bầu má cô gái ửng hồng, hoặc là vì một vài lý do nào khác. Thi thoảng cô lại cười tủm tỉm một mình. Thi thoảng cô lại hát vu vơ mấy câu. Cô ấy không hề biết rằng người đang chở mình trên đường chỉ đeo phone mà không hề nghe nhạc!

- Cúc cu!!!

Ông Tân bất ngờ vì sự xuất hiện của An vào sáng sớm hôm nay. Cô bung trên tay một bình thủy tinh trong suốt, bên trong đựng ba chú cá chép đỏ cùng chúc đầu về một hướng.

- Ông có biết hôm nay ngày gì không? Tôi đi chợ sớm để chuẩn bị cỗ cúng ông Công ông Táo. Và bỗng dưng nghĩ đến ông nên tôi mang tặng ông ba người bạn nhỏ này! - An háp háp cười rồi đặt bình cá ở vị trí trang trọng trên mặt bàn. - Không biết ông thế nào chứ tôi rất thích bơi lội, vui đùa dưới nước.

- Tôi cũng vậy. Tôi từng đoạt huy chương vì thành tích bơi lội hồi trẻ đấy. - Ông Tân vừa nói, vừa chỉ tay vào bể cá làm ba chú cá chép nhỏ vội vã đảo hướng.

- Ông có muốn đi bơi không? Tôi sẽ đưa ông đi một ngày gần đây nhé! - An trả

lời.

- Tôi muốn ra ngoài! Tôi muốn rời khỏi căn phòng này ngay lập tức! Đẳng nào cũng không phải hóa trị liệu hôm nay, tôi có thể dùng bữa ở nhà cô được không?

Lời đề nghị bất ngờ khiến An bối rối. Cô chưa từng tiết lộ về cuộc sống thực của mình với bất cứ bệnh nhân nào, và với ông Tân cũng vậy.

- Thực lòng mà nói, tôi sống cách đây rất xa, và tôi cũng sợ có biến chứng xảy đến bất ngờ với ông thì làm thế nào?

- Cô nói cũng phải! Lão già ốm yếu như tôi không nên chen lấn quá sâu vào cuộc sống riêng của cô. Nhưng... cô đi chợ mà chỉ mua được ba con cá chép này thôi sao?

- À, tôi không đem theo đồ ăn vào đây, mất vệ sinh lắm. Tôi gửi ở phòng dinh dưỡng. Trưa nay sẽ có thịt gà, xôi gấc, bò xào súp lơ, nem, giò bò, cả canh măng nữa. Tôi sẽ mang đến cho ông nhé! Đúng kiểu mâm cơm ngày Tết nhỉ.

- Nhiều quá, tôi ăn không hết đâu!

- Còn có món nộm sứa và miến nữa. Mà nhắc mới nhớ nhiều việc phải làm quá, tôi về luôn đây. Tôi hứa sẽ mời ông về nhà chơi khi ông khỏe mạnh trở lại.

- Cô hứa đấy nhé!

- Và tôi sẽ mang những món truyền thống cho ông vào trưa nay, cả thức ăn cho cá nữa. Hẹn gặp lại nhé!

Thong dong bước qua con phố nhỏ trên đường về nhà, An nhận ra sự thay đổi rõ rệt của thời gian. Những tán bàng kéo nhau ngả màu nâu tím chỉ chờ một cơn gió nhẹ là buông xuống mặt đất từng chiếc, từng chiếc một. Ngày này, người ta chở sau xe những chậu đào, chậu lan điệu đà để bày Tết, còn những chiếc lá héo khô dưới mặt đường thì mau chóng được gom lại để đốt thành tro bụi. Một chút tàn tro còn sót lại của đêm hôm trước thấm vào nước mưa kéo thành dòng chảy đen ngòm, luồn lách chậm chạp qua mấy ngõ ngách nhỏ trước khi chui tọt vào cống ngầm. Hình như là tro của vàng mã. An thấy thèm không khí gia đình quá. Cô đi chợ từ hôm qua, cũng chuẩn bị thức ăn ngày Tết và cả cá chép như nhiều bà nội trợ khác. Rồi chợt nhận ra ai đó thậm chí còn chẳng được như cô, chẳng biết không khí phở phùng ra sao, vào lúc cận kề cái chết cũng chẳng có người thân bên cạnh. Cô mang tặng người ta bình cá chép nhỏ, hy vọng chia sẻ một chút gì đó tình cảm gia đình, không, đúng hơn là tình cảm giữa những người cô đơn với nhau.

An dừng chân hồi lâu ở khuôn viên cây xanh gần nhà. Từng nhịp thở dồn dập, cô thấy đau đớn vô cùng! Không bước chân nổi nữa, An ngồi tựa lưng vào một chiếc ghế đá, một tay vịn vào thành giữ cho mình khỏi gục ngã. Cô thấy nóng ran trong người. Cô đếm được nhịp thời gian chảy trôi nhanh như một dòng nước đen ngòm trong từng thớ thịt, lan nhanh khắp thân thể. Cô muốn khóc nhưng không được! Cô muốn cào cào thân thể lán át cơn đau vật vã bên trong. Cô không khóc nhưng cổ nấc lên thành tiếng. Cô phải kìm lại bằng tất cả nghị lực có thể. Những mảng gân cổ nổi lên như muốn xé tung làn da nhăn nheo. Cô bàng hoàng, thảng thốt - bỗng dưng chẳng nhận ra thế giới xung quanh mình là chốn vô định nào nữa?

Nhưng có một người nhận ra điều đó! Người đang đứng theo dõi cô từ phía xa, chứng kiến người đàn bà cô đơn và yếu đuối đang quần quai, vật vã với cơn đau vô hình. Thật vậy, có một người đã nhận ra điều đó!

14. Giấu

Đã thành thói quen hàng ngày, An choàng tỉnh khi kim đồng hồ mập mé chỉ 2h sáng. Nhưng hôm nay có đôi chút khác biệt, đầu óc cô vẫn còn đau đớn tê dại, chẳng rõ nguyên nhân vì sao nữa. Nhìn ra phía chiếc bàn ăn trang nhã, cô nhận ra mâm cơm thịnh soạn cho ngày 23 vẫn còn nguyên vẹn, chỉ trừ chai barbera đã vơi đi quá nửa. Trong bóng tối mờ mờ, chiếc ly thủy tinh thân dài ngã lán trên mặt bàn hắt lại chút ánh sáng đánh động tâm trí - “mình say lúc nào không biết?”. Cô căm ghét sự buông thả của chính bản thân mình, nhưng còn căm ghét sự cô đơn lạc lõng hơn.

Bao giờ cũng vậy, nước khiến cho An tỉnh táo và lấy lại tinh thần. Thu dọn đồng thức ăn vương vãi trên sàn nhà của Shane, cô cũng muốn lấp đầy cái dạ dày lép kẹp của mình sau đó, nhưng rồi chợt nhận ra chiếc cặp lồng đựng đồ ăn của ông Tân vẫn còn nguyên vẹn. Phải rồi, hồi trưa nay khi quay trở lại bệnh viện, và suốt cả buổi chiều nay cũng vậy, ông ấy không có mặt ở phòng bệnh. An tự trách mình nhẽ ra phải xin số điện thoại của ông ấy, “Có khi nào ông Tân giận mình vì chuyện mời về nhà không nhỉ?” - cô nghĩ trong lúc mở nắp cặp lồng. Khay trên cùng với thịt bò xào súp lơ xanh và mấy miếng nem cuốn khiến dạ dày An sôi lên sùng sục. Vừa lúc đó, chuông điện thoại reo lên hồi đầu tiên của đêm.

- Hello, đây là chương trình trò chuyện đêm khuya. Ai đó đang cần sự giúp đỡ thế nhỉ?

- Là anh!

Giọng nam trầm ấm quen thuộc cất lên khiến An thảng thốt.

- Anh nào cơ? - An giả vờ.
- Alain Delon.
- Sao tôi chưa nghe cái tên đó bao giờ nhỉ? Chúng ta từng nói chuyện với nhau chưa?
- Rồi, cô Lê Thị Na ạ.
- Ồ! Tôi nhận ra anh rồi. Người nghĩ tôi là cô người yêu nào đó của anh ta đây mà. Anh thức khuya nhỉ?
- Có những người như tôi thì mới có công việc của cô chứ. Công việc nhàm chán nhất mà tôi từng biết.
- Xin lỗi anh chứ, tôi thấy nó chẳng nhàm chán tẹo nào, trừ việc tiếp chuyện một vài người ra, còn lại thì ok.
- Bạn gái tôi bỗng dưng mất tích. Không, đúng hơn là chạy trốn khỏi tôi và tất cả mọi người mà không có một lý do xác đáng. Cô ấy có quyền làm thế, nhưng lương tâm cô ấy đành lòng để tôi ra nông nổi này sao?
- Ôi, không... Ra là thế. Tôi xin được chia sẻ nỗi niềm cùng anh. Tôi sẽ không hỏi chi li chuyện tình cảm của hai người đâu. Nhưng cùng là nữ giới, tôi nghĩ phụ nữ luôn luôn hành động song hành giữa lý trí và trái tim. Mọi chuyện bao giờ cũng có nguyên nhân của nó.
- Nguyên nhân gì mà bỗng dưng im bặt rồi lặn mất tăm?
- Cô ấy không nói gì với anh? Lần cuối cùng hai người gặp nhau là khi nào?
- Gần ba năm trước! Trước khi tôi đi du học.
- Theo kinh nghiệm, tôi nhận thấy có một vài trường hợp phụ nữ có sức chờ đợi kém cỏi hơn đàn ông. Có thể, đây là tôi nói có thể thôi nhé, cô ấy đã có gia đình mà sợ anh đau buồn khi biết sự thật đấy thôi.
- Tôi thấy cô chẳng hiểu gì về tâm lý phụ nữ cả! Cô cũng chẳng hiểu gì về chuyện của chúng tôi.
- Thế anh gọi đến đây vì chuyện gì?
- Chỉ đơn giản vì muốn biết cô là ai? Tại sao để lại comment trong Facebook của tôi?

- Để kiếm tiền. Anh không thấy nhờ có nó mà tôi có thêm khách hàng là anh à?

- Cô thiếu thốn đến mức ấy à? Vậy tôi nào tôi cũng gọi điện cho cô nhé? Cô thành thật một chút được không? - Phong hạ giọng.

- Thật ra chỉ là một sự tình cờ. Lang thang trên mạng thế nào rồi lại dẫn đến Facebook của anh. Tôi rất thích những ghi chép chia sẻ cảm xúc của một chàng trai trẻ về cuộc sống, về công việc và về tình yêu. Tôi hiểu tâm trạng của anh mặc dù chẳng biết phải diễn tả thế nào. Nhưng tôi nghĩ anh hãy dễ dãi với bản thân mình hơn một chút, đừng quá cứng nhắc trong chuyện tình cảm.

- Ý cô là gì?

- Ý tôi là hãy cho phép mình tiếp cận những cơ hội mới, hãy mở rộng trái tim mình để đón nhận những tình cảm mới. Ba năm không phải là quãng thời gian ngắn, nhưng cũng đủ để làm thay đổi một con người. Anh hiểu ý tôi chứ?

- Em đã thay đổi sao?

Cách xưng hô khác lạ khiến An cảm thấy hình như Phong đã hiểu ra sự thật mà cô đang cố ý gây dựng, một chút ngập ngừng thoáng qua, cô đáp lời:

- Em...? Tôi cũng chỉ là một cô gái bình thường làm một công việc có đôi chút không bình thường đối với anh để kiếm sống. Không chỉ riêng với anh, ngay cả với bạn trai tôi cũng thế. Anh ấy không thích bạn gái mình tiếp chuyện với hàng trăm người qua điện thoại mỗi tối thế này. Nhưng đây là sở thích của tôi.

- Nói thẳng ra ý em là em đã có người khác?

- “Tút... Tút... Tút.”

- Ôi, may quá, ông đây rồi. Ông đã ở đâu suốt ngày hôm qua vậy? - An thở phào nhẹ nhõm khi thấy ông Tân nằm yên vị trên giường bệnh.

- Tôi đi dạo, thăm thú phố phường. Ở đây mãi chán quá!

- Tôi xin lỗi vì chưa dẫn ông đi đâu được.

- Đâu phải công việc của cô, vả lại tôi cũng có chân mà.

- Hôm nay ông cảm thấy thế nào?

- Tốt! Thế còn cô?
 - Ôi, mệt nhoài vì phải chuẩn bị cho mấy ngày Tết sắp tới.
 - Tôi cũng ao ước được mệt nhoài như vậy? Kể cho tôi nghe về gia đình cô được không? - Ông Tân gặng hỏi với vẻ mặt đầy thách thức.
 - Tôi cá là ông không muốn nghe đâu, về lão chồng của tôi ấy mà.
 - Tôi chưa bao giờ thấy cô kể về họ, chỉ biết là một ông tai to mặt lớn nào đấy.
 - Thì đó, đi suốt, bỏ bê vợ con ở nhà, việc gì cũng đến tay tôi. - An bịa chuyện cuộc đời mình theo mô tuýp gia đình thường gặp trong xã hội.
 - Ông ấy làm nghề gì?
 - Kinh doanh vật liệu xây dựng.
 - Thế còn các con cô thì sao?
 - Tôi có một cô con gái đang học đại học năm cuối, ngành báo chí.
 - Sao cô lại mỉm cười khi nhắc đến con bé? Có vẻ cô rất tự hào về nó?
 - Đúng vậy đấy! Nếu gặp con bé ông sẽ biết, nó rất trẻ và yêu đời! Ước mơ được trở thành một nhà báo nổi tiếng.
 - Tôi đã từng kể cô nghe về chuyện nghề của tôi chưa? Tôi từng là một nhà báo nổi tiếng đấy!
 - Ôi trời, vậy hả? Chắc ông có nhiều tác phẩm hay lắm!
 - Cho tôi gặp con bé, tôi muốn đọc các tác phẩm của nó và có thể góp ý bằng kinh nghiệm tích lũy cả đời mình.
- Một chút ngập ngừng, An trả lời:
- Ừ, nếu vậy thì tốt quá! Con bé có rất nhiều tác phẩm đăng trên báo *Thanh niên thời đại* - tờ báo mà nó luôn ao ước được trở thành phóng viên.
 - Thật sao? Con trai tôi và cả chàng trai hay lui tới đây đang làm ở tập đoàn Youth đó!

Giám đốc Phương cầm ba ly sâm panh đến chúc mừng hai nhân vật chủ chốt tạo nên bữa tiệc cuối năm đầm ấm.

- Cụng ly nào! Thật tuyệt vời, cảm ơn hai người bạn mới đầy tiềm năng của công ty! Tôi thật sự hài lòng về hai bạn.

- Dạ, cảm ơn chị ạ! Nhưng chủ yếu là công của anh Phong còn em chỉ đóng góp một chút ít thôi ạ! - Thùy nhanh nhẩu.

- Nhìn sắc mặt của sếp hôm nay là chúng em có thể thở phào được rồi! - Phong tiếp lời.

- Thế hôm nào Phong về nhà vậy?

- Dạ, còn một chút việc phải giải quyết nên tối mai em mới lên tàu chị ạ!... Xin phép mọi người, em ra chỗ Dương một lát.

Nhận ra anh bạn cùng nhà đang ngồi một chỗ, không rượu, không phụ nữ như mọi khi, Phong có đôi chút ngạc nhiên:

- Anh bạn, vẫn quyết định để ông ấy một mình như vậy sao? - Phong vỗ vai Dương.

- Ủ, cậu nhắc tôi mới nhớ là ông ấy vẫn còn tồn tại trên đời này đấy! - Dương tỉnh bơ đáp lời.

- Thế sao cậu lại ngồi đây một mình thế này?

- Tôi nhớ gia đình mình!

- Cậu có một ông bố ở ngay gần đây và kêu nhớ gia đình sao? Tôi thấy trên đời này chỉ có một người như cậu.

- Cậu thấy sao cũng được! Chiều nay tôi bay vào Sài Gòn với mẹ, cậu về sau nhân tiện dọn dẹp nhà cửa luôn nhé!

- Cậu bỏ lại ông ấy một mình ở đây sao? Sao cậu có thể làm thế được?

Phong vẫn chưa dứt lời thì Dương đã vắt chiếc áo khoác lên một bên vai, tay còn lại cầm lon bia và cứ thế bước nhanh ra khỏi nhà hàng, mặc kệ cậu bạn đứng nhìn đầy bất lực từ xa.

- Thực lòng mà nói cô có một gia đình đáng mơ ước đấy chứ! Một ông chồng quan chức cấp cao, một cô con gái xinh đẹp giỏi giang, cô còn mơ gì hơn nữa chứ? - Ông Tân cất lời khen ngợi sau khi được nghe kể về gia đình An.

- Và mẹ nó ngày ngày làm lữ trong bệnh viện làm bạn với những người ốm yếu, chờ đến ngày nó đi lấy chồng để tận hưởng tuổi già - tôi đồng ý là đáng mơ ước đấy chứ!

- Sao cô bảo yêu công việc này lắm mà?

- Tôi yêu công việc này chính là nhờ những người bạn mà tôi được tiếp xúc như ông đấy!

- Và chồng cô chấp nhận để cô chăm sóc cho người đàn ông khác? - Ông Tân tự nhiên lớn tiếng khiến An thấy lạ.

- Gì cơ?

- Cô có con gái tuổi trưởng thành, có một ông chồng thừa điền kiện kinh tế và họ chấp nhận để cô làm công việc rẻ mạt này sao?

Mặt An bỗng dựng biến sắc:

- Sao ông dám...?

Ông Tân gằn giọng:

- Cô là kẻ dối trá! Tôi biết tất cả sự thật về cô!

15. Lý trí

Người đàn bà đứng bất động trước mặt ông Tân, ánh mắt toát lên vẻ bàng hoàng, không giấu nổi sự sợ hãi đang nổi loạn dưới từng thớ gân trên cổ. Sự yên lặng méo mó và những vết hằn đỏ sáng rực hai con mắt đủ để ông Tân hiểu câu trả lời là: Không-thể-trả-lời!

- Tôi xin lỗi vì làm cô sợ hãi! Đừng đứng đó nữa, hãy ngồi lại gần tôi! - Tiếng nói chậm rãi xua tan bầu không khí nặng nề. - Làm ơn đi!

- Ai nói cho ông biết??? - An vẫn đứng yên một chỗ, bất động với cái nhìn giận dữ.

- Điều đó có thực sự quan trọng không?

- Tôi không quan tâm ông biết những gì về cuộc đời tôi. Nhiệm vụ của tôi chỉ là chăm sóc và trò chuyện với ông, một người đàn ông ốm yếu nhưng tọc mạch. Và tôi chẳng hề nhận ra những câu chuyện bịa đặt của tôi có thể khiến ông tức giận đến thế. Chúng ta không có duyên với nhau, đây là lần cuối cùng tôi gặp ông!

An vừa nói vừa khóc, ông Tân kịp níu tay cô:

- Ai cũng có những nỗi niềm riêng cần giấu kín. Nhưng đôi khi nó chỉ làm ta thêm đau khổ mà thôi! Tin tôi đi, tôi có thể giúp đỡ cô nhiều hơn cô nghĩ đấy!

- Buông tôi ra!

Gạt phắt cánh tay bầu vú bên cạnh, An bước nhanh ra phía cửa, nhưng một lần nữa bị chặn lại. Lần này, không phải do ông Tân níu kéo, mà do một người đàn ông khác thình lình xuất hiện - đúng hơn là một anh chàng đẹp trai, cao lớn với một cành bích đào thắm sắc hồng trên tay:

- Cháu chào bác!

Phong mang một bát ngò nhỏ đến cho ông bác đáng thương. Người nữ y tá cúi gằm người chạy vượt qua nhanh đến nỗi anh chẳng kịp nhận ra sự tồn tại của bà ấy nếu không có cú huých bát ngò bên vai trái.

- Cháu xin lỗi, đã có chuyện gì vậy? Một người vừa lao ra từ đây...

- Là y tá của tôi. Một vài bát đồng quan điểm ấy mà! Anh đừng bận tâm. Cành đào đẹp quá con trai ạ!

- May quá, cảm vừa bình hoa. Cháu hy vọng bác sẽ thích!

- Đã rất lâu rồi tôi mới lại có một cành đào, có không khí Tết quá nhỉ!

- Tôi mai cháu sẽ về quê ăn Tết, cháu và cả gia đình sẽ rất vui nếu bác cùng đi với cháu đây ạ!

- Ôi, không! Không phải làm thế đâu! Cảm ơn anh nhiều lắm nhưng tôi vẫn phải điều trị mà.

- Bác đừng ngại, cháu không muốn bác đón năm mới ở đây một mình.

- Đừng lo cho tôi! Có cành đào này là quá đủ rồi.

- Cháu đã nói chuyện với Dương rất nhiều, nhưng chẳng thay đổi được gì. Cậu ấy đang trên đường vào Sài Gòn với mẹ rồi ạ.

Câu nói của Phong để lại trong suy tư người đàn ông chút gì đó buồn bã. Ngắm nhìn những nụ đào e ấp, mấy nhành lộc non mơn mớn sức sống, ông khẽ mỉm cười:

- Ô, mẹ nó... vẫn chưa biết ta về nước.

An cố gắng giữ cho mùi gỗ tuyết tùng quen thuộc đừng vội bay mất trên vai áo. Cô hít lấy hít để quanh mình nhưng chẳng thể tìm lại mùi hương ấy nữa, hình như nó đã bay đi theo gió mát rồi. Nhưng không, thi thoảng thờ khe khẽ, cô vẫn thấy mùi hương tuyết tùng thoang thoang nơi cánh mũi, phảng phất đâu đó quanh đây.

Cú huých vai trong giây phút bất ngờ luống cuống và mùi gỗ tuyết tùng kéo An về với miền quá khứ yêu đương xa thẳm. Cô thấy biết ơn giây phút ấy làm sao, khoảnh khắc cúi gằm mặt, cố giấu cho đôi mắt đỏ hoe không đánh động tâm trí anh ấy. Nhưng cô đã chạm vào anh ấy... Đúng hơn là đã được chạm vào bờ vai to lớn ấy! Trời ơi! Bỗng dưng An thấy mình nhỏ bé quá, bỗng dưng thêm được trở lại ngày xưa để được khép nép, âu yếm bờ vai rộng lớn, vững chãi kia quá. Tích tắc ngắn ngủi vẫn đủ để An kịp ghi nhớ gương mặt ửng hồng và đôi môi đỏ bao bọc bên ngoài men rượu sâm panh trong hơi thở. Anh ấy mặc một chiếc áo len màu rêu cổ điển vô cùng lãng tử. Anh ấy trắng hồng và nét trưởng thành hiện hữu mồn mồn trên gương mặt đáng yêu ngày nào. Anh ấy cảm một cành đào giống như đem đến cả mùa xuân theo từng bước chân đi qua. Nhưng làm sao thế này! Tự nhiên An nhận ra khoảng cách giữa mình và người con trai ấy bây giờ đã quá lớn!

- Người phụ nữ ở đây hồi nãy là y tá chăm sóc riêng cho bác ạ?

- Ủ, bà ấy ở bên cạnh tôi trong suốt thời gian qua. Một người giống tôi, ở vào cái tuổi này rồi rốt cục chẳng có ai bên cạnh.

- Vậy sao ạ, thật là... Bác ấy cũng sống trong bệnh viện này luôn ạ?

- Không, thuê nhà ở gần đây. Sống có một mình.

- Cháu muốn gặp bác ấy một lát. Không biết bác ấy đi đâu rồi nhỉ?

- Thôi đừng, người ta đang có chuyện buồn.

- Vậy mấy ngày Tết bác ấy sẽ chăm sóc bác đúng không ạ?

- Ủ, yên tâm đi! Đến cả đồ ăn thức uống bà ấy cũng lo tất.

- Dạ!

Đứng từ dãy nhà đối diện, An chăm chú nhìn về buồng bệnh nhân số 16 đến mức không muốn chớp mắt vì sợ lỡ mất một khoảnh khắc nào đó. Cảm giác tình cờ gặp lại người mà mình muốn quên đi thật khó hiểu! Nửa muốn xuất hiện hiên ngang trước mặt người đó với cái nhìn đầy thách thức để rồi chờ xem phản ứng của người ta thế nào, nửa lại bị một sức mạnh vô hình nào đó cản bước. Với An - cô chẳng có lựa chọn nào hết. Sao có thể xuất hiện trước mặt Phong trong bộ dạng như thế này cơ chứ? đành đứng nhìn người ấy từ xa vậy... Thật ra, suốt thời gian qua cô đâu có quên được Phong, nhưng cũng chẳng biết gì về anh ấy! Anh ấy đi đâu, làm gì cô đâu có biết và cũng chẳng có quyền được biết! Cô không thể vì vài phút nông nổi của mình mà phá hủy tương lai của anh ấy được!

Nhưng An yêu Phong!

Khi Phong bị ốm thì sao?

Nếu lỡ Phong say khướt nằm gục trên bàn ở một quán rượu khuya nào đó thì sao?

Những bước thăng trầm trong cuộc đời của anh ấy rồi sẽ thiếu vắng cô?

Và nếu lỡ...

Anh ấy có người khác???

Bao nhiêu suy tư tranh nhau giày vò tâm trí, An đã quen với vị nước mắt nhưng lần này sao nó lại mặn chát đến thế? Cô đã dặn lòng đừng chớp mi nhiều lần kéo bỏ lỡ giây phút quan trọng nào đó, nhưng sao mắt cứ mỗi lúc một nhòe đi thế này? Cô lại thấy những đường gân nối đuôi nhau chạy rần rần qua từng lớp da thịt. Cô lại thấy nóng ran, bỏng rát và đau đớn. Cô thấy uất ức!

Nhưng kìa! Chàng trai với chiếc áo màu rêu đã bước ra khỏi cánh cửa phòng số 16. Anh ấy đi nhanh dọc theo hành lang tiến về sảnh lớn. Chính là anh ấy! Là người có mùi hương tuyết tùng đầy mê hoặc. Là người mang theo mùa xuân đến bất cứ nơi nào ghé ngang qua. An phải đuổi theo anh ấy! Cô phải lần theo mùi hương ấy! Cô phải gom góp từng giọt mùa xuân phảng phất vương vãi dọc theo hành lang Bệnh viện Hy Vọng. Sao có thể đánh mất những điều vô giá ấy cơ chứ?

- Chính là anh ấy!

- Gì cơ? - Ông Tân ngạc nhiên trước câu nói dở dẩn của An.

- Chàng trai vừa rời khỏi đây!

- Sao? Đã có chuyện gì thế?

- Chính là người yêu của tôi!

- Cô... Cô điên à??? Nói gì thế???

- Anh ấy là Đông Phong, 25 tuổi, là thạc sỹ ngành truyền thông. Cách đây ba năm, anh ấy yêu một người con gái tên Hạ An, sinh viên cùng trường. Con bé Hạ An ngày nào chính là người đang đứng trước mặt ông đây!

- Trời đất ơi! Cô đang bị làm sao thế? - Ông Tân thảng thốt.

- Ông nói đúng, tôi là kẻ nói dối! Và điều nói dối ngoạn mục nhất có thể lừa cả thế giới này chính là thân xác bà già này đây! Tôi - đúng hơn là cháu - không phải người bằng vai phải lứa với ông đâu!

- Có chuyện gì vậy? Cô bình tĩnh nói tôi nghe đi?

- Nhưng xin ông, ông nhất định phải giúp tôi!!!

Bữa tối kết thúc đã lâu, nhưng khác với mọi ngày, hôm nay An không hề cảm thấy mệt mỏi hay muốn đi ngủ. Cô ngồi trầm ngâm bên bàn làm việc với ánh đèn sáng rực. Không trà. Không cà phê. Chỉ có một mình với cử động duy nhất là miết hai ngón tay vào nhau hàng giờ liền, chẳng biết trong đầu cô đang suy tính điều gì?

An nhìn chăm chăm vào đồng hồ, chờ đến khi kim giây chuẩn bị chỉ đến vạch đúng 2h sáng. Tất cả không nằm ngoài dự đoán khi đầu dây bên kia lên tiếng:

- Lại là tôi đây, cô Lê Thị Na khỏe chứ? - Giọng trầm ấm quen thuộc cất lên.

- Tôi khỏe! Khỏe để xây dựng và bảo vệ tổ ấm.

- Haha, lại chiêu trò gì nữa thế? Hôm nay thì em muốn khẳng định đã có tổ ấm riêng rồi à? - Chàng trai nói giọng xách mé.

- Chúng tôi không có nghĩa vụ tiết lộ thông tin về cuộc sống riêng của mình. Trừ khi nó giúp ích cho bệnh nhân!

- Thôi đi, anh không thích nghe chuyện bịa đặt! Nghe này, tối mai - à không, tức là tối của ngày hôm nay đây, anh sẽ lên tàu về nhà ăn Tết. Đây là cơ hội cuối cùng để em gặp anh trong năm nay đó!

- Vậy à, chúc anh đi may mắn bình an! Tôi không thể bỏ chồng để chạy ra ga tiễn bệnh nhân được, đâu biết là có thể được công ty trao thưởng cho hành động hết mình vì khách hàng.

- Chồng em à? Đâu, chồng em đâu?

- Chồng tôi đang ngủ. Giờ này mấy ai còn thức kia chứ?

- Khi nào cho anh gặp chồng em nói chuyện thì anh mới tin nhé! Mà kế hoạch Tết của em thế nào? Hôm nay đã 27 âm lịch rồi.

- Ngày mai hai vợ chồng sẽ đi chợ hoa Nhật Tân chọn mua đào với quất, năm nào cũng thế. Xong rồi cùng mua đồ chuẩn bị gói bánh chưng, mua trái cây về bày mâm ngũ quả. Mà quê anh ở đâu ấy nhỉ?

- Quê anh xa lắm, miền núi phía Bắc ấy. Trên đó chỉ có đào rừng thôi.

- Thế mọi năm gia đình anh đón năm mới thế nào?

- Hai năm rồi anh mới lại được ăn Tết ở nhà đây chứ, nhưng anh vẫn nhớ nguyên mọi thứ gọi là truyền thống gia đình. Năm nào gia đình anh cũng mổ lợn rồi mời bạn bè, người thân đến làm cỗ tất niên. Ở Sa Pa những ngày này lạnh lắm, nhưng tình người miền núi bao giờ cũng ấm áp. Nhà anh thì trồng rất nhiều phong lan, mùa này nở chắc là đẹp lắm, hì!

- Anh cũng còn trẻ nhỉ? Ba mẹ chắc cưng chiều anh lắm?

- Không đâu, anh cũng già rồi, lại là con một. Ba mẹ cũng mong anh lập gia đình rồi.

- Vậy còn chân chừ gì nữa chứ?

- Anh đã sẵn sàng cho tất cả, ngoại trừ cô dâu. Và nếu em chính là cô ấy, vì bất cứ lý do gì, hãy quay về với anh nhé!

- Anh lại như vậy rồi! Tôi đã nói tôi không hề quen biết anh, và cũng chẳng phải...

- Meoo!!! - Con mèo Shane bất ngờ cất tiếng kêu ngay dưới chân An.

- Hà??? Con mèo??? Giờ em định nói gì đây?

Tình huống phát sinh ngoài dự kiến khiến An bối rối:

- Con mèo thì sao? Anh chưa nghe tiếng mèo kêu bao giờ à?

- Tất cả những âm thanh này, từ giọng nói của em, đến tiếng con mèo kêu đều rất quen thuộc. Chẳng phải là em đây sao hả An?

...

- Anh không biết nói gì nữa đâu! Anh sẽ chờ em, 8h tối mai ở cửa ga Trần Quý Cáp. Hãy gặp anh một lần trước khi anh về nhé!

16. Điều mới

Phải mất ít lâu chiếc taxi mới có thể dừng chân trước cửa nhà ga. Sân ga tối cuối năm chật ních những xe cộ và hành lý. Chàng trai cao lớn bước xuống trong chiếc áo măng tô đen, mưa rả rích làm anh vừa kéo theo vali vừa phải bước vội. Dòng người hối hả qua lại, ai cũng giấu mình trong những chiếc áo bông to sụ. Chẳng mấy ai để ý đến sự hiện diện của chàng trai, trong khi anh ấy cứ đảo mắt khắp xung quanh, nhìn ngó từng người từ xa bước đến rồi lại đi qua thật vô tình. Đôi mắt sâu vẫn ngời lên niềm lạc quan, những đám sương nhỏ màu khói theo hơi thở hòa vào đôi bàn tay để chia sẻ chút ấm áp giữa đêm đông giá lạnh.

Gọi một ly trà nóng, Phong ngồi ngay giữa sảnh lớn nhà ga - nơi mà ai cũng có thể nhìn thấy anh và anh có thể quan sát mọi người. 9h10 tàu mới chạy nhưng Phong có mặt từ 8h vì một cuộc hẹn trước đó. Anh đang đợi một người nhiều khả năng còn sống, là con gái và đã từng yêu anh!

Loa phát thanh chóc chóc lại reo vang thông điệp của nhà ga, nhưng nhịp độ vẫn còn chậm hơn số lần Phong liếc nhìn đồng hồ. Ly trà đã vơi quá nửa và nguội tanh, dòng người đổ về mỗi lúc một đông, nhưng sao chẳng có gương mặt nào quen thuộc thế này? Phong nhớ lại lần đầu tiên đưa bạn gái về nhà ra mắt ba mẹ, anh mua hai vé giường nằm nhưng hai người lại nằm chung một giường, ôm nhau tâm sự cả đêm. Thời gian trôi đi sao nhanh quá! Giờ vẫn là nơi này nhưng chỉ có một mình anh ngồi đây giữa dòng người xa lạ. 8h30, rồi 9h, loa nhà ga đã cất lên thông điệp cuối cùng trước giờ chuyển tàu chuyển bánh.

7h sáng, Sa Pa vẫn mù mịt trong đêm đen đặc quánh, nhưng Phong không cảm

thấy lạnh. “Lại được trở về với thị trấn nhỏ bé này, về với gia đình thương yêu của mình.” - Anh khích lệ bản thân bằng suy nghĩ vốn đã quen thuộc từ thời sinh viên.

Chậu đào rừng không lồ đặt trang trọng ở quầy lễ tân biệt thự trở rất nhiều hoa và lộc non. Trên thân mình khẳng khiu phủ đầy những lớp trầm tích của thời gian, từng bông màu hồng phai đua nhau bung nở năm cánh mỏng manh, khoe bầu nhụy chúm chím rúc đầu vào nhau tìm nguồn sống. Tết của người miền núi bao giờ cũng chìm trong lạnh giá, bao giờ cũng có những cành đào già cỗi phủ màu thời gian, nhưng hoa thì vẫn kết thành chùm đều đặn và lộc non trở màu xanh mơn mơn.

Buổi trưa, gia đình nhà họ Phạm quây quần bên mâm cơm với đông đủ họ hàng, con cháu từ xa trở về. Nhà ông bà Tuấn chỉ có một cậu con trai, lại đi xa quanh năm nên cũng neo người. Hôm nay không khí trong nhà trở nên rôm rả, đông vui khác hẳn ngày thường. Bữa ăn ngày Tết cũng khác, có nhiều món ăn mà từ rất lâu rồi Phong đã không còn nhớ đến. Từ sáng, chú bác trong nhà đã có mặt để mổ con lợn đen nặng hơn 50 cân, làm đủ các món tiết canh, nướng rồi luộc và cả một nồi cháo lòng thơm nức mũi. Vị lạp xường hun khói quyện với chén rượu ngô khiến Phong thấy âm lòng quá đổi. Tình cảm gia đình - thứ vốn thiếu vắng trong cuộc sống của anh từ lâu nay lại tràn về. Những nụ cười, tiếng nói ồn ã, những cái bắt tay, những câu chúc chân tình khiến chàng trai trẻ ngà ngà say, nửa vì men rượu, nửa vì hạnh phúc.

Mấy hôm nay bức màn sương mù buông khắp thị trấn, người ta phân biệt ngày và đêm bằng cách nhìn thấy sương có màu trắng hay không. Thật vậy, có khi hai người đứng cách nhau một mét cũng chẳng nhận ra nhau. Với Phong, còn một cách nữa để phân biệt ngày hay đêm. Nếu lúc nào tâm trạng vui vẻ, xung quanh riu rít tiếng cười nói của mọi người thì đó là ban ngày. Còn khi đêm xuống, chỉ còn lại một mình và vạch nhiệt kế chỉ 5 hay 6 độ gì đó, lúc nổi cô đơn lại ập đến thì đó là ban đêm. Nhiệt độ có thể điều tiết bằng lò sưởi hoặc than hồng, nhưng tâm trạng thì ai mà điều khiển được kia chứ?

Phong tận hưởng không gian ấm áp trong một quán cà phê sang trọng kiểu Pháp trên phố Cầu Mây. Anh ước chỉ có ai đó hợp cạ để cùng ngồi tám chuyện cho vui đi nỗi buồn, nhưng ngẫm lại, anh không muốn đem nỗi buồn của mình gieo rắc cho một người vô tội nào đó. Ánh đèn vàng và những tám biển kết thành mấy chữ bằng tiếng Pháp, thi thoảng hắt lại tia sáng màu ngọc bích từ những chai rượu vang bày ngay ngắn trên quầy bar. Và nếu ai đó đi ngang qua tiệm cà phê, cũng sẽ thấy thứ ánh sáng huyền ảo ấy soi rọi gương mặt góc cạnh đậm chất lãng tử của chàng trai bên cửa sổ, thi thoảng phản chiếu chút ánh pha lê từ gọng kính nhưng vẫn thấy được đôi mắt đượm chút hoài niệm.

Tiến về phía quầy bar, Phong thì thầm điều gì đó với người pha chế, không phải để yêu cầu một món đồ uống mới. Một phút sau, mấy chiếc loa nhỏ cất lên điệu violin quen thuộc. Từ trong tiệm cà phê âm áp nhìn ra ngoài lớp cửa kính vẫn thấy vài người dân tộc Mông ngồi khâu những chiếc túi thổ cẩm trong giá rét bên vệ đường. Mặt đường bóng loáng đủ để nhận biết ngoài kia sương mù ướt đẫm. Trong này tuy chẳng có sương mù, nhưng cũng có ai đó ướt đẫm đôi hàng mi.

Mùa xuân cũng len lỏi vào khu tập thể trong con ngõ nhỏ, nhưng trước đó, vài lời xâm xì đã kịp len lỏi trong mấy cuộc trò chuyện của các bà nội trợ khu này. Họ truyền tin chồng bà An ở phòng 304 đi xa nay đột nhiên trở về. “Nhưng sao trước giờ bà ấy cứ sống ở đó một mình, cũng chẳng có con cái gì nhỉ? Mà có ai thấy mặt chồng bà ấy chưa? Có phải cái ông hôm trước gõ cửa từng nhà để hỏi về chủ nhà 304 không? Trông cũng phong độ phết đấy chứ!” Lời đồn đại thành câu chuyện làm quà mua vui dịp cuối năm, dù ai nấy cũng đều bận rộn sắm sửa, trang hoàng nhà cửa.

An định tìm chìa khóa, chợt nhận ra cửa vẫn mở. Lâu lắm rồi An mới trở về khi trong nhà có ai đó đang chờ cô, và còn nhiều điều xa lạ khác nữa mà mãi đến hôm nay cô mới được cảm nhận và thấm thía rõ rệt. Tiếng phát thanh viên chương trình thể thao cất lên từ chiếc ti vi tưởng như đã làm tổ ấm của nhện từ lâu; trên chiếc bàn ăn, cảnh bích đào nhỏ thả dáng trang nhã; bên bàn uống trà, một người đàn ông to lớn nằm ngủ vùi trên chiếc sa lông, ôm chú mèo Shane vào lòng trông thật ấm áp. Không muốn đánh thức “hai” người bọn họ, An nhẹ nhàng tiến vào khoang bếp, bày biện đồ ăn và chuẩn bị bữa tối. Nhưng trước khi bắt đầu, cô dành mấy phút ngắm nghía căn phòng, cảm nhận những thay đổi rõ rệt và hít sâu hơi ấm khác lạ lần đầu tiên tồn tại trong cuộc đời mình. Vẫn là chiếc tủ áo đó, nhưng một nửa mới được sắp xếp là quần áo, tư trang của một người đàn ông. Vẫn là bồn rửa nhưng có thêm một bàn chải đánh răng, một chiếc khăn mặt vừa được vắt lên giá. Vẫn là chiếc salon nhưng có thêm một chiếc chăn chiên bông thông xuống sàn nhà, và trên đó, một người đàn ông lạ mà quen đang thiêu thiêu ngủ. Cảm giác này, khung cảnh này, mùi hương này... sẽ làm nên một cái Tết mới, một mùa xuân mới và biết đâu đấy, sẽ còn làm nên một cuộc đời mới...

Thế là đêm giao thừa cũng tới. Khi hầu hết tất cả mọi người đều trở về với gia đình của mình, khi những chùm đèn nhấp nháy rồi tung của năm trước cũng được dỡ ra suôn sẻ và trang hoàng lộng lẫy trên cảnh đào hay những phong bao lì xì mang màu đỏ may mắn đã được đứt lổ vào dán lại thật cẩn thận, mọi người mới

ngồi lại bên nhau trong mâm cơm cuối cùng của năm cũ. Lúc ấy, ai ai cũng nghĩ về những điều không may mắn đã qua đi và cầu mong sẽ gặp nhiều thuận lợi trong năm tới.

- Năm ngoái, em đã ước mình mau chóng khỏi bệnh. Rót cục thì bây giờ em được xưng hô “anh - em” với anh, thích nhỉ?

- Năm ngoái, anh ước mình có thêm sức khỏe để tiếp tục đi chu du khắp châu Phi, và rồi anh bị ung thư!

- Vậy thì chúng ta cùng nâng cốc chia sẻ những điều rủi ro đã gặp phải, nhờ có nó mà giờ chúng ta ở đây bên nhau, haha!

- Yes! Vợ uống rượu, chồng uống Pepsi.

- Em chúc anh mau chóng khỏi bệnh và tìm lại được một mái ấm thật hạnh phúc!

- Anh chúc em như trên, cụng ly nào!

- Cụng ly!!!

Âm thanh rộn rã cất lên trong căn nhà nhỏ. Hai kẻ tưởng như cô độc nhất thế gian, tưởng như chênh lệch quá lớn về tuổi tác và suy nghĩ, rốt cuộc lại trở thành hai người bạn tri kỷ, trao cho nhau thứ tình cảm mà đối với họ, chẳng báu vật nào đánh đổi được. Thế nhưng tình cảm ấy vốn dĩ lại xuất phát từ một cuộc trao đổi thỏa thuận giữa một nữ y tá với bệnh nhân, giữa một kẻ chất chứa nhiều bí mật với một kẻ bại trận trong cuộc sống.

- Tôi cần ông giúp đỡ tôi! Hãy bảo vệ Phong, chàng trai vừa ở đây khỏi một sự thật kinh hoàng - chính là tôi đây! Bằng cách nào ư? Hãy giả làm chồng tôi!

- Thật khó tin... Sao có thể như vậy chứ?

- Tôi xin hứa, tôi sẽ làm tất cả để đền đáp sự giúp đỡ này, làm ơn!!!

Hai ly trà đưa hương lan tỏa khắp gian phòng, đôi vợ chồng “thương lượng” vừa trò chuyện, vừa nhâm nhi những món mứt cổ truyền.

- Cảm ơn em rất nhiều! Anh biết nói câu cảm ơn bao nhiêu cũng không đủ, nhưng em đang mang đến cho anh một đêm giao thừa thật ý nghĩa, cũng có thể là đêm giao thừa cuối cùng trong cuộc đời...

- Stop! Không được nói vậy! Em phải cảm ơn anh mới đúng. Chắc chắn sẽ đến

lúc chuông điện thoại reo và chúng ta cứ theo kịch bản mà diễn nhé!

- Mọi chuyện thật là... Sao em lại chính là người yêu “biến mất” của Phong kia chứ? Thế giới này thật nhỏ bé và kỳ quặc. Từ lúc điều tra qua những người hàng xóm, anh chỉ nghĩ em là một người đàn bà không chồng, nào ngờ...

- Để em lấy cho anh xem album ảnh của em nhé, chắc anh sẽ còn ngạc nhiên hơn nhiều đấy!

Lật giở từng trang trong cuốn album ảnh được sắp xếp theo dòng thời gian, ông Tân vừa cảm thấy háo hức, vừa có một chút gì đó sợ sệt... Người đàn bà này, đúng hơn là cô bé này thật đáng thương! Lần lượt những tấm ảnh trải dài theo hành trình tình yêu ngắn ngủi của cô hiện lên như một câu chuyện đẹp. Trang cuối cùng có đề dòng chữ: “Ngày 23 tháng 6 năm 2009 - hẹn gặp lại anh!”

- Em biết không, anh gần như chưa bao giờ khóc. Nhưng cuộc đời em khiến anh..., anh thương em rất nhiều! Tội nghiệp em quá! - ông Tân ghen ngào khép lại cuốn album.

- Rất ít người biết về cuộc đời em, và anh là người bạn duy nhất em đã chia sẻ tất cả. Cảm ơn anh một lần nữa, vì đã lắng nghe và thấu hiểu. Nhưng đừng nói em tội nghiệp anh nhé, rồi em sẽ trở lại như ngày xưa thôi mà.

- Chúng ta ở cùng thế này có điều gì bất tiện em hãy nói nhé! Ở đây thật tuyệt, so với gian phòng trong bệnh viện thì đúng là thiên đường. Nếu chỉ nhìn quanh căn nhà cũng khó mà tin chủ nhân của nó...

- Đã già thế này đúng không? - An ngắt lời. - Mây vẫn trắng và bầu trời thì vẫn xanh, đâu có thế nào em cũng muốn có một thế giới của riêng mình, được sống đúng với tuổi thật của mình.

- Nhưng anh xin lỗi vì tò mò điều này, trong nhà không có một chiếc gương nào cả. Em sợ phải đối diện với chính mình sao...?

- Không đâu, em hết sợ mấy nếp nhăn này từ lâu rồi. Nhưng em sợ mỗi lần nhìn thấy mình trong gương, em lại nghĩ đến Phong. Ngày xưa, mỗi lần hai đứa cùng đứng trước gương, anh ấy thường trêu em là em thật may mắn khi yêu được một người đẹp trai như vậy. Giờ đứng trước gương một mình trong bộ dạng này, em thấy tủi thân lắm...

Ngồi đối diện với người con gái đáng tuổi con mình trong hoàn cảnh trở trêu, hoặc cũng có thể coi là may mắn, ông Tân dẫu cố tỏ ra vui vẻ bên ngoài nhưng trong lòng mỗi lúc lại chùng xuống. Càng đi sâu, càng tìm hiểu nhiều hơn về cô bé,

ông lại thấy cuộc đời mình vẫn còn may mắn hơn cô rất nhiều. Dầu sao ông cũng tận hưởng đã đầy những năm tháng tuổi trẻ, dầu sao ông cũng đã thỏa niềm vui thú, đã tràn ngập hạnh phúc... Càng lúc ông càng thấy trọng trách của mình đối với cô phải lớn hơn, lớn hơn gấp nhiều lần nữa...

- Xin chào cuộc điện thoại đầu tiên của năm mới 2012. Cám ơn bạn đã kết nối đến máy lẻ số 5 và trước khi trò chuyện, tôi xin gửi lời chúc mừng năm mới tốt lành nhất đến bạn nhé! - An tươi cười tiếp chuyện vị khách hàng gặp rắc rối tâm lý ngay rạng sáng ngày mừng Một.

- Anh chúc em có thật nhiều sức khỏe! Dầu em đang ở đâu đi chẳng nữa, vạn sự như ý, gặt hái nhiều thành công trong cuộc sống. - Đầu dây bên kia lên tiếng.

- Lại là anh à? Mặc dù không biết anh còn thế này đến bao giờ nữa, nhưng vì là năm mới nên tôi sẽ niềm nở hết mức có thể nhé!

- Năm mới mà cô vẫn trực điện thoại à?

- Chúng tôi được trả lương cao gấp ba ngày bình thường để phục vụ những người như anh đây!

- Tôi chỉ gọi để chúc Tết vậy thôi! Năm mới vui vẻ nhé!

- Này anh, khoan đã! Tôi muốn nói chuyện nghiêm túc.

-...

- Nếu anh có bất cứ vấn đề gì gặp phải trong năm cũ, hãy bỏ tất cả sang một bên và đặt niềm tin vào những niềm vui mới sẽ tới. Anh đừng thế này mãi, tôi chưa bao giờ gặp một ca nào khó chữa như anh đâu!

- Em đã không tới! Anh đã chờ em rất lâu... Anh biết sẽ như vậy mà!

- Anh nói sao cũng được. Nhưng theo tôi, đừng trông chờ vào một hạnh phúc cũ kỹ nào đó vốn thuộc về dĩ vãng. Ai cũng có lúc cần phải thay đổi chứ có ai sống mãi với quá khứ bao giờ?

- Em đã thay đổi?!

- Tôi có nói thế nào đi chẳng nữa có vẻ như anh cũng sẽ không hiểu ra vấn đề. Hãy giữ máy và nói chuyện với người này nhé!...

- Chào anh bạn, cậu vẫn còn đó chứ? - Một giọng nam giới cất lên đầy nghiêm nghị.

- Tôi đây, anh là ai vậy?

- Là chồng của người vừa tiếp chuyện với anh. Tôi không biết anh là ai, và tôi cũng chẳng thích cái công việc khi gió của vợ mình. Nhưng bắt đầu dĩ, tôi phải khuyên anh vài điều. Là thằng đàn ông phải mạnh mẽ lên anh bạn ạ. Chẳng có thằng nào ủy mị vì tình đến chết như anh đâu. Đôi khi, chấp nhận thất bại trong cuộc đời cũng là đón nhận mẹ của thành công kia đấy. Ai cũng có lúc thất bại chứ làm gì có cuộc đời nào toàn màu hồng bao giờ.

- Hai người,... hai người lấy nhau lâu chưa? - Đầu dây bên kia gượng hỏi một câu nặng trĩu.

- Sáu tháng rồi!

- Chúc mừng nhé - người chiến thắng! Tôi ghen với anh lắm đấy! Tôi chẳng biết nói gì nữa đâu, nhắn với cô ấy lời xin lỗi và lời chào tạm biệt của tôi nhé! Chúc hai người hạnh phúc!

Rạng sáng ngày mừng một Tết, mùi nhang trầm thoang thoảng đâu đó quanh đây. Có người cười, kẻ thì đã khóc. Có người cười ở bên ngoài để cố nén nỗi niềm sâu thẳm bên trong. Có người khóc suốt nhưng mang một niềm thanh thoi trong lòng vì dầu sao cũng làm được một điều quý giá. Lau những giọt nước mắt lăn qua bầu má cô gái, ông Tân khẽ ôm cô vào lòng, vỗ về bằng tất cả sự yêu thương tưởng như đã héo khô trong con người ông từ lâu. Hóa ra, một người bình thường, không phân biệt xấu hay tốt, giàu hay nghèo, già hay trẻ - chỉ cần có một tâm hồn cũng đủ để trở thành kho báu vô giá với một ai đó.

17. Đôi mắt

Đúng 7h sáng, lịch tổ chức sự kiện trong tháng Hai đã được phủ kín mít tấm bảng trắng. Phương có mặt ở công ty từ sớm để chuẩn bị mâm cúng Thần Tài, chỉ chăm lo cho nơi này không khác gì mái ấm thứ hai của mình. Nhưng điều đó không phải ai cũng biết, mà thực ra cũng không có nhân viên cấp dưới nào biết. Ngẫm lại, mọi người biết gì về Phương ngoài hình ảnh một nữ giám đốc chưa già đã khó tính? Không gì cả! Hôm nay, đám ma cũ cậy thế biết rõ về giám đốc của mình nên chẳng ai dám đến trễ, chỉ trừ một cô bé luôn nhìn đời bằng đôi mắt “long lanh”:

- Cô nhìn đồng hồ xem mấy giờ rồi, vui nhỉ? - Phương hắng giọng đầy khó chịu.

- Dạ! Em xin lỗi chị! Em... - Thùy cúi gầm mặt ngoài cửa phòng làm việc, giỏ trái cây và kẹo những tưởng sẽ góp vui cho ngày đầu năm giờ bị cô chủ lòng cuống giấu sau lưng.

- Ngày làm việc đầu năm đã đi muộn, cô định đi muộn cả năm à? Giờ cô đứng đực ra đó làm gì? Định chờ tôi mời vào văn phòng uống cà phê ăn bánh kẹo hả?

Nói rồi nữ giám đốc bỏ vào phòng làm việc, không quên đóng cửa mạnh tới mức đâm chuông va vào nhau cứ ngỡ bởi cơn gió giật cấp mười. Hàng chục cái miệng xì xào cất lên như thể đồng cảm với cô bé đang chực rớt nước mắt. “Khổ quá! Lại có người phải hứng bão! Sao chúng mày chưa dạn con bé à? Y như vụ của tao năm ngoái...”

Thùy khẽ rung đầu, lay lay tóc mái ngố che kín vầng trán, cô ước gì nó che kín gương mặt, nhưng sau đó đã kịp thời lấy lại tinh thần. Cô cười vờ về mặt cố gắng bình thản như chưa có gì xảy ra trước mặt đồng nghiệp. Lần đầu tiên, Thùy cảm thấy quãng đường từ cửa đến bàn làm việc xa đến thế, và như để bỏ công đang trở thành tâm điểm của sự chú ý - cô cười mẫn nguyện đáp lại mọi ánh nhìn thương hại, cũng là để cố giấu đi vẻ quê độ bên trong. Tiến gần đến cũi riêng của mình, cô chợt nhận ra chiếc bàn của người ngồi gần nhất cũng đang bỏ trống.

- Trời đất, sao anh đến muộn thế? Chết mất, thế nào cũng bị mụ Phương mắng té tát!

Thùy hốt hoảng, thốt lên những lời đầy lo lắng khi nhìn thấy Phong xuất hiện. Cô không biết rằng anh đã có mặt ở công ty từ rất sớm và còn kịp trình bày xong kế hoạch công việc trong phòng giám đốc.

- Thế à, chết rồi!! Làm thế nào bây giờ?! - Phong làm mặt sợ hãi.

- Ban nãy em vừa đến đã bị mắng một trận. Đầu năm mà xui xẻo thật đấy! Công việc thì chất như núi nữa chứ.

Chưa vội đáp lời cô nàng, Phong chậm rãi kéo ghế và bật máy tính. Xoay người về phía Thùy, Phong nhận ra ngay bên cạnh cô là lớp cửa kính với màn mưa ử dột hệt như một bức tranh ảm đạm. Anh cất lời, nhưng không phải để bàn về chuyện thời tiết:

- Thùy có bao giờ tham gia hoạt động tình nguyện chưa?

Vừa bỏ một viên kẹo vào miệng, Thùy thấy bất ngờ với câu hỏi của chàng. Cô

muốn tranh thủ tạo dựng hình ảnh đẹp trong mắt anh ấy, nhưng rồi cũng không dám lừa dối lòng mình:

- Em cũng muốn tham gia lắm, nhưng chưa có điều kiện anh ạ. Mà sao bỗng dưng anh lại hỏi điều đó ạ?

- Thế nếu có điều kiện, em tham gia cùng anh nhé! - Phong trả lời.

- Dạ, thật thế ạ? Thích quá, hì hì!

Cô định gọi thêm chuyện để giao tiếp nhiều hơn với mọi người xung quanh nhưng lại thôi. Từ góc phòng với chiếc bàn kê sát bên cửa kính, Thùy có cảm giác sống trong một thế giới riêng thật đấy, nhưng nhiều lúc chẳng khác nào đang bị cô lập. Nếu chẳng phải vì Phong đã chú tâm vào cái màn hình laptop và hì hụi gõ gõ đó, cô cũng chẳng cam chịu ngồi yên thế này. “Ở đây buồn cười nhỉ, ngày đầu năm mà chẳng thấy ai ăn uống, chuyện trò gì cả. Được một người nói chuyện riêng thì lại hỏi về chuyện tình nguyện,” nghĩ vẩn vơ rồi cô lại thả một viên kẹo vị chanh vào đầu lưỡi. Cô muốn trò chuyện nhiều hơn với cái anh đẹp trai ngồi ngay gần đó, nhưng gương mặt nghiêm nghị đầy tập trung và nick Yahoo thì không thấy online đủ để Thùy hiểu nên giữ trật tự. Thôi, thế cũng được, cứ để Phong tập trung làm gì đó, còn cô sẽ chống cằm tập trung ngắm anh ấy giết thời gian.

“Anh ấy trắng thật đấy! May mà mình cũng trắng... Anh ấy cận nhưng không biết bao nhiêu độ nhỉ? Không phải lúc nào anh ấy cũng đeo kính cho nên chắc cũng cận nhẹ... Nhìn môi anh ấy kìa, chẳng ăn kẹo mà thì thoảng lại liếm môi dưới, mỗi lần như thế bờ môi lại đỏ lấp lánh lấp lánh... Thật là quyến rũ! Không biết nếu nhuộm tóc nâu thì có ai nhận ra anh ấy là người Việt Nam không nhỉ? Nhưng cứ để tóc thế này mới nam tính chứ...”

Chuỗi suy tư viễn vông của Thùy bị đứt mạch khi cửa sổ Yahoo chat bất ngờ hiện thành hình với chữ “buzz” đỏ chót. “A, là nick của anh Phong.” - Thùy mừng rỡ trong suy nghĩ.

- Gì thế anh?

Hóa ra anh ấy để offline. Cái câu “Đông Phong is typing...” khiến Thùy hồi hộp chờ đợi, lòng chắc mẩm người bên kia sắp bắt đầu một cuộc trò chuyện đầy thú vị.

- Tập trung làm việc đi em!

Câu trả lời khiến cô tuyệt vọng quá đỗi! Ra là nãy giờ Phong vẫn biết cô đang mãi ngắm nhìn anh. “Trời ơi, xấu hổ quá đi mất!” - cô còn biết phản ứng thế nào hơn ngoài việc trả lời hai chữ:

- Vàng ạ!

“Hôm nay là ngày gì không biết?!” - cuộc đời Thùy cứ như một chuỗi những pha quē mặt ngày này qua tháng khác. Sáng hôm nay cô rời khỏi hàng bún chả và bị tóm cổ quay lại vì quên thanh toán. Vừa mới đến công ty đã bị mắng một trận không thương tiếc. Chui vào một góc bí mật để ngắm một người thì bị người ta phát hiện. Dẫu vậy, cô vẫn lén lút ngược lên nhìn xem anh ấy đang làm gì thêm một lần nữa.

“Chắc là thoát nick Yahoo rồi.” - cô nghĩ, “Đang đọc một tài liệu gì đó đây mà...” Bất chợt, chàng trai bị theo dõi ngược mắt nhìn chằm chằm về phía cô. “Trời đất, mình chỉ ước được ngắm nhìn đôi mắt ấy thật sâu nhưng đâu phải trong hoàn cảnh bị bắt quả tang nhìn trộm thế này kia chứ?!? Huhu!!!” - cô vội vàng cúi gằm mặt xuống, cố làm sao cho tóc mái ngổ che kín hai chữ “quē độ” đang in hằn lên má. Một lần nữa, Thùy cố gắng tỏ ra thanh cao bằng cách giữ cho mình thật bình tĩnh. Cô hít một hơi thật sâu rồi thở ra bằng miệng, đẩy môi dưới trề ra để luồng hơi thổi bay tóc mái. Không ngờ, mùi kẹo chanh đã biến mất từ lúc nào, mùi nước chấm bún chả với vị tỏi ớt trong dạ dày theo luồng hơi sộc thẳng vào mũi.

Tất cả những gì Thùy muốn lúc này là đến giờ giải lao thật nhanh, cô sẽ chia sẻ trái cây và bánh kẹo với mấy chị bạn và than thở về vị giám đốc khó tính. “Một ngày quē độ với mình đến nước này là quá đủ rồi.” - Cô tự nhủ.

Thật tội nghiệp Thùy, hôm nay công ty họp đầu tuần, cũng là đầu năm và chẳng có giờ giải lao. Bù lại, sau mấy tiếng căng tai ra nghe và ghi ghi, chép chép, ít nhất cái công ty khác người này cũng có một điểm hơn người, đó là bữa trưa tập thể khai xuân. Lần đầu tiên Thùy biết đến sự tồn tại của một nhà hàng trên tầng thượng tòa nhà, còn có cả tiệm cà phê và bánh ngọt nữa chứ. Nhẽ ra cô sẽ đi bên cạnh Phong và ngắm nghía, chỉ trở mọi thứ, nhưng vì cái nhìn “bắt quả tang” lúc sáng vẫn còn chiếm lĩnh tâm trí cho nên Thùy cảm thấy thiếu tự tin. Cô nhập cuộc với mấy chị trẻ trẻ đang sôi nổi bàn tán:

- Ê, nhìn bà Phương kia. Đang đi cùng ông chủ tịch tập đoàn đấy.

- Thế à? Trông ông ấy phong độ thế! Cũng hợp với bà Phương đấy chứ!

- Nói khē thôi con này! Hợp cái gì mà hợp, bà Phương có chồng con rồi.

- Chẳng tin! Sao chẳng bao giờ thấy giới thiệu chồng con với tụi mình. Sếp gì mà kín tiếng như bụng ấy nhì.

- Ừ, khó tính! Ghét ai ghét ra mặt. Chắc có cơ to lắm mới được ngồi cái ghế đấy. Khổ thân Thùy, ráng chịu đựng em nhé!

- Dạ, không có gì ạ! Cũng tại em chưa rõ nội quy.

- Xem ra bà Phương quý Phong nhất nhỉ? Thấy thái độ có vẻ gần gũi lắm. Đúng là thấy trai đẹp là mê tít.

Câu nói của chị Mai “tọc mạch” khiến Thùy có đôi chút thảng thốt: “Chị Phương chưa có chồng à? Sao anh Phong cũng đi muộn như mình mà không bị mắng nhỉ.” Cô đảo mắt nhìn quanh để tìm xem Phong đang ở đâu. Thùy định đem bức xúc về chuyện đối xử bất công với nhân viên mới để tìm kiếm chút chia sẻ, nhưng thấy Phong đang trò chuyện gì đó với Dương nên lại thôi.

- Con gái Sài Gòn đẹp không anh bạn? - Phong bắt đầu chuyện gẫu bằng câu hỏi bông đùa hơi nhạt.

- Thích lắm! Nhưng tất nhiên chẳng ai bằng người trong mộng của cậu.

- Bọn tôi thôi hẳn rồi.

- Cái gì? - Dương ngạc nhiên - Đã gặp được con bé rồi sao?

- Ừ, gần như thế. Lần này dứt khoát rồi.

- Chia sẻ nhé, anh bạn! - Dương vỗ vai bạn mình. - Thế tốt hơn cho cậu. Chuyện gì xảy ra giữa hai người vậy?

- Cô ấy có người khác rồi. - Phong trả lời bằng giọng buồn bã.

- Cũng là chuyện bình thường mà! Chẳng phải tôi đã khuyên cậu xác định tâm lý trước từ hồi còn ở Pháp sao? Con người ta yêu đến mấy cũng có thể thay đổi được, chứ chung tình như cậu giờ ít lắm.

- Tôi thì thấy khác. Tôi thấy sợ! Sao người ta có thể thay thế người khác trong chuyện tình cảm dễ dàng như vậy được? Mà chắc điều này cậu rõ hơn ai hết?

- Tôi khác, cậu khác. Tôi đã xác định không để mình yêu, có nghĩa là tôi sẽ không yêu. Còn một khi yêu, có nghĩa phải xác định yêu là cưới.

- Có ai lên kế hoạch cho chuyện tình cảm bao giờ. Lập kế hoạch cưới còn có thể, nhưng sao lên lịch tuổi thì nào yêu được chứ?

- Chắc chắn tôi sẽ không bao giờ để mình vương vào chuyện tình cảm khi chưa

thỏa mãn tiền bạc, công việc và nhà cửa. Yêu mà nghèo thì mệt lắm!

- Cậu mà nghèo thì ai giàu nữa? Mà nghèo cũng có cái thú vị của nó chứ. Đã yêu thì đừng phân biệt tuổi tác, giàu nghèo, xấu đẹp gì. Mà thôi, quan điểm mình khác nhau nên tốt nhất là không tranh cãi.

- Ba tôi thế nào?

Phong lấy làm lạ trước câu hỏi bất ngờ của Dương, anh nhìn thẳng vào mắt bạn, mỉm cười:

- Chà, lần đầu tiên tôi thấy cậu nhắc đến ông ấy. “Ba tôi” kia đấy!

- Cậu vừa nói một câu giống hệt ông ấy! “Đã yêu thì đừng phân biệt tuổi tác, giàu nghèo, xấu đẹp gì.” Có điều, ông ấy sẵn sàng trao tình cảm cho bất kỳ người nào, dễ dãi nói lời yêu đến phát sợ!

- Cậu biết rõ chuyện người lớn đến thế à? Chắc gì cậu đã hiểu đúng về ông ấy?

- Vì tôi là con trai ông ấy!

- Vậy thì biết gì không, hôm nay là ngày bắt đầu đợt hóa trị thứ hai đấy, “con trai của ông ấy” à!

Phong bỏ đi sau khi ném trả anh bạn lời nói thẳng thừng. Đứng từ tầng thượng tòa nhà có thể phóng mắt ra toàn thành phố này, dẫu là mưa rơi từ mùa xuân suốt ngày, Dương vẫn thấy được những con đường đan xen nhau luôn lách giữa lòng thành phố. Người đi đường chắc chẳng bao giờ bận tâm phía trên nóc tòa nhà chọc trời có ai đang nhìn họ hay không, nhưng một khi đứng trên cao nhìn xuống, mới thấy những bóng người thấp thoáng dưới những tán ô đủ màu sắc - dẫu đã quen mắt mà vẫn xa xôi, lạ lẫm biết nhường nào.

- Đây là đường sinh đạo, nằm gần ngón tay cái. Đường này quan trọng nhất, vì nó chỉ cuộc đời mình. Những đường chéo lớn cắt ngang qua đường sinh đạo cho thấy điềm báo sức khỏe bất ổn. Đường này tính theo chiều càng gần về ngón út là càng tiến về cuối đời, nhưng độ dài của nó không nói lên tuổi đời của ta. Ở bên cạnh đường sinh đạo em còn có một đường song song nằm ở phía dưới, gọi là đường sinh đạo đôi. Ai có đường này tức là đang có quý nhân phù trợ, đường này có khi có, lúc thì lại biến mất.

Trong khi ông Tân chăm chú xem đường chỉ tay cho An, cô lại đắm chiêu đếm

từng giọt hóa chất theo đường ống truyền vào cơ thể ông. Không có vẻ mệt mỏi mà trái lại, ông Tân thấy trong người nhẹ nhõm hơn hẳn sau một tuần chung sống cùng “người đàn bà” trẻ.

- Lát nữa truyền xong ông có muốn đi đâu đó không?
- Sao lúc thì xưng anh, lúc lại ông thế?
- Chúng ta đã kết thúc thỏa thuận rồi mà. Năm mới đã hết và tôi cũng không cần phải giả vờ có một ông chồng qua điện thoại nữa.
- Em cứ gọi tôi là anh cho gần gũi, được không? Và lại hàng xóm quanh nhà em cũng đã quen mặt anh rồi mà.
- Tôi rất vui vì những ngày qua có ông ở bên, và ông cũng đã giúp tôi rất nhiều. Nhưng chúng ta nên dừng lại ở đây thôi, ông đáng tuổi cha tôi kia mà...
- Em nói cũng phải, tôi xin lỗi! Tại tôi thích được nghe gọi bằng anh cho trẻ.
- Cứ ra vào bệnh viện thế này, chắc chắn tôi sẽ còn chạm mặt Phong. Mà ông cũng không thể ở chỗ tôi mãi được, vì anh ấy sẽ thắc mắc ông sinh sống ra sao và rồi lại lần tìm ra chỗ tôi ở mất.
- Em nhắc mới nhớ, có thể chiều hôm nay tan sở nó sẽ vào thăm tôi đây. Tốt nhất lúc đó em cứ lánh mặt đi chỗ khác như mọi lần nhé.

Bất ngờ tiếng gõ cửa vang lên rõ mồn một, khiến hai người trong căn phòng số 16 không khỏi giật mình.

- Ôi, ai thế? Có khi nào là Phong? - An nói khẽ.
- Tôi không biết! Tôi đang truyền, không di chuyển được. Cô ra mở cửa đi rồi tùy cơ ứng biến.

“Cốc cốc...”

Gió mùa cắt da cắt thịt làm tất cả các phòng bệnh đều phải đóng cửa. Và thêm một lần nữa, An có nguy cơ mặt đối mặt với Phong. Cô chẳng biết sẽ phải nói thế nào đây? Thậm chí, cô sẽ phải nhìn vào gương mặt người đối diện bằng ánh mắt như thế nào?...

- Xin chào cô! - chàng trai trẻ mỉm cười chào cô y tá. An đáp lại bằng cái gật đầu khe khẽ và nhanh chóng ngoảnh mặt đi nơi khác.

- A, Phong đây à? Vào đây con trai.

Ông Tân vồn vã cất tiếng gọi. Chàng trai vẫn đứng chặn giữa lối đi, nhìn về phía ông, anh đáp lời:

- Bác chờ cháu một lát nhé, cháu có chuyện muốn nói với cô đây!

Quay về phía người đàn bà đang cúi gằm mặt chẳng hiểu vì lý do gì, anh bắt đầu câu chuyện bằng một dấu hỏi lớn:

- Chúng ta đã gặp nhau bao giờ chưa nhỉ?

18. Món quà bất ngờ

- Cháu không biết đã gặp cô ở đâu chưa, nhưng thực sự trông cô rất quen.

Chàng trai điềm nhiên trò chuyện, ánh mắt có chút suy tư sâu kín bên trong. Anh không hề nhận ra đứng ngay trước mắt chính là người con gái duy nhất từng bước qua cuộc đời mình. Còn cô ấy thì sao? Cô ấy nên buồn hay nên vui khi người mình yêu chẳng còn nhận ra mình nữa?

Cô ấy vẫn vui!

- Xin chào!

Vì cô ấy nghĩ: “Ít nhất, anh ấy cũng thấy mình trông quen quen.”

- Vậy là bác Tân đã đón năm mới cùng gia đình cô ạ? Thế mà cháu cứ lo bác ấy ở đây một mình.

- Đúng vậy, cô đây coi tôi như người nhà.

- Cô tốt bụng quá! Nãy giờ cháu cố gắng nhớ xem mình đã từng gặp cô ở đâu rồi, hoặc là cô rất giống với một ai đó mà cháu biết. Cả giọng nói của cô cũng quen nữa!

- Tôi từng dẫn chương trình phát thanh hồi còn trẻ. Giờ nghỉ rồi muốn dành thời gian cho các hoạt động xã hội thế này thôi.

- Cháu cũng nghe bác Tân kể về cô, may mà có cô chăm sóc bác ấy. Cháu cũng hay tới đây nhưng hôm nay mới được nói chuyện với cô.

Ông Tân vội chen ngang sau khi bắt gặp ánh mắt đưa đẩy từ người đàn bà duy nhất trong phòng:

- Anh không phải tới đây thường xuyên đâu. Mà nếu có tới thì nhớ gọi điện báo trước, vì thực ra tôi cũng chỉ vào đây để truyền hóa chất, còn nhiều thời gian rồi tôi muốn đi chơi chỗ nọ chỗ kia.

- Cháu xin lỗi vì chưa đưa bác đi đâu được.

- Đào ôi, đôi chân này từng một mình vòng quanh thế giới rồi con trai ạ. Cứ tập trung cho công việc đi, rồi còn yêu đương hẹn hò nữa chứ. - Ông Tân đáp trả ánh mắt về phía An, vẻ như đã hoàn thành nhiệm vụ chống chế.

- Mới đầu năm nhưng cháu và Dương đã rất bận rộn. Hôm nay Dương có vẻ trầm tính hơn mọi khi, hình như kỳ nghỉ Tết cũng có ít nhiều tác động đến cậu ấy.

- Đừng nhắc đến tên tôi trước mặt nó nhé. Cứ để mọi chuyện diễn ra theo lẽ thường tình thế này lại tốt hơn.

- Cháu cũng biết thế... Nhắc đến cậu ấy cháu mới nhớ, hôm nay cậu ấy đã nói một câu thế này bác ạ: "Vì tôi là con trai ông ấy," cậu ấy đã nói cậu ấy là con trai bác.

- Thật thế sao?

- Dạ. Cậu ấy nói cậu ấy hiểu rõ về bác, vì cậu ấy là con trai bác. Tại sao lúc đó cháu không để ý điều này nhỉ? - Phong vội vã đứng dậy khi đang dang dở giữa chừng câu nói. - Cháu xin phép phải đi ngay đây! Cháu có chuyện gấp cần nói với Dương. Cháu sẽ sớm quay trở lại, bác nhé!

- Có chuyện gì mà vội vã thế nhỉ? Ban nãy cậu ta nói gì với em thế?

- Anh ấy hỏi tình trạng sức khỏe của ông thế nào và nhờ tôi chăm sóc ông hết mình. Anh ấy sống tình cảm với mọi người như vậy đó!

- Có hỏi tên em không?

- Không.

- Em... Mắt em lại đỏ hoe kìa...

- Anh ấy không nhận ra tôi. - Giọng An bắt đầu méo mào, đôi mắt chỉ chực một ai đó chạm nhẹ thôi là có thể vỡ tan thành nước.

- Thế thì tốt chứ sao, đây cũng là ý muốn của em cơ mà?

- Không phải thế... Anh ấy không nhận ra tôi, nhưng đã nói là trông tôi rất quen. Anh ấy sẽ lục tung bộ óc cho đến khi nào nhận ra tôi là ai mới chịu thôi! Tôi phải làm sao đây? - An lúng búng.

- Thôi nào, chúng ta sẽ có cách giải quyết.

Sáng hôm sau, trời vẫn mưa rả rích, đường phố trở nên nhầy nhụa và phải phi xe máy giữa thời tiết này chẳng khác nào một cực hình. Người đến công ty sớm nhất hôm nay là một cô gái có gương mặt nhỏ nhắn, đáng yêu với tóc mái ngố gần chạm mí mắt.

Văn phòng tối om, Thùy lần theo những đốm sáng màu đỏ trên tường để bật điện. Áo mưa dẫu to đến mấy cũng chẳng đảm bảo độ khô ráo tuyệt đối từ đầu đến chân. Không phải do Thùy bất cẩn nên đuôi áo bị ướt hết cả, mà vì cô bận che chở cho một hộp quà đặc biệt, đặc biệt đến nỗi không được phép dính một giọt nước hay để lại một nếp nhăn trên lớp giấy gói bên ngoài.

Người đến công ty sớm thứ hai, không ai khác - là Phương.

- Ái chà, làm gì mà đã lạch cạch máy tính từ sớm thế? - Lời chào đầu tiên của ngày mới cất lên khi Phương chứng kiến một cảnh tượng sáng chói của cô nhân viên gương mẫu.

- Dạ, em chào chị ạ! - Thùy đứng phắt dậy, cúi đầu nghiêm nghị. - Em đang gửi email cho các đơn vị tài trợ.

- Tốt đấy, cứ thế phát huy nhé.

- Dạ...

Thùy còn vài điều muốn nói, nhưng xem chừng sắp đang bận việc gì đó hoặc là bây giờ mới ăn sáng nên lại thôi. Mười phút sau, một nhóm nhân viên bước ra từ thang máy, trong đó có Phong và Dương. Hôm nay họ cùng đi bằng ô tô vì trời mưa, và cũng vì một nguyên nhân rất đặc biệt khác - đặc biệt đến mức khiến cho hai anh chàng vốn là đồng môn; đồng nghiệp; sống cùng nhà bỗng cảm thấy giờ họ mới thực sự là những người bạn.

Thùy đang cố hết sức lấy lại thể diện trong ngày làm việc thứ hai. Điều này được kiểm chứng bởi chàng trai ngồi ở bàn làm việc gần nhất. Hôm nay, anh không thấy cô ấy ăn kẹo trong giờ làm, cũng chẳng ngồi thẩn thờ nhìn anh và nghĩ ngợi linh tinh nữa. Đó là điều đương nhiên, vì anh làm sao biết được cô ấy đang tập trung cho một nhiệm vụ tối mật khác kia chứ?

Thùy mong từng giây đến giờ giải lao, không phải vì muốn nghỉ ngơi tán dóc mà vì có vài điều muốn nói với giám đốc. Chờ mãi, chờ mãi cuối cùng cũng đến lúc cánh cửa căn phòng giảng dạy chuông gió được mở ra. Phương tiến về phía hành lang, nơi có máy bán cà phê tự động. Lát sau, chị ấy quay trở lại phòng làm việc với cốc cà phê trên tay. Thời cơ đã đến.

“Cốc cốc...”.

- Mời vào.

- Em chào chị ạ! - Thùy rón rén.

- Là cô à? Có việc gì thế?

- Em có vài lời muốn nói. Chị ơi... Em xin lỗi chuyện hôm qua, em đã đến muộn ngay ngày đầu năm ạ!

- Thôi thôi, không nhắc đến nữa! - Phương xua tay - Chấp hành nghiêm chỉnh nội quy là được rồi.

- Dạ...

- Sao thế?

- Chị ơi, em có một món quà nhỏ muốn tặng chị. Một chiếc chuông gió ạ! - Nói rồi Thùy rút từ trong hộp chiếc chuông gồm mười mấy mảnh sứ kết thành chùm và vào nhau leng keng. Khi giơ lên ngang mặt để sắp có thể chiêm ngưỡng toàn vẹn món quà, đồng thời chiêm ngưỡng gương mặt nữ nhân viên với điệu bộ không thể từ chối, cô mới nhận ra có hai trong năm sợi chuông rối vào nhau như tơ vò.

- Không cần làm thế đâu! - Phương trả lời, mặt không chút cảm xúc.

- Vì em nghĩ là chị thích chuông gió, nên...

- Cô thử nhìn xem - Phương chỉ lên trần nhà - Đám chuông này có bảy chùm, tất cả đều bằng ống nhôm. Mỗi chùm phát ra tiếng kêu tương đương một nốt nhạc đấy. Chắc tại phòng ít khi có gió nên chẳng mấy ai nhận ra điều đó. Bản nhạc đủ giai

điều thì có lẽ không cần thêm một nốt mới bằng sứ đâu nhỉ?

Để chắc chắn những lời Phương vừa nói không phải vì muốn từ chối món quà, Thùy dùng tay đung đưa từng chùm. Và quả nhiên chúng được sắp xếp theo thứ tự âm thanh của bảy nốt nhạc.

- Ôi vậy ạ, giờ em mới biết điều này.

- Vậy nên Thùy cứ giữ lấy chùm chuông của mình nhé. Treo trên cửa sổ cạnh chỗ bạn làm việc cũng đẹp đấy. Dù sao cũng cảm ơn!

Thùy bối rối khi lòng tốt của mình không được đón nhận nồng nhiệt như cô tưởng tượng. Nhưng chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài việc cất chùm chuông màu vàng bằng sứ vào hộp và tính kế chuồn khỏi căn phòng đồ rê mí này.

Mặt bàn bằng gỗ rộng mênh mông của Moca có hai ly cappuchino đã vơi quá một nửa, một chiếc laptop, sổ và bút mực. 9h tối thứ Ba, mưa vẫn rơi, tiệm cà phê vẫn sáng đèn nhưng hôm nay chẳng hiểu sao không có người chơi nhạc sống.

- Thùy đến đây bao giờ chưa?

- Dạ, hôm nay là lần đầu tiên ạ.

- Mọi khi tối thứ Ba ở đây có người chơi violin, là bạn của anh đó. Nhưng hôm nay hỏi ra mới biết cậu ấy sắp lấy vợ và thôi biểu diễn ở đây rồi.

- Anh Phong chắc là khách quen ở đây nhỉ?

- Đã từng thôi. Hồi còn sinh viên anh làm thêm ở đây. Nhưng giờ mọi thứ khác xưa nhiều lắm rồi, nhân viên ngày xưa giờ cũng đi đâu hết.

- Mọi thứ thay đổi theo thời gian mà anh. Ai rồi cũng đến lúc phải thay đổi để thích nghi với điều kiện mới.

Phong lưỡng lự vài giây trước câu nói như bà cụ non của Thùy, gật gù:

- Phải, ai rồi cũng đến lúc cần thay đổi.

Nhìn vào màn hình máy tính, Thùy cảm phục trí tuệ nhạy bén của chàng trai ngồi cùng bàn. Đôi mắt qua lớp kính cận lúc nào cũng ánh lên sự vô tư dẫu là khi tập trung cho công việc hay lúc cười tít mắt tán chuyện gẫu với mọi người. Mỗi lần được làm việc cùng anh, cô luôn cảm nhận được sự đam mê, nhiệt huyết lớn lao tỏa

ra từ bên trong con người với vẻ bề ngoài lịch lãm này. Cô thấy nhẹ tênh khi tất cả các chi tiết trong kịch bản đều được sắp đặt không thể hoàn hảo hơn. Chương trình từ thiện cuối tuần này cũng vậy, nội dung gần hai chục trang được hoàn thành chỉ vồn vện trong ba tiếng đồng hồ, cứ như người soạn thảo ra nó đã làm đi làm lại điều này định kỳ mỗi tháng một lần vậy.

- Anh ơi, em ngưỡng mộ anh lắm! Nói thực đấy! Em thấy mình thua kém anh rất nhiều trong công việc.

- Anh cũng thấy mình thua kém nhiều người khác, thế nên luôn muốn cùng em trao đổi mọi thứ để cả hai giúp đỡ nhau. Chúng ta cũng chưa có nhiều cơ hội thể hiện bản thân mà.

- Dạ! Mà tuần này công việc rõ nhiều mà sao anh Dương lại xin nghỉ phép vậy anh?

- Cũng như em nói đấy, con người ta ai cũng đến lúc cần thay đổi. Giờ là lúc để Dương làm điều đó. - Phong mỉm cười.

Trở về căn hộ A1906 sau hành trình dài làm từ thiện, tất cả những gì Phong muốn lúc này là tắm nước ấm và tự thưởng cho bản thân một giấc ngủ thật sâu. Nhưng những thay đổi bất ngờ trong căn nhà khiến anh mau chóng quên đi mong muốn đã kéo dài sáu tiếng đồng hồ trên xe.

- Trông tuyệt chứ ông bạn? - Dương tự mãn.

- Gu thẩm mỹ tốt đấy! Mọi thứ đều rất tuyệt!

- Haha, biết mà. Tham quan cả căn phòng trông đi.

Hình dung vốn có của Phong về căn phòng kế bên phòng Dương là màu nâu bóng của sàn gỗ, còn lại là bốn bức tường trắng. Hôm nay, sàn gỗ được trải một tấm thảm nhung màu kem, cùng màu với nệm, gối, rèm cửa sổ và cả giấy dán tường. Trong phòng còn có chiếc sofa cổ điển, bàn uống trà và chùm đèn lồng lấy làm tăng sự ấm áp cho không gian. Góc trong cùng, bên cạnh tủ quần áo đặt một chiếc bàn trang điểm màu sứ đầy sang trọng và nữ tính.

- Cậu giỏi lắm! Chắc chắn cô ấy sẽ rất thích!

Chiều chủ nhật, kết thúc đợt hóa trị thứ hai, bệnh nhân phòng số 16 khu B đã chấm dứt hợp đồng thuê phòng điều trị dài ngày. Ngay sau đó, một nữ y tá không chuyên vừa nộp đơn xin tạm ngưng công việc.

- Ông chắc kế hoạch này sẽ ổn chứ?

- Nếu em thực sự muốn thoát khỏi Phong thì đây là cách duy nhất.

- Điều gì sẽ xảy ra nếu anh ấy đến đây và căn phòng trống trơn? Và nếu anh ấy bí mật đi theo ông và phát hiện ra chỗ tôi ở thì sao? Và nếu...

- Cậu ấy yêu em, chứ không phải yêu tôi mà điên rồ đến mức đó. Thiếu gì lý do để không làm phiền cậu ấy nữa, quay trở lại Mỹ điều trị chẳng hạn.

- Thôi được rồi... - An tiến đến giường bệnh và nắm lấy tay quý nhân của mình. - Chúng ta rời khỏi nơi này, cũng khá nhiều kỷ niệm đấy chứ! Tôi quen ông, và hơn thế, tôi gặp lại người duy nhất trên đời không nên gặp. Dẫu sao tôi cũng cảm ơn ông nhiều lắm, vì tất cả mọi chuyện, cả chuyện này nữa.

- Tôi làm thế này không phải cho riêng em. Chúng ta có lẽ nên dựa vào nhau mà sống, đó là cách tốt nhất cho cả hai.

“Cốc cốc...!!!”

- Lại có người gõ cửa! Lại là anh ấy?! - An buông tay, hạ giọng hết mức có thể.

- Chắc là người của bệnh viện. Em cứ ra mở cửa đi, đừng lo gì cả.

...

Chàng trai xuất hiện sau tiếng gõ cửa không nằm ngoài linh tính mách bảo An.

- Phong à? Hôm nay là buổi truyền cuối cùng đợt này rồi, vừa hay tôi cũng đang có chuyện muốn gặp anh.

- Dạ, chúng ta phải để chuyện đó lại sau rồi, vì cháu có một bất ngờ nho nhỏ dành tặng bác - Phong ra hiệu cho ai đó ngoài hành lang - Vào đi nào!

Một chàng trai chậm rãi bước vào, trên tay cầm một đóa hoa lan quân tử. Mất vài giây gượng ghịu, anh nở nụ cười:

- Con chào ba!

Ông Tân bất ngờ không thốt nên lời, cũng chẳng thể bộc lộ cảm xúc gì hơn ngoài

sự ngạc nhiên quá đỗi. Con trai ông đang đứng ngay trước mắt và cất tiếng gọi “ba”.

Nếu chẳng vướng mũi kim truyền trên tay, có lẽ ông sẽ đến bên đưa con trai bé nhỏ và ôm lấy anh vào lòng. Cũng chẳng biết có phải do nhịp tim tăng lên đột ngột hay không, ông có thể cảm nhận rõ từng giọt hóa chất li ti đang thấm đẫm, lan tỏa khắp thân thể mình. Nóng hừng hực đến chết ngất. Không gian, cảnh vật trong căn phòng số 16 bỗng trở nên lặng thinh, nhường chỗ cho những tâm trạng, cảm xúc hỗn loạn đùn đẩy nhau mạnh mẽ dữ dội. Đó là bởi sự xuất hiện đường đột của người đàn bà có phần đầy đặn nhưng đậm chất quý phái, bước đến ngay phía sau đóa lan quân tử.

- Trời ơi!... Vợ tôi!

19. Quá khứ

Người đàn bà mặc chiếc đầm màu xám, mái tóc đen mượt búi cao và đôi bông tai đính kim cương toát lên khí chất sang trọng. Thoạt nhìn gương mặt dài các rất khó đoán chính xác tuổi thật, nhưng đủ để công nhận đó là tuýp phụ nữ vô cùng thành đạt.

Lặng nhìn người đàn ông đã bước qua cuộc đời mình, bà Hoàng Yến mắt môi, dòn nén sự xúc động:

- Hơn mười năm rồi đây nhỉ...

Đôi chút thất thần, ông Tân muốn thốt lên điều gì đó, nhưng tâm trí rối bời hình như đã làm đông cứng cơ miệng ông lại. Chợt nhận ra có một người con gái khác còn đang bất ngờ và bối rối hơn mình, ông luống cuống:

- Đây là vợ và con trai tôi.

Nhanh chóng hiểu ra vấn đề, nữ y tá cất lời chào rồi vội vã cáo lui, để lại không gian đoàn tụ ấm cúng trong căn phòng có ba phần tư nhân vật cô đã quen mặt.

- Sao trông cô y tá quen nhỉ? Cảm giác như gặp ở đâu đó rồi ấy.

Câu nói thoáng qua của Dương không làm mọi người bận tâm, thay vào đó, quang cảnh căn phòng khiến Phong thắc mắc:

- Bác định đi đâu hay sao mà dọn hết đồ đạc thế này?

- Mọi người làm tôi bất ngờ quá! Sao bỗng dưng... thế này?! - Ông Tân vẫn chưa

hết sững sờ.

Lại bên giường bệnh, chậm rãi ngắm nhìn những đôi thay trên gương mặt người đàn ông, bà Yến khẽ khàng đặt một tay chồng lên ngực mình. Cánh tay rần rỏi, mạnh mẽ ngày nào giờ đang oằn mình chống đỡ nhưng mũi kim nhọn hoắt đâm vào da thịt. Vẫn là đôi mắt sụp xuống về hai bên mí, để lộ bầu mắt tròn lẩn nhưng nay đã thâm quầng theo thời gian, vẫn là đôi lông mày rậm đen nhưng còn mái tóc xanh hôm nào giờ đã thưa thớt dần vì hóa trị.

- Đó là một câu chuyện rất dài, và chúng ta cần thời gian để lắng nghe từ đầu.

Gia đình - khái niệm ấy từ lâu vốn không còn tồn tại trong suy nghĩ của người đàn ông ở tuổi lục tuần này nữa. Nếu ai đó coi gia đình là nền tảng cơ bản của mọi cuộc đời cũng chẳng sai, nhưng với người đàn ông không địa vị, không sức khỏe, không người thân - gia đình chẳng khác nào một ân huệ quá đỗi lớn lao mà ông trời rộng lòng thương ban tặng một lần nữa.

Ngày ông đột nhiên biến mất, trong căn nhà nhỏ chỉ có tiếng khóc của người phụ nữ và ánh nhìn vô tội của cậu con trai 14 tuổi. Bà chẳng hiểu ông ra đi vì lý do gì, sẵn sàng bỏ lại sự nghiệp và mái ấm mà họ phải nhọc công lắm mới có được. Chỉ đến một ngày kia, khi một đồng nghiệp nơi ông từng làm việc tiết lộ một sự thật động trời: “Ông ra đi vì gái” - bà mới đau đớn gục ngã, lòng ôm một nỗi hận thù khôn xiết. Hai mẹ con họ vin vào nhau mà sống qua từng ngày. Cậu con trai mới bắt đầu bước vào tuổi dậy thì nhưng đã sớm thấu hiểu một phần lòng dạ và đạo đức của người lớn. Cậu trở thành chỗ dựa duy nhất của người mẹ đơn thân, cậu làm tất cả mọi việc có thể để thay thế vai trò của người đàn ông trong gia đình. Cậu lớn dần, lớn dần... không chỉ bằng tình thương, sự tàn nhẫn của người mẹ, mà còn bằng nỗi hận thù cha cứ ngày một trời dậy, lớn mạnh hơn, như một gã khổng lồ điên cuồng cào xé tâm trí chàng trai mới lớn.

Thời gian thấm thoát trôi đi, khi Dương bước chân vào giảng đường đại học cũng là lúc mẹ cậu quyết định tiến thêm bước nữa trong cuộc đời. Lúc bấy giờ, bà Yến vốn là mẫu phụ nữ mơ ước của rất nhiều người đàn ông lại bắt đầu gặt hái những thành công mới trên con đường kinh doanh. Đầu những năm 2000, khắp thủ đô ai cũng từng nghe danh về một người phụ nữ gây dựng cả một công ty bất động sản tiếng tăm từ hai bàn tay trắng. Sau đó không lâu, bà chuyển vào Sài Gòn sinh sống cùng người chồng mới, Dương vẫn tiếp tục chương trình học của mình và chuẩn bị hành trang lên đường du học. Họ chẳng bao giờ màng tới người đàn ông phụ bạc còn sống hay đã chết, chỉ biết những vết thương lòng mà ông để lại chẳng bao giờ có thể mờ phai...

Ngồi trên xe trở về nhà, bên cạnh người đàn bà từng một thời đầu ấp tay gối, ông Tân chẳng dám ngẩng đầu nhìn trực diện. Ông cảm thấy hổ thẹn với chính mình. Người đàn bà tưởng như đã quá xa xôi, mơ hồ nay bỗng đứng lại thân quen đến thế... Người đàn bà từng chịu nhiều điều tiếng khi lấy ông, từng vượt qua tất cả sự can ngăn của gia đình để được ở bên ông, cũng từng đắng lòng nuốt nước mắt ngày ông bỏ đi không một lời từ biệt... Và cả cậu con trai rúc đầu vào lòng ông trong ngày cuối cùng ở bên ba, cũng là ngày cuối cùng được chìm vào giấc ngủ vô tư lự trong cuộc đời một đứa trẻ... Giờ đây chẳng thể nào quay trở lại ngày tháng đó nữa, chẳng bao giờ còn một đứa con trai bé bỏng được cha ôm vào lòng nữa. Nghĩ đến thế, nước mắt ông chực tuôn rơi, gò má xám xịt méo mếu như một đứa trẻ bị đánh đòn sau mỗi lần mắc lỗi.

- Anh đừng như vậy, đã có em và con ở đây! Từ giờ sẽ chỉ còn những ngày tháng rất đẹp ở phía trước...

Lần thứ hai bước đến khu chung cư vẫn với một tâm trạng lo lắng và e dè, nhưng hôm nay ông Tân không phải là người kéo va li nữa. Anh con trai độc nhất hân hoan giúp ba, vừa xông xáo làm người chỉ đường cho mẹ. Anh háo hức chờ đến giây phút ba mẹ bước vào căn phòng do một tay mình chuẩn bị. Anh thêm khát từ lâu lắm rồi cái cảm giác được cùng mọi người vào bếp làm bữa cơm chiều hôm nay.

- Ba, con xin lỗi ba vì lần trước...

- Giờ chưa phải là lúc để nói những lời xin lỗi nhé con trai! - bà Yên vừa chặn giọng, vừa đẩy mắt về phía người đáng phải nói nhiều lời xin lỗi nhất.

- Từ lúc nào mà có sự thay đổi này vậy?

- Chẳng có gì thay đổi cả!

Tiếng ly va vào nhau keng keng thật vui tai. Một chút bột sâm panh sảng sảng, ánh lên những tia hân hoan khó tả. Bữa tiệc sum họp là sự trộn lẫn của nhiều món ăn cảm xúc khác nhau, một chút mằn mặn là cảm nhận của ông chồng phiêu bạt trở về với lương tâm hối lỗi; một chút vị ngọt của cậu con trai với tình yêu dành cho ba sống dậy qua lời khuyên của mẹ; một chút cay nồng của người vợ quý phái với những thay đổi khó đoán, vốn dĩ đã được dồn nén sau nhiều năm làm lại cuộc đời... Và nhiều hơn cả, là cảm giác thanh thoi trong tâm trí một chàng trai trẻ, giống như vừa hoàn thành một sứ mệnh to lớn:

- Thật vui vì gia đình mình đoàn tụ. Cháu cũng xin gửi lời chúc mừng hạnh phúc đến hai bác. Nhân đây cháu cũng có chuyện muốn thưa...

- Tôi cảm ơn anh rất nhiều, Phong ạ! - Ông Tân cắt lời. - Anh cư xử với tôi giống như với ba mình vậy.

- Đúng vậy! Con cũng như một thành viên trong gia đình. Những ngày Tết ở bên mẹ, Dương cũng kể rất nhiều về con. Con chính là động lực khiến thằng bé thay đổi như bây giờ đây...

- Không phải thế chứ ạ? Cháu khuyên bảo cậu ấy rất nhiều nhưng có ích gì đâu.

- Nó tỏ ra thế thôi chứ không qua mắt được mẹ. Hai mẹ con đã tâm sự rất nhiều về quyết định đoàn tụ gia đình. Nhưng hôm nay mới hoàn tất công việc để trở lại Hà Nội.

- Thôi nào, mẹ đừng tố cáo con nữa. Phong bảo có chuyện muốn nói mà ba mẹ cứ thi nhau cắt lời.

- Ủi, anh nói tôi nghe xem nào?

- Dạ! Sắp tới đây cháu sẽ ra ngoài ở riêng. Có một căn nhà ở khu Giai Nhân được rao bán...

- Không được, cậu cứ ở lại đây. Việc gì phải chuyển đi đâu chứ. Nhà ta vẫn còn phòng kia mà.

- Thực ra kế hoạch này gia đình cháu đã bàn bạc từ lâu rồi ạ. Ba mẹ cũng muốn cháu lập gia đình khi công việc đã ổn định. Và lại ngôi nhà này cháu cũng rất ưng ý nên muốn mua.

- Gì cơ, cậu có bạn gái rồi sao? - Dương ngạc nhiên.

- Chưa, mà... Ủi! Cả cậu cũng vậy, đến lúc lập gia đình được rồi, cần có phòng riêng cho em bé nữa, nhỉ? - Phong nháy mắt!

Trải dài theo màn đêm, mấy đốm sáng hình vuông trên dãy chung cư cao tầng lần lượt tắt lịm, nhưng căn phòng của đôi vợ chồng mới tái hợp vẫn còn bật đèn. Họ không ngủ được, hoặc chưa muốn ngủ vì có quá nhiều điều muốn nói sau chừng ấy năm xa cách, cũng có thể là vì tâm trạng bờ ngõ chẳng khác nào đôi tình nhân trẻ trong căn phòng tân hôn được trang hoàng lộng lẫy.

- Anh chưa muốn ngủ sao?

- Ừ, chưa!

- Anh có thấy mệt mỏi lắm không?

- Một chút thôi.

- Anh này, em xin lỗi vì thời gian dài đã qua đi thật vô ích. Anh bệnh nặng mà em lại không ở bên cạnh anh được. Thực sự, những năm qua, chưa một ngày nào em thôi nghĩ về anh.

- Sao em phải giày vò bản thân như vậy? Anh mới là người có lỗi.

- Em cố gắng quên, nhưng không được. Em xây dựng lại cuộc sống với một người đàn ông khác, nhưng rồi cũng thất bại. Và em hiểu Dương yêu quý anh đến mức nào, thằng bé không bao giờ ngừng mơ ước có một gia đình thật sự.

- Em đã nuôi dạy con một mình thật vất vả! Anh thấy hối hận quá! Chắc hai mẹ con đã rất khổ sở...

- Thôi mà anh, mình còn nhiều thời gian để kể câu chuyện kéo dài mười hai năm kia mà.

Người đàn bà thơm nức mùi nước hoa hồng vòng tay ôm lấy thân hình đàn ông to lớn của cuộc đời mình. Ô cửa hình vuông sáng đèn còn sót lại trên tầng cao cuối cùng cũng vụt tắt.

Chìm trong căn phòng nhỏ chật ních những đồ đạc, An bổ sung thêm sự tập trung bằng một ly cà phê. “Bỏ đồ đạc này đi đâu được nhỉ?” - cô đắn đo với hai túi đựng đồ sinh hoạt của nam giới. Dao cạo, sữa tắm, dầu gội, lại còn cả móc treo dụng cụ truyền hóa chất chuyên dụng... “Có nhất thiết phải mang đến tặng lại ông Tân không?” Họ đã trót mua sắm chỗ vật dụng này khi quyết định dọn về cùng chung sống, bỗng dưng kế hoạch bị thay đổi vào phút chót với lý do không ai có thể lường trước.

An thấy mừng cho người bạn tri kỷ - người chồng “hờ” của mình. Vậy là trong số những người cô đơn trên thế giới, đã có một người thoát khỏi cái danh sách đáng ghét này. Nhưng tên cô thì vẫn còn, thậm chí còn được bồi đắp hơn. Vậy là sao đây? Cô sẽ lại tiếp tục cuộc sống một mình ư? Không bạn bè, không người thân. Cô cũng không có ý định quay trở lại Bệnh viện Hy Vọng ngay lúc này. An muốn dành

một quãng thời gian để đi đâu đó thay đổi không khí.

Nhưng mà đi đâu bây giờ? Và lại đi một mình nữa sao?

Trời ơi, nhẽ ra cô đã có một người bạn hiểu về cuộc đời mình và sống bên cạnh mình, và thực sự là cô đã có, chỉ là giờ ông ấy đã có nơi chốn tuyệt vời khác cho riêng mình. Biết như vậy là tốt cho ông ấy, nhưng An vẫn thấy một chút tủ thân. Tại sao những người đàn ông hiểu rõ con người cô lại phức tạp và treó ngoe đến thế? Không phải một chút tủ thân nữa, mà là nhiều nhiều sự tủ thân đến mức phải phát khóc mới thôi. Trong nhà có thêm một đôi dép lê, một bàn chải đánh răng, một chiếc cốc, một cái khăn mặt... Nhưng giờ tất cả bỗng chốc trở nên thừa thãi!

Đổ đầy thức ăn cho mèo, An ôm áp Shane một hồi lâu trước khi tạm biệt nó để quay trở về Đồ Sơn. Mất hai đêm suy nghĩ trần trọc cô mới đi đến quyết định này. Cần phải thay đổi bầu không khí, cần phải tự thưởng cho mình một chút ung dung, tự tại. Và quan trọng hơn, cần phải quên đi hình bóng của người đàn ông vốn dĩ không được phép in sâu trong tâm hồn cô.

Sắp xếp xong hành lý cho hai ngày trở về miền biển, tiếng gõ cửa cất lên khi An đang chăt vật kéo khóa vali. Và chủ nhân của tiếng gõ cửa là một người đàn ông với chú thích: “Cần phải quên đi.”

- Em đang định đi đâu thế này?

20. Vội vàng

- Tôi đoán đúng mà! Vậy là bà ấy vẫn còn yêu ông sau chừng ấy năm.

Nhân viên tiệm cà phê gần bến xe mang đến hai ly trà, ông Tân muốn gọi một bao thuốc lá nhưng An ngăn lại. Cô mang theo hành lý và chút nữa ông Tân sẽ tiễn cô lên đường.

- Em nghĩ thế à? Tôi không hiểu cảm giác của mình thế nào ấy...

- Nói tôi nghe đi?

- Một chút gì đó trong tôi mách bảo người đàn bà ấy không phải là vợ mình của mười hai năm về trước. Tôi cứ cảm thấy có một đôi tay vô hình nào đó ngăn mình tiến gần về phía bà ấy.

- Phải chăng là do lương tâm?

- Cũng có thể.

- Tôi thấy trong mắt bà ấy vẫn in đậm hình bóng của ông mà. Tôi hoàn toàn an tâm khi họ đã chấp nhận ông bước vào cuộc đời họ một lần nữa. Sẽ có người chăm sóc ông tốt hơn tôi rất nhiều.

- Em thực sự nghĩ vậy à?

- Có lẽ ông cần thêm thời gian để thích nghi với cuộc sống gia đình.

- Thế nguyên do của chuyến đi bất ngờ này là gì?

- Tôi muốn dành thời gian cho bản thân trước khi những vết chân chim này khiến tôi không thể mở mắt ra được nữa.

- Tôi đi cùng em được không?

- Gì cơ, ông bị làm sao vậy? Có phải do cái mũ len không?

- Là quà của vợ tôi đấy. Bà ấy muốn tôi đội nó cho tới khi nào tóc mọc trở lại!

- Thật là tâm lý!

- Nhưng tôi e là chúng sẽ chẳng bao giờ mọc trở lại. Cũng giống như nỗi lo của em vậy.

- Không giống chút nào! Ông còn phần trăm cơ hội để chiến thắng bệnh tật. Tôi không có phần trăm nào để nuôi hy vọng nữa cả.

- Em này... Tôi cũng muốn được nhìn thấy biển một lần cuối.

- Nếu tôi có thể sống được đến ngày đó, nhất định tôi sẽ đưa ông đi.

Chẳng mấy chốc xe khách đã ra đến ngoại thành. Bao giờ An cũng chọn vị trí sát cửa sổ để ngắm nhìn trời mây. Từng hình ảnh nối đuôi nhau hiện ra qua ô cửa kính, những đồng lúa xanh mát trong nắng, những ngôi chùa cổ, những chiếc xe đạp và nón lá khiến An mê mải quên đi thực tại. Cô vương vẩn trong đầu người đàn ông bụng tròn lẳn, sơ vin nghiêm trang, đầu đội mũ len màu tím than đứng từ xa dõi theo chiếc xe rời khỏi bến. Mùi gió thoảng trên triền đê tạt qua kẽ hở đem theo hương cỏ non, An thích chí lấy hơi hít thật sâu... Tình cờ tìm thấy cây bút chì trong túi xách, An cặm cụi viết vài dòng thơ vào cuốn sổ tay:

“Tôi muốn tắt nắng đi

Cho màu đừng nhạt mất

Tôi muốn buộc gió lại

Cho hương đừng bay đi..._”

Sáng Chủ nhật, thay vì dự định nằm kênh cang trên ghế nhìn ra bãi biển, An dậy từ sớm để chuẩn bị tham gia cuộc thi làm sô cô la của khách sạn Best Western sang trọng. Thực ra phí đặt phòng ở đây đắt “nhăn răng” so với túi tiền của cô, nhưng vì cuộc thi quá hấp dẫn và giải thưởng cho người chiến thắng là một con số thừa thãi để thanh toán phí ăn ở cho hai ngày, nên chẳng có lý do gì cản trở “bà nội trợ” đang đăng ký dự thi.

Các thí sinh trong bộ trang phục trắng muốt đang tỉ mẩn thái, khuấy, trộn để cho ra đời những viên kẹo sô cô la tuyệt vời nhất. Người chiến thắng không chỉ là người tạo ra những viên kẹo đẹp mắt, ngon miệng mà còn phải bán được nhiều sản phẩm với giá cao nhất trong hai ngày. An đúc kẹo thành hình bông hoa hồng, bọc trong giấy bạc màu đỏ, gắn với một thanh gỗ nhỏ và dài, cuộn giấy màu xanh giả làm cành. Cô kết hoa thành bó để bán cho người đã có gia đình, còn người độc thân chỉ cần một cành. An cảm thấy vô cùng hào hứng với ý tưởng của mình và hai ngày để nghỉ ngơi lại thành ra hai ngày buôn bán bận rộn chưa từng có.

Sáng ngày Valentine, văn phòng công ty rất vắng vẻ. Một phần vì mọi người tảo đi các sự kiện khác nhau trong ngày lễ, phần vì chẳng ai có mưu đồ gì mà phải có mặt từ sớm, chỉ trừ một người. Chính là cái cô tóc mái ngố dễ thương nhưng cũng lắm mưu mô ấy. Và lý do có mặt ở công ty đầu tiên trong ngày hôm nay được lý giải bằng hành động chẳng ai có thể ngờ.

Vốn dĩ bàn làm việc của Thùy kê sát bên cửa sổ, từ vị trí này, cô ấy có nhiệm vụ thông báo cho tất cả mọi người khi nào trời mưa, khi nào trời nắng và khi nào Phương có mặt. Hôm nay cô không quan tâm đến thời tiết hay vị sếp khó tính vì còn bận quan sát những người đến công ty mang theo hộp quà như thế nào.

Hay nói chính xác hơn, hộp quà của Phong hình thù như thế nào?

- Thùy ơi, gì mà trùm áo kín mít đầu thế kia? Ôm à? - Chị Mai “tọc mạch” tỏ vẻ

quan tâm khi thấy hành tung của một kẻ có vẻ khả nghi.

- Dạ không ạ, em đang mãi nhìn bầu trời. Trời nồm khó chịu thật đấy!

9h, rồi 10h mà vẫn chưa thấy Phong xuất hiện. Nhưng không sao, với tư cách là người chứng kiến từ đầu đến cuối, Thùy đủ khả năng để loại ra những hộp quà mà cô chắc chắn sẽ không lựa chọn trong đống quà chất đầy trên mặt bàn kia. Hôm nay công ty tổ chức hoạt động thường niên: Chocolate for singles⁽¹⁾.

Cuối cùng mọi người cũng có mặt đông đủ. Trừ những người đã có gia đình hoặc những kẻ đã có tình yêu thì ở đây còn lại 32 người độc thân vui vẻ, nhưng không ai biết có đến 34 hộp kẹo chồng lên nhau.

Quái lạ, chẳng hiểu Phong xuất hiện từ lúc nào, trong khi rõ ràng Thùy quan sát không thiếu một ai từ sảnh dưới đi lên. Chỉ biết cô nhìn thấy anh lần đầu tiên lúc anh bước ra từ căn phòng chuông gió.

- Chị ơi, vụ này mẹ Phương không tham gia ạ? - Thùy gặng hỏi Mai.

- Không bao giờ! Bốn năm qua chưa một lần bà í tham gia vụ này.

- Sao em nghe mọi người bảo chị ấy sống một mình mà?

- Ai biết! Mọi người còn chẳng biết nhà bà ấy ở đâu nữa là. Mà sô cô la của em loại gì thế? Chị sợ béo nên mang đến một hộp Hershey⁽²⁾.

“Trời ạ! May mà mình biết hộp của bà này hình thù như thế nào để mà tránh!” - Thùy nhủ thầm.

- Chị bỏ phiếu King and Queen cho em rồi muốn bao nhiêu Hershey em cũng chiều.

Thì ra hôm nay mọi người còn bỏ phiếu bình chọn cặp đôi đẹp nhất. Theo tiền lệ các năm trước, đã có một đôi thành vợ chồng nhờ chiến thắng giải thưởng đặc biệt này. Bảo làm sao Thùy không háo hức và hy vọng kia chứ!

Thứ tự lên bốc quà oái oăm như sau: 10 người tham gia trình diễn tài năng sẽ được bốc trước. Còn lại thì tự chọn.

Thùy đã chuẩn bị một ca khúc, trong trường hợp biết đích xác hộp quà của Phong ra sao thì cô sẽ thể hiện đầu tiên, sau đó vờ như chọn được món quà ngẫu nhiên từ anh ấy, cô sẽ ra về bất ngờ và thẹn thùng lắm. Nhưng vấn đề là cô vẫn chưa biết nó trông thế nào, thế mới tức chứ!

Đang mãi băn khoăn có nên xung phong hát đầu tiên không, thì ông Hải béo đã kịp giờ tay trình bày tiết mục ảo thuật với lá bài nhai đi nhai lại suốt mấy năm qua. Ừ thì công nhận là hay đấy, nhưng Thùy không mấy để ý, bởi cô đang lo sót vó số phận hộp quà của Phong sẽ về tay ai. May quá, Hải béo bốc được sô cô la của chị Mai. Hắn ta cũng khá lịch sự khi đọc nội dung tấm thiệp, và có vẻ như không vừa ý với món quà (đúng hơn là chủ nhân món quà) cho lắm, hắn giữ bí mật tên người gửi và chẳng nói gì thêm.

Người trình diễn tiếp theo, không ai khác, chính là Thùy.

Phen này Thùy sống chết cũng phải hát, phó thác số phận hộp quà cho ông trời. Mặc kệ tiếng vỗ tay, hát xong, cô tiến đến núi quà. “Hồi hộp chết được! Hộp này không phải, hộp này loại, hộp này cũng không đúng... Thôi, ta quyết định chọn hộp màu xanh này đi.”

Chỉ còn vài tiếng nữa là hết thời gian bán kẹo, An nhắm tính số tiền thu về lúc này, trong khi khách hàng vẫn tỏ ra vô cùng hào hứng với những bó hồng sô cô la. “Ôi, đi nghỉ ở khách sạn sang trọng, thế mà bao nhiêu trí lực dồn hết cả vào đóng kẹo đen sì này,” nhưng không sao, An vẫn thấy rất vui. Cô tự động viên bản thân: “Nhẽ ra mình phải kinh doanh từ lâu rồi mới phải.”

Bà Dayana, vị phu nhân chủ tịch khách sạn đúc những viên sô cô la nhỏ trong khuôn hình trái tim, sau đó xếp vào hộp buộc nơ hồng thật trang nhã. An cũng rất thích ý tưởng của bà, nhưng cô sẽ chỉ mua ủng hộ sau khi cuộc thi kết thúc. Bởi theo An, bà ấy chính là đối thủ nặng ký nhất của cô tính đến thời điểm này.

- Cô ơi, cháu muốn mua một bông thôi!

An chẳng nói gì, chỉ đáp lại bằng một nụ cười trêu mếu và trao bông hồng cho khách hàng. Cậu ấy là một chàng trai trẻ tuổi, “Chắc là mua tặng bạn gái đây” - An thầm nghĩ. Sẽ chẳng có gì đáng để cô lưu tâm đến thế, nếu chẳng phải vì cậu ấy quá giống Phong!

Thùy rón rén bóc lớp giấy gói. Thật hồi hộp, cứ như cô đang chuẩn bị chờ đón một điều gì vĩ đại lắm. “Ôi! Không! Của ông Hải béo!” Thùy tuyệt vọng đến nỗi không muốn nhìn vào mặt Hải, vì cô biết cảm xúc của chị Mai hồi nãy thảm hại đến mức nào.

Gần hết 10 tiết mục, hai trong ba hộp quà ăn gian của Thùy đã bị người ta nhặt

mắt. Cô tức lắm! May mà ai cũng giữ bí mật tên người tặng, còn lại cái hộp màu đỏ nữa thôi. Nhất định nó phải thuộc về tay Phong!

Hôm nay chẳng hiểu vì lý do gì mà Phong im lặng suốt cả buổi, hay là anh ấy không hào hứng với trò bốc thăm này? Thùy sốt ruột lắm, mãi mới đến lượt Phong chọn quà.

“Màu đỏ, màu đỏ, màu đỏ nào...” - Thùy cầu nguyện!

- Yeahhh!!!!

Hơn 30 cặp mắt bỗng dừng đổ dồn sự chú ý về phía chủ nhân của tiếng hét ngay sau khi Phong chọn hộp quà màu đỏ. Thùy tìm cách chữa ngượng:

- Em vừa phát hiện ra hộp sô cô la của em đúng loại mà em thích.

Bất chợt bắt gặp ánh mắt lém lỉnh của Hải béo, anh ta còn nháy mắt với Thùy nữa chứ!

- O, sao mọi người chọn quà hết rồi mà còn dôi ra đây hai hộp thế này? - Mai tọc mạch thốt lên.

- A, là của... chị Phương và anh Dương ạ. Họ gửi em mang đến để góp vui.

- Hai cái người này vô duyên thật đấy! Thôi, chuyển sang bình chọn King and Queen đi bà con.

Cũng chẳng ai hứng thú với cái vụ kiểm phiếu bầu như Mai và Hải béo. Sau mười mấy phút tính toán, hai người bọn họ đồng loạt tuyên bố:

- Giải nữ hoàng độc thân của công ty năm nay đã thuộc về: Thù.....y!!!

Không mấy bất ngờ với kết quả, nhưng cô nàng lăm chiêu vẫn làm bộ chấp hai tay trước ngực, vẻ như quá đỗi xúc động. Cô bước lên sân khấu và hỏi hộp chờ đợi quý ông nào sẽ được xưng tên đây...?

- Trải qua hai ngày chạy đua với cuộc thi làm kẹo sô cô la cùng Best Western, chúng ta đã tìm ra hai người thu về nguồn lợi nhuận lớn nhất. Đó chính là cô Hạ An và bà Dayana. Xin chúc mừng!

An nắm tay vị phu nhân chủ tịch bước lên sân khấu. Trong bộ trang phục của một nữ đầu bếp thực thụ, cô giới thiệu với tất cả mọi người về bông hồng sô cô la của

mình một lần cuối:

- Bông hồng này tôi muốn dành tặng cho tất cả những ai vẫn còn độc thân. Bởi vì khi tôi còn trẻ, tôi luôn luôn ao ước sẽ có một chàng trai tặng cho mình bông hồng như thế này. Món kẹo của tôi bên ngoài là một lớp sô cô la đắng, ở giữa là vị sữa và trong cùng là một chút mật ngọt. Tôi nghĩ, đó cũng chính là hương vị của tình yêu.

Cuối cùng, giây phút hồi hộp nhất cũng đã đến. Tên người chiến thắng chuẩn bị được xướng lên!

- Và đức vua của những quý ngài độc thân đã thuộc về: Đông Phong!!! Xin chúc mừng anh!

Thùy định nhảy cẫng lên vì sung sướng, nhưng cô cố gắng giữ cho mình thêm một tí yếu điệu, một chút ngờ ngàng để làm duyên với chàng. Kết quả mỹ mãn trên cả tuyệt vời. Duy chỉ có một điều mà hai kẻ đến sau không thể lường trước, đó chính là nghi lễ cuối cùng:

- Hôn đi!!! Hôn đi!!! Hôn đi!!!

Mọi người dồn đẩy, hô hào làm chàng trai giữ bộ mặt sát khí từ sáng đến giờ cũng chẳng thể đứng yên được nữa. Phong bước lên sân khấu, tiến sát về phía Thùy. Nhanh như một tia chớp, anh kề tay lên cổ, trao cho cô một nụ hôn ngọt lịm.

- Và người chiến thắng cuộc thi làm kẹo sô cô la năm nay chính là: Mrs... Dayana!!!

Tràng pháo tay cất lên dành tặng chủ nhân của những viên sô cô la hình trái tim. Một chút tiếc nuối thoáng qua, nhưng An vẫn dành những tình cảm trân trọng nhất của mình gửi đến bà phu nhân. Trước mặt tất cả quan khách, đích thân vị chủ tịch khách sạn bước lên sân khấu, trao cho người vợ đảm đang của mình một nụ hôn ngọt ngào nhất thế giới!

Tối Valentine, Thùy bất ngờ nhận được cuộc hẹn đột xuất của Phong. Niềm vui này chưa nguôi, hạnh phúc khác đã tới. Cô mặc bộ váy đẹp nhất và đến trước giờ hẹn nửa tiếng.

- Anh xin lỗi về chuyện sáng nay.

- Không có gì đâu ạ!

Thùy uống trà Earl Grey bằng ống hút đựng trong một cốc bia. Qua hàng tóc mái dài trượt, cô điệu đà chớp mắt mấy cái, nhưng chẳng ai để ý.

- Sao hôm nay anh Phong buồn thiu thế? Có chuyện gì không vui à?

- Anh bận rộn với nhiều việc quá!

- Có vậy thôi mà cũng buồn! Em nghĩ được bận rộn cũng là hạnh phúc. Anh ăn thử món sô cô la em tặng chưa?

- Rồi em ạ, ngon lắm!

- Thế còn hộp kẹo của anh rốt cục thuộc về tay ai vậy?

- Chị Mai!

Thùy đưa ống hút lên miệng, chỉ hút ở bề mặt cốc trà để cát lên thành tiếng nghe vui tai. Lòng trào dâng hoan hỉ vì chính Mai tọc mạch đã tặng lại cô thứ kẹo đầy chất béo ấy.

- Sao Thùy chưa bao giờ hỏi về chuyện tình cảm của anh?

- Em..., em không muốn tò mò chuyện của người khác.

- Nếu em quan tâm đến ai, em nên tìm hiểu về quá khứ của họ nữa chứ!

- Em...

- Em để ý đến anh đúng không?

-...

Điệu violin buồn cất lên giữa lúc câu chuyện dang dở, khiến Phong không muốn tiếp tục giấu kín những suy tư trong lòng mình nữa:

- Anh từng yêu một người, nhưng rồi mất liên lạc khi anh đi du học. Và hôm nay, không hiểu sao anh cứ đợi chờ tin của cô ấy trong vô vọng.

- Thế nên anh buồn à?

- Không, anh không buồn. Anh thấy tiếc...

- Anh vẫn còn yêu cô gái ấy lắm đúng không?

- Anh tiếc thời gian đã qua. Tuổi trẻ chỉ có một lần trong đời, sao phải lãng phí thời gian của mình để chờ đợi một người không còn tình cảm gì với mình nữa, đúng không em?

- Em cũng không biết nữa...

- Mình yêu nhau đi!

Trở về Hà Nội từ lúc trời nhá nhem tối, An nghĩ đến bọt sữa tắm hương hoa lily và hơi nước ấm, cô mừng tượng ra thế giới tuyệt vời nhất dành riêng cho bản thân mình trong đêm tình nhân.

Hơn một tiếng thư giãn thanh thoi, An cuộn khăn bước ra khỏi nhà tắm. Bất ngờ nhận ra trong ánh nến lung linh là một bông hoa hồng để trên mặt bàn, một chiếc bánh kem phủ đầy sô cô la và bản nhạc *Granpa's Violin* đang ở đoạn cao trào.

- Em quên không khóa cửa. - Quay người lại từ trên ghế sa lông, một đàn ông đội mũ len trùm kín đầu làm An sửng sò.

- Ô, sao ông không ở nhà hôm nay mà lại đến đây?

- Vì tôi nghĩ đến em.

- Tôi biết phân biệt khi nào ông nói thật đấy nhé!

- Ăn bánh kem nhé! Tôi cũng có chuyện muốn nói với em mà...

...

- Thế hôm nay ông mua gì tặng vợ?

- Tôi cũng mua hoa hồng và bánh ngọt. Vợ tôi cũng thế. Thế là trong nhà có hai bình hoa và hai chiếc bánh.

- Không phải bánh này là ông mang đồ thừa từ nhà đến đấy chứ?

- Không, đây là tình cảm chân thành của tôi.

- Ông nói cứ như chẳng còn tình cảm gì với bà ấy.

- Chỉ là tôi thấy mình không thể thích nghi. Bà ấy giàu, bà ấy đẹp... Nhưng bà ấy

khác xưa quá nhiều rồi. Cảm giác như tôi phải yêu lại từ đầu một con người mới.

- Tôi hiểu phần nào.

- Cô thấy đấy, ngày lễ tình yêu mà hai người đều mua những thứ y như nhau, chẳng có sự thỏa thuận hay nhường nhịn gì cả.

- Như tôi đã nói, hai người cần thêm thời gian.

- Nhưng tôi không còn nhiều thời gian nữa...

- Ông còn muốn gì hơn thế nữa vào lúc này kia chứ?

- Tôi không muốn lãng phí quãng thời gian cuối cùng của cuộc đời mình. Tôi muốn dành nó để... để yêu!

-...

- Nếu tôi chỉ còn một ngày để sống, tôi cũng muốn dành trọn vẹn cho người mình yêu thương nhất. Là em, tôi trót yêu em mất rồi!

Chương III

21. Bất hòa

Khu dân cư nào cũng mong muốn nơi mình ở phải có khuôn viên cây xanh. Họ có thể thức dậy từ sớm để tập thể dục; chuyện trò dưới những bóng cây râm mát hay ngồi một mình trên ghế đá trong đêm buồn nào đó... Cư dân mới chuyển đến phố Giai Nhân là một chàng trai trẻ đang chấp tay sau lưng trước cửa nhà, mỉm cười nghĩ đến những hoạt cảnh thú vị mà anh sẽ sớm thực hiện ở nơi này.

Chủ nhân của trí tưởng tượng ấy chắc chắn không bao giờ ngờ được rằng tất cả dự định của mình đều diễn ra chỉ trong vòng đúng một ngày. Tất nhiên, vẫn có những điều khác biệt mà anh ấy chẳng thể lường trước!

Xe chở đồ dừng lại trước cổng nhà số 125, kế bên khuôn viên cây xanh. Đó là một ngôi nhà hai tầng sơn màu nâu sáng, cùng màu với hàng rào bằng sắt. Khoảng đất nhỏ ngoài sân mọc lên một cây lộc vừng với sắc lá chuẩn bị ngả vàng.

Mất hơn một ngày để chọn lựa những vật dụng cho căn nhà mới, nhưng Phong không quá vất vả vì anh không phải làm chuyện đó một mình, hay nói như những nhân viên ở cửa hàng nội thất: “Bạn gái anh thật có gu.”

- Anh ơi, dậy đi thôi... Dậy ăn tối nhé!
- Trời tối rồi à?
- Đã 7h rồi anh ạ! Em nấu cơm xong rồi đấy.

Bữa cơm đầu tiên trên bộ bàn ăn bằng gỗ sồi trắng mới toanh chẳng khác nào sự khởi đầu của một cặp tình nhân. Gọi là tình nhân chẳng có gì sai, họ còn trẻ, họ độc thân và họ đã ngỏ lời yêu nhau. Bữa cơm như thế này và nhiều bữa cơm về sau nữa, chính là điều giúp họ gần gũi nhau hơn, hiểu về đối phương nhiều hơn. Nói cách khác, cũng có thể hình dung là bước khởi đầu chuẩn bị cho một viễn cảnh chung sống trong tương lai - cuộc sống của một gia đình.

- Mình quên mua bột nêm, em sợ trứng sẽ mặn vì toàn muối đấy anh ạ.
- Anh định không nói đâu, thậm chí nếu em không tự thú thì anh sẽ khen là ngon lắm, nhưng mặn thật ấy!

- Thế anh chan canh vào ăn cùng cho đỡ mặn nhé.

Phong không nói thêm gì sau lời gợi ý của Thùy, bởi thực ra canh cũng mặn. Anh tập trung vào món thịt luộc.

- Món sở trường của em là trứng trứng.

- Ở nhà em có hay phải nấu cơm không?

- Anh hỏi thế là em hiểu ý anh rồi. Em nấu ăn chán lắm đúng không?

- Không, cũng được mà.

- Em sẽ cố gắng hơn lần sau. Anh à, anh có định mời mọi người đến chơi nhà và dùng bữa không?

- Anh biết em hỏi điều gì rồi. Chắc chắn là có, nhưng chỉ mấy anh em hay chơi với nhau thôi. Và em yên tâm là không phải vào bếp hôm đó đâu.

- Không, em có thể! Em có thể làm tất cả những gì anh muốn. Vì em yêu anh! Em phải về đây, về còn dùng bữa tối với bố mẹ nữa. Hẹn anh sáng mai nhé!

Sáng đầu tuần, Phong thức dậy từ lúc 5h, xỏ giày và bước xuống phố. Sớm cuối đông còn vương một chút mưa nhẹ, bầu trời tối mịt, Phong chạy quanh khu khuôn viên vắng tanh không một bóng người, đầu đội chiếc mũ gắn liền với áo hoodie màu xám để tránh những hạt mưa nặng trĩu rơi xuống từ tán lá.

Hôm nay có lẽ sẽ là một ngày rất dài...

Phong có mặt tại công ty đúng 8h sáng, khi những cơn mưa kéo đến dày hơn, bầu trời càng lúc càng ảm đạm. Quang cảnh văn phòng làm việc trong ngày đầu tuần không khác gì vừa trải qua một trận chiến. Giấy tờ ngổn ngang dưới sàn nhà, cửa tủ kính bị đập tan, dưới chân tủ chỉ chít những mảnh vụn từ một ly trà bằng sứ. Người mới đến chắc chắn không thể hiểu nổi có chuyện gì đã xảy ra, nhất là khi hàng chục con mắt khác đang đổ dồn về phía anh.

- Em đến đây rồi! Sếp đang đợi em, cố gắng giữ bình tĩnh nhé! - Chị Mai kẻ sát tại Phong nói khẽ với vẻ mặt an ủi.

Phuong thậm chí không muốn nhìn mặt Phong, cô vừa ghi chép gì đó, vừa quăng một câu sét đánh:

- Cậu nghỉ việc đi.

Hợp đồng tài trợ trị giá một tỷ đồng cho sự kiện văn hóa diễn ra vào ngày kia bỗng dưng bị hủy đột ngột và người đem hợp đồng về cho công ty chính là Phong. Đối tác cho rằng quyền lợi của mình không được thực hiện đúng như ký kết, trong khi công ty đã lên chiến dịch quảng cáo từ hai tuần trước. Mọi tội lỗi đổ dồn lên đầu chàng trai tội nghiệp, anh sẽ ra đi trong tâm thế bẽ bàng trước mặt đồng nghiệp và người yêu hay sao?

Cuối cùng trời cũng hửng nắng, một chút ít ỏi đủ để hong khô ghế đá. Cặp tình nhân đỗ xe gần máy, tìm chỗ dừng chân. Bảy giờ là gần 10h sáng, khuôn viên nô nức tiếng trẻ con vui đùa.

- Anh làm em sợ lắm, anh biết không?

Chưa vội trả lời suy tư của bạn gái, Phong chăm chăm nhìn vào khóm hoa hồng vừa hé môi cười.

- Anh có làm gì sai không?

- Dĩ nhiên là không! Anh chỉ làm những điều mà mọi người không dám làm thôi.

- Em sợ anh vì điều đó à?

- Em sợ anh vì sự liều lĩnh. Chưa bao giờ em thấy anh lớn giọng với bất kỳ ai. Chưa một lần sắc mặt anh đỏ bừng đến thế. Tất cả mọi người đều sợ và lo cho anh.

- Anh là con trai mà! Mọi người phải lo cho chị Phương mới đúng chứ?

- Mụ ấy chắc là có thể giết người bằng mấy cái cốc trà cũng nên. Tự dưng em thấy thất vọng. Nếu có ai đó tổ chức một cuộc biểu tình, em sẵn sàng hưởng ứng đầu tiên.

- Em thực sự nghĩ vậy?

- Tất cả mọi người đều nghĩ vậy chứ không chỉ riêng em!

Phong nở một nụ cười hiếm hoi từ sáng đến giờ, anh nắm lấy tay cô bé đang ra sức động viên mình.

- Em ngốc ạ! Mình mới chân ướt chân ráo đi làm, phải nghe lời cấp trên và phục

tùng người ta chứ.

- Nhưng bà ý sai rõ ràng!

- Anh không nghĩ vậy đâu! Đó là lỗi của anh...

Buổi chiều muộn, Thùy tranh thủ tạt qua chỗ người yêu làm bữa tối. Cô thông dong trên phố với chiếc xe đạp màu xanh dương. Những người đi đường nếu tình cờ gặp cô bé với mái tóc dài buông xõa, trán để mái ngổ hất ngược theo chiều gió chắc sẽ tò mò lắm, chẳng biết có chuyện gì mà cô ấy cứ tùm tùm cười một mình. Khi ấy, chẳng ai biết rằng Thùy đang nghĩ về lời tỏ tình ngọt ngào đầu tiên trong cuộc đời cô.

- Anh biết em luôn quan tâm đến anh, và anh cũng vậy! Tại sao chúng ta lại phung phí quãng thời gian này để tỏ ra là hai kẻ độc thân kia chứ?

- Nhưng thế này có vội vàng quá không anh? Mình mới quen nhau chưa được bao lâu...

- Sẽ là muộn màng nếu em từ chối lời đề nghị của anh đấy!

-...

- Xin cho anh được làm người đi theo em đến suốt cuộc đời này nhé...!

...

Gần đến nhà, chợt nhớ ra có vài thứ vật dụng cần mua, Thùy dừng xe, xếp lại ngay ngắn trước cửa tiệm tạp hóa và nhanh chóng lên danh sách những thứ cần mua trong đầu.

- Anh nói rồi, em cứ mua thật nhiều về dự trữ, khỏi mất công đi đi lại lại mỗi ngày.

- Nếu có công việc gì đó lôi được em ra ngoài, thì đó là việc đi mua sắm. Anh thôi lải nhải và giúp em bê đóng đồ này được không?

Đoạn hội thoại của đôi vợ chồng bước ra từ cửa tiệm khiến Thùy thích chí. Họ tuy đã đứng tuổi nhưng vẫn giữ cách xưng hô thật ngọt ngào, hai vợ chồng cùng đi cửa hàng tạp hóa, cùng chọn mua đồ và người chồng giúp vợ xách những túi hàng linh kinh sau khi thanh toán. Cảnh tượng bất chợt khiến Thùy nghĩ về mối tình mới sinh sôi nảy nở trong trái tim mình. Cô mỉm cười và nuôi hy vọng về một ngày

xa xôi nào đó...

Gần ba năm với những bữa tối muộn chỉ có một mình, An đã thấm đủ mọi cung bậc cảm xúc của một kẻ cô đơn. Cô xin nghỉ công việc tại bệnh viện để dành thời gian cho bản thân, cho mấy kỳ nghỉ và cho những bữa tối không còn cô độc nữa. Đã có người đàn ông ngỏ lời yêu cô!

Đành rằng ông ấy đáng tuổi cha cô; đành rằng ông ta có vợ, có con trai còn lớn tuổi hơn cô và đành rằng ông ta đang đứng giữa ranh giới mong manh của sự sống và cái chết, An vẫn điềm nhiên bước qua tất cả mà sống. Cô muốn được hạnh phúc! Cô muốn được sống như một người bình thường. Cô chẳng màng đến hai chữ gọi là “lương tâm” nữa, bởi nếu khái niệm đó là thật thì hình như đáng tối cao nào đó trên kia đã khâu chặt chiếc túi rộng lượng ấy, chẳng chừa cho cô một chỗ trống tí hon nào cả. Tất cả những gì cô nghĩ đến bây giờ là một tình yêu nhỏ bé và thầm kín với một người đàn ông, người đã mang đến cho cô chiếc túi rộng lượng hơn tất cả, đủ để cô cảm thấy được che chở, vỗ về.

An đẩy xe chở đồ, theo dõi nhãn mác của từng món thực phẩm bày biện trên kệ. Nhưng cô chưa kịp tìm ra hạn sử dụng của nó ở đâu thì người đàn ông đi bên cạnh đã vơ cả đóng bỏ vào giỏ. Họ chẳng khác gì - đúng hơn thì họ chính là một đôi vợ chồng đang đi chợ để chuẩn bị bữa tối. Trong khi bà vợ soi xét từng món hàng một thật kỹ lưỡng thì ông chồng nhanh nhẩu chọn lựa tất cả những gì bà ấy cầm trên tay như thể chuẩn bị lương thực cho vài năm sắp tới.

- Cà chua sao mà để được lâu, anh bỏ lại một nửa chỗ này cho em. Cà rau củ nữa. Tủ lạnh sao đủ chỗ mà tống hết vào.

- Em mua hàng hóa mất cả tiếng đồng hồ. Ưng cái gì thì nhặt luôn chứ, tiết kiệm thời gian để làm việc khác chẳng hơn à.

- Em thích nhất là đi mua sắm đồ nội trợ. Xin lỗi anh nếu sở thích này làm anh khó chịu nhé!

Ông Tân thanh toán tiền trong khi An sắp xếp đồ bỏ vào túi. Nhận ra đa số những món mình chọn đã bị bỏ lại quá một nửa, ông tỏ ý cần nhắc:

- Anh nói rồi, em cứ mua thật nhiều về dự trữ, khỏi mất công đi đi lại lại mỗi ngày.

- Nếu có công việc gì đó lôi được em ra ngoài, thì đó là việc đi mua sắm. Anh thôi lái nhai và giúp em bê đóng đồ này được không?

Bước ra khỏi cửa hàng, An bắt gặp một cô gái mặc quần jean và đi bốt cổ lông, đúng phong cách mà cô từng chết mê chết mệt. Cô bé xếp xe đạp ngay ngắn trên vỉa hè, thể rồi vô tình bắt gặp ánh mắt của An. Cô bé có tóc mái ngố, đôi má ửng hồng và cặp mắt long lanh thật dễ thương. An nhìn lại mình và bộ đồ vận trên người, chút suy tư thoáng qua trong tâm trí về một miền ký ức xa xôi nào đó...

Hôm nay Thùy quyết tâm vào bếp khôi phục lại danh tiếng bằng món thịt kho. Mọi thứ gia vị phải được nêm thật vừa vặn, màu nước sốt cũng phải là kiểu mẫu. Thùy say sưa với gian bếp, điều mà cha mẹ cô hiếm khi được chứng kiến.

Khi mâm cơm thơm mát được bày biện đẹp đẽ trên bàn ăn thì đồng hồ đã chỉ 7h30. Cô gọi điện nhưng không thấy Phong bắt máy. Thùy nhận ra tiếng chuông điện thoại khê cất lên từ trên lầu. “Chắc anh ấy đi đâu đó bỏ điện thoại ở nhà” - cô nghĩ. Bị tiếng chuông đánh thức trí tò mò, Thùy bước lên cầu thang và tiến về phía phòng ngủ của chàng. Căn phòng được sắp xếp gọn gàng với nhiều món đồ bằng gỗ sồi. Bàn làm việc vẫn còn sáng đèn, một cuốn sách đọc dở nằm sấp trên mặt bàn.

Đó là cuốn *Nếu em không phải một giấc mơ* của Marc Levy, đang đọc dở đến trang thứ 29. Một dòng chữ nắn nót ghi trên khoảng trống ở đầu trang:

“Luôn yêu cuộc sống mà mình đang có, anh nhé!”

Chút hồi hộp đọng thành giọt nóng hổi trên vàng trán, kéo theo đó là một chút tò mò, và thêm một chút sợ hãi nữa..., Thùy lật giở từng trang, từng trang... Chốc chốc lại xuất hiện những dòng chú thích viết tay mùi mẫn. Ở trang cuối cùng vẽ hình một bàn tay, kèm theo đó là dòng chữ: *“Yêu anh nhiều - Hạ An.”*

- Sao anh về muộn thế, đã ăn uống gì chưa? - Bà Yên hỏi dồn khi thấy ông Tân trở về.

- Ừ, anh có việc. Hai mẹ con ăn cơm chưa?

- Dương đi làm vẫn chưa về. Em thì vẫn chờ cơm hai bố con anh đây. Em gọi điện cho anh mà không được.

- Chắc tại anh không để ý.

- Thôi để em hâm lại thức ăn cho nóng nhé.

- Anh ăn rồi. Em ăn đi.

- Anh sao vậy? Không ăn cơm nhà cũng phải báo cho em biết chứ!

- Thì đột xuất mà. Có báo thì em cũng nấu cơm rồi.

- Anh chỉ quan tâm đến bữa cơm thôi, còn không màng gì đến người chờ anh về ăn cơm à? Anh cư xử khó hiểu quá!

Bà Yến đảo đều từng muôi cơm, xúc đầy một bát. Gấp thức ăn, và cơm lên miệng trong bọc dộc:

- Có chuyện gì không hài lòng thì anh cũng phải nói ra chứ. Những ngày vừa qua em đã cố gắng rất nhiều, nhưng chẳng nhận lại từ anh một chút thiện chí nào cả.

- Anh đau đầu và mệt mỏi quá, em đừng nói nữa được không?

- Sao anh đi với bạn anh thì không đau đầu? Chẳng nhẽ em kỳ công chuẩn bị bữa cơm, đợi hai cha con anh về rồi vò vố ăn một mình như một người vừa càm vừa điếc sao?

- Thế em muốn gì? Muốn anh là một người chồng mẫu mực sau chừng ấy năm với những chuyện đã xảy ra à???

- Em muốn nhìn thấy con người anh đã thực sự thay đổi. Em muốn được chăm sóc anh những lúc ốm đau bệnh tật thế này!

- Bệnh tật không làm cho con người ta thay đổi! Bệnh tật không phải là để cải cách tâm lý!

- Anh!... Anh nói vậy nghĩa là anh chẳng muốn thay đổi một chút nào sao?

- Đúng vậy đấy!

- Anh im đi! Tôi không muốn nghe anh nói nữa!

- Vì tôi thấy trong đôi mắt cô - cô cũng không phải là người vợ của tôi ngày xưa nữa. Tôi nhìn thấy trong mắt cô tất cả chỉ là sự thương hại và khinh bỉ hiện lên rõ mồn một!

- Anh!!! Anh định đi đâu giờ này nữa? Thôi ngay đi được không? Không nghĩ đến tôi thì nghĩ đến con anh đi!

- Tôi đến nơi đâu tôi thích! Chúng ta đừng ép bản thân thay đổi để vẽ ra một mái ấm hạnh phúc! Chẳng có lý do gì để ràng buộc tôi và cô sau chừng ấy năm cả!

Ông Tân đóng sầm cửa bỏ ra ngoài, để mặc lại tiếng bát vỡ xoang xoảng cất lên phía sâu trong căn nhà xa lạ...

- Trời ơi, anh đi đâu mà giờ này mới về? Mùi rượu khiếp quá!

Thùy đỡ người yếu từ xe taxi bước xuống, choàng tay anh qua cổ.

- Anh không say!

- Chỉ vì chuyện sáng nay đúng không?

- Thôi bỏ qua đi! Anh đói quá!

...

- Sao em không về nhà mà còn ở đây giờ này? - Phong cất lời khi ngồi vào mâm cơm.

- Vì muốn chờ anh về. Em lo cho anh quá, điện thoại thì không mang theo...

- Anh có phải trẻ con đâu.

- Có chuyện gì sao anh không chia sẻ với em mà lại bỏ đi uống một mình?

- Khó nói! Đôi khi cũng cần riêng tư chứ...

- Anh nói yêu em và anh vẫn cần riêng tư, trong khi chúng ta làm cùng công ty.

- Anh không muốn lôi em vào mớ bòng bong này!

- Vậy sao...? Còn lôi cô ấy vào thì được...?

- Cô nào???

- Cô gái trong cuốn sách mà anh đang đọc dở ấy!

- Anh đang ăn cơm. Và anh cũng rất mệt. Mình nói chuyện đó sau được không?

- Em hiểu anh mệt. Giá như anh hiểu được em đã chờ anh suốt bốn tiếng đồng hồ chỉ để tìm câu trả lời cho chuyện đó. Và anh mệt! Còn em thì không!

- Thôi nào... Em về đi! Bây giờ không phải lúc thích hợp để tâm sự chuyện đó!

- Phải! Anh hãy dành thời gian để tâm sự với một người nào đó trong trang sách của mình! Em về đây!

-...

- Anh biết không! Em cũng đã ước mình có một cái cóc trên tay giống như cụ Phương, nhưng mà anh quên mua! Chào anh!

11h đêm, khi màn đêm đen trở nên đặc quánh, khóm hoa hồng đôi diện ghé đá vẫn nở những bông đỏ rực rỡ, tỏa chút hương nhẹ nhẹ trong không gian vắng lặng. Mấy giọt nước nóng hổi thi nhau tràn ra khóe mi làm đôi mắt nhòe nhoẹt, Phong nhận ra giờ này vẫn còn một đôi tình nhân lang thang trên phố vắng. Phía xa xa kia, người đàn ông khoác vai cô gái, lững thững bước đi bên dưới những cột đèn đường, chắc hẳn họ vẫn đang dở câu chuyện nên chưa muốn nói lời chào tạm biệt. Hoặc cũng có thể, họ chẳng nói gì mà chỉ im lặng, quẩn luyến chưa muốn rời xa nhau...

Phong lật giờ chậm rãi từng trang cuốn tiểu thuyết *Nếu em không phải một giấc mơ*, cho đến trang cuối cùng... Anh đặt lòng bàn tay mình áp vào bàn tay in trên trang giấy trắng...

Một lát sau, Phong quay trở về, từ từ khép lại cánh cổng rồi cài then thật chặt. Cuốn tiểu thuyết nằm lại một mình trên chiếc ghế đá, dầm dề với màn sương mỗi lúc một nặng hạt.

- Phở vắng tanh, anh nhỉ!

- Ừ! Ai bảo em cứ dứt khoát đuổi anh về. Giờ thay đổi ý định cũng chưa muộn đâu.

- Không được! Anh cứ như vậy làm em áy náy với chị lắm. Dầu sao chị cũng là vợ anh, chị vẫn rất thương yêu anh mà...

- Anh không thích cuộc sống như vậy! Anh thích ở gần bên em, được khoác vai em đi trên phố không một bóng người thế này cũng tuyệt đấy chứ.

- Anh nhìn bóng mình hắt xuống mặt đường kia. Trông hai chúng ta là một hình

khỏi khổng lồ, ai cũng cao lớn, khỏe mạnh và thật vững chãi...

- Trông như hai bóng ma ấy nhỉ!

- Anh có tin vào ma quỷ không?

- Linh hồn thì có, ma thì không!

- Em thì có! Người ta nói rằng ma một khi đã thích người nào đó thì cứ thế lẻo đẻo đi theo người đó đến hết cuộc đời.

- Thế chẳng phải ma cũng là người tốt hay sao? Thà làm một con ma có nhân cách tốt đẹp, còn hơn là quỷ dữ đội lốt người đúng không em?

Vào lúc 11h27 ngày hôm đó, khi một chàng trai nhẩn tâm để lại quá khứ trên một chiếc ghế đá lạnh lẽo, một cặp tình nhân nói lời chào tạm biệt, cũng là lúc một con - quỷ - dữ hiện nguyên hình.

- Có thông tin về tài khoản chưa?

- Mười triệu đô. Rải đều trong sáu ngân hàng.

- Đã rồi!

22. Lời nguyện cầu

Con người thường suy nghĩ điều gì khi bắt đầu một ngày mới, dẫu nhiều năm trời, ngày nào họ cũng lặp đi lặp lại một công việc: Tiền bạc? Gia đình? Tương lai?... Giật mình vì tiếng đồng hồ báo thức inh ỏi; hối hả đến văn phòng cho kịp giờ; tranh thủ ăn sáng trên đường đi... Ta làm tất cả những điều nhằm chán ấy vì mãi đuổi theo thứ gì đó ở tương lai, hay chạy trốn khỏi những dồn nén của quá khứ...? Câu trả lời là... không gì cả! Hẳn là mỗi người có một sứ mệnh riêng, và suy nghĩ thế nào, hành động ra sao là do sắp đặt của Thượng đế. Tất cả những gì chúng ta biết là phải chạy theo một guồng quay hối hả, lẫn nhanh như chớp với những chiếc bánh thời gian. Và buổi sáng chính là mốc tái khởi động của những cỗ máy có tri, có giác: “Nào, cùng lăn!”

Ấy vậy nhưng hôm nay là một ngày làm việc rất khác của một “cỗ máy”. Anh ấy chẳng thấy nặng nề hay đau đầu vì tiếng chuông báo thức, tay lái không điều khiển chiếc Exciter đi theo hướng quen thuộc và cũng chẳng thấy cần thiết phải có một

chiếc bánh mì để sống sót vì công việc... Bởi vì có một mối bận tâm rất khác đang ngự trị trong đầu chàng trai trẻ - mối bận tâm “trị giá” một tỷ đồng.

- Bác làm cháu bất ngờ quá, chẳng biết phải làm gì để cảm ơn.

Phong bắc ra bàn ăn một niêu cá kho tộ, ông Tân xuýt xoa:

- Còn tôi bất ngờ khi biết anh nấu ăn khéo thế này đây!

- Bác kể về quãng thời gian làm việc ở nước ngoài được không ạ?

- Ui dào, chuyện cũ rích ấy mà. Tôi thích nghe kể về cuộc sống của thanh niên như anh hơn.

- Cháu thực sự muốn biết đây ạ. Tại sao bác có thể kiếm được nguồn tài trợ một tỷ đồng chỉ sau một cuộc điện thoại cơ chứ?

- Tiền bạc làm chúng ta đau đầu. Nghe Dương kể chuyện của anh, tôi cũng từng là một người trẻ và tôi hiểu khó khăn kinh khủng thế nào khi rơi vào vòng xoáy của đồng tiền. Thế nên hãy coi như tôi muốn trả ơn anh vì tất cả. Dầu sao, anh may mắn hơn tôi ngày xưa, sớm có nhà riêng, vậy là bớt được một gánh nặng. Anh ở một mình chắc cũng buồn?

- Dạ không, bạn gái cháu cũng thường xuyên ghé chơi.

- Bạn gái...? Anh có bạn gái rồi à?

- Dạ, bọn cháu cũng mới ở giai đoạn tìm hiểu.

Tìm được hợp đồng tài trợ thay thế vào phút chót, Phong chuyển nó đến tay giám đốc như một lời xin lỗi và cũng là lời chào tạm biệt để nếu có rời khỏi công ty cũng bước đi trong tâm thế ngẩng cao đầu.

Tối hôm ấy, Phong tụ tập bạn bè tại nhà riêng để giới thiệu căn nhà mới, cũng là để chia tay đồng nghiệp. Gần 10h, tiệc tan, hơn mười mống kéo nhau lên quán bar Buddha trong khu phố cổ. Phong có mặt trễ hơn mọi người sau khi đưa Thùy về nhà.

Thâm mệt với những chén rượu từ tăng một, Phong muốn tìm một chỗ nghỉ chân trên tầng lầu thay vì nhảy nhót. Trong ánh đèn đỏ mập mờ chiếu sáng những bức tượng Phật kỳ ảo, anh nhận ra gương mặt quen quen ngồi cô quạnh góc trong cùng. Tiến lại gần hơn, anh nhận ra - là Phương.

Phương rũ bỏ hình ảnh một vị giám đốc khó tính với những bộ vest công sở, thay vào đó là chiếc áo len rộng thùng thình, mái tóc xoăn buông xõa, chỉ có gọng kính đen là vẫn thế, cũng là điểm mấu chốt để Phong nhận ra cô. Chẳng điều gì phải dè chừng như trước nữa, Phong tiến lại gần chiếc ghế trống bên cạnh người đàn bà mà anh cho là bí hiểm.

- Ngạc nhiên quá!

- Ô, Phong đây à?!

- Sao chị lại ngồi đây một mình thế này? Em đi cùng mọi người, đang nhảy nhót dưới kia.

- Ôi thế à! - Phương ra về bất ngờ. - Tôi thường xuyên ngồi đây, hì.

- Chị có ở gần đây không?

- Có!

- Sao mà lại có thói quen thi vị thế?

- Tôi tìm kiếm cơ hội ở đây.

- Cơ hội gì?!?

- Ở đây có Đức Phật che chở, chắc sẽ có anh nào để ý đến tôi.

- Hả? Chị vẫn còn độc thân à?

- Không còn độc thân nhưng cũng chẳng phải gái tân!

- Kỳ lạ thế?!

- Muốn nghe không?

...

Phong lững thững trở về nhà khi mùi rượu và câu chuyện gẫu vẫn còn hoang hoải đâu đó quanh đây. Cuộc trò chuyện tình cờ với nữ giám đốc, người mới đây nhìn anh bằng ánh mắt như kẻ thù đã khiến Phong ít nhiều thay đổi cách nghĩ về cô.

- *Chồng bỏ tôi, vì tôi không để được!*

- Vậy à... Em rất lấy làm tiếc!

- Chẳng ai biết chuyện về gia đình tôi cả, vì chẳng có gì tự hào để mà khoe. Tôi phải giữ kín để tìm kiếm cơ hội mới cho riêng mình.

- Chị đâu cần phải làm thế chứ! Người hiểu chị, yêu chị sẽ không bận tâm chuyện đó đâu.

- Cậu nghĩ đàn ông từ bi như Đức Phật à?

- Em... Em không biết nữa...

- Có điều này cậu phải biết - đàn bà không chồng khó tính lắm, haha!!!

- Chị hãy tự tin lên! Chị xinh đẹp và tài giỏi, chị xứng đáng với một người đàn ông tốt. Chỉ là vấn đề thời gian thôi...

- Để tôi nói với cậu điều này, không thằng đàn ông tử tế nào chấp nhận yêu một mẹ đàn bà khó tính, đã qua một đời chồng mà lại vô sinh đâu. Kể cả đàn bà có tài giỏi, nét na đến đâu mà có khiếm khuyết về cơ thể thì đàn ông nó cũng bỏ của chạy lấy xác thôi!

- Em không nghĩ thế đâu!

- Tôi thử hỏi cậu nhé, giả sử cậu yêu một đứa con gái, rồi bỗng dưng nó bị bong từ đầu đến chân, biến thành một bà già, cậu có tiếp tục yêu nó không?

- Em sẽ vẫn yêu thương cô ấy!

- Thế nhé, giữa “yêu thương” với “yêu” đã khác nhau một trời một vực rồi đấy cậu em ạ!

- Chị tìm kiếm tình yêu ở nơi ồn ào thế này à?

- Một là nhiều trai tây. Hai là nhiều tượng Đức Phật từ bi. Em biết câu này không: “Nếu cõi đời không đau khổ, tối tăm, Đức Phật đã không xuất hiện ở đời?”

- Em không rõ. Nhưng em biết một câu khác của người nhà Phật: “Đời sống con người vui tươi hay đau khổ, đều do con người tự quyết định và tạo lập lấy.”

Bấy giờ, Phong ngồi trầm ngâm trên chiếc ghế đá quen thuộc, có tiếng dế mèn gáy văng vẳng đâu đây. Câu chuyện của Phương cứ lan man trong tâm trí anh. Anh nhận ra vì sao chị ấy sống khép mình, vì sao giữ thái độ khó chịu trong suốt một thời gian dài, vì sao tạo dựng một hình ảnh khác xa giữa công việc và đời thường

đến thế... Là bởi chị mặc cảm về cuộc đời mình!

Đã nhiều năm trời, Phương lặp đi lặp lại một công việc, đều đặn mỗi ngày như mọi ngày. Cô đóng vai một nữ giám đốc hay cán nhân, khó giao tiếp, luôn luôn nghiêm nghị trong mọi tình huống, để đến khi đêm xuống, cởi bỏ lớp vỏ bọc bên ngoài, trở thành con người cũng có khao khát tình yêu, khao khát cảm xúc như tất cả mọi người. Vai diễn của cô đạt đến mức không một ai trong đám nhân viên có thể lân la dò hỏi hay trò chuyện thân mật, chẳng ai có cơ hội tìm hiểu về cuộc sống riêng tư của cô... Chỉ đơn giản là vì Phương không muốn trở thành người phụ nữ khiếm khuyết trong mắt tất cả mọi người.

“Giả sử em yêu một đứa con gái, rồi bỗng dưng nó bị bóng từ đầu đến chân, biến thành một bà già... Em có tiếp tục yêu nó không?”, Phong phì cười nghĩ lại câu hỏi khó. Điều đó sẽ không bao giờ là thực! Nhưng,... anh sẽ phải làm thế nào nếu điều đó xảy ra? Nếu An bị như vậy thật hoặc bất cứ một căn bệnh nào khác?... Khó mà trả lời lắm! Có lẽ chỉ biết cầu nguyện điều đó không bao giờ trở thành sự thật!

Phong khép lại chuỗi suy tư mông lung sau vài ba cái đảo mắt xung quanh. Bỗng dưng anh ấy nghĩ đến một thứ bị bỏ quên và muốn tìm lại. Nhưng nó chẳng còn ở đây nữa, Phong ra về để chuẩn bị cho ngày mai, trở lại với công việc cũ theo lời mời từ đích thân nữ giám đốc.

Con người thường suy nghĩ điều gì khi chuẩn bị kết thúc một ngày, đầu sau đó ai nấy đều chìm vào giấc ngủ. Tình yêu? Sức khỏe? Quá khứ?... Có người dồn nén suy nghĩ về người đàn ông nằm bên cạnh mình: “Liệu anh ấy có còn yêu mình như ngày xưa nữa không?”; người thì lại tưởng tượng về một người đàn ông nào đó có thể bắt gặp nay mai; cũng có người nhớ đến mối tình xưa cũ và đắn đo về quyết định thực tại của bản thân là đúng hay sai?... Có khi, ta lặp đi lặp lại chuỗi suy nghĩ của mình trong nhiều năm trời, đầu biết chẳng thể nào thay đổi được gì. Cứ thế, ta nghĩ mãi... nghĩ mãi... cho đến khi chìm vào giấc ngủ. Khi ấy, hãy an lòng rằng Thượng đế chỉ kéo dài ngày hôm nay của chúng ta đến đây thôi, đủ cho những suy nghĩ, đủ cho mọi bộn bề và đủ cho những công việc nhàm chán rồi...

Và thế là ta an tâm nhắm mắt, yên lòng như Đức Phật đã từng nói: “Sự sống chỉ có mặt trong hiện tại nên tâm ý con người phải luôn an trú trong hiện tại.”

23. Tai họa

Tia nắng đầu tiên nhanh nhẩu lọt qua kẽ hở giữa hai mảnh rèm cửa màu đồng, soi rọi gương mặt ngái ngủ của chàng trai ở những giây cuối cùng trong một giấc mơ

dài. Ánh sáng khiến đôi lông mày thêm đậm nét, làn da trắng được tưới tẩm thêm gam màu rắn rỏi, đôi mắt lim dim bỗng nhấn nhá khó chịu, rồi hai hàng mi nung nịu mở ra sau vài cái dụi mắt. Thế là ngày mới của Phong bắt đầu!

Chàng trai thức dậy trong chiếc áo may ô màu trắng, việc làm đầu tiên của ngày mới là mở toang cửa sổ. Đứng từ ban công tầng hai, khoảng không gian của khuôn viên cây xanh hiện ra đẹp như một bức tranh bình minh với ông mặt trời đỏ rực giữa khoảng không cao vợi vợi. Lấp ló phía xa xa, sau những tán cây cao lớn là vài quần thể nhà được xây theo kiểu kiến trúc hiện đại với những hàng quán vẫn còn cửa đóng then cài. Ai biết đâu được, khuất sâu bên trong những dãy nhà mặt phố ấy là mười mấy con ngõ nhỏ đan vào nhau; mấy khu tập thể xây từ ngày xưa với những lớp rêu bám chi chít trên bề mặt tường vôi lồi lõm. Người ở trong mấy khu nhà đó, chắc cũng là dân cư lâu đời, sinh sống ở khu này hàng chục năm rồi chứ chẳng ít.

Phong xỏ giày thể thao và làm vài động tác khởi động sau khi đóng cổng nhà. Phải nhắm mắt, hít vào thật sâu mới cảm nhận hết được mùi thơm tinh khôi từ bầu không khí tĩnh lặng, cái dịu mát nhẹ nhàng của buổi bình minh chớm hè. Phong trân trọng sự tĩnh lặng. Anh thích trầm ngâm một mình khi đang di chuyển hơn là hàn huyên với ai đó bên cạnh, bởi khi ấy, trong đầu chẳng phải tập trung cho những đoạn hội thoại mà thay vào đó là những chiêm nghiệm, những trầm trồ thán phục trước muôn hình vạn trạng của cuộc sống. Ví như hôm nay, Phong nhìn thấy một tổ ong khổng lồ trên cây sấu già cao tít, anh ngộ ra chẳng phải mình là người thức dậy sớm nhất, mà là những người bạn nhỏ ở trên cao kia!

Bên vỉa hè nơi ngã ba dẫn lối vào một con ngõ, bà hàng xôi bày chiếc thúng phủ bên trên một lớp vải cũ, vài ba chiếc ghế gỗ con con đặt xung quanh. Mùi nếp khê đưa hương theo cơn gió khiến ai nấy chột đi ngang qua cũng khó lòng bước tiếp. Phong đến bên như một phản xạ tự nhiên, thông dong ngồi xuống và nhâm nhi bát xôi trên hè phố lác đác bóng người qua lại. Bà hàng xôi đã già, mặc chiếc áo bà ba màu nâu thẫm, tóc đã điểm bạc và làn da chi chít những vết đồi mồi, ấy vậy nhưng tay vẫn cứ thoăn thoắt đảo xôi, gói xôi cho khách. Những hạt nếp ánh vàng thích mắt phủ bên trên là lớp đỗ xanh đánh tơi mịn màng, những tán hành giòn tan, thơm ngào ngạt và một chút dầu hành bóng bẩy. Niềm vui giản dị của ngày mới chỉ đơn giản là một bát xôi thơm ngon cùng dăm ba câu chuyện gẫu với bà lão vui tính.

Chẳng ai có thể ngờ được rằng, chỉ trong ít phút nữa, bà hàng xôi tàn tảo sớm hôm với gánh hàng trên hè phố hoặc là chàng thanh niên yêu những buổi bình minh ngập nắng sẽ phải đối mặt với điều khủng khiếp nhất trong cuộc đời: cái chết!

Nhê ra, đó phải là một ngày đẹp trời...

Một trong những lý do tuyệt vời nhất để thức dậy mỗi buổi sáng là được mở tròn đôi mắt, ngắm nhìn người thân yêu nhất trong cuộc đời nằm ngay cạnh bên và có lẽ đang chìm sâu trong một cõi mơ hồ nào đó. Bà Yến ôm trọn lấy thân hình ông chồng đáng yêu, xoa xoa cái bụng tròn lẳn và hôn nhẹ lên mái đầu trọc lóc. Bà khẽ bước ra khỏi giường, đeo chiếc tạp dề trắng bên ngoài bộ đồ ngủ màu hồng phấn để chuẩn bị bữa sáng cho gia đình.

Bếp được bật lên chờ làm nóng dầu trong chiếc chảo, những quả trứng gà khéo khoe thân mình tròn xoe màu trắng, nâng niu lòng đỏ béo núc ních bên trong. Bà Yến bày những quả trứng ốp la ra đĩa, cùng với bánh mì nướng, mấy lá xà lách và những lát cà chua chín mọng. Ba phần ăn được xếp ngay ngắn trên bàn cùng với một bình sữa bò tươi, chỉ còn chờ hai thành viên trong gia đình thức giấc là có thể sẵn sàng cho một ngày mới đông đầy yêu thương. Đó chắc hẳn là buổi sáng kiểu mẫu của những gia đình hạnh phúc.

Ông Tân ngồi vào bàn ăn khi cậu con trai vẫn muốn tranh thủ những phút cuối chìm vào gối chần sau một đêm mệt nhoài. Ngày mới không nhiều niềm vui, nhưng ông vẫn cười hiền lành thay cho lời cảm ơn người vợ đẹp và bữa sáng chín chu.

- Sáng nào em cũng dậy sớm...
- Ô kìa, thì em đã nói ra đây là để chăm lo cho anh, lại còn dậy trễ nữa thì...
- Thời gian qua, nếu anh có cư xử không phải, em đừng để bụng nhé!
- Ô không đâu! Bác sỹ có trao đổi với em, người bệnh đang trong giai đoạn hóa trị dễ sinh nóng nảy, ức chế thần kinh. À anh nhớ hôm nay bắt đầu đợt thứ sáu đây nhé! Chiều em sẽ đưa anh đi.
- Ừ, cảm ơn em!

Hai vợ chồng họ chẳng thể ngờ được rằng ý định này sẽ không thành hiện thực. Trong vòng một tiếng nữa, khi chuông điện thoại reo, người ra nhấc máy sẽ trải qua cảm giác như gặp lại một người từ cõi chết trở về.

Thế nhưng, đó vẫn chưa hẳn đã là một ngày tốt cùng của đen tối!

Một trong những lý do để biện minh cho việc không thức dậy vào lúc sáng sớm là do đêm hôm trước thức quá khuya vì bận việc. Và với người bắt đầu công việc hàng ngày vào lúc 2h sáng và kết thúc khi ánh mặt trời vừa le lói tia nắng đầu tiên,

buổi sáng mới là lúc nàng chìm vào giấc ngủ vô tư lự. Lợi ích của thói quen sinh hoạt thế này là chẳng bao giờ tốn tiền cho bữa sáng.

An mới chợp mắt được hai mươi phút nhưng đã nhanh chóng thả hồn vào cõi mơ hồ đen kịt sau một đêm dài với những câu chuyện tâm lý não nề. Chú mèo Shane mập ú không mấy ngoan ngoãn khi nằm ngay trên đầu cô chủ mà say giấc. Và đó hẳn là buổi sáng điển hình của đại đa số người trẻ.

Và cũng giống như nhiều người trẻ khác, khi đã thực sự chìm vào giấc ngủ, điều khó chịu nhất là bị đánh thức bởi bất cứ lý do gì!

Cùng ở tầng ba của khu tập thể, phòng cuối cùng bên tay trái cầu thang - phòng 308 là mái ấm nhỏ của vợ chồng bà hàng xôi. Ngày ngày, người vợ đảm đang thức dậy từ lúc 4h sáng để chuẩn bị mẻ hàng cho kịp bày ngoài đầu ngõ; chiều tối, vẫn vị trí đó bà lại bày âm tích, mấy chiếc kẹo lạc và bao thuốc lá cho khách đi đường có chỗ dừng chân. Ông chồng đã có tuổi, lại ốm đau suốt nên cũng chẳng làm được gì để phụ vợ ngoài hai bữa cơm mỗi ngày. Hôm nay, ông thức dậy từ sớm, định bụng phơi chậu quần áo ngâm từ đêm qua, nhưng nghĩ thế nào lại đặt ấm nước lên bếp để hãm bình trà trước đã.

Ông lão lưng khòng, tay run run đông đầy một ấm nước, đặt ngay ngắn trên mặt bếp gas và bật nút. Trong lúc chờ nước sôi, ông vắt đóng quần áo cho ráo nước rồi bê lên sân thượng hong khô nhân ngày nắng đẹp.

Ông lão đáng thương chẳng thể biết rằng lửa không hề đánh, chỉ có một luồng khí gas cứ thế tuôn trào, hòa vào bầu không khí mỗi lúc một nồng nặc...

Khi mùi lạ cất lên trong căn phòng kín như bưng, lối đi duy nhất của hung thần vô hình là men theo hành lang và mau chóng lan tỏa tới những căn phòng liền kề. Người ở phòng 307, 306 rồi 305 mau chóng đánh hơi thấy cơn nồng nặc của sự nguy hiểm cận kề đang chiếm lĩnh từng giọt oxy cuối cùng. Chẳng đủ thời gian để tìm hiểu nguyên nhân nữa, họ mau chóng hô hào, kéo nhau rời khỏi khu nhà.

- Bà An!!! Bà An ơi!!! - người hàng xóm cố gắng đập cửa căn phòng 304.

- Mau đi thôi, rời khỏi đây nhanh lên!!!

- Nhanh lên nào, có ai biết mùi từ phòng nào không???

- Đi thôi!!!

...

Người cuối cùng ở tầng ba vừa rời khỏi hành lang theo hướng thang bộ - lối đi duy nhất thì chủ nhân căn phòng 309 mới bước xuống, vẫn với dáng vẻ lòng không chậm rãi. Chồng bà hàng xôi đã cao tuổi, lại bị nghẽn ngãng, vẫn không hề hay biết chuyện gì đang xảy ra. Ông mở cửa căn phòng, bật công tắc điện. Và rồi điều mà tất cả mọi người lo sợ cuối cùng cũng đến. Khi những cư dân tầng ba vừa chạy xuống sảnh khu tập thể, một tiếng nổ âm trời cất lên:

“Bùmmmm!!!”

- Bà bán xôi ở đây lâu chưa ạ?
- Hơn hai chục năm rồi đấy! Cậu mới đến khu này à mà không biết tôi?
- Cháu chuyển đến đây được hơn một tuần thôi. Nhà cháu bên kia khuôn viên.
- Chà, ở đó thì thích mê. Tôi còm cõm hai chục năm nay trong khu tập thể sâu trong ngõ đây này...
- Trong đây vẫn còn nhiều nhà thế cơ à bà?
- Nhiều lắm, mấy dãy tập thể xây từ ngày xưa cho cán bộ.
- Nhà mình có đông người không ạ?
- Ba đứa con gái lấy chồng xa hết. Tôi với ông nhà nuôi nhau thôi, khổ lắm cậu ạ! Nhưng hai vợ chồng trước đều làm cán bộ nhà nước, có lương hưu nên vẫn sống ổn.

- Bán xôi này cũng lãi chứ bà? Cháu thích xôi xéo lắm!

- Cũng được. Ở đây toàn khách quen, ngày nào cũng bán hết thúng này đấy.

Giữa lúc câu chuyện trên con phố vắng hầy còn dang dở, bỗng đâu một tiếng nổ từ xa ập đến chói tai, phá tan bầu không khí thoáng đãng, yên bình hiếm hoi của buổi sớm đầu hạ:

“Bùmmmm!!!”

- Ôi giờì đất ơi!!! Đây là nhà tôi!!!!

Bà lão giật bắn mình, bỏ lại thúng hàng, hốt hải chạy về phía sâu bên trong con ngõ, vừa chạy vừa la:

- Giời đất ơi là giời! Chuyện gì thế này hả ông giời ơi???

- Bà ơi, bà bình tĩnh đã!!! Cháu gọi cứu hỏa đến ngay đây!

Tiếng nổ âm trời vào lúc sáng sớm đánh thức người dân. Mọi người vẫn còn chưa ý thức được chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy có một bà lão mặt đỏ bừng hốt ha hốt hải chạy.

- Bà về đây rồi! Bà ơi bình tĩnh đã nhé!!!

- Có chuyện gì thế này hả các ông, các bà ơi?!

Những mảnh thủy tinh bắn xuống lòng đường. Những cột khói đen nghi ngút kéo nhau qua ô cửa sổ tiến thẳng lên đỉnh trời. Những ánh lửa đỏ rực phập phùng táo tợn trong căn phòng 309. Tiếng đổ vỡ... Tiếng la hét... Tiếng bước chân dồn dập... Và cả tiếng kêu khóc đau đớn tột cùng...

- Ông nhà tôi đâu rồi, có ai thấy ông nhà tôi đâu không? Bỏ tôi ra để tôi đi tìm ông ấy!!!

- Trời ơi... Chắc là nổ khí gas...

- Có ai bị làm sao không?

- Không biết! Mọi người tìm xem có thiếu ai không nào?

- Nhón nháo quá không biết đường nào mà lần!!!

- Xe cứu hộ đang đến!

- Các người bỏ tôi ra!!! Ôi ông giời ơi! Ông thương chồng tôi với!!!

...

Tiếng còi báo động ngày một gần hơn, inh ỏi khắp phố. Chiếc xe màu đỏ xuất hiện, những người đàn ông trong trang phục cứu hộ mau chóng khoanh vùng nguy hiểm... Vòi phun nước được kéo thành những dải thật dài. Không lâu sau, chiếc xe cấp cứu cũng dừng lại ngay bên hành lang khu tập thể.

Bấy giờ, nhiều người vẫn chưa thể hình dung chuyện gì đang diễn ra. Người thì hoảng sợ ra mặt khi trên mình vẫn vận bộ đồ ngủ, người thì cố gắng cầu mong, hy vọng những gì tốt đẹp nhất sẽ đến, người thì kêu khóc thảm thiết... Và cũng có người nắm lấy tay một ai đó trong những giây phút kinh hoàng của cuộc đời, dầu là lần đầu tiên gặp mặt!

Kẻ đầu tiên bị hơi gas đánh thức thực ra lại là một chú mèo, lúc đó hãy còn rúc vào đầu cô chủ đang ngủ say. Shane cựa quậy, nhảy xuống sàn nhà và kêu lên những tiếng thật lớn để đánh thức cô chủ. Nhưng An vẫn chẳng hề nhúc nhích. Shane lại nhảy lên giường, cào cào mái tóc lòa xòa trên chiếc gối, tiếp tục cất lên những tiếng hối thúc không ngớt!

“Bùmmmm!!!”

An mở mắt, vạn vật như đang chao đảo, quay mòng mòng ngay trước mặt cô. Chú mèo Ba Tư lông xám chạy loạn quanh căn nhà để tìm một chỗ núp. Không hình dung thực tại này là đâu, chỉ biết mùi gas, mùi khói thi nhau xộc vào mũi, nhói lên tận óc. Không khí cạn kiệt, không gian nóng hầm hập. Đôi mắt An mờ dần, đục dần đi cho đến lúc gục ngã giữa sàn nhà.

An không biết mình mê man trong bao lâu, không biết đây là thực hay là mơ, là sự sống hay cái chết... Chỉ biết có ai đó đánh sập cửa phòng, người ta bê cô lên một chiếc cáng. “Người ta là ai mà trùm kín đầu thế này?”...

“Bố ơi! Mẹ ơi! Con đang ở đâu?! Con đau đầu quá! Con không thở được! Cứu con với... Phong ơi! Anh đang ở đâu?”

Người ta chồm vào mũi An một vật gì đó... Ôi, sự sống thật rồi... Là khí oxy... Là hơi thở... An biết mình vẫn còn sống! Trong vô thức, cô vẫn nhận ra sự tồn tại của bản thân. Đôi mắt mờ đục trợn trừng, đảo lộn vì mọi thứ xung quanh. Ai đó bên trong con người cô như đang bị thiêu cháy, đang cố gắng gọi tên những người thân yêu trong vô vọng...

Có tiếng gào khóc; có sự khẩn trương, vội vã; có mùi của sự thảm khốc... Một điều tồi tệ gì đó đã xảy ra! An muốn ngất lịm đi, nhưng giá như có ai đó giúp cô khép lại đôi bờ mi vào giây phút này, cô yếu ớt đến mức chẳng thể tự mình nhắm mắt được nữa...

Và trong những giây phút bán loạn, mê sảng, đau đớn tột cùng ấy, cô nghĩ mình đã nhìn thấy Phong!

Người dân xúm đông trước khu tập thể. Người lớn ôm lấy trẻ nhỏ vào lòng, cốt là để chúng không phải chứng kiến những cảnh tượng thương tâm, những âm thanh xé nát ruột gan của cuộc đời.

Hai nạn nhân được đưa lên xe cấp cứu, trong đó có một người đàn ông luống tuổi đã ngưng thở, làn da cháy xém. Người còn lại là một phụ nữ trung niên, bất tỉnh vì ngạt khói, hai mắt đục ngầu. Cả hai đều sống ở tầng ba khu tập thể và chỉ có một mình khi vụ nổ xảy ra.

- May quá, chị tỉnh lại rồi! Chị nghe thấy tôi nói gì chứ?

- Tôi nghe được!

- Chị bị ngạt đi một lát thôi, không có gì nguy hiểm đâu! Tôi pha cho chị một ly sữa nhé!

- Cảm ơn cô!

- Chị có muốn gọi cho người thân hoặc ai đó đến đây không? Máy người hàng xóm của chị vừa mới ở đây.

- Tôi muốn gọi một người, phiền cô giúp tôi nhé!

...

- Cám ơn Chúa, em không sao là may rồi!

- Em đã rất sợ hãi, em không biết chuyện gì đã diễn ra nữa!

- Lúc bệnh viện gọi đến, anh đã giật bắn mình đấy! Nhưng thấy em vẫn còn nằm đây là anh biết mình vẫn được “đi” trước em! - Ông Tân cười xòa.

- Anh đừng đùa kiểu thế được không? Nói cho em biết đi, sao em lại ở đây?

- Phòng 308 nổ khí gas rồi bốc cháy.

- Có ai làm sao không?

- Ông chồng qua đời rồi. Còn bà vợ lúc đó đi bán xôi.

- Tội nghiệp ông ấy quá!...

- Còn em nữa, em thì không đáng thương chắc? Người ta đang chát ván anh sao lại để vợ sống một mình đấy!

- Khi người ta bảo gọi người nhà, anh là người duy nhất em có thể nghĩ đến!

- Em nghĩ thế là đúng mà! Bây giờ ổn rồi! Chiều nay em có thể ra viện luôn.

- À, em chợt nhớ ra hôm nay anh bắt đầu đợt hóa trị mới đúng không?

- Ù!

- Bác sỹ có nói tiến triển bệnh tình ra sao không?

- Họ vẫn rất lạc quan! Nhưng phải hơn một tháng nữa mới có kết quả. Phải trải qua ba đợt hóa trị liệu nữa cơ.

- Em khỏe rồi! Em muốn ra khỏi đây luôn được không?

- Chờ bác sỹ kiểm tra một lần nữa cho chắc chắn đã!

- Em cảm ơn anh... Vì anh đã đến bên em vào những lúc khó khăn nhất...

- Anh cảm ơn em... Vì em đã nghĩ đến anh trong những lúc khó khăn ấy...

An nghĩ thoáng qua, định yên lặng, nhưng rồi cô lại cất lời:

- Thật ra, em không biết do mình nghĩ hay là mơ nữa..., trong lúc họ đưa em ra khỏi ngôi nhà, em đã nhìn thấy Phong!

- Thế sao?

- Em đã thấy anh ấy, rất rõ ràng là đang khác. Anh ấy đứng bên cạnh một ai đó đang kêu khóc...

- Anh không biết em có nhìn nhầm không, nhưng có chuyện này anh vẫn chưa nói với em. Phong đã chuyển đến phố Giai Nhân rồi!

- Em đã suy nghĩ kỹ chưa?

- Anh đừng hỏi mãi câu đó nữa! Chỉ cần nhìn một lần để biết thôi, em muốn chắc rằng anh ấy vẫn đang rất hạnh phúc. Và như thế em sẽ yên tâm hơn!

Hai người dọn dẹp căn phòng sau khi trở về từ bệnh viện lúc trời đã xẩm tối. An mừng rỡ khi tìm thấy anh bạn nhỏ thông minh của mình vẫn đang núp trong tủ quần áo. Họ cùng nhau làm vài món ăn cho bữa tối:

- Anh tưởng em sẽ không bao giờ nghĩ về Phong nữa?

- Cuộc sống này nhiều điều khó lường lắm, tai họa lúc nào cũng có thể ập đến. Nhìn ông lão hàng xóm mà xem, ông ấy ra đi quá đột ngột, con cái chẳng kịp nói

một lời từ biệt. Em không muốn có chuyện không may xảy ra mà không biết người mình yêu lúc này thế nào. Anh ấy lại ở ngay gần đây nữa...

- Nếu em một mực khăng khăng như vậy thì anh sẽ không cản nữa.

Càng tiến gần về phía căn nhà số 125, An càng cảm thấy bồn khoăn, nghĩ ngợi khó tả, hai tay đan vào nhau bối rối:

- Hay là thôi, em đi về?

- Gần đến nơi rồi lại thay đổi à?

- Em thấy lo... Mà thôi, anh cứ về trước đi. Cả một ngày hóa trị liệu mà anh lại biệt tăm để ở bên cạnh em, thế nào vợ anh cũng lo lắng lắm đấy.

- Anh gọi điện báo trước cho bà ấy rồi mà. Nhưng thôi, anh về luôn đây. Có chuyện gì nhớ báo cho anh biết.

Ngôi nhà màu nâu với hàng rào sắt đã hiện ra ngay trước mắt An. Phòng khách sáng đèn, ti vi vẫn bật nhưng không thấy có ai. Cô đứng trân trân hồi lâu, lo lắng, sợ sệt, run rẩy... Cô đang chờ đợi một điều gì đó... Cô đang mong ngóng được thấy sự thay đổi của một ai đó... Có lẽ là sự trưởng thành hơn, mạnh mẽ hơn chăng?

Bước ra từ bên trong ngôi nhà, chàng chủ nhà mặc một chiếc áo may ô màu trắng, quần dài màu ghi. Chàng cầm một đĩa trái cây trên tay, miệng tươi cười. Đi sau chàng là một cô gái tóc mái ngố, và miệng cũng cười thật tươi!

Trước khi bắt đầu ca trực điện thoại của ngày mới, An ôm chú mèo béo múp vào lòng. Cô bật máy tính, tìm đọc Facebook của Phong.

Tất cả cảm xúc cô gắng dồn nén có lẽ chỉ chực đến giờ phút này để vỡ òa. An nhận ra những ghi chép, những hình ảnh một thời của cô trên Facebook của chàng trai đã bị xóa bỏ, thay vào đó là hình ảnh đôi tình nhân với người con gái khác trông thật đáng yêu!

Cô không đủ can đảm để tiếp tục đọc những dòng chữ hay ngắm nhìn họ nữa. Cô tắt máy, cố gắng giữ cho mình thoát khỏi tâm trạng của một kẻ đau khổ, một kẻ bại trận...

An đứng dậy, tiến về phía công tắc để thấp sáng căn nhà thay vì chỉ để một ánh đèn le lói. Mấy vết muội than, mấy vết cháy xém bám trên tường nhà sau vụ hỏa

hoàn sáng sớm hôm qua làm nổi buồn nhân lên gấp bội. Một ô cửa sổ bị vỡ kính, An bước về phía ban công, lặng nhìn những mảnh thủy tinh tan nát...

Đúng vào khoảnh khắc cô gái tiến ra ngoài ban công, một kẻ lạ mặt trong bóng đêm như bị đánh động, vội vã chuyển hướng nhìn đi nơi khác...

24. Nhật ký

Ngày... tháng... năm...

Mình đem những củ cà rốt trong tủ lạnh ra và rửa thật sạch, sau đó bào nhẹ lớp vỏ mỏng tang bên ngoài, xắt cà rốt thành hàng trăm vụn nhỏ, rồi cho tất cả vào máy ép nước quả rồi nhấn nút. Sau một hồi, những vụn cà rốt mau chóng tan chảy thành một hỗn hợp. Ai có thể nghĩ từ những củ cà rốt mà các chú thỏ thích mê có thể trở thành một ly nước ép vô cùng sang trọng và quyến rũ kia chứ? Mình đổ nước ép ra ly thủy tinh, sau đó hòa vào hai thìa đường. Mình muốn nuôi một chú thỏ để xem nó có thích uống nước ép cà rốt như mình không? Mình nghĩ là không, bởi rằng thỏ hơi bị khó uống nước!

Hồi nhỏ, mình nghĩ nếu dáng mình không đẹp, đường nét trên khuôn mặt mình cũng chẳng thanh tú, sắc sảo thì mình sẽ chăm sóc làn da thật tốt để cũng có điểm mà tự hào. Thực ra mình thấy hồi đó mình cũng thuộc nhóm dễ nhìn, da mình không trắng bóc mà hơi nâu kiểu khỏe khoắn, được cái là rất mịn màng. Sẽ rất buồn cười nếu mình tỉ tê chuyện làm đẹp với chị em nào đó vào lúc này. Ôi! Mình “già” rồi còn đâu... Nhẽ ra mình không nên để chữ “già” trong ngoặc kép, bởi mình thật sự già! Ấy vậy nhưng mình vẫn giữ thói quen uống những ly nước quả ép, mà như chị em thường nói - là để đẹp da!

Mình là bệnh nhân đặc biệt, được theo dõi da định kỳ, thậm chí là tùy hứng nếu mình cảm thấy làn da có những biến đổi bất thường. Mình nằm lên chiếc giường, bác sỹ chiếu đủ thứ ánh sáng vào mặt. Khi đôi tay chạm nhẹ, dầu là qua lớp găng, mình cảm nhận được độ lún, độ trũng, những khoảng sâu, những kẽ chân chim như in lại dấu vết trên bề mặt một lớp bunn nhẹ...

Ánh sáng nhúc óc chiếu thẳng vào mặt mình trên giường bệnh với vô vàn thứ máy móc, mình nhắm hai mắt lại thật chặt! Mình kệ cho họ làm gì với mặt mình thì làm, mình đã đặt tất cả mọi hy vọng cho người ta mà! Trong lúc đôi mắt dùm dỏ vì sợ những luồng sáng, mình đoán chắc ngay cả mí mắt của mình cũng cộm lên mấy đường viền do thời gian bóp méo. Lúc ấy mình thường hay suy tư vẩn vơ. Ví dụ nhé, các cô gái ở tuổi mình có thể đi spa đắp mặt nạ, mát xa thư giãn nọ kia... Với mình là điều không thể! Mình thậm chí không bao giờ dám đưa tay sờ lên mặt.

Mình sợ đôi tay mình sẽ nói cho mình những câu đại loại như: “Da chị nhũn thế...”, hoặc “Nếp nhăn hay cái rãnh vậy chị?” Mình cũng chẳng bao giờ sử dụng một loại mỹ phẩm cho da mặt nào cả, mình sợ da sẽ “tổn thương” - khi mà nó đã tổn thương ở mức cực đại rồi. Điều duy nhất mình làm với gương mặt là lau mặt bằng chiếc khăn bông hàng ngày.

Thì mình vẫn phải bảo vệ làn da của mình chứ, kể cả khi nó không thể tổn thương hơn được nữa! Bởi mỗi lần các bác sỹ soi da mặt cho mình xong, mỗi lần rửa mặt bằng chiếc khăn bông, hay mỗi lần uống một ly nước cà rốt, mình đều mơ một giấc mơ giống nhau!

Vì mình cũng là con gái!

Ngày... tháng... năm...

Thật ra mình rất thích đi mua sắm như tất cả các cô gái khác. Nhưng bây giờ, mình khác họ ở chỗ rất ngại sắm quần áo - trong khi đó là niềm đam mê của biết bao nhiêu người.

Khi bạn mới hơn 20 tuổi, sao bạn phải để tâm đến gu thời trang của các mẹ tuổi trung niên kia chứ? Mình cũng vậy, một đứa con gái còn mê mẩn với những chiếc nơ bông, những đai lưng màu đỏ, những đôi bốt cổ lông,... sao có thể nghĩ về mấy chiếc áo vải trơn màu đen không có eo kia chứ? May mắn sao, công việc của mình được mặc đồng phục y tá, với cả mình cũng chẳng mấy giao tiếp, gặp gỡ với ai khác trong xã hội.

Nhưng hôm nay, mình đã bước vào một cửa tiệm sang trọng, và mình không vào đó một mình! Mọi chuyện thay đổi từ khi mình gặp anh, quen anh, và rồi thân thiết với anh không lâu sau đó.

Anh khen mình đẹp!

...

Thật sự đấy! Không cần anh phải nói ra, mình cũng cảm nhận được trong con mắt anh ấy một điều: Mình rất đẹp.

Khi mình diện chiếc váy ren màu đỏ không tuổi, xỏ chân vào đôi giày cao gót và đeo một chiếc đai lưng màu đen, mình cố tỏ vẻ tự tin đứng đối diện anh. Mình không thêm soi gương, bởi đôi mắt ấy đã nói lên tất cả. Lúc ấy, một chút rón rén, một chút ngượng ngùng có lẽ khiến mặt mình đỏ lên nhiều chút... Nhân viên cửa

hàng còn khéo nịnh “Anh có một người vợ rất đẹp”.

Đế đến một trăm năm mình mới lại bước chân vào cửa hàng thời trang, nhưng nơi này thượng lưu quá. Những ánh đèn chói lóa, sàn nhà bóng nhoáng và nhân viên cũng thật thanh lịch. Mình nhận ra hình như mình đã thuộc nhóm người của thế kỷ trước, lạc hậu với thời đại và tùy tiện với chính bản thân mình. Mà nói thật nhé, nếu bạn biết giá của chiếc váy ren màu đỏ đẹp tuyệt trần đó, chắc bạn cũng sẽ sốc giống mình thôi! Mình vờ như chẳng màng đến giá cả và coi đó chỉ là một món quà mà người tặng thì tràn đầy thiện chí, nhưng thật ra đó là lại chuyện khiến mình suy nghĩ nhiều nhất trong ngày hôm nay.

Thôi, kệ đi! Bởi nếu bạn có thể thấy mình đẹp đến mức nào trong chiếc váy ren đỏ đó, bạn cũng sẽ chẳng còn để tâm đến giá của nó đâu, hì hì!!!

Ngày... tháng... năm...

Lại là câu chuyện về chiếc váy ren đỏ và cô gái đẹp!

Mình vấn tóc cao và giữ nếp bằng chiếc kẹp hình hoa màu đồng, mình mặc bộ ren đỏ rất thanh lịch mới sắm hôm trước, mình thắt chiếc đai lưng màu đen và sau cùng, mình xỏ chân vào đôi giày cao gót màu đỏ hết như nàng Lọ Lem trước lúc 12h. Tối nay, mình có hẹn!

Khi chuông điện thoại reo, mình biết anh đã có mặt dưới kia và đang đợi mình trong một chiếc taxi. Anh qua đón mình tới một nhà hàng mà theo anh nói là sẽ rất đặc biệt - nhà hàng La Salsa phố Nhà Thờ.

Sau khi mở lớp cửa gỗ gắn mấy tấm kính lớn, không gian bên trong khiến mình quá đỗi bất ngờ. La Salsa giống y như một nhà hàng trong trí tưởng tượng của mình!

Một quầy bar nhỏ cũng bằng gỗ, những chiếc ghế thân cao, tấm bảng đen với những dòng chữ ghi menu viết bằng phấn màu, những bức tranh cổ điển lồng khung kính và rất nhiều rượu, đây chẳng phải là cửa tiệm mình từng mơ ước hay sao.

Mình dùng món thịt hun khói Jamón Serrano ăn kèm với bánh mì và một chút khoai tây. Tráng miệng là món bánh su kem phủ sô cô la hạnh nhân có tên là Profiterole. Bạn biết vì sao mình nhớ tên các món ăn không? Vì người cùng bàn với mình không chỉ am hiểu về thời trang phụ nữ mà còn biết rất rõ về ẩm thực châu Âu. Anh ấy tinh ý đến mức như thế này:

- Em đẹp lắm em biết không? Những người đàn ông ngồi đằng xa kia cứ chốc chốc lại đánh mắt về phía em.

Mình cười và chẳng nói gì.

- Trong bộ váy ren cổ điển và dùng bữa tối tại một nhà hàng châu Âu sang trọng, trông em như một quý bà lịch lãm vậy! Anh hy vọng em cảm thấy vui!

Mình chưa nghĩ ra gì để nói, đúng hơn là lúc ấy mình thực sự không biết nói gì cả.

- Hãy coi đây là một món quà! Quà sinh nhật sớm anh dành tặng em!

Ồi! Bây giờ mình mới ngó người ra, hai ngày nữa là đến sinh nhật mình. Mình gác đĩa, đáp lời anh thật tế nhị:

- Anh nhớ cả ngày sinh của em sao? Anh làm em xúc động quá!

Anh chẳng nói gì, nhìn mình và cười.

- Anh đang kéo em lại gần hơn với thời đại đấy anh biết không? Một trăm năm rồi em mới lại tận hưởng cuộc sống tuyệt vời như thế này. Nhưng bộ trang phục này và cả bữa tối này có vẻ như mắc lỗi...! Anh làm em thật ngại!

Bây giờ, anh mới trần tình, ra vẻ buồn bã cho cả hai:

- Ngày mai anh và gia đình sẽ bay vào Nam.

- Gì cơ? - Mình nhìn anh trân trân, tay vô tình đụng làm rơi chiếc đĩa khỏi bàn ăn.

Anh nhắc mình đừng quên sắp dao đĩa ngay ngắn trên đĩa sau khi ăn, đó là dấu hiệu để nhân viên nhận biết khi ta kết thúc món ăn chính và chuẩn bị món tráng miệng. Mình ăn một cách chậm rãi và từ tốn, bỏ thừa hai phần ba khẩu phần ăn. Mình chẳng nói gì, mình ngắm nhìn quán La Salsa và đứng đưa theo mấy giai điệu chillout cho đến khi anh buông thìa.

Ngày... tháng... năm...

Mình là một con điên!

Phải! Chính mình - chính người đã tự hứa sẽ quên đi một ai đó, nay lại dành cả

tiếng đồng hồ để nhìn trộm người ta qua lớp cửa kính.

Mình chỉ có thể nhìn trộm người ấy về đêm, khi ánh đèn trong căn nhà được bật sáng và mọi hoạt động ngoài phòng khách đều có thể thu vào tầm mắt một “mụ điên” như mình!

Thì bởi, nhà người nằm ngay bên khuôn viên cây xanh, và người thì đẹp như thiên thần. Mình ngồi trên một chiếc ghế đá, dõi mắt về phía nhà người không chớp mắt lấy một tích tắc. Tim mình đập mạnh thành tiếng khi bóng người xuất hiện trong căn nhà. Thứ duy nhất mình còn thiếu là một hộp bắp rang bơ dành cho người thích xem phim màn ảnh rộng ngoài trời, có điều bộ phim này là thật!

Người ấy làm việc ngoài phòng khách, đang gõ lạch cạch gì đó trên máy tính. “Hay anh ấy đang viết ghi chép nhỉ?” - mình nghĩ, rồi mình lại tự kỷ với mấy cái ghi chép mới toanh trên Facebook của người ấy. Người ấy thay đổi rồi còn đâu!

Từ ngày ấy đến giờ, không ngày nào mình không vào đọc Facebook của chàng. Nếu chàng biết, chẳng biết chàng sẽ vui hay buồn vì điều đó? Facebook chính là nơi để chàng trải lòng với đời, trải lòng trong những lúc cô đơn hay lưu giữ một vài kỷ niệm đáng nhớ. Và mình - mình từng là một trong những kỷ niệm của cuộc đời chàng!

Nhắc đến kỷ niệm - mình nghĩ thế này bạn ạ, tại sao chúng ta sống 24 giờ mỗi ngày, 30 ngày mỗi tháng nhưng không phải ngày nào cũng có chuyện đáng nhớ? Hẳn là những điều thật đặc biệt mới khiến chúng ta để tâm nhiều đến vậy, thực sự nhiều đến vậy... Đến nỗi không bao giờ quên được trong suốt cuộc đời!

Và kỷ niệm của mình - mình từng có một tình yêu đẹp nhất thế gian này đây bạn ạ!

Nhưng thời thế thay đổi, và con người cũng cần có những bước tiến mới trong cuộc đời. Một cô bé dễ thương nào đó thế vào vị trí của mình, mang đến trong cuộc đời chàng những cảm xúc mới, những tâm trạng mới để chàng tiếp tục trải lòng với đời. Bây giờ, chàng đang rất hạnh phúc!

Ô kìa, có người dừng xe đạp trước cửa nhà chàng, một cô gái. Trong bóng tối tờ mờ, mình vẫn nhận ra cô bé có tóc mái ngố, gương mặt đáng yêu hơn cả thiên thần. Cô bé nhấn chuông, chàng tươi cười ra mở cổng. Chàng dắt xe vào nhà. Chàng ôm cô bé vào lòng với mấy câu bông đùa gì đó khiến cả hai cười khoái chí. Rồi chàng thòm lên bầu má của cô bé! Cô bé nhìn chàng nũng nịu!

...

Mình khóc!

Thứ còn thiếu là một hộp khăn giấy dành cho người thích xem phim tình cảm lâm li bi đát! Tiếc thay, trong bộ phim không có khán giả này - mình đóng vai chính!

Ngày... tháng... năm...

Mình đẩy một xe chất khá nhiều đồ linh tinh trong cửa tiệm tạp hóa, lững thững đến quầy bột mì. Khi đang lúi cuí tìm cho đúng loại bột làm bánh ngọt, bất ngờ mình nghe được một giọng nói quen thuộc đâu đó quanh đây:

- Anh ơi, em muốn mua bột mì để hôm nào anh chỉ em cách làm bánh nhé.

- Hơi đâu mà bày vẽ làm chi. Thà rằng cứ ra tiệm bánh ngọt chọn cái nào ưng nhất, có khi ngon mà còn rẻ hơn đây!

- Thì... tại em tưởng anh thích những thứ tự làm!

- Anh thích! Anh rất thích mà... Nhưng giờ chúng mình làm gì có nhiều thời gian. Còn tất cả những thứ do em tự làm anh đều thích và trân trọng.

- Thế thì đây! Bột mì đây! Em sẽ làm bánh bằng được để tặng anh.

Mình ngồi thụp xuống gần dưới cùng của quầy bột mì, vờ như chọn mãi mà chẳng ưng loại nào, thực chất là cố tránh xa khỏi chủ nhân của đoạn hội thoại ngay sau lưng mình. Mình biết họ là ai! Và tất nhiên, mình không dám đứng đối diện trước mặt họ!

Họ đẩy xe chở hàng đi ngang qua mình! Nhưng họ chẳng mấy bận tâm đến mình. Còn mình thì lại quay lưng đi nơi khác, lẩn vào đám bột mì. Mình nghĩ, nếu chẳng may họ bất ngờ ngồi xuống bên cạnh, chắc mình sẽ bóc một gói bột tung lên trời để ngụy trang. Nhưng thôi, họ đi rồi...

Mình bỏ lại xe đẩy, lén chuồn ra khỏi cửa hàng vì không muốn bất ngờ gặp họ thêm một lần nữa trong bộ dạng như thế này.

Mình chọn giải pháp khác, giống như anh chàng trong đoạn hội thoại nọ gợi ý - mình mua một cái bánh kem ở cửa hàng bánh ngọt cho tiện!

Hôm nay là sinh nhật mình!

Khi đêm đã về khuya, mình bật đèn bàn, cầm bút viết mấy dòng tâm sự vào cuốn nhật ký. Điều chiếm lĩnh tâm trí cô gái vừa tròn 25 tuổi là về hai người đàn ông đã đi qua cuộc đời mình!

Một người xuất hiện trong đời mình như một chàng hoàng tử vào lúc mình hóa thành nàng Lọ Lem xấu xí. Anh ấy chẳng trẻ, cũng chẳng đẹp, nhưng anh ấy rất duyên và tốt bụng. Thứ mình thích nhất là giọng nói của anh ấy! Chẳng gì có thể diễn tả chất giọng ấy, nhưng nếu làm một phép so sánh, ở một khía cạnh nào đó rất giống giọng Yoochun (liên quan nhỉ?)!

Chẳng ai trên đời này biết chuyện tình cảm của mình, ngoài mình và anh ấy!

Anh ấy bước đến cuộc đời mình giống như mùi hương của món Jamón Serrano đọng lại nơi vị giác. Chẳng phải ai cũng có thể cảm nhận được hương vị thịt hun khói, nhưng một khi đã ghiền thì sẽ nhớ mãi! Anh mang một mùi hương... chẳng thơm nhưng đủ để làm người ta khoái. Anh chẳng ngọt ngào như vị su kem, mà lại mằn mặn theo kiểu ương ngạnh, cố gắng chiều chuộng cô nàng lưỡi đồng danh...

À, và khi người ta kết thúc món Jamón Serrano, không chỉ đơn giản ăn xong thì hết. Phải có một chút kỷ vật để thay cho lời tạm biệt chứ, một bộ váy hay đôi giày trong câu chuyện Cô bé Lọ Lem chẳng hạn. Mình đã xếp đĩa và dao ngay ngắn trên đĩa rồi mới gửi lời chào tạm biệt anh ấy trong yên lặng!

Ít ra thì vẫn còn có người nhớ đến ngày sinh của mình! Cảm ơn anh nhiều lắm - chàng hoàng tử trong giấc mơ của em!

Mình vừa tắt cửa sổ Facebook của người còn lại. Một “con điên” trong mình mách bảo: “Nhớ đâu vào ngày đặc biệt như thế này, anh ấy sẽ viết vài dòng gì đó trên Facebook nhớ tới mình thì sao...?”

Dẫu sao mình và người đó cũng từng trải qua thật nhiều kỷ niệm đẹp!

Trớ trêu làm sao, nhân vật có liên quan đến kỷ niệm - người mà mình đang nghĩ đến không còn màng gì đến nó nữa. Người ta không công nhận sự tồn tại của nó trên cõi đời này nữa, chỉ còn một mình mình mà thôi... Nhưng lỗi cũng là tại mình!

Mình có cảm giác như bị mất đi một phần của thân thể... Mình có cảm giác như mình không còn đủ khoảng rộng cho trái tim và bộ não để ghi nhớ những kỷ niệm mới, những tình cảm mới sau những đổi thay đường đột của cuộc đời này nữa!

Mình lại quay về với lối sống giản dị, kín đáo. Nhưng mình cũng là một con người có trái tim biết yêu thương. Mình cũng là một người trẻ, và mình cũng có thể phạm phải những sai lầm lắm chứ? Giá ngày xưa mình cứ thành thật thì biết đâu...

Tại sao mình phải trả một cái giá quá đắt cho những sai lầm trong quá khứ?

Tại sao thời gian làm cho con người thay đổi? Và tại sao mình chẳng thể dễ dàng bỏ lại sau lưng một quá khứ đẹp chỉ còn trong trí tưởng tượng như bao người khác?

Tại sao mình giờ đây chỉ là một kẻ đứng sau, một hình dung cũ kỹ, một quá khứ mơ hồ nào đó? Mình cũng là một con người rõ ràng đang sống, rõ ràng tồn tại kia mà???

Mình từng có một tình yêu đẹp nhất thế gian! Ừ đây, mình có quyền kiêu hãnh nói với cả nhân loại rằng chẳng có tình yêu nào đẹp bằng chuyện tình của mình! Bởi nhân loại đâu biết rằng, trong thế giới của mình khi ấy chỉ có một người duy nhất?

Người ấy đến với cuộc đời mình nhanh như một cơn gió trước bão... Người ấy để lại trong tâm hồn mình những khoảng trống mênh mông... Và người ấy cũng bước nhanh qua cuộc đời mình như một cơn gió, đến rồi lại bay đi mất...

Sao mình có thể giữ được một cơn gió hả bạn? Khi mà mình chẳng có gì ngoài đôi bàn tay trắng và nụ cười gượng gạo trước muôn màu của cuộc sống thành thị? Nhật ký đừng cười mình vì điều này nhé!

Mình xưng hô “mình - bạn” là bởi mình biết, chẳng còn ai trên đời này để mình có thể tâm sự được nữa. Mình tin và hy vọng bạn hiểu được tâm hồn mình, bạn quan tâm đến mình và bạn chiều chuộng tâm hồn mình bằng những lời lẽ bí mật trong sâu thẳm tâm hồn bạn!

Biết đâu đây, lúc này bạn đang thương hại mình, hay mỉm cười khi nghĩ về kỷ niệm yêu giống mình... Có thể bạn sẽ khuyên mình nên thế này, nên thế kia... Cũng có thể bạn định nói điều gì đó, nhưng lại thôi!

Bạn và mình - chúng ta nên và có quyền lựa chọn một cuộc sống hạnh phúc cho riêng mình ở thời điểm hiện tại.

Và bạn biết không? Mình hạnh phúc!

Mình hạnh phúc khi người đó chờ mình ở đầu một con ngõ nhỏ, chúng mình gặp nhau và ăn bữa tối với món sườn nướng... Người đó khen mình thật xinh, người đó cười như một thiên thần rạng rỡ...

Mình hạnh phúc khi người đó dành cả tiếng viết một lá thư gửi cho mình, đọc đi đọc lại cả trăm lần những tin nhắn, những đoạn hội thoại chẳng có hồi kết của bọn mình...

Mình hạnh phúc khi người đó mang cho mình đồ ăn sáng và lo ngay ngáy khi mình chảy máu cam...

Mình hạnh phúc khi có người từng rơi những giọt nước mắt vì mình... Khi ấy cũng chính là lúc mình cũng cảm nhận được niềm hạnh phúc rõ rệt nhất!

Với mình, có lẽ hạnh phúc trong tình yêu như vậy là đủ! Mình không mong gì hơn thế, và mình cũng không cần những bước tiến tiếp theo kéo dài cả trăm năm trong câu chuyện tình yêu như nhiều đôi lứa khác!

Hạnh phúc - đâu chỉ là một giây trong đời, cũng vẫn là hạnh phúc!

25. Hẹn yêu

Dương

Có một vài điều dễ nhận thấy ở chàng công tử Hà thành: Anh ta có mọi thứ, nhưng hầu như chẳng mấy hài lòng với những gì mình đang có. Thật vậy, hàng triệu chàng trai mơ ước được như Dương, nghĩa là họ có đủ nền tảng để xây dựng một cuộc sống hoàn mỹ. Công việc ổn định, từng du học ở trời tây, gia đình giàu có. Ai cũng nghĩ với cuộc sống trời ban như thế, điều còn thiếu duy nhất là xây dựng một tổ ấm cho riêng mình - chỉ có Dương là chẳng nghĩ vậy!

Những chàng trai ở tuổi 27, 28 nếu chưa cuống cuồng vì chuyện lấy vợ thì cũng cố chăm chút cho con đường công danh sự nghiệp ổn thỏa bằng bạn bằng bè, Dương thì không như vậy. Với anh ấy, việc đi làm chỉ đơn giản là để giống như bao người khác, nghĩa là cũng có công ăn việc làm, cũng có ích cho xã hội. Thực ra với tiền lương hàng tháng cho vị trí nhân viên truyền thông có khi chỉ đủ để chi trả cho khoản xăng xe của chàng công tử. Còn chuyện quà cáp, ăn uống, bay nhảy và “gái gú” thì cần một khoản bằng mấy lần cấp số nhân của khoản xăng xe. Cũng bởi cách tiêu pha không cần suy nghĩ, các nàng bám theo Dương nhiều hơn đầu ngón tay của mười mấy bàn tay cộng lại. Các nàng đâu biết rằng con gái mê tiền kỳ thực lại chẳng phải gu của Dương, anh coi họ chỉ như những người bạn tâm tình thoáng qua trong một đêm buồn bã nào đó!

- Anh à, sao anh tắt máy thế, có biết sắp đến ngày gì không? Gọi lại cho em ngay nhé!

- Anh ơi, máy hôm nay không liên lạc gì với em, có chuyện gì à? Anh đừng làm em sợ nhé!

- Anh định chạy trốn tôi bằng cách im lặng?

...

- Con có định trả lời hết chỗ thư thoại này không Dương?

Bà Yên chẳng tỏ ra khó chịu mà chỉ hơi mĩa mai con trai mình một chút. Mười mấy cái voice mail gửi đến là của mười mấy cô gái khác nhau, hầu hết cả đều chung một kiểu nội dung: than vãn, trách móc người tình ngó lơ...

- Kệ họ mẹ ả!

- Đi có mấy ngày mà đã loạn hết cả lên thế này. Con định lờ thôi đến bao giờ, cũng đâu phải thanh niên mới lớn nữa?

- Con biết rồi...

- Không ăn tối mà lại đi đâu thế?

- Con có chút việc phải ra ngoài. - Dương vừa nói vừa chỉnh trang trước gương - Chúc mẹ sẽ là người hạnh phúc nhất đêm nay!

- Anh đi tắm đi cho đỡ mệt, tối nay anh muốn ăn gì nào?

- Anh nằm nghỉ chút thôi. Tối nay có việc bận rồi, không ăn cơm nhà được.

- Sao lại thế? Anh có biết hôm nay là ngày gì không? Bố con anh để em ngồi nhà ăn cơm một mình sao?

- Thì mấy ngày vừa rồi anh tưởng là quà 8/3 tặng em rồi mà!

- Hình như anh chỉ nghĩ được đến thế... Mà thôi, anh cứ đi việc của anh đi!

- Anh xin lỗi nhé! Cảm ơn em vì cho anh cơ hội trở lại Sài Gòn. Nhưng có mấy điều này anh chẳng hiểu...

- Anh nói đi!

- Anh tưởng mình chỉ đi chơi và chỉ có gia đình mình thôi... Anh không hiểu cuộc gặp gỡ trong bữa tối hôm qua là thế nào, hình như đó không chỉ là cuộc gặp gỡ bạn bè đơn thuần?

- À, mấy người họ đang đầu tư thủy sản, muốn mình hợp tác mở công ty tại Mỹ.

Nhưng em cũng ậm ừ cho qua chứ biết sức mình làm sao sánh được với họ.

- Mình cần có bao nhiêu? Em là người phụ nữ tài giỏi mà, anh nghĩ không có chuyện gì mà em không làm được!

- Trước đây thôi anh... Giờ thì lặn độn lắm, bất động sản mà, có phải lúc nào cũng hốt bạc tỷ được đâu. Họ muốn mỗi bên góp năm triệu đô, mà kẹt nổi tiền mặt giờ khan lắm! Em đành từ bỏ cơ hội này thôi!

- Em cứ suy nghĩ kỹ đi, rồi tối mình bàn lại chuyện này sau nhé. Anh phải đi bây giờ rồi.

- Vậy anh bỏ em ở nhà thật hả? Bố con anh giống nhau thật đấy!

- Anh đi công việc mà.

- Anh phải làm gương cho con nữa. Mấy ngày qua em thấy hai bố con cũng chẳng gần gũi nhau là mấy. Thi thoảng anh phải khuyên con nghiêm túc nhé, không còn trẻ nữa mà cứ ăn chơi đông dài...

- Anh nhớ rồi... Trên đường về anh sẽ mua hoa tặng em!

- Khoảng mấy giờ anh về?

- Sớm thôi mà...

Sau khi tiễn chồng ra khỏi cửa, bà Yến cởi chiếc đầm màu đen bó sát trên thân mình, thay vào đó là bộ váy ngủ và một chiếc tạp dề. Bà muốn trở tài làm bếp một lần nữa, bà muốn trên chiếc bàn ăn phải được bày biện thật nhiều món ngon do tự tay người phụ nữ trong gia đình chế biến. Và cũng vì bà biết, tối nay trên chiếc bàn ăn thế nào cũng có những bông hồng cắm trong lọ thủy tinh thật đẹp.

Bà cứ xào xào, nấu nấu thật đều tay, ngọn lửa lớn thổi bùng trong lòng chảo rồi nhanh chóng lặn mát tằm, để lại mùi hương quyến rũ chết người. Càng nghĩ về chồng, về con, bà càng cảm thấy hạnh phúc với vai trò của một người phụ nữ. Bà sẽ cố gắng hết mình để giữ gìn tổ ấm này sau nhiều gian nan, trắc trở trên đường đời. Nghĩ đến khoảnh khắc ông Tân trở về, trên tay cầm bó hoa hồng, trái tim bà lại như được thắp lửa một lần nữa.

Buồn thay cho bà Yến, trong lúc thả hồn mình với việc nội trợ và nghĩ về người đàn ông của cuộc đời mình - ông ấy lại trên đường đến gặp một người con gái khác!

Và buồn thay cho ông Tân, trong lúc mỉm cười nghĩ đến giây phút được gặp cô

gái mà ông hết mực yêu thương - có một bóng đèn lẳng lẳng bám theo ông đến tận nơi hẹn hò...

7h tối, nhà hàng Asahi được thắp sáng bằng những bóng đèn màu vàng chanh dịu mát. Không phải chàng nào cũng chọn đồ Nhật cho lần đầu hẹn hò, và càng hiếm hơn nữa các chàng nhẵn mặt tại thiên đường của sushi với mức giá trên trời. Thế còn các nàng, có bao nhiêu nàng dễ dàng từ chối lời mời vô cùng hấp dẫn trong buổi hẹn gặp đầu tiên với một anh chàng tìm mãi mãi chưa thấy nhược điểm chỗ nào?

- Anh tặng em!

Dương trao bó hoa đồng tiền màu cam cho cô gái tới chỗ hẹn trễ hai mươi phút.

- Ôi, hoa đẹp quá! Em cảm ơn anh!

Nàng đáp lại tâm chân tình của Dương bằng câu nói phổ thông ngoài miệng, còn ngôn ngữ ánh mắt thì như trao cho anh toàn bộ tâm lòng mình. Lần đầu gặp gỡ qua một vài mối giới thiệu loằng ngoằng, chàng đã hẹn cô ở một nơi sang trọng thế này, lại đúng ngày Quốc tế Phụ nữ nữa chứ. Nàng muốn tỏ ra bên lên và đầy bề ngờ hơn là cho người đối diện biết nàng là dân tiếng Nhật và biết rất nhiều về ẩm thực xứ anh đào. Việc gì phải tỏ ra là hiểu biết, và lại sao không kiểm chứng độ nhạy bén của chủ nhân bữa tiệc từ những cử chỉ nhỏ nhất kia chứ?

Món đầu tiên được mang tới bàn ăn là sashimi cá hồi. Nàng chẳng đụng đũa, chẳng làm bất cứ việc gì ngoài việc nhìn thật sâu vào đôi mắt người ngồi đối diện. Chàng hơi mập nhưng phải mập thì chàng mới đẹp, gương mặt bầu bầu, chiếc cằm nhọn và đôi mắt sẽ long lanh khi cười, còn bình thường trông hơi gian gian. Chàng có một chiếc răng khểnh rất duyên, nhưng răng không thực trắng mà ngả màu một chút, có lẽ do hút thuốc lá. Với đôi mắt này, với đôi môi liến láu và kiểu tóc được gọt tỉa vô cùng cầu kỳ, chàng hẳn là người đã kinh qua nhiều cuộc chơi bởi và hiểu biết rất nhiều về thế giới thượng lưu. Tất nhiên, độ ga lăng và kiến thức của chàng thì vẫn cần thêm thời gian để kiểm chứng cái đã.

- Em ăn đi nhé! *Itadakimasu.*⁽¹⁾

- Ồ, anh biết tiếng Nhật?

- Một chút thôi. - Dương nháy mắt lém lỉnh.

Chàng nâng đĩa sashimi lên, gạt một miếng cá hồi vào đĩa của nàng. Khi đặt đĩa

thức ăn xuống mặt bàn, chàng trở đầu đĩa rồi mới gấp phần ăn cho mình. Nàng quan sát kỹ từng cử chỉ, bên ngoài tỏ vẻ hời hợt còn bên trong lại thích chí lắm.

Dương đón nhận hai món ăn tiếp theo được bày lên bàn từ tay nhân viên phục vụ, trong lúc mắt vẫn không rời cô gái phía trước đang bên lén với món đồ sộ. Bây giờ, trên bàn ăn là món chín: sò điệp Furai và tôm om bí đỏ. Anh muốn kiểm chứng phong cách thực sự của cô gái make up rất đậm đang ngồi ngay trước mặt. Dương chẳng bao giờ hò hẹn với người lạ hoặc một trăm phần trăm, ít ra cũng phải biết một vài thông tin, như quê quán, ngành nghề hay trình độ của đối phương từ trước. Và cũng từ những ông bạn tri kỷ, anh biết rõ cô gái này từ đâu tới, học ngành gì và bây giờ làm ở đâu. Mặc dù vậy, vẫn phải cố tỏ ra biết càng ít về đối phương càng tốt, vừa để đưa ra được nhiều câu hỏi, vừa để hạn chế bộc lộ những chiêu trò tọc mạch của bản thân.

- Em có hay ăn đồ Nhật không?

- Dạ, từng một lần thôi ạ!

- À, trước đây em học trường nào ấy nhỉ?

- Em học về Luật ạ. Hiện tại em đang làm trợ lý ở một văn phòng thám tử.

- Thú vị thế! - Dương trả lời theo phản xạ tự nhiên, mặc dù lúc đó trong đầu anh nghĩ: “Con bé này nói dối!”

Sáu miếng sushi California vàng ruộm màu trứng cá xuất hiện trên mặt bàn, Dương muốn cô gái thú vị hãy dùng thử món ăn vô cùng thú vị, sau đó mới kể về công việc thú vị chưa từng có của mình.

- Có nhiều dịch vụ thám tử lắm anh ạ, em chỉ chuyên về lĩnh vực xác minh thôi. Ngoài ra bên em còn có thám tử giám sát, điều tra, giám định, tìm kiếm và cả thám tử gia đình nữa - cái này là dịch vụ ăn khách nhất.

- Thế nữ thám tử có điều tra được gì về anh trước khi hẹn gặp không?

- Không đâu anh! Trong cuộc sống riêng tư, em thích để mọi thứ diễn ra tự nhiên. Chẳng phải để anh tự kể với em sẽ tuyệt hơn sao? - Cô gái make up đậm nháy mắt một cái, tưởng như hàng mi được chuốt mascara cẩn thận kia có thể đánh sập mọi thứ.

Chỉ bằng một chút men rượu sake, tài “sáng tác văn học” của hai kẻ không thích

nói thật thì nhau được bộc lộ. Một chàng khiêm tốn chứng tỏ mình là người rất khiêm tốn, đặc biệt là trong chuyện tình trường. Còn một nàng thì khoe tài công phá hàng trăm vụ án “gian lận” trong lĩnh vực tình trường. Đỉnh điểm của câu chuyện và cũng là cao trào của men rượu sake là khi không chỉ còn hai người tham gia vào câu chuyện nữa:

- Anh biết không, bao nhiêu hợp đồng thám tử là bấy nhiêu lần em căm ghét bọn con trai trắng hoa, phụ bạc.

- Em có bi quan quá không? Trên đời này vẫn còn nhiều chàng trai tốt với em mà.

- Không đâu, chẳng còn ai hết! Ngoài một chàng mời em dùng đồ Nhật!

- Chỉ là một bữa tối. Cô gái đẹp như em xứng đáng với nhiều bữa tối thế này mỗi tuần đấy!

- Nhưng cả tuần mà ăn đồ Nhật thì cũng ngán lắm, anh nhỉ?

- Thì ăn đồ Việt Nam, đồ Tây, đồ Tàu...

- Anh Dương chắc biết nhiều quán ăn ngon lắm đúng không ạ?

- Cũng sơ sơ thôi, công việc của anh hay phải tiếp khách mà!

- Hình như anh là khách quen ở đây, em thấy nhân viên mang đồ ăn tối chẳng cần order và cử chỉ với anh cũng khá thân mật!

- Chà... Máu thám tử bắt đầu nổi lên rồi đây!

- Nhưng mà anh nói cũng đúng, cả tuần ăn mãi một loại cũng chán! Cơ mà sao anh luôn ăn món Việt, món Tây, món Tàu ở những nhà hàng đã quen mặt nhỉ?

- Em... nói thế nghĩa là sao?

Cô gái make up đậm mím cười đầy mãn nguyện, hết như quảng cáo cho một loại son môi màu đỏ chót. Bấy giờ, một nhóm các nàng đẩy cửa phòng Vip bước ra:

- Nghĩa là chúng em tình cờ gặp nhau ở đây đấy, hahaha!!! - Cô thứ nhất nói.

- Anh Dương à, sao anh tặng hoa nhỏ này mà em không có hoa? - Cô thứ hai nói.

- Anh ơi, anh đi đâu mà tắt máy suốt thế? - Cô thứ ba nói.

- Em nhắn tin máy bàn anh có nhận được không? - Cô thứ tư nói.

- Lâu lắm rồi anh Dương chẳng mời em ăn đồ Nhật, nên chúng em kéo nhau tới đây ôn lại kỷ niệm! - Cô thứ năm nói.

...

- Còn em chỉ đến đây vì em là thám tử, - Cô cuối cùng nói - *Gochiso sama deshita!*⁽²⁾

Phong

Chiếc Exciter phải đỗ sát mép tường để dành lối đi trong con ngõ siêu hẹp, may mà ngõ không sâu lắm. Vợ chồng ông giáo Thanh ra ngoài cửa chỉ chỗ cho khách đỗ và khóa xe thật cẩn thận, ngoài ra còn có mục đích khác cao cả hơn - đánh giá tư cách chủ nhân chiếc xe từ cái nhìn bề ngoài. Đó là một chàng trai rất cao lớn, khỏe khoắn và tuấn tú, trên tay cầm một giỏ hoa phong lan tím. Hôm nay, ông bà Thanh mời chàng tới nhà dùng cơm. Và để đáp lại lời mời một cách thanh lịch, chàng mặc quần âu, áo sơ mi trắng rất nghiêm chỉnh. Nhưng sao không thấy cô con gái ông bà Thanh ra đón chàng nhỉ?

- Em nó đang làm cơm trong bếp. Con ngồi chơi, uống nước với hai bác.

- Dạ, hôm nay là ngày Quốc tế Phụ nữ, cháu có lẵng hoa gửi tặng bác ạ!

Bà Thanh đón nhận lẵng hoa, tươi cười chiêm ngưỡng và dùng tay chỉnh sửa dáng đứng một vài nhành lan. Ấy vậy nhưng, lúc đó bà nghĩ thầm: “Thế nó không tặng hoa cho con mình à? Hay tặng chung hai mẹ con nhỉ?”

Ông Thanh rót trà ra ba chiếc chén con, hương nhài, hương hoa lan cứ thế đan xen vào nhau phảng phất quanh đây. Đã mấy lần chàng trai này ghé thăm, nhưng chưa lần nào thấy chàng đề cập đến chuyện qua lại chính thức, mà sâu xa hơn là tiến tới hôn nhân. Dù sao hai ông bà cũng đã có tuổi, như người khác là có cháu bé từ lâu lắm rồi. Ông muốn thẳng thắn đề cập chuyện này với người yêu của con gái mình nhưng vẫn cố nán lại với hy vọng tìm kiếm sự chủ động từ anh chàng.

- Cháu xin phép hai bác... - ông Thanh đang giả vờ xem ti vi, còn bà Thanh đang giả vờ ngắm hoa đồng loạt ngẩng đầu nhìn về phía chàng - Cháu xuống giúp Thùy làm cơm ạ.

- Không cần đâu con! Xong xuôi hết rồi, em nó luộc rau thôi mà!

Thật khó khăn khi phải ngồi đối diện với bố mẹ của người yêu mà chỉ có một mình. Thùy kể ngày xưa bố mẹ cô hiếm muộn, mãi về sau mới đẻ được cô và bảy năm sau thì cô có em trai. Ông bà Thanh nổi tiếng khắp khu này vì sự tốt bụng, xởi lởi và tình yêu con trẻ vô bờ bến. Thành - em trai Thùy đang học lớp mười một, bảy giờ mới từ trên lầu bước xuống.

- A, em chào anh Phong!

- Hey hey, chăm học thế!

- Dạ không... Em bận là quần áo cho chị.

- Chị không tự là được hay sao mà phải nhờ em?

- Có anh ạ, nhưng dễ cháy lắm! Với lại hôm nay mùng Tám tháng Ba...

- Nói thật với con, em nó vẫn còn đoảng lắm, đoảng hơn cả thằng Thành. Nãy giờ ngồi uống nước đợi cơm mà vẫn chưa luộc xong mớ rau!

7h tối, Thùy từ trong bếp bước ra ngoài phòng khách với thần sắc cực kỳ rạng rỡ, cô mời cả nhà dùng bữa tối. Bữa công mọi người chờ lâu, và cũng bữa bèn với những gì nàng ta bí mật hoạt động trong gian bếp, trước mắt mọi người là một mâm cơm thịnh soạn chưa từng có. Sẽ mất nhiều thời gian để liệt kê hết các món chính, nhưng không thể không nhắc đến những họa tiết trang trí món ăn đẹp mắt từ những lá xà lách, những trái cà chua chín mọng hay những lát dưa chuột tía tót kỳ công, đúng như cô ấy từng tuyên bố trước đó: “Đã đến lúc trở thành người phụ nữ của gia đình.”

Người phụ nữ của gia đình là người biết sắp một mâm cơm, biết lau bát đĩa cho từng người, biết đánh toi nồi cơm, biết dọn đĩa gấp thức ăn mời mọi người, biết nhìn xem ai sắp ăn hết bát cơm để chủ động xới... Chưa hết, ngay cả chuyện xới cơm cũng chẳng phải điều đơn giản, phải biết xới cho ai trước, xới cho họ phần cơm nào trong nồi, khi nhà có khách thì phải biết “nhịn miệng thiết khách”... May sao nữ chủ nhân của bữa cơm là người tiếp thu rất nhanh, cô học những điều này chỉ mất vài ngày, và giờ là lúc để thực hành những lý thuyết mà từ trước đến giờ cô chưa một lần để tâm đến.

- Anh Phong thử món nem cua này nhé!

- Chà, anh không ngờ đây!

Khó cho Thùy ở chỗ, bạn trai cô lại là người vô cùng tinh tường, nhất là trong khoản ăn uống. Anh cảm nhận rất đúng miếng nem này từ màu sắc cho tới khi đưa lên miệng - không phải là nem mới rán mà chỉ bỏ lò hâm nóng, thế nên màu bánh đa hơi cháy và phần nhân rời rạc chứ không được cuốn chắc tay như lúc mới chế biến. Phong đoán chín mươi phần trăm những món trên bàn được đặt từ một nhà hàng nào đó mang đến. Dầu thế, anh vẫn khen ngon nức nở và tươi cười trò chuyện cùng gia đình người yêu.

Đưa miếng bít tết lên miệng, Thùy cảm thấy hơi xấu hổ vì món bò quá ngon, xấu hổ ở chỗ lại chẳng phải do cô làm ra. Nhưng tất nhiên là chỉ hơi hơi xấu hổ, bởi cô cũng cảm thấy tâm đắc với ý tưởng đặt cơm nhà hàng để thết đãi bạn trai tại gia và che mắt được cả gia đình mình. Cô không muốn bị bề mặt trong ngày như thế này, vả lại thời gian vẫn còn, chắc chắn trong tương lai cô sẽ chế biến được món bò ngon hơn thế!

Trong lúc cô con gái mắt long lanh mãi ngẫm nghĩ về kế hoạch khủng bố âm thực của mình thì ông Thanh cứ vẩn vơ nghĩ về một kế hoạch tâm lý khác. Số là cực chẳng đã, ông mới mang chiêu thức này ra dùng sau bao nhiêu lần chờ đợi mà chẳng thấy cậu chàng đẹp trai bày tỏ ý định gì với con gái mình. Khác với cô con gái, kế hoạch này đã được đem ra thảo luận, bàn bạc kỹ lưỡng với cả gia đình ông giáo.

- Bỏ ăn đủ rồi nhé! - ông Thanh buông đũa.
- Sao bác ăn ít thế ạ? - Phong ngạc nhiên.
- Từ ngày bệnh đến giờ không ăn uống được nhiều con ạ!

Nói rồi ông ho khục khặc mấy cái, khiến cho chàng trai tinh tường đến mấy cũng phải bất ngờ quá đỗi:

- Cháu xin lỗi... Cháu không thấy Thùy kể gì. Bác bị làm sao vậy ạ?
- Bác... bác bị... bệnh... nan... y...

Một đợt ho, rồi lại một đợt ho khàn đặc cả giọng kéo đến, cứ như chủ nhân của câu nói đầy khó nhọc vừa rồi đang ở vào giai đoạn cuối cùng của cuộc đời. Có một vài điều dễ nhận thấy ở các chàng khi ra mắt bố mẹ người yêu, đó là chẳng biết nói chuyện gì khi chỉ có một mình với các vị phụ huynh. Nhưng còn khó nói hơn gấp trăm ngàn lần, khi phụ huynh thừa nhận lực bất tòng tâm, chỉ còn biết trao gửi, mong đợi tất cả nơi chàng:

- Phong ạ! Bác không sống được lâu nữa... Nguyên vọng cuối cùng trước khi bác

nhắm mắt là muốn được thấy Thùy làm đám cưới...

Bức tranh Hà Nội về đêm thu gọn trong tầm mắt đôi tình nhân nhìn từ tầng thứ 19 của tòa nhà Pacific Place. Trên bàn cà phê ngoài trời là hai ly cocktail vô cùng thích mắt, Thùy xếp chúng đứng đan xen nhau trên nền trời Hà Nội lung linh phía đằng xa.

- Hà Nội về đêm đẹp thật, anh nhỉ?

- Ừ, đẹp!

Thùy quay sang phía chàng trai đang trầm ngâm quan sát cuộc sống trong vô thức.

- Anh sao vậy?

- Không sao!

- Về chuyện bố em đúng không? Em xin lỗi vì bố cư xử như vậy...

- Tại sao em không nói cho anh biết bố bị bệnh?

- Tại... Chẳng tại sao cả!

- Anh chưa đủ tin cậy để em tâm sự những chuyện đó hay sao?

- Em không muốn nhắc đến chuyện đó nữa! Với em, bố luôn luôn khỏe mạnh và là người đàn ông lớn của cuộc đời em. Sẽ chẳng điều gì có thể thay đổi được điều đó cả!

- Anh hiểu... Anh xin lỗi!

- Anh đừng quá bận tâm chuyện đó. Đó là cuộc sống. Chẳng bao giờ chúng ta có thể ngăn cản những điều mà chính chúng ta cũng chẳng biết trước!

- Nhưng chúng ta có thể làm nó trở nên tốt đẹp hơn.

- Như thế nào...?

- Mọi thứ... Bằng những bữa cơm, những cuốn sách, những nụ cười... Tất cả mọi thứ!

- Anh nói như thể anh đã từng trải qua cảm giác này rồi ấy...

- Gần như thế! Bạn gái cũ của anh - cô ấy đã lớn lên mà chưa kịp ghi nhớ gương mặt của bố! Ước mơ lớn nhất của cô ấy là được gặp lại ông, dẫu chỉ trong giấc mơ. Cô ấy luôn mơ ước được làm một điều gì đó khiến ông cảm thấy hạnh phúc!

- Gia đình em cũng hạnh phúc!

- Nhưng em biết ước nguyện duy nhất của bố lúc này là gì không? Thù à, chúng mình cưới nhau đi!

...

Cô bé mắt long lanh chực tuôn trào nước mắt trong giây phút chàng trai nói ra những lời ngọt ngào nhất. Giọt Tequila bùng lên những hạt ngọc rục rờ, nàng đắm chìm trong cõi phiêu bồng giữa đất trời cao vời vợi, giữa một chút gió thoảng, giữa những ánh sáng mờ ảo, vàng vọt xa xăm ngoài hiên... Trời không có sao, nhưng nàng thấy cuộc sống có quá nhiều sắc màu lấp lánh.

An

Chiếc taxi trả khách ngay trước cửa tiệm hoa trên phố Giai Nhân, bước xuống xe không phải là người đàn ông quý tộc với bộ comple đen, đầu đội mũ phớt nữa, mặc dầu vẫn là ông ấy nhưng ăn vận giản dị, đời thường hơn. Người đàn ông có cái bụng tròn lẳn nay lại càng tròn hơn trong chiếc áo thun dài tay màu xanh dương, quần kaki màu ghi và một lần nữa, hiện diện với chiếc mũ len màu tím than có phần hơi quái đản. Ông chen vào hàng hoa đông nghẹt khách một cách nhanh chóng và siêu luôn lách, ông chọn bó hoa cúc trắng rồi tính tiền không một giây đắn đo. Không đủ thời gian để cầu kỳ và làm những điều dài dòng, tất cả những gì ông muốn là đến thăm một người bạn tri kỷ, người mà ông luôn luôn nhớ đến bất cứ lúc nào.

Điều mà An luôn luôn nhớ về ông Tân đó là ông bao giờ cũng mang niềm vui đến cho cô. Có khi là những hộp thuốc - An chưa bao giờ thấy ai tới nhà khách lại mang thuốc làm quà, khi thì thuốc ngâm trị ho, lúc lại là những viên sủi tăng sức đề kháng; có khi là những món quà đậm chất vùng miền: kẹo cu đơ, kẹo dôi, bánh cày, bánh pía... mà ông Tân cứ tự mình tấm tắc khen ngon; cũng có khi chỉ đơn giản là đến tay không nhưng đem theo những lời bông đùa, những câu chuyện vui khó tả. Chỉ nghĩ đến những bước đi nhanh thoăn thoắt, cái bụng hơi phệ ra đằng trước, gương mặt luôn trong tư thế ngẩng cao đầu... An đã tủm tỉm cười một mình.

Đã gần hết mùa đông nhưng An vẫn loay hoay với mấy cuộn len đan dở. Hôm nay, khi dọn dẹp căn phòng cho ngày cuối đông sau mấy trận nồm khủng khiếp, An

nhận ra cuộn len màu lục bị bỏ quên ở một góc sâu trong tủ quần áo, bỏ đi thì tiếc mà để làm đồ chơi cho Shane thì lãng phí quá, thế nên cô quyết định đan tiếp.

An cố gắng lục tìm trong trí nhớ để tìm kiếm chút gì đó hình như bị bỏ quên... Mất ít lâu sau mới hình dung lại các kỹ thuật đan lát... Một lúc sau nữa, cô hình dung về một hình bóng cũ kỹ - chính là người mà cô định khi hoàn thành chiếc khăn này sẽ đem tặng chàng!

Lần ấy, khi cô bung một đĩa khoai tây chiên cho khách ở tiệm cà phê Mimosa, họ nói với cô khoai tây quá nguội và iu, không thể ăn được. Đó là một ngày mùa đông rất lạnh, An nói với nhà bếp hâm nóng lại đĩa khoai tây. Bung trở lại bàn của thực khách, họ nói không muốn làm mất thời gian cho cả hai bên - nhưng khoai tây vẫn không thể ăn được vì có nhiều nhựa rất chất, vì thế họ sẽ không ăn nhưng đồng thời cũng không bao giờ quay trở lại đây nữa. Chưa bao giờ An được ai đó dạy rằng khoai tây chiên có thể chất đến nỗi không ăn được và cũng chưa bao giờ cô rơi vào một tình thế khó chịu, bức bối đến thế. Cô chẳng biết nói gì, và cũng chẳng biết phản ứng ra sao để không làm mất lòng khách. Lúc ấy, một anh chàng đồng nghiệp - chính là người trở thành nhân viên quán cà phê vì thích một cô bé đã xuất hiện và lên tiếng:

- Xin lỗi, làm phiền quý khách một chút! Chúng tôi xin lỗi vì không đáp ứng được yêu cầu khoai tây chiên cho hợp khẩu vị của quý khách. Tôi cũng không nhìn quý khách trả tiền cho một món đồ ăn mà khách không thích. Thế nên cho phép tôi mua lại đĩa khoai tây này và thanh toán nhé!

Thế rồi anh quay lại phía cô nhân viên đang há hốc mồm vì ngạc nhiên:

- Có bao nhiêu người trên đời này còn đang phải chịu đói, bỏ đi một phần ăn thế này thật chẳng nên chút nào.

An phủ một vòng tròn tương cà quanh đĩa rồi ngồi xuống bên cạnh An và mời cô thưởng thức:

- Một quá, cả ngày nay chưa được ăn gì. Em ăn thử xem hương vị thế nào?

-...

- Vẫn giòn và ngon đấy chứ! - Chàng nhai khoai tây cất lên thành tiếng chóp chép.

Mãi về sau, hai nhân viên ăn khoai tây chiên trong giờ làm mới biết vị thực khách khó tính chính là quản lý của chuỗi cửa hàng, cô ấy vờ làm khách để thị sát khả năng của nhân viên. Không những không bất mãn với cách phản ứng của

Phong, ngược lại cô tin vào tình cảm và lương tâm của một chàng trai khi nghĩ về những người vẫn đang chịu đói, chịu rét và nghĩ về cả công sức bỏ ra của người đầu bếp, người phục vụ... Cô tặng anh ấy một chiếc khăn với lời nhắn: *“Đừng ăn khoai tây chiên giữa giờ làm việc nữa nhé!”*

Mạch hồi ức cứ thế nối đuôi nhau trải dài theo từng đoạn, từng đoạn nối liền với những đoạn móc len đan cài vào nhau. Bây giờ, An lại nghĩ về chiếc mũ len màu tím than rất đáng yêu của ông Tân. Ông Tân đã lớn tuổi nhưng nhiều khi vẫn cư xử thật trẻ con. Khi nhắn tin cho An, ông thường xuyên viết sai chính tả; khi vô tình đánh vỡ chiếc chén, ông hoảng hốt thu những mảnh vụn cất giấu để vờ như chưa có chuyện gì xảy ra; khi đi cầu thang mà vẫn cứ ngẩng cao đầu rồi vô tình bị vấp, thế nào ông cũng nói: “Úi, may quá! Suýt chết!”... Nhiều khi An cố gắng tự đưa ra lời giải thích cho bản thân: “Liệu đây có đúng là một người đã gần 60 tuổi?”

Một lần, khi hai người đi taxi ngay trong trung tâm thủ đô, vô tình người lái xe lại là người mới vào nghề và chưa thông thạo đường phố ở Hà Nội. Đó lại là lúc trong đợt hóa trị liệu nên ông Tân thường mệt mỏi, cúi kính với mọi người. Lái xe đi nhầm đường khi ông thiu thiu ngủ, lúc phát hiện ra, ông gắt gỏng:

- *Ôi dời, đi phải taxi dù rồi... Vớ vẩn quá! Cho xuống ngay!*
- *Dạ không... Cháu chưa quen đường nên đi nhầm... Cháu xin lỗi chú!*
- *Mày đi mua đường kiếm tiền thì có, tao lạ gì?*

Lòng vòng hồi lâu cũng đến được đích, ông bực dọc bước xuống, vút luôn tiền xuống sàn. An thấy thế cũng ngạc nhiên vì cách cư xử của ông lắm. Cô nhặt lên rồi đưa cho người lái taxi và kiên nhẫn đợi lấy tiền thừa. Ít hôm sau, khi ông Tân vui vẻ trở lại, cô mới trần tình:

- *Em không chấp nhận cách cư xử đó của anh. Nói lên điều gì, anh có tiền thì anh khinh người ư?*

Ông nhìn cô bằng đôi mắt ăn năn, ngượng ngùng khôn tả.

- *Ui dời, lúc đấy tức bỏ xừ! Được rồi, lần sau anh không thế nữa!*

Tiếng gõ cửa cắt đứt mạch suy nghĩ liên miên của An, “Ai gõ cửa thế nhỉ?” - cô nghĩ rồi buông rời que đan với cuộn len trên tay.

- *A ha!!! Em biết là anh sẽ không bỏ em đi đâu mà!!!*

- Anh định thử xem em có buồn không, nhưng có vẻ như thấy vui hơn thì phải?

- Đúng vậy đấy! Không phải gặp anh là em vui lắm! Hoa đẹp quá, cảm ơn anh!

An dỡ bó hoa cúc trắng rồi cắm vào bình, từ lúc ông Tân xuất hiện, nụ cười chưa một lần tắt đi trên đôi môi vốn nhăn nhúm thường ngày:

- Anh ăn tối với em nhé!

7h, mấy món ăn giản dị được bày biện lên mặt bàn, sẵn sàng cho bữa tối lãng mạn nhân ngày Quốc tế Phụ nữ.

- Thực ra em đã rất buồn và suy nghĩ nhiều về anh. Nhưng có điều gì đó mách bảo rằng anh nhất định sẽ quay trở lại. Em đoán không sai đấy chứ!

- Ủ, anh đi Sài Gòn cùng gia đình ít hôm thôi. Anh không mong đợi phản ứng này. Anh tưởng em phải ôm lấy anh và khóc vì xúc động.

- Em cũng định thế, nhưng cái mũ của anh buồn cười quá, khó mà khóc được lắm!

- Thế giả sử, một ngày nào đó anh không còn trên đời này nữa... Em có khóc không?

- Chính vì thế nên anh mua tặng em hoa cúc trắng đúng không? Em sẽ xé những cánh hoa thành hàng nghìn, hàng triệu cánh bằng với số ngày anh sẽ còn sống trên đời này với em!

- Sống được hàng triệu ngày thì chắc là quái nhân à?

- Hi hi... Nhắc đến quái nhân, em phải cho anh xem thứ này ngay mới được!

An chạy về phía giường ngủ, rón rén lấy một món đồ rồi kính cẩn trao tặng người đàn ông bị cô gọi là “quái nhân”:

- Đây là chiếc mũ len em đang đan sắp xong! Sẽ đẹp và hợp hơn cái anh đang dùng. Ít nhất cũng không bị ai gọi là quái nhân nữa đâu, hihihi!!!

Vào lúc 22h30 đêm hôm ấy, cùng lúc có ba cuộc điện thoại gọi tới số của ba người phụ nữ được nhận hoa trong ngày tuyệt đẹp này. Nội dung như sau:

Người phụ nữ được tặng hoa phong lan: “*Mẹ à! Cuối cùng anh ấy cũng đã cầu*

hôn con rồi, ở tầng lồng lộng gió tuyệt đẹp này đây! Con hạnh phúc quá mẹ ơi! Nói với bố là kế hoạch thành công mỹ mãn mẹ nhé!”

Người phụ nữ được tặng hoa cúc trắng: “Anh về đến nhà rồi. Anh sẽ tắt máy đây. Em ngủ sớm đi nhé!”

Người phụ nữ được tặng hoa hồng: “Không tìm được thông tin gì cả, ngoài việc đó là một bà nội trợ, không chồng con và cũng không nghề nghiệp!”

26. Lời hứa

Trong không gian tối thui của khoang ốp gỗ bốn giường, thi thoảng lại có tia sáng lóe lên trong tích tắc từ những cột đèn mọc lên ven đường ray, lúc le lói, cũng có lúc khiến người đang thiu thiu ngủ có thể choàng tỉnh dậy. Thùy nhoài người, dùng ngón trỏ khẽ khàng vén lớp rèm cửa sổ một khoảng li ti, tàu chạy nhanh quá khiến cô chẳng kịp định hình không gian bên ngoài kia là những gì, chỉ phân biệt được hai màu sắc sáng và tối. Đã hơn 2h sáng mà cô vẫn không tài nào chợp mắt, trong khi ba người cùng khoang có lẽ đã ngủ được mấy giấc. Cô xoa gò má Phong, khe khẽ vỗ về như muốn ru anh chìm vào giấc ngủ. Cô ôm lấy thân hình to lớn, vững chãi của người yêu mình, gục đầu vào ngực anh và tự hứa sẽ nằm yên không nhúc nhích nữa.

Hai phút sau, cô quyết định trở về giường của mình!

Nằm ở giường đối diện, Thùy chẳng ngủ, hai mắt cứ thao láo. Cô chờ đợi những đợt sáng bất chợt rọi vào ô cửa sổ - khi ấy, thiên thần của cô lại bùng sáng. Từ ngày gặp chàng, quen chàng đến giờ, đối với cô - chàng là cả một thế giới và cô cũng là thế giới của riêng chàng. Chưa bao giờ cô nghĩ, anh chàng thiên thần với gương mặt góc cạnh quyến rũ vô cùng ấy có thể thuộc về một người con gái khác, hay có một người đàn bà nào đó lớn hơn cô trong thế giới của chàng... Cũng chưa bao giờ cô đặt mình vào hoàn cảnh của một cô con dâu khép nép trước gia đình nhà chồng. Cô đang cố gắng lý giải và thấu hiểu sự thực: Chàng và thế giới của chàng - trước hết phải thuộc về cha mẹ chàng cái đã!

Ngày 1 tháng 4 năm 2012.

Buổi sáng sớm ngày đầu tiên của tháng Tư, lần đầu tiên Thùy đặt chân xuống sân ga Lào Cai, cô vội nhìn bốn phía xung quanh để tìm hướng mặt trời mọc, và cô đã nhìn thấy những dải núi đằng xa. Hóa ra, đất nước mình có những dãy núi nổi

đuôi nhau trải dài, và chẳng biết từ phương nào nhấp nhô những ánh bình minh đủ để chiếu sáng khắp một vùng thành phố... Mới quá! Lạ quá! Cô nhìn chàng trai đang đeo ba lô bước đi phía trước - anh ấy là người miền núi! Phải, có quá nhiều điều mới mẻ, lạ lẫm về chàng, về cuộc đời chàng và kể từ giờ phút này - cô sẽ lần lượt khám phá giống như một nhà leo núi chinh phục đỉnh cao trước lúc mặt trời mọc vậy!

Thùy ngờ ngàng trước mọi khung cảnh hiện ra trên đường đi, cô ngoái nhìn qua lớp cửa kính ô tô - một bên là núi cao vời vọi, một bên là vực thẳm. Những thửa ruộng bậc thang hiện lên xanh mướt trong nắng sớm, những cây thông nhấp nhô rồi mọc thành từng khóm, từng cụm. Con đường lên thị trấn quanh co, ngoằn ngoèo và càng lúc càng lên cao, cao hơn nữa... đến mức Thùy có thể cảm nhận được không khí đang thay đổi rõ mồn một. Phong ngồi ghế trước trò chuyện với bác lái xe được phái xuống tận cửa ga đón cậu chủ, cô bé ngồi phía sau lén lút bịt mũi và thở ra bằng tai để xóa tan cái cảm giác ừ ừ... Nhưng hình như không phải, cô đang cảm thấy cõi lòng mình cũng ừ ừ như thế! Ôi... Không bao lâu nữa cô sẽ gặp gia đình chàng, cô sẽ đường đường chính chính ra mắt với tư cách là con dâu tương lai của một gia đình quyền quý... Lo lắng quá! Thùy không bịt mũi nữa, cô nhắm chặt hai mắt khi nghĩ về những điều tồi tệ nhất mà một con bé hậu đậu có thể gây ra.

Xe dừng chân, ông bà chủ nhà cùng mấy người nhân viên ra tận cổng chào đón các con trở về. Lần đầu tiên bà Vinh nhìn thấy con dâu cũng là lúc cô ta nôn thốc nôn tháo vì say xe, tóc tai xõa xượi chẳng còn biết trời đất gì nữa.

Trễ nải trên chiếc giường là cảm giác tuyệt nhất Thùy có được sau một hành trình dài. Cô duỗi chân, kéo căng mấy múi cơ tưởng như đã ngưng hoạt động từ lâu. Giật mình nhận ra nơi lạ lẫm này, cô bật dậy và quan sát mọi thứ xung quanh. “Mình thiếp đi từ lúc nào nhỉ?” Căn phòng chỉ có một mình, Thùy bước đi lững thững, đảo mắt láo liên. Điều đầu tiên mà cô nhận ra đó là bộ quần áo trên mình mặc từ hôm qua đã không còn nữa, thay vào đó là một chiếc sơ mi trắng rộng thùng thình mà chắc hẳn là chàng trai tâm lý nọ đã thay giúp cô để có được một giấc ngủ êm dịu. Cô khẽ cười khi nhìn những bức ảnh lòng khung kính treo trên tường, những món đồ kỷ vật nằm ngay ngắn trên mặt bàn học của cậu học sinh Đông Phong ngày nào... Chàng thời trẻ thật dễ thương, nếu bây giờ chàng vẫn còn là trẻ con như xưa - có lẽ Thùy vẫn sẵn sàng làm máy bay bà già để được yêu một người tuyệt trần đến thế.

Chà, ngoài ban công nhiều hoa thật đấy, đủ các loại chậu hoa thơm man mát mà Thùy cũng chẳng thể gọi tên được hết. Cô cúi đầu thấp xuống để tận hưởng mùi

huong, sau đó phóng tầm mắt ra xa hơn chút nữa để nhìn ngắm không gian kiến trúc biệt thự sang trọng và tuyệt mỹ này, rồi lại xa xa hơn chút nữa với núi non, với mây trời cao vời vợi... Cuộc đời còn gì đẹp hơn thế nữa? Thùy dang rộng đôi tay, nhắm nghiền hai mắt và hoan hỉ đón chào cuộc sống bằng cách hít một hơi thật thoải mái. Khi mở mắt ra, vặn mình sang bên trái, cô sững người nhận ra - bên dưới kia, nơi tổ chức bữa tiệc có đến hàng chục khách khứa đang há hốc nhìn mình.

Và cô thì chỉ mặc độc một chiếc sơ mi với quần lót tối màu!

Thùy cố gắng rửa trôi sự xấu hổ bằng cách hòa mình vào làn nước ấm diệu kỳ, mặc dù thế, mặt cô thì thoáng vẫn nhăn nhó, có lúc cô tự lấy tay cốc vào đầu mình một cái cho chừa cái tội đỉnh đoảng! Thế vẫn chưa đủ để hết xấu hổ và lấy lại thể diện, cô quyết định trang điểm thật xinh đẹp với thần thái của một kẻ không ai có thể ghét! Thế là khác hẳn con bé dờ hơi lúc sáng. Bây giờ đã là 12h trưa, cô nàng điệu đà xuất hiện tại khoảnh sân rộng lớn để tổ chức tiệc ngoài trời, ngay lập tức thu hút mọi ánh nhìn của đông đảo các thành phần khách khứa. Cô bẽn lễn, hai tay xách chiếc túi đựng tư trang nền nã và bước đi với nụ cười thường trực trên đôi môi màu hồng đào. “Phong ở đâu nhỉ” - cô nghĩ vu vơ và muốn đi tìm chàng cho đỡ lạc lõng.

- Ôi, con dậy rồi à! Các chị thấy cháu xinh chưa này!

Bà Vinh thót lên khi thấy cô, ngay lập tức giới thiệu nàng với mấy chị bạn đầy tự hào.

- Con có đói không? Để mẹ lấy đồ ăn nhé!

- Dạ... - Thùy cúi rụp đầu, bẽn lễn khó tả. Hình như ai ai cũng nhìn nàng, chỉ trỏ, xầm xì bàn tán.

Ừ, thì chẳng gì cô cũng là vợ tương lai của chàng công tử con nhà giàu có bậc nhất thị trấn này kia mà. Thùy nếu chẳng cúi gằm xuống mặt sân cỏ thì cũng ngược nhìn lên trời mây bao la... “Chẳng biết người ta nói gì về mình nhỉ”, cô thoáng trấn trở.

- Này Phong, con bé đẹp lắm! Cậu có con mắt tinh đời đấy!

Mấy cậu bạn học cùng cấp ba xúm lấy chàng trai chủ nhân của bữa tiệc, thi nhau bàn tán, bình luận về cô gái đẹp hiếm hoi họ từng thấy.

- Này này... Chúng tôi yêu nhau không vì ngoại hình đâu nhé các ông kễnh!
- Ủ, nhưng nó hợp với cậu lắm! Định bao giờ cưới?
- Không lâu nữa đâu, nhưng chưa biết ngày nào. Các cậu phải có mặt hết đây!
- Ồ, mà này... Thế con bé dẫn về lần trước...?
- Thời thế thay đổi rồi, mà đời người thì có hạn cậu ạ!

Thùy tìm thấy chàng đang bị bủa vây ở một góc bên khóm trúc, cô bung đến hai chiếc đĩa đựng mấy xiên thịt nướng. Các chàng cũng biết ý nên giải thoát cho Phong, trả lại không gian riêng cho đôi trẻ.

- Anh không nói trước cho em biết là mọi thứ rình rang thế này, em ngại quá!
- Anh cũng đâu biết, anh chỉ nói là anh sẽ dẫn bạn gái về nhà ra mắt bố mẹ thôi.
- Ngoài màn chào đón với bữa tiệc, còn chuyện gì hơn thế nữa không anh?
- Em cứ thư giãn thông thả đi, mọi người đều có ấn tượng rất tốt về em đấy!
- Alô... Alô... Xin chào quý vị! - Phong tươi cười dẫn bạn gái về phía ba đang thử micro.
- Em nhớ chuẩn bị một ca khúc nhé, ba sẽ mời em lên hát bất ngờ và sẽ tặng hoa em đấy!

Và cũng vì chẳng thể độn thổ, Thùy chỉ còn biết kêu trời!

Buổi tối hôm ấy, không còn sự màu mè, âm ỉ của khách khứa, tiệc tùng, thay vào đó là một mâm cơm chứa chan tình thân gia đình. Nồi nước lẩu chốc chốc lại sôi lên sùng sục sau mỗi lần nhúng mẻ cá hồi màu hồng tươi. Không còn cái vẻ bờ ngỡ buổi sớm nay nữa, Thùy cảm thấy thoải mái, dễ chịu hơn với những con người mới ở nơi này. Cô chủ động pha trò trong những câu chuyện, hào hứng kể về bản thân, về những kỷ niệm yêu với chàng trai đang ngồi kế bên.

- Lần đầu tiên con gặp anh Phong, con đã biết nhất định mình phải chinh phục trái tim anh ấy!
- Còn lần đầu tiên con gặp Thùy, con đã nhìn thấy có hình bóng của mình trong đôi mắt cô ấy rồi.

- Anh nói điều... Thế lần đầu tiên mình gặp nhau là ngày nào, anh có nhớ không?

- Ngày... Ờ... Ngày đầu tiên đến công ty!

- Thế à...? Em thì lại gặp anh lần đầu tiên ở vòng thi phỏng vấn. Vậy là lúc ấy anh ấy chẳng có ấn tượng gì với con ba mẹ ả!

- Thôi thôi, ngày đó không quan trọng! Quan trọng là bốn mươi, năm mươi năm sau tụi bay vẫn nhớ được ngày tổ chức đám cưới! - ông Vinh chuyển chủ đề một cách khéo léo.

- Ừ, ngay ngày mai mẹ phải đi chọn ngày lành tháng tốt để tổ chức mới được!

- Ồ kìa... Ba! Mẹ! Con còn chưa giới thiệu chính thức!

- Thế anh đợi đến khi nào?!

- Dạ... Xin giới thiệu với ba mẹ ngay lúc này đây, trong thời khắc huy hoàng nhất bên nồi lẩu - đây là Thùy - người yêu của con. Chúng con xin phép ba mẹ tổ chức đám cưới!

Thùy chạy với theo Phong, sung sướng cầm theo hai bắp ngô nướng thơm ngào ngạt. Thị trấn về đêm là sự thăng hoa của văn hóa ẩm thực từ vô vàn hàng quán vỉa hè cho đến những tiệm cà phê, quán bar rực rỡ sắc màu. Dòng người tấp nập xuống phố, rất đông người dân tộc bản địa và du khách nước ngoài. Cô thấy thú vị với cuộc sống nơi này và vẫn chưa hết lâng lâng sau khi đón nhận tình cảm nồng nhiệt từ phía gia đình chàng. Cô tỉ mỉ tách từng hạt ngô móm cho chàng, hai người lang thang qua từng con phố.

- Ui... Chỗ kia đẹp quá anh nhỉ!

Thùy thót lên, cả hai tiến về phía hồ nước rộng lớn. Phong nắm chặt tay cô, đón nàng bước xuống chiếc thuyền con vịt.

- Em chưa bao giờ đi đạp vịt!

- Thế à! Anh thì chưa đạp vịt ở Hà Nội bao giờ.

- Em sợ chẳng may thuyền đắm, dễ chết đuối lắm!

- Có anh ở bên mà em vẫn sợ điều đó à? Anh chưa đủ để em tin tưởng đúng

không?

- Hihi, em nói đùa thế thôi. Nhưng em vẫn còn mông lung nhiều chuyện lắm anh ạ. Có thực là mình... mình sẽ lấy nhau không?

- Anh có thể làm tất cả để chứng minh cho em thấy đó là sự thật, kể cả nếu em bắt anh nhảy xuống hồ ngay bây giờ.

- Có thực là em đã trở thành chủ sở hữu của một chàng trai tuyệt vời thế này không? Khó để tin đây là sự thật lắm! Kể cả với chính bản thân em, em cũng chẳng tin vào những gì đang diễn ra... Tất cả mọi thứ... Từ cách chào đón, bữa tiệc ăn mừng, tình cảm của bố mẹ anh, và cả... chính anh nữa. Nó khiến em có cảm giác mình đang lạc vào một thế giới khác!

- Bây giờ, thế giới của anh chính là em! Đừng hoài nghi hay suy tư vẩn vơ nữa!

- Anh kể cho em nghe về người con gái ngày xưa được không...?

- Sao bỗng dưng em lại nhắc tới cô ấy...?

Cách nơi đôi tình nhân nọ đang đạp vịt gần bốn trăm kilômét, nhân vật được nhắc đến trong đoạn hội thoại đang trầm ngâm với một cuốn tiểu thuyết, cô ngồi vắt cả hai chân lên chiếc ghế sa lông và mãi miết lật giở từng trang một. Người ta thường bảo khi có ai đó nhắc đến mình, có thể ta sẽ hắt xì hơi, hoặc giật mi mắt. Nhưng không, tín hiệu bất chợt vang lên không phát ra từ cơ thể, mà là tiếng gõ cửa chậm rãi vào lúc 10h30 đêm hôm ấy.

- Chào cô!

Người đàn bà đứng bên ngoài cánh cửa mặc một bộ váy màu đen trùm kín từ đầu đến chân, ngay cả đôi môi cũng đánh gam màu trầm nhất có thể và mắt thì đeo kính râm. Nhưng chùng ấy vẫn đủ để An nhận ra ngay lập tức trong nỗi hoảng sợ - đó là bà Yên!

- Lúc trưa nay, tình cờ em nghe được mấy người bạn anh nhắc đến cô ấy... Cô ấy là ai vậy ạ?

- Uhm... Đó là một cô bạn cùng trường đại học với anh. Chuyện dài lắm... Anh sẽ kể em nghe từ đầu nhé...

- Chẳng phải bỗng dưng tôi xuất hiện đường đột ở nhà cô thế này, nhưng sức chịu đựng của con người có hạn. Một khi cái gì vượt quá ranh giới cho phép, thì tôi phải biết chặn nó lại.

Không đợi An pha nước trà, người đàn bà hắc ám đi luôn vào vấn đề chính.

- Tôi... Tôi chưa hiểu chị muốn nói gì?

- Thế có cần tôi kể lại cho cô nghe về chuyện tình của tôi với người đàn ông mà cô đang ra sức theo đuổi hay không? Chuyện dài lắm đấy nhé...

- Anh mất liên lạc hoàn toàn với cô ấy từ khi trở về nước. Một thời gian sau, anh biết tin cô ấy đã có gia đình. Cô ấy đã lừa dối anh... Liệu anh có thể chấp nhận được điều đó không hả Thùy...?

- ...

- Anh hy vọng em sẽ hiểu được những gì anh đã trải qua, nó khó khăn với anh biết nhường nào. Đó là người con gái đầu tiên trong đời mà anh yêu nhiều đến thế. Nhưng giờ đây tất cả chỉ còn là dĩ vãng...

- Phải khó khăn lắm, chúng tôi mới nối lại sợi dây liên lạc sau một quãng thời gian dài xa cách. Cô không thể hiểu tôi đã vui mừng, hạnh phúc đến nhường nào ngày ông ấy trở về nước. Trong thâm tâm, tôi luôn tin rằng sẽ có ngày ông ấy trở về - về với mẹ con tôi, với những tháng năm chung sống bên nhau, với thứ tình cảm còn nguyên vẹn như thuở nào...

- ...

- Nhưng giờ, tình cờ tôi biết được ông ấy đang trao gửi tình cảm cho một người đàn bà khác - chính là cô! Sao tôi có thể làm ngơ trước chuyện này đây? Cùng là đàn bà với nhau, cô có thể hiểu được những gì mà tôi đang trải qua hay không?

- May mắn sao khi em đã bước đến cuộc đời anh. Em làm anh thay đổi suy nghĩ về số phận, về cuộc đời mình. Em mang đến cho anh những niềm vui mới, những thứ cảm xúc mới mà anh chưa một lần trải qua trong đời. Hôm nay, anh quay lại

đây một lần nữa, vẫn trên chiếc thuyền con vịt này, vẫn là hồ nước mênh mông này - nhưng là với một người con gái khác! Quay lại để thấy mình đã thay đổi! Anh yêu em và anh có thể làm tất cả để khiến em hạnh phúc!

- ...

- Có thể em không phải là người con gái đầu tiên trong cuộc đời anh, nhưng anh xin hứa - em sẽ là người con gái cuối cùng mà anh yêu trong suốt cuộc đời này!

- Tại sao cô lại nhấn tâm bước chân vào hạnh phúc riêng của gia đình tôi mà không một chút đắn đo, suy nghĩ như vậy? Ừ, có thể cô nghĩ cô là một người phụ nữ đặc biệt, cô tài giỏi hơn người chẳng, cô xinh đẹp hơn người chẳng?... Nhưng để tôi nói cho cô hiểu - cô là con đàn bà xếp sau hàng trăm người đã từng nghĩ mình là số một đối với ông ấy! Đừng ảo tưởng về vị trí của mình nữa, quý cô ạ!

- ...

- Đó là cuộc sống của gia đình tôi và tôi sẽ không bao giờ đánh mất nó một lần nữa chỉ vì những con đàn bà như cô! Tôi có thể làm tất cả để gìn giữ hạnh phúc. Cô sẽ không thể tưởng tượng được những gì tôi có thể làm, nếu như vẫn cố chen chân phá hoại hạnh phúc gia đình tôi đâu!

Khi kim đồng hồ chỉ 11h đêm, tiếng chuông từ nhà thờ đá ngân lên những hồi dứt khoát, mạnh mẽ mà da diết đến vô cùng... Đúng vào khoảnh khắc ấy, một đôi tình nhân đứng ngay trước sân nhà thờ trao cho nhau một nụ hôn lãng mạn chưa từng có.

- Hứa với anh... sẽ đi theo anh đến suốt cuộc đời này, em nhé!

Cũng vào phút giây ấy, cảm giác ngậm ngùi xen lẫn đắng cay nghẹn lên tận cổ, An tiến chân người đàn bà sắc mùi nước hoa hồng ra ngoài cửa:

- Tôi xin hứa, sẽ không bao giờ có chuyện đó nữa đâu! Tôi sẽ rời xa ông ấy... Xin lỗi vì tất cả những gì không mong muốn đã gây ra cho bà và gia đình. Tôi thành thật xin lỗi...

Cuộc sống vốn dĩ là như thế, nghĩa là vẫn cứ tràn ngập những lời xin lỗi, những lời hứa sau mọi hành động, mọi cử chỉ, mọi cảm xúc từng ném trái trong cuộc đời... Ta hứa với một thái độ dứt khoát, với niềm tin mạnh mẽ ở bản lĩnh, quyết tâm của

mình. Giống như một đôi lúa đang tràn ngập trong hạnh phúc, họ nắm lấy tay nhau, ôm hôn nhau, rồi cùng nhau hòa vào vòng tròn của điệu múa khèn, của những giai điệu chợ tình lắm men say khôn tả... Hay như một cô gái trẻ gục xuống mặt bàn khóc nức nở, chỉ vì chưa một lần ý thức được mình thực chất chỉ là một kẻ thứ ba, kẻ chen chân vào hạnh phúc của người khác. Cô tự giải thoát cho chính mình và cho cả hạnh phúc của đồng loại bằng men rượu, bằng ảo giác, bằng sự no say đã đời với những cung bậc tốt đỉnh của niềm bẽ bàng trong chốn tình trường đầy cạm bẫy...

Buồn cười ở chỗ, tất cả những lời hứa này lại được thốt lên đầy nghiêm nghị - đúng vào ngày mà cả thế giới này, ai ai cũng là kẻ nói dối!

27. Buông tay

Giọt nắng xuyên qua vành nan hoa xe đạp chậm rãi lăn bánh trên đường phố, vài giọt vô tình rơi vào khóe mi, nàng nheo nheo mắt, đưa một cánh tay lên trán làm mái hiên. Chiếc xe đạp màu xanh dương dừng lại bên một gánh hàng hoa bên đường. Gánh hoa chất đầy hoa tươi của buổi sớm: hoa hồng vàng, hoa hồng đỏ, hoa hồng trắng... Nhưng cao lênh khênh và chễm chệ trong mớ giấy gói bằng ni lông sáng bóng là hàng trăm nụ hoa loa kèn chúm chím, chưa vội khoe những cánh rạng rỡ của chuỗi ngày dài ngát hương.

Đó là cách nàng đón chào một ngày mới. Nàng lựa những nụ to nhất, những bầu hoa căng mọng nhất để kết thành một bó rồi bỏ vào giỏ xe đạp, kê bên bịch bánh mì que. Nàng mặc một chiếc sơ mi cộc tay màu đỏ, chiếc váy midi và đôi giày cói theo chân lả lướt qua từng góc phố. Con gió nhẹ làm tóc mái ngổ lăn tăn gọn sóng, nắng đầu hạ khiến đôi má thêm ửng hồng...

Khi Phong trở về nhà sau ba mươi phút chạy bộ, bình hoa đã được thay mới ngoài phòng khách, những chiếc bánh mì nhân pho mát bày biện gọn ghẽ trên đĩa cùng với hai ly sữa tươi. Đôi trẻ đang dần quen với những buổi sớm bên nhau, cùng ăn sáng, sau đó cùng đến công sở.

- Không biết mọi người ở công ty sẽ phản ứng thế nào khi mình thông báo về đám cưới, anh nhỉ?

- Các nam thanh niên thì không biết thế nào, còn các nữ thanh niên thì chắc chắn là tiếc hùi hụi.

- Anh làm như mình bấu lắm ấy! Hôm nay mình phải đặt lịch nhờ đội thanh niên độc thân đi bê tráp, kéo đến hôm đó họ lại bận.

- Ừ, nhanh quá! Còn không đầy chục ngày nữa là ăn hỏi rồi, bao nhiêu thứ phải lo. Em có thấy hồi hộp không?

- Em không! Em chỉ muốn đến ngày ấy thật nhanh để anh sẽ là của em mãi mãi!

Trở về nhà với hai túi đồ nặng trĩu, bà Yên không quên bỏ vào giỏ đồ một bó hoa loa kèn từ siêu thị. Dẫu là người phụ nữ bận rộn với công chuyện kinh doanh, bà vẫn muốn tận hưởng những phút giây chọn mua từng mớ rau, tỉ mỉ cắt tỉa từng bông hoa hay đeo tạp dề vào bếp làm bữa cho gia đình. Và hôm nay còn là một ngày đặc biệt hơn bao giờ hết - ngày hóa trị liệu chống ung thư cuối cùng của người chồng bà hết mực yêu thương.

Một tấm sườn nướng phủ nước sốt được bày lên bàn ăn trưa khi ông Tân đã sẵn sàng dùng bữa, nhưng tâm trạng của ông lúc này kỳ thực rất khó đoán. Bà Yên chỉ biết điều tốt đẹp nhất mà bà có thể dành tặng ông lúc này là những món ăn thật ngon và lời chúc sức khỏe từ tận đáy lòng. Bà hiểu những gì ông đang trải qua. Có lẽ đây là giây phút hoang mang nhất trong đời, khi ông đã gần về đến đích của cuộc chạy đua với tử thần. Ông sẽ tiếp tục còn được thưởng thức nhiều những bữa ăn ngon, hay thời gian còn lại chỉ bằng mấy dẻ sườn mà bà Yên đang dùng dao xắt thành từng miếng nhỏ?

- Anh cười lên một chút đi nào, đừng căng thẳng quá! Sắp đến ngày được bỏ chiếc mũ trên đầu ra rồi mà...

- Anh đang ước giá như cứ hóa trị mãi cũng được. Mới ngày nào bắt đầu anh còn hoảng sợ vì hóa chất, giờ đã sắp đến lúc biết kết quả là mình thắng hay thua. Em hiểu được cảm giác đó không?

- Em luôn tin anh sẽ chiến thắng! Các bác sỹ cũng rất tự tin khi theo dõi phác đồ hóa trị liệu. Phần trăm thắng hay thua còn lại giờ phụ thuộc vào ý chí của anh thôi.

Bà Yên gấp những dẻ sườn thơm ngon vào đĩa của chồng, thịt rất mềm và ngọt. Ông không dùng dao để xắt mà dùng tay gặm cho đến khi chỉ còn trơ lại khúc xương, liếm mút mấy đầu ngón tay còn dính sốt một cách ngon lành trong khi người vợ lặng nhìn sự vô tư hiếm hoi của chồng.

- Chúng ta sẽ làm lại đám cưới sau khi anh khỏi bệnh nhé!

- Gì cơ? - Ông Tân ngạc nhiên, dùng giấy ăn lau hai bên mép trước lời đề nghị bất ngờ đầy nghiêm túc.

- Em muốn chúng ta đăng ký kết hôn và làm lại đám cưới! Chúng ta sẽ sống với nhau đúng nghĩa như một gia đình.

- Chuyện đó...

- Và chúng ta sẽ sống hạnh phúc bên nhau đến suốt cuộc đời!

- Anh... Anh không thể nói gì vào lúc này! Hãy để các bác sỹ có câu trả lời cuối cùng đã.

Bà Yến tiến lại gần phía người đàn ông của cuộc đời mình, quỳ xuống và nắm lấy tay ông:

- Dầu thế nào em cũng yêu anh. Anh mãi là người mà em yêu thương nhất trong cuộc đời này... Hãy để tương lai vùi lấp những khổ đau trong quá khứ, em yêu anh!

- Cảm ơn em vì tất cả! Anh cũng yêu em!

Bấy giờ, mắt ông Tân hần lên những đường vân rục rỡ, trong giây lát thoáng qua, mùi hoa loa kèn bỗngưng nhắc ông nhớ về một người con gái nào đó đã mấy hôm rồi biệt tăm.

- Anh chuẩn bị đồ đi, mình sẽ vượt qua trận chiến cuối cùng này bên nhau, anh nhé!

- À, không! Anh muốn được ở một mình trong ngày như thế này. Mong em hiểu cảm xúc đó... Với lại mấy ngày qua em cũng đã vất vả vì anh nhiều rồi. Anh sẽ về nhà vào bữa tối!

Khoa ung bướu, Bệnh viện Hy Vọng là nơi ông Tân chưa từng nghĩ sẽ có ngày phải đặt chân đến. Đó là nơi mà trước kia, trong ý nghĩ của ông chỉ đơn giản là dành cho những người kém may mắn hơn mình, dành cho hàng ngàn người sẽ phải đối mặt với tử thần - và tất nhiên sẽ không có ông trong số đó. Nhưng rồi cuối cùng cũng đến lúc ông phải cố giữ cho những bước đi của mình thật vững khi bước đến nơi này... Ngày ấy, nguyện ước của ông chỉ đơn giản là được nói tiếng Việt, được gặp gỡ những con người Việt Nam trong chuỗi ngày tháng có lẽ là cuối đời. Nếu có phải nằm xuống, ông cũng được toại nguyện trở về với đất mẹ thân yêu. Trong lúc làm thủ tục nhập viện, có một điều ông chẳng thể tự mình lý giải được. Ai đó đã kẹp một bức ảnh vào tập hồ sơ bệnh án, đó là tám ảnh cuối cùng của gia đình ông mười lăm năm về trước - trước khi rời khỏi Việt Nam. Cầm trên tay tám ảnh ấy, ông vừa hoảng sợ, vừa lo lắng không hiểu chuyện gì đang diễn ra... Ông giật mình nhận ra

thời gian khiến mọi thứ thay đổi một cách không ngờ, người vợ bé cậu con trai nhỏ trong bức ảnh cũ mềm giờ đã là một ký ức quá đỗi mơ hồ. Và còn kỳ lạ hơn thế nữa, ở mặt sau của bức ảnh có ghi một địa chỉ mà tên chủ nhà chính là tên con trai ông - Phan Hoàng Dương.

Thêm một điều nữa ông Tân luôn cố tự mình đi tìm lời giải đáp - đó là sự trở về đường đột của bà Yến với thứ tình cảm khó lý giải. Một người đàn bà xinh đẹp, thành đạt vẫn còn nguyên tình cảm với ông sau chừng ấy thời gian ư? Dẫu bây giờ sống trong căn hộ cao cấp, có vợ đẹp, con trai đã khôn lớn, đôi lúc ông vẫn cảm thấy mình như đang lạc vào một thế giới xa lạ nào đó... Ông không cảm nhận được sợi dây liên kết giữa các thành viên trong gia đình qua ánh mắt... Nhiều khi, ông cảm thấy mỗi người vẫn sống trong một thế giới tách biệt với nhiều bí mật giấu kín.

Còn giờ là lời đề nghị kết hôn lần nữa của bà Yến... Ông Tân không thể không nghĩ đến chuyện đó trong lúc ngồi đợi bước vào phòng khám. Kết hôn lần nữa ở vào độ tuổi này ư? Và kết hôn vì lý do gì, vì đã từng là vợ chồng, vì có chung với nhau một người con ư...? Đó không phải là mục đích của việc quay trở lại Việt Nam, cũng chưa từng nằm trong dự định cuối đời của ông Tân. Có nhất thiết phải bước thêm một bước nữa - cũng chính là bước đi đã in hằn dấu chân không vịn nguyên trong cuộc đời? Không! Nhất định không! Kể cả khi ông vẫn tiếp tục sống!

Ngồi trước bàn làm việc của bác sỹ, ông Tân thực sự không muốn lắng nghe bất cứ điều gì, ngoài câu trả lời “sống hay là chết”. Những chuyện biến tích cực trên phác đồ trị liệu, kết quả chụp CT, các kết quả xét nghiệm... đều chưa nói lên điều gì cả. Ông thấy lo sợ, thấy mong lung và hoang loạn khi ranh giới giữa sự sống và cái chết đang ngày một thu hẹp dần... Bấy giờ, mắt ông nhòa đi và chỉ biết rằng điều duy nhất khiến ông nghĩ đến lúc này là một người con gái trẻ - cô ấy sẽ ra sao nếu ông qua đời?

Gặp An, ông như được tiếp thêm nguồn năng lượng để tiếp tục nuôi hy vọng sống... Trò chuyện với An, ông thấy mình như được đắm chìm trong cảm giác yêu đương thời trẻ một lần nữa... Mỗi lần bước đến căn phòng nhỏ của cô là một lần ông nhớ lại quãng thời gian bắt đầu cuộc sống một mình tại một đất nước châu Âu xa xôi nào đó, nơi ông cũng bầu bạn với một chú chó, với những bản nhạc cổ điển và những bữa ăn một mình không vội vã... Ôi, ông chỉ muốn nhắm nghiền hai mắt để rồi sẽ còn nhiều lần thức dậy vào mỗi buổi sớm mai, để lại được nhìn thấy An, thấy cuộc đời tuyệt đẹp trong căn phòng nhỏ thêm nhiều lần nữa...

- Ông Tân!... Ông mệt à?

- Ồ... không! Xin lỗi bác sỹ, tôi thiếu tập trung. Thực sự là tôi không muốn nghe những điều đó vào lúc này!

- Vậy cũng được. Tôi hiểu cảm xúc của ông! Chỉ cần ông nhớ rằng đây là những giờ phút quan trọng nhất trong cuộc đời mình. Ông cần tự tin và mạnh mẽ lên, ông cần có người thân ở bên để giúp đỡ và động viên! Tôi tin ông sẽ làm được!

Và thế là người đàn ông tưởng chừng đã trải qua rất nhiều năm tháng anh hùng, xông pha biết bao nhiêu mảnh đất lạ, cuối cùng lại trở nên nhỏ bé khi nằm thu lu một mình trong căn phòng truyền hóa chất. Nhưng đây là lần cuối cùng ông được nữ ý tá đâm mũi tiêm găm vào cánh tay hay lặng nhìn từng giọt dung dịch màu trắng thấm dần vào cơ thể mình... Khi những giọt đầu tiên buông xuống, có lẽ ông sẽ chẳng bao giờ có thể ngờ được - ở một nơi cách đó không xa, ông đang là tâm điểm trong một cuộc hội thoại đầy oan nghiệt.

- Không! Dứt khoát ông ta sẽ chết... Đúng hơn là ông ta phải chết!

- Thế nếu như ông ấy khỏi ung thư thì sao? Chưa thể chắc chắn bất cứ điều gì nếu từ giờ đến khi đó ông ấy không ký vào bản đăng ký kết hôn.

- Anh nghĩ tôi sẽ để yên cho ông ta nhón nhơ tiếp tục sống sao? Dù thế nào, kết cục của ông ta cũng sẽ là cái chết... Tôi sẽ tiếp tục đóng vai bà vợ hiền cho đến lúc hoàn tất giấy tờ hợp pháp.

- Không còn nhiều thời gian đâu, bà đừng chần chừ nữa! Cũng đừng loại bỏ khả năng ông ấy thuê luật sư làm di chúc. Xoi được mười triệu đô của lão già ấy không dễ đâu!

Người đàn ông lạ mặt rời khỏi căn hộ A1906 sau một cuộc tranh luận ớn lạnh, còn lại nơi này là nữ chủ nhà với tờ giấy đăng ký kết hôn viết dở trên mặt bàn. Đáng tiếc, hai người bọn họ không ngờ được rằng, trong nhà còn có người thứ ba - người đã chứng kiến từ đầu đến cuối đoạn hội thoại không có chút tình người này!

Phía sau cánh cửa phòng là cậu con trai tuổi trưởng thành đang sống người vì tất cả những âm thanh vô tình đánh thức anh sau một giấc ngủ dài. Anh điếng người hồi lâu với mọi âm thanh, cảnh vật xung quanh... Gia đình ư...? Tổ ấm ư...? Anh thấy mắt mình đục ngầu, nhanh chóng hòa tan cùng nước mắt... Anh thấy trời đất như sụp xuống, mọi thứ trở nên tối sầm... Anh thấy nhục nhã ê chề... Thấy ghen đáng nơi cổ họng... Hóa ra đây là lý do mà người anh vẫn gọi bằng mẹ quay trở lại Hà Nội ư...? Hóa ra đây là lý do mà bà ấy vẫn nói là để tốt cho tương lai của anh ư...? Dương thấy kinh tởm cuộc đời này! Anh thấy sợ hãi tất cả, nhất là hai kẻ đã sinh ra anh trên cõi đời này!

Thu vén mấy thứ quần áo, tư trang quẳng vào ba lô nhanh như một kẻ điên, Dương bước ra khỏi căn phòng. Người đàn bà đang ngồi bên bàn ăn với cây bút trên tay bỗng giật bắn mình khi thấy sự xuất hiện của anh:

- Con... Con không đi làm à?

Dương không nói gì, anh nhìn bà bằng đôi mắt sợ hãi xen lẫn sự khinh thường khôn tả.

- Con định làm gì mà lại mang ba lô đi đâu thế? - Bà chạy lại gần phía con trai mình.

- Rời xa nơi này!

- Con nói gì thế?!

- Bà không nghe thấy sao? Tôi thấy kinh tởm những âm mưu mà bà đem tôi ra làm mồi nhử! Tôi thấy sợ hãi tất cả những gì các người đang làm!

- À... Ra là con đã nghe thấy hết! Không sao! Bình tĩnh đã, mẹ sẽ nói cho con hiểu!

- Tôi không cần nghe gì hết!

Nói rồi Dương vùng vằng tiến về phía cửa, bà Yến lớn giọng:

- Ông ta đáng bị như thế!

Dương dừng bước, anh không nói thêm câu gì.

- Sau tất cả những gì gây ra trong cuộc đời chúng ta, ông ấy đáng phải chết một cách đau đớn!

- Thù hận... Chính nó mới là thứ làm con người ta đau đớn!

- Không! Chỉ có cái chết đau đớn mới làm nguôi những nỗi căm hận. Con đừng đi... Hãy giúp mẹ báo thù con quỷ dữ ấy!

- Bà biết không? Tôi nghĩ... chính bà mới là quỷ dữ!

Dương rời khỏi căn nhà đầy ám khí này, bỏ lại sau lưng tiếng kêu gào thảm thiết của người mẹ. Có lẽ, bà Yến cũng chẳng thể ngờ được rằng - chưa biết liệu chồng bà có qua đời hay không, nhưng đó là lần cuối cùng trong đời bà được nhìn thấy đứa con chính mình dứt ruột để ra ngày nào...

Nếu có lý do nào để lý giải cho việc một người con gái vô cùng yêu hoa, luôn có những bình hoa trong nhà chỉ trừ ngày hôm nay - thì hãy hiểu đó là lúc cô ấy đang thu dọn đồ đạc để chuẩn bị rời khỏi ngôi nhà thân yêu của mình.

Mất một ngày dài nhưng An vẫn chưa đóng gói xong đồ đồ linh kinh, tình cờ sao cô tìm thấy máy hát đĩa hoa loa kèn cổ điển với mấy chiếc đĩa than. Cô đã sắm chúng từ lâu, với dự định trang trí cho tổ ấm sau này. An tháo một chiếc đĩa, đặt nó lên giá quay và gạt nhẹ cần khởi động. Những giai điệu nổi tiếng đầu những năm 90 bắt đầu ngân nga trong căn phòng của An ở những giây phút cuối cùng cô gắn bó với nơi này.

An nhắm mắt hát theo những ca khúc vang lên từ chiếc máy, bất kể khi đang hì hụi bê chiếc ti vi nặng trĩu cho vào thùng các tông, cắt băng dính để đóng gói hay thắt nút những sợi dây thật chặt... An vẫn cứ hát, hát bằng một niềm đam mê vô bờ bến với những giai điệu tình yêu dạt dào cảm xúc...

Thứ duy nhất còn lại để cho cả thế giới thấy rằng cô còn là một người trẻ - đó là giọng hát!

Khi cô cất tiếng hát, mọi bệnh nhân ở Bệnh viện Hy Vọng cùng thả hồn mình hòa theo sự ngọt ngào, trong trẻo và cao vút của những cung bậc cảm xúc. Khi cô cất tiếng hát, mọi thực khách ở tiệm cà phê Moca đều chăm chú lắng nghe đầy thích thú, không gian trở nên im lặng, nhường chỗ cho giọng ca hòa quyện cùng tiếng đàn piano. Khi cô ấy cất tiếng hát, mọi người trong lớp đại học cùng tựa lưng vào nhau, đứng đưa bên ánh lửa bập bùng ngay bên cạnh bãi biển, cô thả hồn mình với tiếng đàn guitar, hát giữa bao la biển trời, giữa lòng người ấm áp, chân tình đến kỳ lạ...

Và có một người lần đầu tiên được nghe cô ấy hát, là khi đứng bên ngoài cửa, yên lặng lắng nghe những âm thanh cất lên trong căn phòng nhỏ bé. Sao người đứng bên ngoài kia có thể hình dung ra sự thật khi tiếng hát cất lên cũng là lúc cô ấy đang thu dọn đồ đạc kia chứ, chỉ đến khi ông mở cửa bước vào và sững người:

- Trời ơi... Em làm gì thế này?

Đâu rồi những bộ ấm chén, đâu rồi những chiếc đĩa, những bình hoa, đâu rồi những khăn trải bàn và thảm lót nền nhà...? Có vô số câu hỏi cần đưa ra, nhưng chừng ấy hình ảnh cũng đủ để ông Tân tự tìm được câu trả lời.

- Sao lại thế này? Em dọn nhà đi đâu?

- Anh đến đây làm gì thế? Tối rồi mà không ở nhà với vợ con?
- Anh đang hỏi em một cách nghiêm túc, trả lời anh đi!
- Anh tìm tạm một chỗ nào để ngồi xuống đã. Em đi lấy chút nước uống!
- ...
- Về quê ư? Sao đột ngột thế?
- Có gì giữ chân em lại nơi này nữa đâu?
- Suốt mấy ngày qua em tất máy, sao bỗng dừng lại chuyển nhà? Thế còn việc chữa bệnh thì sao?
- Em chịu... Kệ nó! Em không đủ kiên nhẫn nữa! Buông xuôi tất cả thôi... Về với mẹ, đâu sao còn có người thân bên cạnh.
- Thế còn anh thì sao...?
- Anh...
- Em định bỏ lại anh ở đây sao?
- Anh đã có gia đình của mình, em nghĩ mình không nên gặp nhau nữa. Như thế sẽ tốt hơn cho gia đình anh.
- Anh... thực sự không coi đó là gia đình. Anh cần em trong lúc này!
- Nhưng chị ấy yêu anh! Và chị ấy không đáng phải chịu đựng những tình huống như thế này!
- Sao em biết chị ấy yêu anh?
- Chị ấy đã gặp em, chỉ là để cầu xin sự giải thoát cho anh đấy, anh biết không?
- Trời ơi... Và em dễ dàng chấp nhận lời đề nghị đó hay sao?
- Em hiểu tâm trạng phụ nữ hơn anh!
- Anh hiểu người đàn bà ấy hơn em nhiều! Xin em đừng đi, đừng bỏ lại anh một mình...
- Em...

- Anh không yêu người phụ nữ ấy! Người mà anh yêu chính là em...
- Chị ấy là vợ anh, là mẹ của con trai anh, sao anh có thể nói như thế được?
- Sao có thể yêu một người mà đến chính bản thân mình cũng không thực sự hiểu rõ con người họ? Còn nếu chung sống với nhau chỉ vì nghĩa vụ con cái thì anh đã không ra đi từ 15 năm trước.
- Bây giờ anh quay về cũng chưa muộn đâu, thế tốt hơn cho cả hai chúng ta mà...
- Mọi khoảnh khắc trong cuộc sống ngày hôm nay đều chỉ khiến anh nghĩ về em... Khi anh chợt ngửi thấy mùi hoa loa kèn, anh lại nhớ hương thơm của em... Khi anh nhìn những giọt hóa chất cuối cùng thấm vào da thịt mình, anh nuôi cho mình thêm nhiều hy vọng sống - sống để được gặp lại em, được nhìn thấy em với nụ cười rạng rỡ mỗi ngày...
- Nhưng... chẳng lẽ anh không còn chút tình cảm nào với người hết mực yêu thương anh hay sao?
- Em có nghe câu chuyện *Sự tích hoa loa kèn* chưa? Có những con người yêu nhau hết mực, đến mức trao gửi cả trái tim cho nhau. Nhưng chính họ cũng chẳng thể nào hiểu hết về người mà mình được nắm giữ trái tim. Người mình từng yêu thương nhất trên đời, biết đâu đấy vẫn có thể trở thành một tên cướp bạo tàn. Cách tốt nhất nếu không muốn làm họ đau khổ - hãy cho họ thấy rằng bản thân mình trong quá khứ đã vĩnh viễn thuộc về một thế giới xa xôi nào đó.
- Và anh sẽ khước từ tình cảm của chị ấy...?
- Hãy để anh được yêu em, dấu thời gian còn lại của cuộc đời anh là dài hay ngắn... An ơi! Chỉ còn ba ngày nữa là ông trời sẽ cho anh câu trả lời... Liệu anh có còn được tiếp tục nhìn thấy em trên cuộc đời này hay không, An ơi... đừng buông tay anh!

Và đó là cách họ tìm được câu trả lời cuối cùng, dấu chẳng ai nói một câu, và cũng chẳng ai màng đến sự sống hay cái chết nữa... Thậm chí, họ cũng không quan tâm bên ngoài cánh cửa hay phía dưới ban công kia - có còn ai đó đang theo dõi, trộm nhìn những hoạt cảnh yêu thương của hai kẻ vốn dĩ không được phép đến với nhau hay không... Họ chẳng mấy may lo lắng, nghĩ suy bất cứ âm mưu, thủ đoạn nham hiểm có thể xảy đến bất cứ lúc nào... Họ cùng nhau dỡ những món đồ vừa mới được đóng gói, xếp những chiếc đĩa lên giá, trái tám thơm xuống nền nhà, đặt bình hoa lên mặt bàn để sẵn sàng cho một ngày mới - một ngày tươi đẹp sẽ lại bắt đầu với những bông hoa loa kèn e ấp sớm mai kia...

28. Đường chân trời

Bệnh viện là nơi khủng khiếp nhất mà một người bình thường có thể nghĩ đến. Bệnh viện ư? Bệnh viện là nơi ngập tràn máu me, nhớp nhúa sự đau đớn mỗi ngày. Bệnh viện là nơi gào thét, là nơi giàn giụa nước mắt. Bệnh viện là nơi dành cho những kẻ kém may mắn hay những tâm hồn sắp sửa bỏ lại thể xác của mình trong giá lạnh. Thế nên chẳng có người bình thường nào thích đến bệnh viện cả!

Nhưng với người kém may mắn thì lại khác, bệnh viện là nơi tuyệt nhất họ có thể nghĩ đến. Bệnh viện chính là bờ biển xanh, bãi cát vàng tràn ngập ánh nắng... Bệnh viện chính là đồng cỏ thơm với những chú bò sữa đứng đĩnh trên cao nguyên lộng gió... Bệnh viện chính là thiên đường đối với những người vẫn chưa kịp tận hưởng hết cuộc sống đầy thi vị này. Và đó là nơi mà tất cả chúng ta - những người vốn khiếp sợ bệnh viện sẽ ôm trọn nó vào lòng, gửi gắm biết bao yêu thương như một kẻ đầy tớ cầu xin Đấng tối cao ban phép màu kỳ diệu một lần nữa!

Cầm tập hồ sơ bệnh lý bước dọc hành lang, ông Tân di chuyển có phần chậm chạp, khó nhọc dấu có cánh tay bà Yến giúp sức. Mấy tán cây hoàng lan trên cao đã nở những chùm hoa phớt vàng, uốn cong như những đôi bàn tay khúm núm đan chặt vào nhau. Mùi hoàng lan đưa hương nhẹ nhẹ thật dễ chịu, bỗng dưng gợi nhớ trong ký ức người đàn ông về những năm tháng xa xôi ở đất nước Australia. Trong khuôn viên rộng lớn của công ty thực phẩm VinAsia nằm ở ngoại ô thành phố Melbourne cũng có những cây hoàng lan trổ từng chùm hoa màu vàng ruộm, đứng đưa trước gió...

Ít ai biết ông chủ của tập đoàn thực phẩm nổi tiếng VinAsia là người Việt Nam có xuất phát điểm từ một quầy bán thực phẩm lưu động tại đất nước của những chú Kangaroo. Ông Tân nhớ về quãng thời gian cống hiến hết mình cho công việc, trải nghiệm cuộc sống trên chiếc ghế CEO đầy áp lực và đem lại việc làm cho hàng ngàn người trên khắp thế giới. Nhưng đó cũng chính là giai đoạn thiếu thốn tình cảm nhất trong cuộc đời ông. Nhiều lúc, sau những bữa tiệc xa hoa hay những chuyến bay hạng sang, ông trở về với cuộc sống độc thân một mình - đó là lúc ông cảm thấy nhụt chí, hối hận về những quyết định trong quá khứ nhiều nhất. Có nhiều người đàn bà bước đến cuộc đời ông với những lý do khác nhau, nhưng chẳng ai đủ can đảm để chung sống với một người nay đây mai đó và sẽ chẳng bao giờ có đủ thời gian để làm tròn nghĩa vụ của một người đàn ông trong gia đình.

Năm tháng cứ thế trôi đi, ném trải đủ mọi cung bậc cảm xúc trên con đường tìm đến vinh quang, cho đến một ngày kia - khi biết tin mình bị ung thư, thế giới quanh ông gần như sụp đổ. Ông thấy bầu trời trở nên tối tăm, mịt mù không lối thoát... Ông thấy chiếc ngai vàng suốt một đời mình gây dựng giờ đây chỉ còn là món đồ kỷ

vật vô giá trị... Ông đau đớn, tuyệt vọng! Quyết định từ bỏ tất cả để trở về Việt Nam và bắt đầu một chặng đường mới - chặng đường lắm chông gai và mật đắng nhất trong đời!

Ngồi trên bàn khám, bà Yến xắn một bên tay áo cho chồng để chuẩn bị tiêm một mũi FDG phóng xạ truyền khắp cơ thể. Lúc mũi kim chích vào cánh tay cũng là khi ông Tân nhớ về quãng thời gian mắc bệnh sốt rét ở Nigeria. Đó là vào tháng Bảy năm 2006, khi ông cùng các thành viên của tổ chức Welcome Trust - Anh Quốc đến với lực địa đen trong một chiến dịch đẩy lùi nạn đói và bệnh sốt rét. Và đó cũng là quãng thời gian ông gắn bó với cô gái người Mỹ - Kristen Dalton.

Lần đầu tiên gặp ông Tân trong chiến dịch, Kris 30 tuổi và là đội trưởng đội tình nguyện trẻ của trường Đại học California Lutheran. Yêu quý người đàn ông đến từ châu Á, Kris bao giờ cũng dành cho ông những tình cảm rất đặc biệt. Chính cô là người đã chăm sóc ông vượt qua cơn nguy kịch do căn bệnh sốt rét gây ra, cũng chính là người đã tác động rất nhiều đến cuộc đời ông.

Gặp Kris, ông Tân hiểu được đâu là lý tưởng sống của một người không còn trẻ nhưng chưa bao giờ đặt nặng vấn đề gia đình, con cái. Cô muốn tranh thủ thời gian, tranh thủ sức trẻ để được đến với thật nhiều vùng đất trên khắp thế giới. “Tại sao không giúp đỡ những người đang xoay sở khó nhọc với cuộc đấu tranh sinh tồn, thay vì nhìn họ ra đi vĩnh viễn và trông đợi vào một thế hệ công dân mới của nhiều năm về sau?” - Cô từng nói như vậy đấy.

Sau này, nhờ sự giúp đỡ của Kris, tập đoàn thực phẩm VinAsia đã mang sản phẩm của mình đến với những người dân châu Phi nghèo khó để hưởng ứng phong trào đẩy lùi nạn đói tại đây. Ông Tân nhớ về những ngày tháng vật lộn với căn bệnh sốt rét để thấu hiểu và đồng cảm nhiều hơn với những số phận kém may mắn nơi này; nhớ về tấm lòng của Kris để biết vẫn còn có những con người đang từng ngày, từng giờ lao động và cống hiến vì cộng đồng; nhớ về những hành trình từ thiện gian nan nhưng vô cùng đáng tự hào, về những mảnh đất ông đã có dịp đặt chân đến và mãi mãi không bao giờ có thể quên được...

“Rất có thể giờ này, cô gái tóc vàng Kristen Dalton vẫn đang miệt mài rao những bước thật nhanh ở một mảnh đất đầy nắng và gió nào đó...”

Trong lúc nằm yên trên chiếc giường để cơ thể trao đổi chất với gluco FDG, điều ông Tân nghĩ về ngày đầu tiên đặt chân đến thành phố Melbourne mà người ta vẫn

đón đại là ông bỏ đi vì một cô gái! Đúng như vậy, đó chính là nơi mà bà Thủy Đặng - mối tình đầu của ông sinh sống và qua đời.

Gần mười lăm năm trước, khi còn đang là nhân viên của một văn phòng thuê tại Hà Nội, nhận được tin người phụ nữ đầu tiên bước vào cuộc đời mình đang đơn thân chống chọi với căn bệnh hiểm nghèo ở một đất nước xa xôi, ông Tân không sao nén được cảm xúc. Bà Thủy là người con gái ông hết mực yêu thương, nhưng vì gia cảnh nhà trai quá nghèo nên họ chẳng thể đến được với nhau. Dẫu vậy, chưa có một giây phút nào trong cuộc đời ông Tân thôi nghĩ đến bà, ngay cả khi đã kết hôn và sinh con với bà Yên. Người ta thường nói mối tình đầu bao giờ cũng là mối tình khó quên nhất, nó để lại trong cuộc đời ta quá nhiều cảm xúc, quá nhiều bước chuyển đổi, quá nhiều kỷ niệm chẳng thể nào mờ phai... Nó in hằn lên vết thương lòng theo thời gian và sẵn sàng trỗi dậy mạnh mẽ trong một phút giây bất chợt nào đó... Một buổi chiều mưa rơi tầm tã, ông lặng lẽ rời khỏi căn nhà, bỏ lại sau lưng người vợ đẹp và đứa con thơ chưa kịp lớn để nhận thức chuyện đời... Ông bắt đầu cuộc hành trình tìm đến với người con gái bạc mệnh - người tình một thuở đang lưu lạc nơi đất khách quê người.

Sau khi kết hôn, bà Thủy theo chồng lập nghiệp tại Úc, nhưng chẳng được bao lâu thì gia đình nhà chồng phá sản. Thời điểm đen tối nhất của cuộc đời bà là khi biết tin mắc phải bệnh hiểm nghèo còn ông chồng thì nhẫn tâm bỏ đi nơi khác, để lại bà một mình nằm dài chờ đến khi qua đời... Ngày ông Tân tìm đến với bà, một chút ánh sáng của hy vọng, của tình yêu và lòng vị tha cũng đủ để sưởi ấm tâm hồn người phụ nữ vốn đã đóng băng từ lâu. Hàng ngày, ông Tân tất bật với quầy hàng tại khu chợ dành cho người châu Á, bấy nhiêu cũng đủ trang trải cuộc sống và chăm lo cho người phụ nữ của đời ông. Những ngày sống bình dị nhưng cũng đầy khổ cực ấy kéo dài trong khoảng một năm. Một ngày kia, ông không đến cửa hàng nữa mà ngồi lặng yên trong căn phòng nhỏ bé chỉ để nắm chặt bàn tay một người phụ nữ. Đó là những giây phút cuối cùng trong cuộc đời bà Thủy Đặng. Bà trút hơi thở cuối cùng trong niềm thanh thản, hạnh phúc vô bờ vì bên cạnh bà là người đàn ông yêu thương bà nhất trên thế gian lạnh lẽo, vô tình này...

- Ông Tân! Cần phải tháo bỏ trang sức và đồ kim loại trước khi...

- Ồ... Xin lỗi, tôi quên mất!

Lời đề nghị của bác sỹ khiến ông Tân chợt nhận ra vật trang sức mới xuất hiện trên ngón tay áp út của mình. Giây phút tháo rời chiếc nhẫn, ông nhớ về đoạn hội thoại lúc sáng với người đàn bà đang đứng ngay gần bên:

- Em có một món quà tặng anh, vì hôm nay là một ngày rất đặc biệt đối với chúng ta...

- Ô, một chiếc nhẫn kia à...

- Nó cùng cặp với chiếc mà em đang đeo. - Bà Yến giơ bàn tay và cười thật mãn nguyện.

Cầm chiếc hộp nhung đỏ và ngắm nghía tỉ mỉ, sau cùng ông Tân xỏ ngón tay vào chiếc nhẫn vàng. Hình như đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, ông đeo thứ mà người ta vẫn dùng thay cho lời thề ước.

- Mình sẽ làm lại đám cưới anh nhé!

- Nhưng... em có thấy là hơi vội vàng không...?

- Ở vào tuổi này rồi mà còn chờ đợi thì thật hoang phí thời gian...

- Ý anh là... Nếu như anh không qua khỏi thì sao?

- Thì hãy để cho em được đội chiếc khăn tang và thờ phụng anh, em chính là vợ của anh!

- Anh hiểu tình cảm của em... Hãy để đến khi biết kết quả cuối cùng, lúc đó mình quyết định cũng được.

- Không! Em không thể đợi lâu hơn được nữa! Em đã viết đơn đăng ký kết hôn rồi và chỉ còn chờ anh ký vào đó nữa thôi!

Thả chiếc nhẫn vào lòng bàn tay bà Yến, ông cảm nhận nỗi buồn thoáng qua trong ánh mắt có chút gì đó sắc lạnh của bà. Sáng nay, ông cất tờ giấy đăng ký kết hôn vào trong ngăn kéo, chưa vội đặt bút ký tên. Họ sẽ làm đám cưới một lần nữa ư...? Chính sự chần chừ này khiến bà Yến chùng hững, hình như một lễ cưới để chính thức làm vợ ông Tân đến suốt cuộc đời là nguyện ước, là khát khao của người đàn bà mang vẻ bề ngoài như mệnh phụ phu nhân này.

Dẫu sao ông vẫn trân trọng tình yêu sau gần mười lăm năm xa cách và biết ơn bà Yến vì tất cả. Máy ai có thể bỏ dở công việc để chăm sóc một ông già hom hem, ốm yếu kia chứ? Máy ai đủ can trường để làm đám cưới thêm một lần nữa, lại chính là với người đã từng bỏ mình ra đi vì một người đàn bà khác...? Lặng nhìn những giọt nước mắt lăn dài trên đôi gò má có phần cao hơn, đậm hơn vì thời gian khi ông trở về nhà quá bữa cơm tối; khi ông nôn mửa vì hóa trị liệu; khi ông đập tan chiếc bát vì tức giận; hay khi ông đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út... Ông Tân không khỏi

động lòng...

Ông nhớ lại lần đầu tiên gặp bà Yên - ba tháng sau đám cưới linh đình của cô gái con nhà đài các Thủy Đặng, họ dễ dàng đến với nhau, nhận ra nhau với nhiều điểm tương đồng trong cuộc sống. Và thế là họ làm đám cưới cũng chẳng bao lâu sau đó. Ngày ấy, bà Yên sẽ chẳng bao giờ hiểu được thực chất mối quan hệ của họ chỉ là một minh chứng đáp trả gia đình nhà họ Đặng, rằng người con trai họ Phan kia vẫn có thể đàn ông mà sống, vẫn có thể làm chồng của một cô gái xinh đẹp và vẫn có thể gây dựng cơ ngơi, sự nghiệp từ đôi bàn tay lao động chân chính. Dẫu thế, tình cảm mà ông Tân dành cho mỗi tình đầu tiên trong cuộc đời chưa một lần mờ phai và đó là bí mật khủng khiếp nhất mà cô Hoàng Yên xinh đẹp ngày nào chẳng bao giờ ngờ tới...

Nằm lên chiếc giường đẩy của máy PET scan, ông Tân được đắp một tấm chăn mỏng màu lam và được yêu cầu thả lỏng hai tay lên phía trên đầu. Khi chiếc giường bắt đầu dịch chuyển cũng là lúc ông sẵn sàng cho thử thách cuối cùng trong đời. Ông tự hỏi có bao nhiêu người đã từng nằm lên chiếc giường này giống như mình...? Có bao nhiêu người từ đây đã ra đi mãi mãi...? Có bao nhiêu người được ôm chầm lấy những vị bác sỹ tận tâm vào lòng sau bao tháng ngày cùng vật lộn, đấu tranh giành sự sống...? Bao nhiêu câu hỏi cứ thế dồn dập kéo đến, cứ thế nối đuôi nhau hiện ra cho đến khi ông nhắm nghiền đôi mắt, từ từ tiến vào vòng tròn của chiếc máy định mệnh.

Ông lắng nghe thấy tiếng nói của ai đó cất lên từ bên trong lồng ngực... Ông nghe thấy những âm thanh rộn rã của cuộc đời như đang mời gọi... Ồ không, phải chăng đó là âm thanh của sự chia ly, từ biệt...? Ông chỉ biết có ai đó như đang réo gọi trong mơ hồ, có ai đó như đang dang rộng đôi cánh tay đón ông bước đến cuộc đời họ...

Hình ảnh người con gái ấy lại hiện ra, trong màn đen mờ ảo của đôi mắt nhắm nghiền, trong những ánh sáng nhấp nháy, chợt hiện lên rồi vụt tắt rất nhanh... Ông nhận ra người con gái ấy... Người con gái không tên, không tuổi, không xuất xứ... Người con gái mang đến cho ông những tình cảm hết như những ngày tháng khó khăn tại đất nước Nigeria... Người con gái kém may mắn nhưng vẫn ra sức giúp đỡ những người khác bằng đôi bàn tay mong manh, yếu ớt... Người con gái khao khát ông trong một đêm mưa buồn hết như nữ hoàng đài các Đặng Thủy bên chiếc giường bệnh héo mòn trước phút lâm chung... Người con gái ấy... Phải! Chính là nàng...

Nàng sẽ ra sao nếu ông qua đời? Ai sẽ thấu hiểu về cuộc đời nàng thay ông? Ai

sẽ lắng nghe những tâm sự vui buồn của nàng? Ai sẽ đem đến cho nàng những món quà bất chợt mỗi bình minh thức giấc? Ai sẽ cười tí mắt thưởng thức những món ngon mà nàng dành trọn tâm huyết khi chế biến? Và ai, ai sẽ cùng nàng đấu tranh tìm lại tuổi trẻ, tìm lại những ngày tháng đã bị ăn cắp một cách trắng trợn? Là ai đây?

Là Phong! Phải! Chỉ có Phong mới có thể thay ông làm điều đó... Ông nghĩ về chàng trai khờ khạo đang gửi trọn tình cảm cho một người nào đó. Có một chàng trai đang lặp lại những bước chân sai lầm mà ông từng đi qua trong cuộc đời này. Có một chàng trai rồi cũng sẽ hối hận, ăn năn biết nhường nào khi dễ dàng buông lời, đánh mất thứ tình cảm đẹp như bước ra từ một cuốn tiểu thuyết. Có một chàng trai sớm mai kia sẽ bùng mặt khóc nức nở khi nhận ra mình là một kẻ bất lực trước những bí mật xấu xí của cuộc đời... Trời ơi, sẽ lại có người bước đi trên con đường mà ông đã từng một lần in hằn dấu chân hay sao?

- Chào con trai, hôm nay tôi đến vì nhớ niêu cá kho tộ đây!

- Ôi, bác Tân ạ?! Cháu cũng đang muốn tìm gặp bác. Đã có kết quả lần chụp cuối cùng chưa ạ?

Phong vội vàng mở cổng.

- Chưa, ngày mai mới có!

- Được nhìn thấy bác với tinh thần thế này, cháu tin là bác sẽ thành công!

Ông Tân ngồi một mình ở phòng khách trong lúc Phong cặm cúi dưới bếp. Bấy giờ ông mới có thời gian để cảm nhận những thay đổi trong căn nhà của chàng. Một bức ảnh kỷ niệm đặt cạnh ti vi, trong ảnh là một chàng trai tuấn tú đặt bờ môi lên má cô gái, trong khi cô gái nở một nụ cười thật sự viên mãn, ngồi lên niềm hạnh phúc...

- Hôm nay Dương có đến công ty không?

- Cháu cũng định hỏi bác, cậu ấy không đi làm hai hôm nay, điện thoại thì tắt máy. Cháu tưởng cậu ấy ốm nên nằm ở nhà.

- Thế nó đi đâu được nhỉ?

- Chắc gặp rắc rối với cô nàng nào nên tạm thời bỏ đi đâu đó. Bác yên tâm, cậu ấy sẽ sớm trở về thôi vì đã nhận lời bê tráp cho cháu mà.

- Gì cơ... Bê tráp là sao?

- Cậu ấy chưa nói gì với bác sao? Cháu vô ý quá! Năm ngày nữa là gia đình cháu sẽ xuống để làm lễ ăn hỏi...

- Trời, vậy là anh đã quyết định lấy cô bé đó sao?

- Vâng ạ! Chúng cháu đã suy nghĩ rất kỹ và quyết định cưới trong năm nay. Bác nhất định phải đến chúc mừng cháu nhé!

Nhìn ánh mắt lạc quan của Phong, ông Tân không nỡ tiết lộ bí mật đang ghìm chặt trong tim mình. Lẽ ra nó sẽ bùng nổ với những lời lẽ dẫm nước mắt trong ngày hôm nay, lẽ ra đó sẽ là sự thật đáng sợ mà chàng trai trẻ trước mắt ông có thể phải đăng lòng chấp nhận... Nhưng không! Không thể được... Bất một người đang chìm ngập trong hạnh phúc rơi tõm xuống hố sâu của sự hụt hẫng đến tuyệt vọng là điều đáng sợ hơn cả! Đành thôi, bí mật về người con gái trong quá khứ lại chôn vùi một lần nữa, ở những lớp đất sâu, thật sâu hơn nữa...

- Sao anh có thể “vượt tường lửa” để dành cho em những phút quý giá trong ngày hôm nay thế?

- Anh nói với bà ấy muốn được ở một mình, dù kết quả thế nào đi chăng nữa, anh không muốn rơi lệ trước mặt phụ nữ!

- Nhưng anh lại muốn em ở bên anh khi lắng nghe kết quả. Anh không sợ sẽ khóc trước mặt em sao?

- Anh không... Bởi chính em là người đã từng lau những giọt nước mắt trong cuộc đời anh!

Đó là một buổi trưa an nhàn với tiếng đàn piano của một nhà hàng vắng khách nằm bên bờ hồ Thiên Quang. Giữa không gian rộng lớn hình như chỉ có hai thực khách ngồi chính giữa, ngay phía bên dưới chiếc đèn chùm đính pha lê lấp lánh. Người phụ nữ ăn món cơm với mực sốt chua ngọt. Người đàn ông chỉ dùng một bát canh khoai tây với mấy miếng sườn và những lát hành hoa. Cô dùng dao và đĩa, xắt mực thành từng miếng nhỏ, quện với nước sốt trước khi từ tốn đưa lên miệng. Ông dùng chiếc thìa sứ nháp môi nếm từng chút nước dùng để cảm nhận hết vị thanh đậm của hương vị bát canh. Cô uống một ngụm nhỏ nước cà rốt ép và dùng giấy thấm môi vì sợ dính chút bột trắng đọng lại từ thành cốc. Ông xắt củ khoai tây vàng toí trong bát canh, đưa lên miệng để thấy rõ những lớp tinh bột hòa quện, tan dần, ngọt dần nơi đầu lưỡi...

- Hứa với em, anh sẽ sống nhé!

- Hứa với anh, em sẽ sống tốt dù mọi chuyện có thế nào nhé!

- Em muốn khóc, nhưng nước mắt rơi lúc này không phải là thừa thãi hay sao, phải vậy không anh? Vì anh nhất định sẽ sống, và mình sẽ lại có nhiều khoảng thời gian bên nhau như thế này.

- Nhất định là thế! Ngày nào em còn chưa trở lại, chưa khỏe lại thì anh sẽ chẳng bỏ em mà đi đâu hết!

- Em sẽ trở đẹp trở lại, nhất định là thế!

Khi ấy, chiếc điện thoại di động từ trong túi xách cất lên hồi chuông vội vã, An cầm máy. Là tin nhắn của bác sỹ Phước.

“An à, ta có một vài tin tốt lành. Ta cần gặp con ngay để nói chuyện, hẹn con 2h chiều tại phòng làm việc của ta nhé.”

- Em xin lỗi... Bác sỹ Phước đột ngột muốn gặp em chiều nay.

- Không sao đâu, em cứ đến đó đi. Anh sẽ đợi em ở sảnh lớn nhé.

Sau cuộc điện thoại đầy bất ngờ ấy, kim đồng hồ cũng đã chỉ 1h45... Hai thực khách hiếm hoi trong nhà hàng vội vã rời đi, đúng lúc điệu piano ngân lên những hồi vội vã, cao trào nhất.

Khoa da liễu nằm ở bên trái của Bệnh viện Hy Vọng. Chưa bao giờ An nhận được một cuộc hẹn vội vàng, gấp gáp như thế này từ bác sỹ Phước. Cô bước đi thật nhanh, nhanh hơn để kịp mở cửa căn phòng đúng vào 2h, dù đằng sau cánh cửa ấy có điều gì đang chờ đợi cô đi chẳng nữa.

Đường đến khoa ung bướu nằm ở phía bên tay phải từ sảnh lễ tân, nơi người đàn ông đội chiếc mũ len màu lục đang rào bước thật nhanh để đến nơi Thượng đế sẽ tuyên bố liệu ông có thoát án tử hình hay không? Thượng đế đã có phán quyết cuối cùng và kẻ tội đồ không bao giờ muốn mình phải chịu những án phạt quá nghiệt ngã khi vẫn còn chưa kịp hoàn thành sứ mệnh đời mình. Ông chỉ biết Người đang ở nơi đó, và ông, ông phải đi thật nhanh, thật vội để rồi khúm núm, cầu xin Người một phép màu nhiệm cuối cùng...

Và rồi căn phòng mà An đã nhiều lần ghé thăm, đã đếm đủ số tám lịch treo trên tường đang hiện ra ngay trước mắt. Cô mở cửa sau tiếng “mời vào” chộn rộn cất lên. Bên trong phòng, có đến hai vị bác sỹ.

- Cô ấy đây rồi! Giới thiệu với con, đây là bác sỹ George.

Ngài George nhìn cô không dứt. Ông bắt tay cô như thể đang gặp một đối tác quan trọng và thú vị trong sự nghiệp của mình.

- Bác sỹ George là chuyên gia về da liễu hàng đầu của bệnh viện quốc gia Singapore. Trong chuyến công tác tại Việt Nam, khi nghe ta kể về trường hợp của con, ông ấy nói rằng cần phải gặp con ngay trong ngày hôm nay.

- Dạ... Nghĩa là... con sẽ lại có một đợt điều trị mới ă?

- Không chỉ thế. Ông George đã từng tham gia điều trị thành công cho một trường hợp khá giống với con tại Trung Quốc, đó là nỗ lực của cả một ê-kíp bao gồm nhiều chuyên gia đến từ khắp nơi trên thế giới. Chính vì thế, ông ấy muốn lặp lại điều kỳ diệu ấy một lần nữa - tại đây - với chính con gái của ta!

- Trời ơi... Liệu... Liệu con vẫn còn cơ hội...?

Là đây, căn phòng hội chẩn - nơi trả kết quả chẩn đoán ung thư, nơi đã làm biết bao trái tim gục ngã đau đớn hiện ra sừng sững trước mắt. Đến đây, ông Tân bỗng thấy đôi chân mình nặng trĩu như bị đè nén bởi hàng trăm tảng đá... Nhưng không, ông phải mạnh mẽ, phải bước tiếp, phải đi đến cùng của cuộc đấu tranh này.

- Xin lỗi cô y tá, bác sỹ đã có mặt chưa ạ? Tôi đến để nhận kết quả...

- Ồ... Bác là bác Tân đúng không ạ? Giáo sư đang đi lấy kết quả và dặn bác ngồi đợi thêm trong giây lát. Bác ngồi xuống đây đã nhé!

Cô y tá rót một cốc nước đầy mời người bệnh và làm nhiệm vụ của một chuyên gia được đào tạo về tâm lý:

- Bác Tân này, cảm xúc của bác lúc này thế nào ạ?

- Tôi cũng run lăm cô gái ạ... Tôi... Tôi chỉ thấy run thôi!

Cô nở một nụ cười thật tươi để trấn an:

- Giáo sư luôn luôn lạc quan khi theo dõi phác đồ điều trị của bác, ngay cả khi

thảo luận cùng các đồng nghiệp, ông ấy cũng luôn khẳng định một điều: Bác nhất định sẽ chiến thắng!

- Ta đã gửi hồ sơ bệnh án của con tới các chuyên gia. Trong vòng hai ngày nữa, sẽ có khoảng mười bác sỹ đầu ngành cùng bay đến Việt Nam. Việc đầu tiên họ sẽ làm là tổ chức hội thảo về căn bệnh tế bào vón với trường hợp của con. Từ đó họ sẽ tìm cách điều trị phù hợp trong thời gian ngắn nhất.

- Thế... con có cần phải chuẩn bị gì không ạ?

- Điều duy nhất con cần làm là chuẩn bị một tâm lý thật tốt để sẵn sàng cho đợt điều trị đặc biệt này.

Cùng vào giây phút đó, từ khu nhà H của bệnh viện cách đó không xa, vị giáo sư trở về phòng làm việc thân quen của mình - chính là nơi ông đã từng thông báo tin buồn cho nhiều gia đình kém may mắn. Nhưng hôm nay, câu trả lời mà ông đem đến thật sự khác biệt, rất khác biệt:

- Ông Phan Khắc Tân - chúc mừng ông đã khỏi bệnh hoàn toàn!

Ông Tân mắt nhìn trân trân về phía bác sỹ, chẳng thốt lên một lời nào, cũng chẳng thể bộc lộ bất cứ một cảm xúc gì... Chỉ biết đôi mắt ông cứ trân trân, dòng tử dương như rơi vào trạng thái giãn nở bất thường....

- Đừng quên nhiệm vụ của mình - sáu tháng tái khám một lần nhé! Chúc mừng ông một lần nữa.

Trong tiếng vỗ tay đầy hân hoan của tập thể y bác sỹ, trong những ánh mắt rạng ngời niềm hạnh phúc, trong những nụ cười hiền hậu, thân quen đến lạ... Ông Tân từ từ đứng dậy, vẫn chẳng bộc lộ bất cứ một cảm xúc gì... Ông khẽ cất bước đi nhè nhẹ, chậm chậm, chậm chậm tiến về phía hành lang...

Tạm biệt hai vị bác sỹ bằng những cái ôm thật chặt, An cáo lui trong cảm xúc lâng lâng chưa từng có. Cô chẳng biết những điều mình vừa nghe là thực hay mơ nữa. Cô chỉ biết có một cánh cổng ánh sáng đang rộng mở chờ đón cô ở phía trước... Cô bước những bước chậm rãi trong miền man mơ hồ, trong cõi mơ ảo có thực này... Cô nhận ra những viên đá hoa cương trắng đang dẫn lối về phía một người đàn ông...

Vẫn là những bông hoa hoàng lan buông năm cánh trải dài, nhưng sao hôm nay sắc vàng tự lại êm mượt đến thế... Ông Tân nhắm đôi mắt thật chặt, hít một hơi thật sâu. Mùi hoàng lan từ đâu bay tới, lan tỏa bên hai cánh mũi... Ông thấy những giọt nước mắt bung nở trên nền đá hoa cương từ bao giờ... Ông thấy một người con gái từ xa chạy đến và ôm lấy mình thật chặt và rồi cứ thế khóc nức lên thành tiếng... Ông ngược lên bầu trời cao, đâu là qua vòm mái chật chội của bệnh viện, chợt nhận ra một điều: Hóa ra, đường chân trời cũng chẳng xa xôi đến thế!

29. Thuốc đắng

- Hãy vững tin lên! Nếu như anh có thể làm được thì em cũng vậy!

Đôi bàn tay cứng rắn, có phần thô ráp đang bao bọc những ngón tay gầy guộc nhể nhại mồ hôi. Ông Tân khẽ đưa những ngón tay nhỏ bé ấy chạm vào bờ môi để rồi nhận lại ánh nhìn từ đôi mắt chứa đựng muôn vàn sự biết ơn và niềm hy vọng. Cô ấy bước vào trong đó rồi, cửa đã đóng lại, nhưng sao gương mặt và đôi mắt ấy cứ như vẫn đang nhìn ông, thân thương và trù mến lạ!

An bước vào phòng hội thảo với thứ ánh sáng duy nhất dẫn đường về vị trí ngồi ở chính giữa. Bảy giờ, điều khiến cô phân tâm là nhiệt độ phòng hình như đang thấp dưới mức cần thiết. Cô ngồi xuống chiếc ghế xoay một cách thiếu tự nhiên, có lẽ chỉ mấp máy ở phần rìa thay vì chễm chệ trong lòng. Máy giầy đã trôi qua, vẫn chưa kịp định thần thì thứ ánh sáng quái quỷ dẫn đường cũng tắt ngóm, chỉ còn lại một tia sáng mong manh rơi thẳng từ trần nhà. Có tiếng chạy re re của một loại máy móc nào đó, qua chút ánh sáng le lói chiếu vào mình, An nhận ra có hàng chục con mắt từ vòng cung đối diện đang nhìn về phía cô.

- Xin chào mọi người! - An nói khe khẽ vào chiếc micro và để chắc rằng giọng mình không vỡ tan vì run rẩy, cô nhắc lại lời chào một lần nữa. - Xin chào các bác sỹ! Tên tôi là Hạ An.

Chiếc bóng đèn duy nhất làm nhiệm vụ soi sáng gương mặt cô gái mắc căn bệnh lạ, cũng chính là lý do khiến cô trở thành tâm điểm chú ý của các chuyên gia đầu ngành về da liễu trên toàn thế giới. Ngồi trước mặt cô trong không gian lặng thinh, ai cũng muốn khóa lấp trí tò mò của mình, ai cũng muốn tự mình tìm kiếm lời giải đáp cho lý thuyết hư cấu về sự ăn mòn của thời gian đối với nhân loại. Cô ấy ngồi đó, gò má độn lên hai khối u hình vòm hết như những bong bóng mờ dư thừa tự lại sau nhiều ngày tháng dồn nén, hai bên khóe mắt sụp xuống chỉ chực đóng lại sau một cái chớp mắt cuối cùng, quanh bờ môi khô là những vết hằn sâu đan vào nhau tạo nên những hình thù quái đản. Họ ở đây, ngồi cạnh bên nhau, cùng nhìn về phía cô

ấy, cùng bắt đầu lần tìm về quá khứ xa xăm của người đàn bà bất đắc dĩ trong thứ ánh sáng màu nhiệm từ trên cao rơi xuống...

- Tôi sinh năm 1987... Trước khi chấm dứt cuộc đời của một người bình thường thì tôi là một sinh viên chuyên ngành báo chí. Cha tôi qua đời khi tôi còn nhỏ, ông mắc bệnh ung thư da. Tôi còn mẹ và chị gái. Và tôi... tôi cũng từng có người yêu!

- Lần đầu tiên cô nghĩ mình phát bệnh là từ khi nào? - Tiếng nói từ bàn thông dịch viên cất lên.

- Những cơn nóng đốt cháy thân thể bắt đầu xuất hiện từ cách đây hơn hai năm... Thi thoảng chúng kéo đến khiến tôi cảm thấy đau đớn, vật vã điên cuồng. Da mặt tôi có biểu hiện lão hóa từ đó.

- Cô chia tay người yêu trước hay sau khi bị bệnh?

- Sự thực là... anh ấy không biết tôi mắc bệnh.

- Cô không muốn nói với anh ấy?

- Như đã nói, tôi sống tách biệt với thế giới bên ngoài. Nơi tôi tiếp xúc duy nhất là bệnh viện.

- Đôi khi con người ta có thể bị giết chết hay được cứu sống bởi một liều thuốc tinh thần, cô có thực sự nghĩ mình không cần điều đó?

- Tôi không biết! Tôi nghĩ mình có đủ những thứ cần thiết rồi. Tôi không tin nỗi cô đơn hay buồn chán có thể giết chết được mình. Ngược lại, tôi vẫn hạnh phúc!

- Lúc này cô có đang hạnh phúc không?

An dành đôi ba giây suy nghĩ trước khi trả lời với một nụ cười:

- Tôi hạnh phúc!

Chông hồ sơ bệnh án được phát từng bản một đến tận tay các giáo sư trong phòng họp kín. Sau cuộc trò chuyện đầu tiên với người bệnh, bác sỹ Phước cung cấp kết quả hội chẩn lần xét nghiệm gần đây nhất.

- Không thể tin được, đây là người thứ hai trên thế giới mắc cùng lúc chứng nhão da lẫn tế bào vón!

- Và khó khăn hơn rất nhiều so với bệnh nhân người Trung Quốc khi đơn thuốc điều trị tế bào vón hiện tại gần như không phát huy tác dụng. Tôi không thấy những dấu hiệu lão hóa ngưng xuất hiện mà vẫn tiến triển qua từng ngày.

- Cần phải điều trị viêm da, loại bỏ hoàn toàn tế bào vón để giữ nguyên hiện trạng bệnh tình, sau đó áp dụng phương pháp thẩm mỹ loại bỏ những nếp nhăn quá sâu.

- Bác sỹ Phước, chúng tôi hiểu những nỗ lực của ông trong thời gian qua. Chúng ta sẽ không từ bỏ, nhưng cũng không nên đặt niềm tin quá nhiều. Thực sự, đây là một ca rất khó!

- “Anh có thể làm được thì em cũng làm được!”, em sẽ ghi nhớ câu nói này của anh!

- Đúng vậy và chúng ta sẽ là hai kẻ chiến thắng vĩ đại nhất - những người có thể đánh bại được cả tử thần.

- Thế anh có sợ, một ngày không xa em sẽ xinh đẹp trở lại... Lúc đó chúng mình sẽ chênh lệch hoàn toàn khi ngồi tâm sự bên ghế đá cùng nhau thế này không?

- Lúc ấy hả... Khi em xinh đẹp trở lại thì chắc không còn nhớ gì đến anh đâu!

- Hihi, anh hâm à! Em sẽ vẫn khoác tay anh thật chặt và mình sẽ cùng bước đi trên phố nhé!

- Ủ! Hết ba mươi phút rồi đó. Em quay trở lại phòng họp đi.

Quay lại căn phòng với cánh cửa nặng trĩu cùng một luồng sáng dẫn lối về phía chiếc ghế xoay, cô nhận ra mấy hạt sương li ti từ chiếc máy điều hòa chỉ bay phát phơ duy nhất trong khoảng sáng ấy. Vẫn là mười mấy vị chuyên gia nhiều quốc tịch ngồi thành hình vòm phía đối diện với chiếc headphone đội trên đầu, nhưng hình như ai ai cũng đang nhìn cô với vẻ rất đổi lạc quan.

- Bây giờ chúng ta sẽ theo dõi phác đồ điều trị của bệnh nhân trong hai năm vừa qua.

Bác sỹ Phước nâng gong kính rồi đảo mắt lên màn chiếu, An quay lưng, kéo theo chiếc ghế xoay một trăm tám mươi độ theo phản xạ tự nhiên về phía sau. Cô giật mình!

- Tháng Tư năm 2010, bệnh nhân bắt đầu nhập viện khi cơ thể xuất hiện những nếp nhăn bất thường ở vùng trán và khóe mắt.

Màn hình lớn phía sau lưng cô hiện lên hình ảnh một người con gái tóc buông xõa, gương mặt căng mịn, trắng bệch. Đó là khi con bão vừa mới ập tới cuộc đời, An không tin đó từng là mình! “Trời ơi, khi ấy mình vẫn còn trẻ lắm!” - An nhận ra sự khác biệt qua từng ngày một, và nếu có thể quay trở lại ngày ấy thì đối với cô cũng là một điều hết sức kỳ diệu rồi. “Nhìn mà xem, những đường nét thanh tú trên gương mặt vẫn còn, sống mũi cao và những khoảng da bình thường vẫn căng mọng, mịn màng kia mà...”

- Tháng Bảy năm 2010, vết nhăn ở trán đã hình thành nếp gấp, bọng mắt chùng xuống sâu hơn và đường chân chim lộ rất rõ.

An cảm thấy sợ người đàn bà trong bức ảnh kia, đó sao có thể là cô được chứ? Thần thái trong đôi mắt vẫn còn nguyên vẹn, nhưng sao thứ vỏ bọc bề ngoài thay đổi nhanh chóng đến thế? Cô không dám tin đây là sự thật dầu đã can đảm sống chung với nó... Là bởi vì, đã lâu lắm rồi cô không đối diện với chính mình trước gương! An lo sợ, lo sợ nhiều hơn nữa... vì vẫn còn những bức ảnh chuẩn bị được công bố...

- Tháng Một năm 2011, gò má trở nên nhão và những đường nhăn xuất hiện ngày một nhiều phía bên dưới mép và cằm.

Mấy tiếng ồ lên kinh ngạc đồng loạt cất lên trong căn phòng. An không dám nhìn lên bức ảnh nữa, nhưng cảm xúc hiếu kỳ từ mười mấy cái miệng đang há hốc và những đôi mắt trợn tròn phía đối diện khiến cô đau đớn khôn xiết... Điều gì có thể cản được những giọt nước mắt vào lúc này kia chứ?

- Tháng Sáu năm...

- Bác sỹ Phước có thể dừng lại được không ạ?

An đứng bật dậy, ngay lập tức trở thành tâm điểm của sự chú ý thay cho tám màn chiếu quái đản phía sau lưng.

- Cho con nói một vài điều... - An cầm mic, sẵn sàng bộc lộ tất cả cảm xúc dồn nén hết như ai đó chuẩn bị một bài diễn văn từ trước đó cả tháng.

- Con cứ nói đi!

- Lúc này đây, tôi chỉ muốn gửi lời cảm ơn đến tất cả mọi người. Rất nhiều người trong số quý vị đã vượt cả ngàn cây số đến đây hôm nay để tìm cách cứu giúp cuộc

đời tôi. Ai đó nói với tôi: “Hãy vững tin lên, chúng ta nhất định sẽ chiến thắng”, hoặc cũng có người chỉ đơn giản là trao cho tôi một cái ôm thật chặt... Tôi nghĩ qua một vài bức ảnh thôi cũng đủ để các vị hiểu được nỗi đau đớn mà tôi đang trải qua trong cuộc đời mình. Đối với tôi, tuổi trẻ là một thứ gì đó quá đổi phù phiếm và mơ hồ. Có lẽ trong suốt cuộc đời, đó là điều mà tôi sẽ không ngừng tìm kiếm... Vì cũng như tất cả mọi người, tôi yêu cuộc đời này và tôi muốn được sống đúng là mình... Nhưng... hãy nhìn người đàn bà phía sau lưng tôi... tự bản thân tôi cũng hiểu quá khó để tìm lại những gì đã mất. Đây mới là sự thật, người đàn bà già nua trên kia - chính là tôi chứ không ai khác... Quá khó để tôi chấp nhận điều này... quá khó để tôi ngăn những dòng nước mắt này... Nhưng tôi phải làm thế! Vì đó là số phận!

- Thế nên chúng tôi ở đây là để giúp cô thay đổi số phận! - Tiếng ai đó cất lên trong khoảng không tôi om.

- Bằng cách nào kia chứ? Giúp tôi trông đợi vào những điều hão huyền hay sao?

- Bằng mọi cách, chúng ta sẽ không bỏ cuộc nếu vẫn còn hy vọng.

- Hy vọng ư? Vì tất cả những gì tôi thấy là sự thương hại và sợ hãi... Tôi không muốn sống chung với cảm xúc đó.

- Đó là tất cả những gì cô thấy hay sao? Chúng tôi ở đây là để giúp cô kia mà...

- Đúng thế, đừng bỏ cuộc! Chúng tôi tin cô có thể làm được!

- Các ông thực sự tin vậy sao? - An khóc nức nở.

- Là thật... Chắc chắn là thật... - Ai đó đã đến bên và ôm cô vào lòng.

Và đó cũng là đêm đầu tiên sau nhiều năm tháng bình lặng, An cảm nhận cuộc đời mình đang có những thay đổi rõ rệt. Không còn là một con bé sống lặng thầm trong bóng tối một mình nữa, xung quanh cô còn có biết bao con người tuyệt vời, biết bao tấm lòng sẵn sàng dang rộng cánh tay chào đón.

- Chúng ta sẽ bắt đầu cuộc chiến ngay từ bây giờ, không để lãng phí bất cứ một giây phút nào nữa.

- Đúng thế, chúng tôi sẽ điều trị đặc biệt trong vòng một tháng. Hãy nắm lấy cơ hội của mình nhé cô gái!

Vậy là từ ngày mai, An sẽ bước vào một cuộc chiến mới với tinh thần lạc quan

nhất. Chẳng điều gì có thể khiến cô sợ hãi được nữa, cô được sự giúp đỡ của các chuyên gia hàng đầu thế giới kia mà. Dung đưa chú mèo Shane trên tay, An tiến ra ngoài ban công để tận hưởng bầu không khí trong lành giữa đêm khuya thanh vắng. “Rồi một ngày không xa, nhất định mình sẽ xinh đẹp trở lại” - cô tự hứa với bản thân. Giữa muôn vàn hứng khởi trong tâm hồn, vài điều kỳ lạ xảy đến khiến cô bị chặn đứt dòng cảm xúc. Phía dưới con đường, một người đàn ông đội mũ phớt màu đen, gương mặt trắng bệch với cái mũi nhọn hoắt đang nhìn cô trừng trừng. Khoảng ba giây sau, An quay trở vào nhà và lao vội xuống hành lang khu tập thể. 11h đêm, trong con ngõ nhỏ không còn một bóng người. Cô đảo mắt khắp xung quanh, tìm đập thành thịch nhưng chẳng nhìn thấy ai cả!

Lúc ấy chính xác là 11h đêm tại Bệnh viện Hy Vọng, khi nam nhân viên trực phòng tư liệu gục xuống mặt bàn trong cơn buồn ngủ rũ rượi, một người đàn ông mặc áo blouse trắng rón rén bước thật nhẹ, thật nhẹ vào căn phòng... Giữa những kệ sắt đựng vô vàn tài liệu, hồ sơ bệnh án, mất ít lâu sau người đàn ông lạ mặt mới tìm được vị trí tủ đựng băng ghi hình. Đây rồi, đã tìm được cuộn băng ghi lại buổi họp diễn ra vào 9h sáng hôm qua, gã từ từ biến mất.

Ba mươi phút sau, tại một căn phòng khách sạn cách đó không xa, vẫn là người đàn ông đó - lúc này đang gỡ cuộn băng và lưu dữ liệu ghi hình trên máy tính. Màn hình hiện ra một người đàn bà trong bộ đồ màu đen ngồi giữa một căn phòng tối om, chỉ một luồng sáng duy nhất rọi thẳng xuống thân hình nhỏ bé. Gã cười khẩy với những gì thu lượm được. Thêm một tập hồ sơ bệnh án được dỡ ra từ túi tài liệu đề tên người bệnh - Lâm Hạ An, gã đặt từng tờ một lên máy scan trước khi lưu tất cả vào chung một folder để chuẩn bị cho một cuộc thương lượng giá cả. Sau cùng, gã nhấc máy điện thoại và bấm số, một cuộc gọi được thực hiện. Đầu dây bên kia bắt máy:

- Alô! Tòa soạn báo VBC xin nghe!

Có vài điều mà giới kinh doanh máu mặt tại Sài Gòn hiểu rất rõ về bà Hoàng Yên - đó là bà ta sẽ chẳng từ bất cứ một thủ đoạn nào để đạt được mục đích của mình. Đáng tiếc thay, chồng bà, đúng hơn là người chồng cũ lại chẳng hay biết gì về điều đó. Điều duy nhất mà ông nghĩ về bà lúc này, đó là một người vợ đảm đang, lúc nào cũng chiều chuộng ông hết mực.

- Em đã nói là sẽ làm thật nhiều món anh thích khi anh khỏe mạnh trở lại mà!

Trên bàn ăn lại là một tảng sườn nướng phủ nước sốt nghi ngút khói, thơm nức mũi vừa được bắc ra từ bếp lò, món mà bà mất nhiều giờ đồng hồ để thực hiện sau nhiều năm trời mới hoàn thiện công thức chế biến của riêng mình. Và như lời đồn đại, người như bà Yến sẽ chẳng bao giờ từ bỏ bất cứ một thủ đoạn nào để đạt được thứ mình muốn, bữa tối hôm nay món sườn nướng được bổ thêm một loại gia vị cực kỳ đặc biệt.

- Khoan đã nào, em sẽ không đồng ý cho anh dùng bữa nếu anh cố tình hoặc vô ý quên đeo nhẫn cưới đâu.

- Nhưng anh chẳng biết đánh rơi đâu mất rồi...

- Buồng ngủ, trong ngăn kéo thứ hai từ dưới lên, bên cạnh tờ giấy đăng ký kết hôn vẫn còn thiếu chữ ký của anh đấy!

Có vài điều mà sau nhiều năm tháng bôn ba khắp mọi nẻo đường ông Tân tự đúc kết cho riêng mình - đó là tính hồ nghi trước mọi sắp đặt dễ dãi của cuộc sống. Vì lý do gì mà ngày nào bà Yến cũng nhắc lại chuyện đăng ký kết hôn và tổ chức đám cưới. “Có lẽ nào liên quan đến số tiền bí mật?” - Ông Tân trộm nghĩ.

- Em định khi nào sẽ làm đám cưới?

- Ngay ngày mai cũng được, miễn là anh ký vào giấy và chúng ta trở thành hai vợ chồng hợp pháp. Em không muốn làm bà vợ hờ của anh thế này mãi.

- Thế nếu anh không ký thì sao?

- Cái gì...? Sao lại thế?! Anh đã hứa rồi cơ mà?

- Vì anh thực sự không hiểu lý do gì khiến em muốn lấy anh một lần nữa?

- Chẳng nhẽ suốt thời gian vừa qua không đủ để anh cảm nhận tình yêu tôi dành cho anh hay sao?

- Có! Nhưng nếu là yêu thì không có nghĩa bắt buộc phải tổ chức một đám cưới. Cô vẫn nghĩ là tôi cũng yêu cô hay sao?

- Thôi, hãy ăn tối đã! Đây không phải là lúc để tranh luận chuyện không đâu...

Con dao bằng bạc hắt lại thứ ánh sáng chói mắt, bà Yến dùng nó chia tảng sườn thành từng dẻ một. Bà gọt những miếng thơm ngon nhất vào đĩa trước mặt ông Tân rồi ngồi xuống, ném một chút rượu vang và có vẻ như chẳng muốn ăn chút gì sau câu nói phũ phàng vừa rồi. Nhận ra thái độ của mình có lẽ hơi quá, ông Tân cầm đĩa

xắt thức ăn thành từng miếng nhỏ. Nhưng chưa kịp đưa lên miệng thì điện thoại đổ hai tiếng chuông. Là tin nhắn của Hoàng Dương:

“Ba, mau rời khỏi nơi này! Bà ấy đang tìm cách giết ba!”

Ông bàn thần trong giây lát trước tin nhắn của cậu con trai mất tích cả tuần nay. Nhanh chóng hiểu ra màn kịch “người vợ hiền”, ông không đụng chạm vào dao lần nữa, mà thay vào đó là một câu nói phũ phàng hơn thế:

- Tôi có việc phải ra ngoài, cô ăn một mình đi nhé!

- Anh đứng lại!

Bà Yến lau tay vào chiếc khăn ăn màu trắng, sau đó ném phịch xuống sàn nhà.

- Anh đi đâu giờ này?

- Đó không phải là việc của cô?

- Lại đến chỗ con đàn bà xấu xí bản thủ đó à?

- Đừng tưởng tôi không biết cô đang cố chen chân phá hoại cuộc sống riêng của tôi. Để tôi yên!

- Anh nghĩ có thể dễ dàng ra đi vậy sao? Anh nghĩ tất cả những gì tôi làm vì anh bấy lâu nay cũng là vì tôi mù quáng yêu anh như cô ta hay sao, haha!!!

- Cô mới là con đàn bà đáng kinh tởm! Cô định giết tôi bằng mấy món ăn bỏ thuốc độc kia hay sao? Không dễ thế đâu!

Bà Yến giật phắt con dao bằng bạc trên bàn ăn, lao đến gần phía ông Tân.

- Nếu ông rời khỏi đây nửa bước, tôi sẽ liều mạng với ông!

- Cô muốn gì, nói thẳng ra. Nhưng đừng làm liều!

- Đưa tôi toàn bộ giấy tờ sở hữu mười triệu đô và chúng ta sẽ tạm biệt nhau mãi mãi!

- Cô thêm tiền đến thế cơ à? Đến nỗi vứt bỏ danh dự để chạy theo tôi hay sao?

- Câm miệng!!! Chừng ấy vẫn chưa thấm vào đâu so với những gì ông đã gây ra trong cuộc đời tôi đâu! - Con dao trên tay người đàn bà máu lạnh ghì sát vào cổ ông Tân.

- Cứ giết tôi đi! Không bao giờ cô đạt được ý định đó đâu!

Bà Yên mặt đỏ gay gắt, đôi mắt sắc lạnh trừng trừng dồn người đàn ông về phía chân tường:

- Giết ông ư? Quá dễ... Nhưng tôi sẽ không trả thù bằng cách đơn giản thế này đâu. Ông phải cố mà sống, sống để xem con đàn bà kia chết một cách đau đớn thế nào. Sống để chống mắt lên mà nhìn những gì ông từng làm với tôi!

- Đừng, xin đừng động đến cô ấy!... Được rồi, bỏ dao ra. Tôi sẽ viết giấy chuyển nhượng tiền.

Bà Yên cười khẩy, gí dao sát cổ ông Tân đến rớm máu, nhưng rồi lại bỏ xuống.

- Vì tình yêu à? Hahaha!!!

Bất chợt ông Tân giơ chân đạp một cú giáng trời ngang bụng người đàn bà xảo quyệt. Bà Yên ngã lảo ra đất, con dao bằng bạc văng xuống gầm ghế. Ông Tân lao ra ngoài cửa, xoay nắm đấm và bỏ chạy về phía thang máy. Trong căn hộ chung cư sang trọng đến lạnh người, bà Yên chống tay gượng dậy với hai con mắt đục ngầu, những nhịp thở gấp cùng những tiếng rên hằm hừ đầy chất chứa...

Ông Tân vẫy taxi và không ngừng giục tài xế tiến thẳng đến khu Giai Nhân. Xe dừng lại trước tiền sảnh nhà tập thể, ông đóng cửa cái “rầm” và lao lên phòng 304. Cửa không khóa, nhưng sao căn phòng tối thui vào giờ này ư? Trong nhà không có ai cả. Ông gọi vào máy điện thoại của An, tiếng chuông cất lên từ chiếc máy điện thoại nằm vương vãi dưới sàn nhà.

Cũng trong giây phút ấy, ở một ngôi nhà cách đó không xa đang tổ chức một bữa tiệc gia đình vô cùng đầm ấm. Người bố nâng ly chúc mừng cậu con trai trước quyết định sáng suốt của cuộc đời. Người mẹ tỉ mỉ đong đếm, sửa sang lễ vật vốn đã được bày biện long lanh và đẹp mắt. Sáng ngày mai, cậu con trai duy nhất của họ sẽ cử hành lễ ăn hỏi theo đúng nghi thức cổ truyền.

Và cũng trong chính giây phút đặc biệt ấy, ở một xưởng in cách đó không xa, tờ báo VBC số mới nhất đã được lên bản mẫu hoàn chỉnh và sắp sửa cho ra đời những bản in đầu tiên. Sáng sớm ngày mai, tờ VBC thường nhật hứa hẹn sẽ đạt doanh thu kỷ lục vì bài báo và bức chân dung trên trang nhất có tiêu đề cực kỳ hấp dẫn: “Cô gái 25 tuổi biến thành bà lão”.

30. Lễ vật

Lo lắng... Sợ hãi... Ông Tân không dám mừng tượng những điều tồi tệ nhất có thể xảy đến với chủ nhân của chiếc điện thoại nằm vắt vương dưới sàn nhà. Mọi chuyện đều có thể xảy ra. Ông đưa tay sờ lên cổ, nơi con dao hằn sâu để lại một vết máu khô từ tối hôm trước. Đau rát, nhưng không phải ở cổ, mà là ở một khúc nào đó trong lồng ngực đang chực vỡ tung.

Ông định khóa trái cửa phòng 304 để tìm kiếm chút gì đó an toàn, nhưng lại nghĩ biết đâu An trở về mà chẳng còn đủ sức để cất tiếng gọi. Mãi lo nghĩ, ông chẳng còn đủ tỉnh táo để tự rót cho mình một ly nước. May sao trong nhà bỗng dưng xuất hiện một nhân vật khác nữa, đủ để ông tỉnh tâm lau khô chút mồ hôi trên trán.

“Phải rồi, con mèo Shane vẫn còn ở đây, vẫn lành lặn và béo núc ních” - ông như thầm rồi tiến đến kiểm tra bát thức ăn. Bao giờ cũng thế, còn chừa lại một phần ba có nghĩa là mèo đã no và thức ăn mới được đổ đầy. “Vậy cô ấy đi đâu vào giờ này được nhỉ?” - ông cố gắng tự mình đưa ra câu trả lời thỏa đáng nhất thay vì cứ ám ảnh mãi trong đầu lời đe dọa của bà Yến.

Đặt con mèo vào lòng, ông dùng tay xoa xoa lớp mỡ như một chiếc áo khoác lông dày cộp, tay còn lại bấm điện chiếc điện thoại - máu chột sự lo lắng của ông. Ông nhận ra dường như mình là người thân duy nhất của cô gái này. Đa phần những cuộc gọi, hầu hết những tin nhắn đều chỉ để liên lạc với một mình ông. Chính điều này khiến ông thấy lạ, đúng hơn là tự trách bản thân mình: “Sao ta không nghĩ đến chuyện gặp gia đình cô ấy để hiểu hơn về họ, hay vì những yêu thương thoáng qua khiến ta vô tình quên mất những điều sâu xa - cô ấy còn có một gia đình?”.

Màn đêm trôi qua thật nhanh, phút chốc kim đồng hồ đã chỉ hơn 3h sáng. Ông quyết định phải đứng lên, không bi lụy nữa! Phải đi tìm cô ấy, có thể là ở bất cứ nơi nào. Đặt cuốn album ảnh trở lại giá sách sau rồi lâu trầm ngâm, bảy giờ ông Tân mới để ý đến cuốn sổ màu tím in họa tiết cổ xưa đặt ngay ngắn trong góc bàn làm việc. Thì ra là cuốn nhật ký của An. Không chút đắn đo, ông lật giở đến trang cuối cùng.

“Thế là bao nhiêu tuyệt vọng, bao nhiêu buồn chán cuối cùng cũng vơi đi một ít! Hy vọng trong mình đang trỗi dậy, mạnh mẽ và quyết liệt chưa từng có! Mình đã thấy những đôi mắt ấy, chúng sáng ngời, kỳ diệu như thứ ánh sáng chỉ có trên thiên đường. Họ chính là những thiên thần sẽ dang rộng đôi tay chào đón mình, ôm lấy mình vào lòng... Mình sẽ thắng! Lần này nhất định phải thắng!”

10h đêm nay - trận chiến mới sẽ bắt đầu!”

Chẳng biết An đã thiếp đi được bao lâu, chỉ còn nhớ khi bác sỹ tiêm thuốc gây mê là khoảng gần 11h đêm. Cô thức giấc, đôi mắt to tròn nhìn khắp xung quanh, cố gắng hình dung nơi này là đâu. Những bức tường màu xanh, mấy loại máy móc chuyên dụng, một cây kim vẫn găm vào tay để truyền loại dung dịch gì đó... Xung quanh căn phòng với ánh đèn mờ chẳng có một ai, yên lặng đến mức nghe được cả những giọt hóa chất rơi lộp bộp.

Miếng băng vết thương dính trên má, chỉ hấp háy cơ miệng thôi cũng cảm thấy đau nhức. An gương dậy, ai đó đã giúp cô thay bộ trang phục màu hồng nhạt dành cho bệnh nhân nội trú. “Sẽ phải ở đây trong bao lâu nữa?” - cô thắc mắc nhưng chẳng một ai ở bên vào lúc này. Lượng dung dịch lớn truyền vào cơ thể khiến cái bụng trở nên nặng nề, cô rời khỏi giường bệnh, nhắc bình hóa chất đem theo trong lúc đi tìm nhà vệ sinh.

- Tế bào vốn kết hợp với chúng nhão da, tác dụng phụ kéo dài và phối hợp của corticoid, thiếu protein... Với trường hợp của bệnh nhân e là quá khó khăn để điều trị khỏi bệnh. Cố gắng nhất cũng chỉ lấy lại được hai mươi phần trăm gương mặt cũ.

- Đúng vậy! Ngoài ra chỉ còn một cách khác nhưng cũng rất tốn kém - phẫu thuật thẩm mỹ.

Vài tiếng nói từ đâu đó cất lên - hình như là căn phòng sát bên cạnh - mỗi lúc một rõ rệt và căng thẳng hơn. Tình cờ lọt tai nội dung câu chuyện mà mình là nhân vật chính, cô đứng nép vào tường lắng nghe, quên cả cái bụng đang biểu tình dữ dội.

- Ta sẽ dùng mỡ bụng của bệnh nhân lập thành các khối mỡ nhỏ hình cầu bơm vào phía dưới vùng da bị nhăn, tiếp tục sử dụng thuốc không chế biến chúng da.

- Nhưng với phương pháp này, có lại được gương mặt cũ là điều không thể! Cô ấy sẽ trở thành một người khác.

- Đó là lựa chọn duy nhất!

Không tin vào tai mình, chẳng lẽ cánh cửa duy nhất giúp An tìm lại quá khứ thực chất chỉ là một khe cửa hẹp không một chút ánh sáng le lói? Càng lúc cô càng cảm thấy như có ai đó cố tình chặn cánh cửa ngay trước mắt mình. Mà thế giới đằng sau cánh cửa ấy, chẳng hiểu sao cô vẫn nghĩ có một ai đó đang chờ đợi mình... Sao bác sỹ lại nói không còn lựa chọn nào khác kia chứ? Nếu chỉ có một lựa chọn, đúng hơn là bắt buộc phải có một lựa chọn, thì đó là cô phải được sống đúng là mình,

trong bộ dạng của chính mình chứ không phải bất cứ một ai khác!

- Cô ta đâu rồi? Cô ta đâu???

Một giọng phụ nữ đầy nam tính gào lên trong căn phòng thí nghiệm, nơi mà nhẽ ra giờ này bệnh nhân của họ phải nằm yên trên giường bệnh chờ lấy mẫu xét nghiệm mới.

- Tôi... tôi không biết! Cách đây không lâu cô ta vẫn ở đây!

- Không được phép để cô ta rời khỏi nơi này! Gọi ngay bộ phận an ninh! Tất cả lực tung mọi ngõ ngách, tìm bằng được bệnh nhân, rõ chưa?!?

Bệnh viện Hy Vọng đón chào ngày mới bằng một chút âm thanh của sự cãi vã, những tiếng bước chân dồn dập bủa vây khắp nơi. Trong nhà vệ sinh khoa Nhi, An tháo rời chiếc áo màu hồng, khoác lên mình bộ quần áo cũ, cử động dường như vô cùng khó nhọc. “Chắc là do phản ứng của thuốc” - cô tự nghĩ thế - “Vậy là mình sẽ dừng cuộc điều trị ở đây sao?” Chọn lựa cuộc sống thực tại hay thắp lửa hy vọng để trở thành một con người hoàn toàn khác đây? An không tin ông trời bắt cô phải chọn lựa những điều quái đản đến thế... Chưa bao giờ, chưa một phút giây nào trong cuộc đời, An từ bỏ ý định sẽ đường hoàng đứng trước mặt Phong - thật rạng ngời, thật xinh đẹp, thật đúng nghĩa là cô gái Hạ An mới ngoài đôi mươi đang căng tràn nhựa sống...

An vịn vôi nước, và lên mặt cho tỉnh táo. Bất ngờ, một người đàn bà hiện thành hình trong chiếc gương phía trên bồn rửa, nhìn cô chăm chăm... Bờ môi thâm, gương mặt già nua, xấu xí và đôi mắt hoen ố nhựa đắng của một loài cây cỏ thụ... An giật mình thảng thốt!... Cô hắt nước xối xả lên mặt, lên cổ, hắt cả vào chiếc gương đối trá phũ phàng trước mắt...

- Này cô, cô làm gì ở đây thế?

An buông tay, nhìn ra phía cửa. Cuối cùng nhân viên an ninh cũng tìm thấy bệnh nhân, nhưng may mắn sao, đó lại là người quen biết An từ trước.

- Mọi người đang đi tìm cô!

- Tôi... tôi chuẩn bị đi khỏi đây!

- Cô không đi được đâu!

- Tại sao?

- Đó là yêu cầu của các bác sỹ. Họ rất nghiêm túc và yêu cầu chúng tôi tìm cô bằng được!

- Là tôi... cuộc đời tôi... tôi đi đâu chẳng được?

- Chúng tôi chỉ thực hiện theo mệnh lệnh, cô hãy theo tôi quay trở lại phòng xét nghiệm.

An tiến sát về phía anh chàng cảnh vệ, hai mắt hãy còn đỏ hoe, gương mặt ướt sũng:

- Nhìn vào tôi này! Trông tôi có giống một người cần phải tuân theo những mệnh lệnh của cuộc đời không?

- Cô... cô đừng gây khó dễ cho tôi...

- Suốt bao năm ở bệnh viện này, anh có thấy tôi gây khó dễ cho ai bao giờ chưa?

- Tôi rất quý cô và muốn cô khỏi bệnh. Vì thế, hãy nghe lời các bác sỹ...

- Sao anh không dám nhìn thẳng vào mặt tôi? Hãy nhìn tôi này!!! Cái thứ quái quỷ này sẽ không bao giờ lành lặn được, anh có hiểu không?

- Cô... cô bị chảy máu kìa...

- Họ lấy mẫu xét nghiệm đấy... Tôi sẽ trở thành mẫu vật của những kẻ tò mò, trở thành một con ngốc không hiểu sự đời! Anh có hiểu không?!

- Tôi... xin lỗi... Tôi không biết!

- Vì bao năm tháng quen biết nhau, vì tất cả những gì chúng ta hiểu về nhau, tôi xin anh, hãy giúp tôi ra khỏi đây...

- Kìa cô...

- Tôi xin anh! Van xin anh! Hãy giúp tôi...

Khi vòm trời hắt lại những tia sáng đầu tiên của ngày mới, anh chàng cảnh vệ bắt đầu thực hiện ý đồ cứu giúp nữ y tá tốt bụng. Tất cả diễn ra hết như những gì họ bàn bạc từ trước, chỉ trừ duy nhất một chi tiết, mà lại là chi tiết quan trọng nhất

chẳng ai có thể ngờ tới...

Trước sảnh bệnh viện có một khuôn viên cây xanh với đài phun nước và những tán cây sum sê. Hôm nay cảnh vật có sự thay đổi, xa xa ngoài kia, hàng chục tay săn ảnh, phóng viên các báo châu chực từ từ mờ sáng với nhiệm vụ tìm kiếm thông tin giật gân nhất trong ngày.

Đúng như tất cả bọn họ dự đoán, nhân vật chính đang điều trị tại đây. Nhưng làm sao tiếp cận được với cô ta mới là điều khó nhất, vì quy định của bệnh viện chỉ tiếp bệnh nhân cùng người nhà. Điều này nằm ngoài sức tưởng tượng của các bác sỹ, kẻ nào đó có mặt trong cuộc hội thảo đã bí mật cung cấp thông tin cho báo chí. Bài báo trên trang nhất VBC số ra ngày hôm nay đã nhanh chóng được các báo lá cải đăng lại. Điều cần làm lúc này là lục tung cả bệnh viện để tìm cô gái ấy trước khi bảo vệ cô thoát khỏi những kẻ săn mỗi đối tượng thông tin.

Nhưng điều mà cả giới báo chí lẫn các bác sỹ không ngờ tới - người đầu tiên rời khỏi bệnh viện ngày hôm nay lại chính là cô gái hóa bà lão với gương mặt chềnh ềnh trên trang nhất. Trong khi anh cảnh vệ tốt bụng vờ bàn bạc đánh lạc hướng nhân viên kiểm soát cổng, An lao nhanh ra ngoài. Cứ tưởng thế là thoát, thế là có thể trở về với căn phòng ấm cúng của mình - mọi việc diễn ra bên ngoài kia làm cô gái bé nhỏ choáng váng!

Hàng chục người lao đến, ai cũng có máy ảnh với ánh đèn flash nháy không ngừng, những máy quay camera khổng lồ khoác trên vai mấy người đàn ông cao lớn, những chiếc micro phủ lông đen hết như bày chim đại bàng quái ác tranh nhau xâu xé con mồi béo bở... Họ nhanh chóng vây lấy cô, thăm vắn, xô đẩy với những âm thanh ầm ĩ nát óc. Ánh đèn flash nóng rực, sáng lóa như muốn đốt cháy tất cả. Họ hỏi cô hàng trăm câu không đầu không cuối... Họ tranh nhau chạm vào người cô, kéo cô qua bên phải, rồi lại xoay sang bên trái... An muốn tìm một lối thoát, nhưng khắp xung quanh, bên trên, bên dưới đều là người với người. Những cái mồm há to hết công suất, những con mắt trợn trừng không chút cảm xúc... An muốn hét lên: “Làm ơn ai đó tắt flash đi”, nhưng khí oxy bay đâu mất rồi... Cô muốn tìm một chỗ dựa để có thể ngất lịm đi, nhưng cứ lả xuống một chút lại có người dựng dậy, lôi cô vào khuôn hình mà theo họ là đẹp nhất...

An bung mắt, định khóc nức nở nhưng không đủ thời gian để nước mắt lưng tròng được nữa. Cố gắng tìm cho mình một lối thoát trong vô vọng, người ở đâu kéo đến mà đông thế này? Có người ngã lăn ra đất... Cô dẫm lên chân một ai đó... Một chiếc giày nằm chổng chơ... “Tha cho tôi... Tha cho tôi...” - An thều thào bằng chút năng lượng của một kẻ hấp hối. Vậy là bao nhiêu công sức che đậy, bao nhiêu điều bí mật cần được giấu kín từ nay sẽ được phơi bày cho cả thế giới được thấy rõ mồn

một! An thấy tủi nhục, đắng lòng mà chẳng thể cất tiếng hét cho đồng loại thấu hiểu.

Giữa lúc cơn bão ập đến, khi An muốn xui vì tụt canxi, cô nhận ra có một gương mặt quen thuộc hòa giữa đám đông đang cố gắng tiến lại gần, rất gần... Người đó chìa cánh tay về phía cô... Cô nhoài người, cố gắng nắm lấy. Nhưng người đó đâu mất rồi? Hình như gã đã ngã xuống. Cô nhìn khắp xung quanh nhưng chẳng thấy gương mặt thân quen ấy đâu nữa. Kìa, có một ai đó đã nắm lấy tay cô từ phía bên dưới... Đúng rồi, ông Tân đã nắm được tay cô. Ông dùng vũ lực xô đẩy tất cả đám người vô nhân tính, sẵn sàng đập nát bất cứ chiếc máy ảnh nào giơ ra trước mắt. Ông kéo cô về phía chiếc ô tô đỗ ngay cạnh đó, nhanh chóng mở cửa, cả hai chui tọt vào bên trong. Khi những phóng viên vẫn cố gắng đến giây phút cuối cùng trước mũi ô tô, ông nhún ga tiến thẳng về phía trước với tốc độ choáng ngợp!

- Hãy thu dọn đồ đạc thật nhanh, chúng ta phải rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt!

- Tại sao chứ? Đã có chuyện gì vậy?!

- Anh sẽ giải thích sau. Vì sự an toàn của cả hai, hãy nghe lời anh. Nhớ là chỉ mang những gì thật cần thiết. Chúng ta sẽ rời khỏi Hà Nội.

Chưa kịp hoàn hồn với đám người hỗn loạn, An lại bản thân trước mệnh lệnh chớp giắt trên chiếc xe lao như bay giữa phố.

- Làm ơn nói cho em biết chuyện gì được không?

- Những gì chúng ta có thể làm lúc này là rời khỏi đây rồi tính tiếp!

- Sao cánh nhà báo lại biết chuyện về em cơ chứ? Trời ơi, rồi Phong sẽ sớm phát hiện ra sự thật... Em phải làm sao đây?

- Thế thì càng cần phải đi khỏi đây!

...

- Ôi trời... Anh đi chậm lại một chút được không?

- Sao thế?

- Chậm lại! Hãy nhìn chiếc xe phía sau chúng ta? Người đàn ông cầm lái chính là kẻ đã theo dõi em từ lâu...

Sớm hiểu ra vấn đề, ông Tân vội vã xoay vô lăng ngoặt sang bên kia đường, đi về hướng ngược lại.

- Anh đi đâu thế?
- Không kịp nữa rồi. Ta phải đi luôn!
- Không được! Em không đi được!
- Tại sao?!
- Còn con mèo Shane... em không bỏ nó lại một mình được! Làm ơn quay trở về nhà em ngay!
- Ôi... không!!! Nó chỉ là một con mèo thôi mà!
- Nó không phải là một con mèo bình thường! Đưa em quay về ngay, hoặc là thả em xuống đây!

Chiếc xe về đến khu Giai Nhân thì chậm lại. Con phố nhỏ mới sáng ra đã ách tắc vì một đoàn ăn hỏi vừa mới khởi hành. Đó là một dãy dài những chiếc xích lô lộng vàng chở các chàng mặc quần áo trắng, tay bưng tráp phủ vải điều, ngồi bên cạnh là các cụ mặc áo dài nhung gấm. Đoàn cứ đi, từ từ với những vòng xe thật chậm rãi.

- Hấn vẫn bám theo, cách chúng ta mấy xe thôi.
- Đó chính là tay chân của bà Yến! Bọn họ đánh hơi từ khi anh trở về nước để theo dõi và tìm cách trả thù!
- Thật như vậy sao? Nhưng em thì có can hệ gì đến chuyện này kia chứ!
- Em là người thân duy nhất của anh, ngoài em ra anh chẳng còn mối quan hệ nào khác!
- Thế còn anh Dương thì sao?
- Dương biết sự thật và bỏ đi rồi!
- Trời ạ! Phải làm thế nào bây giờ? Tắc đường lâu quá!
- Em hãy khoác chiếc áo của anh, khi đến gần đám ăn hỏi thì bước xuống xe thật nhanh, trà trộn vào đoàn người. Anh sẽ phóng xe tiến thẳng về phía trước đánh lạc

hướng. Trong lúc đó, em hãy bế con mèo xuống và đứng mười phút nữa quay trở lại chỗ này, chúng ta sẽ rời khỏi đây!

An nhận lấy chiếc áo khoác màu xám, vội vã choàng ra bên ngoài trước khi bước xuống xe. Cô chẳng kịp nắm lấy tay ông Tân như dự định, nhưng họ vẫn đủ thời gian để trao cho nhau một ánh nhìn thay cho lời cầu chúc mọi thứ sẽ tốt đẹp.

Chậm rãi dịch chuyển, người đàn ông đội chiếc mũ phớt màu đen, gương mặt trắng bệch và cái mũi nhọn hoắt tiếp tục bám theo chiếc Camry. Bây giờ, nhẽ ra An sẽ lao thật nhanh về phía con ngõ khu tập thể, nếu chẳng vì suýt bị một chiếc xích lô đâm phải - và nếu chẳng vì nhận ra người ngồi trên đó chính là mẹ của Phong.

Không tin vào mắt mình nữa, sao đó lại có thể là bà Vinh - người đã từng gọi An là con kia chứ? Không, rõ ràng đó không thể là sự thật được! An bám theo đoàn rước, men theo vỉa hè chạy lên phía trên... Cô không chấp nhận đây là sự thật, chỉ cần nhìn mọi người trong đoàn là chứng minh được điều đó thôi mà. Trên đời này thiếu gì người giống nhau kia chứ?

Lại một chiếc xích lô... Thêm một xe nữa... An đã nhìn thấy tráp đỏ với những đồ lễ ăn hỏi lộng lẫy, những người đàn bà sang trọng trong bộ áo dài thêu hoa đính kim tuyến, những chàng trai chân xỏ giày da bóng nhoáng... Bên cạnh cô chợt xuất hiện một chàng khoác chiếc áo comple vô cùng lịch lãm, mới nhìn thoáng qua đã thấy toát lên khí chất con nhà danh giá. Chính là chàng trai có gương mặt sáng bừng, sống mũi cao với đôi mắt biết cười. Đúng thật rồi, chắc chắn là anh ấy rồi. Anh ấy đi đâu thế này? Trong cơn gió đầu hạ, An còn ngửi thấy mùi gỗ tuyết tùng thoảng qua.

“Anh đi đâu...?”

Đoàn xích lô đã gần biến mất trên con phố dài, nhưng An vẫn còn đứng đó. Chẳng biết cô đang nghĩ ngợi điều gì. Người trong đám ăn hỏi cũng chẳng ai để ý một bà già tóc tai nhễ nhại, khoác chiếc áo đàn ông màu lông chuột rộng thùng thình giữa phố, bên trong là bộ đồ xộc xệch nhăn nhúm cứ như vừa tậu được từ thế kỷ trước. Sẽ còn kỳ cục hơn nữa nếu nhìn xuống chân bà ta... Nhưng chẳng có ai cả, ngoài chính người đàn bà ấy đang trân trân cúi gằm mặt... Hai bàn chân, một chiếc đi giày, một chiếc không!

Chưa bao giờ An thấy mệt mỏi, đói khát đến thế. Từ đêm qua đến giờ chưa có gì

bỏ bụng, lại còn phản ứng của hóa chất mới truyền vào cơ thể khiến tim cô đập mạnh hơn, còn phổi thì hình như yếu đi. Cô phải hít thật sâu mới cảm thấy có không khí. Trời oi ả, nóng nực quá! Cái nắng đầu hạ khiến An muốn nằm lăn ra bên vệ đường!

Nhưng không! Nghĩ về những gì đang diễn ra, nghĩ về mối hiểm nguy có thể ập đến bất cứ lúc nào, An tháo nốt chiếc giày còn lại và bỏ chạy.

Cô mừng tượng đến căn phòng bé nhỏ của mình. Cô sẽ mở tủ lạnh, nhâm nhi một chút kem và sau đó hòa mình vào làn nước trong mát... Nghĩ đến đó thôi, cô lại hồi thúc mình bước những bước nhanh hơn, dài hơn nữa. Đây rồi, qua mấy chục bậc thang tường chừng dài vô tận, cuối cùng căn phòng 304 cũng hiện ra trước mắt...

Nhưng cảnh tượng trong căn phòng không hề như cô nghĩ!

Những mảnh vỡ, sách vở, giấy tờ, những bông hoa khô và cả chiếc khăn tắm... tất cả nằm la liệt, chồng chất lên nhau dưới sàn nhà như vừa trải qua một cơn bão. An nhấc cuốn nhật ký bị xé tan, cố gắng giữ cho đầu óc thật tỉnh táo để chấp nhận những gì đang diễn ra trước mắt là thực! Ở giữa phòng, trên chiếc ghế sa lông, một người đàn bà trong bộ đồ màu đen quen thuộc đang giữ chặt con mèo trong lòng và dùng dao cắt từng cụm lông rải khắp xung quanh.

- Đưa nó cho tôi, làm ơn!

- Chà... chủ nhân của mày về rồi này! Xem ra có người còn bốc mùi hơn cả mày kia đây! Cần phải dọn dẹp cho cả hai chứ nhỉ?

- Đưa con mèo cho tôi!!!

- Ô! Cô gì này, tôi tưởng cô quen với việc cướp của người khác về làm của báu rồi. Có con mèo thôi mà cũng sợ mất à?

- Bà làm gì ở đây?!? Mau rút khỏi đây trước khi tôi báo công an!

- Báo công an á, hahaha!!! Sợ quá! - bà Yến tung con mèo lên trần nhà, tiếng mèo gào lên dữ tợn trước rơi xuống mặt đất! - Đây, báo đi!

Không giữ được bình tĩnh nữa, mắt An đỏ rực vì cảm phần tội độ. Cô lao về phía mẹ đàn bà đáng kinh tởm, nhưng bị chặn lại vì một mũi dao trên tay kẻ thù.

- Người đàn ông ngàn vàng của cô em đâu? Sao lại để em về một mình thế?

- Bà định làm gì? Đâm tôi à? Thử xem...

An tiến từng bước, từng bước một thật chậm rãi... Khoảng cách giữa cô và mũi dao ngày một gần hơn...

- Bà tưởng tôi là một đứa sợ chết à? Bà nghĩ tôi sẽ khóc khi nhìn bà cười khoái trá à? Haha... Tôi là đứa chẳng có gì để mà phải sợ mất! Nào... Đâm đi... Đâm đi...!

Lần đầu tiên nhìn thẳng vào đôi mắt bà Yến, An nhận ra có một dòng nước đục ngầu cuộn cuộn tuôn trào sâu trong hốc mắt sắc lạnh... Nhưng đó cũng là lần đầu tiên cô không cảm thấy sợ hãi bất cứ điều gì trên thế gian này nữa!

- Nếu tôi chết, bà cũng không rời khỏi đây nửa bước được đâu!

Bà Yến xiết chặt con dao trong lòng bàn tay, hết như gồng mình bóp chặt nỗi căm hận dồn nén hàng chục năm trời. Đúng vào giây phút ấy, con mèo trụi lông từ đâu nhảy chồm tới, lao vào đầu bà Yến mà ra sức cào cấu bằng những móng vuốt nhọn hoắt. Bà Yến ngã lăn ra đất, kêu lên đau đớn, con dao văng xuống sàn nhà. Máu tứa ra từ trán và mang tai... Thấy thế, An vội chạy tới đỡ con mèo và cố gắng tách rời những móng vuốt ra khỏi mấy đọn tóc rối. Bất chấp đau đớn, bà Yến vùng dậy, cầm một bình thủy tinh cạnh đó đập một cú giáng trời xuống đầu An.

Đau đớn... Choáng váng... Hoa mắt... An ngã vật xuống sàn nhà... Nhưng lý trí không cho phép cô thiếp đi vào giây phút này... An vẫn đủ tỉnh táo để nhận ra bà Yến đã nhặt con dao dưới sàn nhà, đứng từ trên cao quỳ xuống và chuẩn bị đâm cô bằng tất cả sức mạnh của lòng hận thù...

An cố gắng mở to mắt, tập trung nhìn về phía con dao với cánh tay phải của kẻ sát nhân máu lạnh. Trúng rồi... Đôi tay cô đã nắm được cánh tay của bà ta trước khi con dao kịp chạm vào ngực...

- Buông tôi ra... Trước khi quá muộn...

- Cô à... thực lòng tôi chẳng muốn giết cô đâu... Ai bảo cô chen vào cuộc đời tôi.

Bà Yến gồng lên để dứt cánh tay phải ra khỏi An, nhưng phải ở những giây phút cận kề cái chết mới hiểu sức mạnh của con người khủng khiếp đến nhường nào. An bóp chặt tay bà Yến, giữ cho con dao không thể dịch chuyển, dẫu lúc đó đầu cô đau như búa bổ. Chiếc bình thủy tinh chưa vỡ tan, nhưng có vết máu ở đó. Một lần nữa, chú mèo thông minh lại lao tới, chồm lên đầu mụ đàn bà vô nhân tính. Nó lại cào, cào cho đã đời, cào hết khả năng của bộ móng vuốt sắc nhọn... Bà Yến điên cuồng, gào lên như xé từng khúc ruột... An vặn chặt cánh tay, con dao buông thõng cuối cùng cũng rơi xuống sàn nhà. Cô lia nó ra góc phòng rồi dùng đôi chân trần thượng

một cú trời giáng trời chính giữa bụng mẹ đàn bà. Túm được mèo Shane, vừa lúc bà Yến bung mặt, nằm lăn về phía chân tủ. Cô không vội bỏ chạy, mà dùng hết sức bình sinh đẩy chiếc tủ ngã chổng kèn, đè lên thân hình mẹ đàn bà xảo quyết. An chạy khỏi nơi này không lâu sau khi tiếng đổ vỡ loảng xoảng cất lên, át đi tiếng hét thâu trời vì đau đớn của một kẻ mà người có lương tâm như cô cũng chẳng mấy may thương tiếc. Lòng thù hận không làm cho đôi chân tóa máu vì bị tủ đè phải nằm yên một chỗ, bà Yến lồm cồm bò dậy... Vết máu cứ thế nối dài từ phòng 304 cho đến sảnh tầng một, bà dồn hết sinh lực đuổi theo kẻ thù đang bỏ chạy... Tiếng kêu gào đỉnh điểm của những mưu mô, gian trá cất lên: - Cướp... Bắt lấy nó... Cướp... An bỏ chạy với đôi chân trần, nhưng khi ra đến đầu con ngõ thì không chỉ một mình bà Yến đuổi theo cô nữa. Bảy giờ có mấy người đi đường chạy về phía cô theo tiếng kêu cứu của mẹ. An hoảng sợ, hoảng sợ thực sự... Cô không thở được nữa... Cũng chẳng hiểu có sức mạnh vô hình nào khiến cô có thể băng nhanh qua đường đến thế... Ôm con mèo trên tay, An chạy xuyên qua khuôn viên cây xanh trong lúc đảo mắt tìm chiếc Camry. Không thấy đâu cả! Trời ơi! Thế là đường cùng rồi... Những kẻ nghĩ cô là cướp đã đuổi gần đến nơi! Đây rồi, đây là cổng ngôi nhà số 125 - nơi duy nhất An nghĩ có thể dành cho mình để trốn thoát vào lúc này. Nhưng cổng đã khóa trái. Chẳng có ai ở nhà hết! Thôi xong! An quăng con mèo qua chiếc cổng sắt... Mọi chuyện đến đâu thì đến...

- Nhanh lên nào!!! Nhanh lên nào!!!

May mắn sao, chiếc Camry đã kịp nhìn thấy cô và đuổi theo, vượt lên trước bà Yến. Ông Tân đỗ xe ngay khi sự hoảng sợ, nhịp trống thành thịch nơi lồng ngực và những cái nấc nghẹn ngào khiến An chực gục ngã. Cô mở cửa, bước lên xe. Hai người họ mau chóng biến mất khỏi con phố nhỏ bé nhưng lắm tai ương này. Bỏ lại sau lưng tiếng kêu gào thảm thiết... Tiếng kêu của sự báo oán!

Quá khó để tìm được một người phụ nữ mà ta yêu hết mình, yêu bằng cả trái tim... Và để tìm được một người phụ nữ yêu ta nhiều đến thế thì càng khó hơn! Các chàng thời nào cũng thế, những ai không có tài năng hoặc gia đình không có điều kiện kinh tế là những người hiểu điều đó rõ hơn ai hết! Nhưng với chàng trai này, may mắn sao anh ta lại hội tụ tất cả những điều mà bất kỳ cô gái nào cũng thêm khát mơ ước.

Bao nhiêu cô gái được nhà trai hỏi cưới bằng lễ vật kỳ công, sang trọng và đắt tiền? Bao nhiêu cô gái được gia đình nhà trai nghênh đón như một thứ điểm phúc lớn lao? Thùý là cô gái may mắn ấy, và gia đình Phong chính là thông gia mà mọi gia đình như gia đình ông giáo Thanh đều phải giả bộ làm cao dù trong lòng vô

cùng sung sướng.

Vào khoảnh khắc đứng trước bàn thờ, Phong nghĩ rằng điều hạnh phúc nhất trong cuộc đời anh cuối cùng cũng tới. Bằng tất cả những nỗ lực, bằng sự cố gắng và bằng chút may mắn - anh cũng tìm được cho mình người con gái tuyệt vời nhất. Anh nhìn cô, trao cho cô một cái nháy mắt đầy tình cảm.

Khi Thuyền rót nước mời trà hai họ, ông Vinh mãn nguyện với sự chọn lựa của cậu quý tử. Con dâu tương lai của ông được sinh ra trong một gia đình nề nếp, được thừa hưởng những bài học giáo dục đầy đủ và có đủ tri thức để cống hiến cho xã hội. Đó đối với ông đó đã là điều quá đổi tuyệt vời!

Giây phút cô con dâu đến bên hỏi han, chuyện trò, bà Vinh mới có thời gian ngẩng nhìn từng đường nét thanh tú trên gương mặt đẹp tuyệt trần của cô con dâu mặc áo dài, đầu đội khăn xếp màu hồng tươi. Nghĩ về đôi trai tài gái sắc, bà lại thấy hạnh phúc quá đổi và mong ngóng đứa cháu đầu lòng của mình sẽ thừa hưởng những nét đẹp nhất của cha mẹ chúng.

Thật kỳ lạ, chỉ ít phút sau, cả ba nhân vật vừa mãn nguyện với những gì đang diễn ra đều thay đổi cảm xúc một cách đột ngột. Đó là khi hai bên gia đình đã ngồi yên vị vào bàn tiệc.

Bệnh viện Hy Vọng vừa tổ chức cuộc hội thảo đặc biệt, thu hút sự quan tâm của hơn chuyên gia về da liễu đến từ khắp nơi trên thế giới hôm 10/4, xung quanh chứng bệnh lạ của cô gái tuổi - Lâm Hạ An.

- Tôi sinh năm ... Cha tôi qua đời khi tôi còn nhỏ, ông mắc bệnh ung thư da. Tôi còn mẹ và chị gái. Và tôi... tôi cũng từng có người yêu!

- Lần đầu tiên cô nghĩ mình phát bệnh là từ khi nào?

- Những cơn nóng đốt cháy thân thể bắt đầu xuất hiện từ cách đây hai năm... Thi thoảng chúng kéo đến khiến tôi cảm thấy đau đớn, vật vã điên cuồng. Da mặt tôi có biểu hiện lão hóa từ đó.

- Cô chia tay người yêu trước hay sau khi bị bệnh?

- Sự thực là... anh ấy không biết tôi mắc bệnh.

Trên màn hình ti vi xuất hiện người đàn bà ngồi trong một căn phòng tối với thứ ánh sáng duy nhất chiếu thẳng vào gương mặt già đanh, xấu xí chưa từng. Bản tin thời sự buổi trưa hôm ấy đã làm đảo lộn nhiều thứ. Có người thì sợ hãi, người đang ăn thấy mất cả ngon, người lại thấy thương cảm, động lòng vô cùng... Và có một

người còn nhận được một bài học vô cùng đắt giá: “Quá khó để tìm được một người phụ nữ mà ta yêu hết mình. Nhưng để người đó biến mất khỏi cuộc đời ta thì càng trăm ngàn lần khó hơn...”

Chương IV

31. Một cái ôm

Sau một vài ngụm rượu nhỏ, gương mặt Phong bắt đầu ửng hồng. Dầu vậy, với khối óc của một người làm truyền thông, một thông tin được đưa ra dầu chỉ thoáng qua giữa những âm thanh huyền ảo vẫn có thể tác động mạnh vào trí não. Dòng tai để nghe rõ hơn những gì vừa phát về một cô Lâm Hạ An nào đó, anh phải căng mắt nhìn về phía màn hình để chắc chắn rằng đó không phải là cô Hạ An trong tiềm thức của mình.

Nhưng không cần lời thuyết minh nào nữa, không cần thêm một âm thanh hay hình ảnh nào nữa, mấy giây trên màn hình thôi cũng đủ để anh hiểu ra câu chuyện vô cùng đáng lòng - đó chính là Lâm Hạ An!

Anh cần thêm thời gian để nghĩ. Mấy phút bản tin không chứa ra một giây cho sự bình tĩnh hay cho những suy nghĩ thấu đáo. Mấy phút ấy thôi là đủ để một người bị ám ảnh cả tháng, thậm chí là nhiều năm trời. Nhưng tại sao lại thế này?... Phong không nghĩ được điều gì cả! Hình như men rượu bắt đầu ngấm, luôn lách qua từng mạch máu trên người anh. Anh thấy lòng mình nóng ran, rạo rực như có hàng trăm đóm lửa đang nhảy múa. Anh thấy những giọt nóng hồi ừng ực túa ra từ hai bọng mắt. Anh chẳng nghĩ được điều gì, ngoài việc cảm nhận rõ rệt những đổi thay đang lan tỏa khắp thân thể mình.

Vài người thấy được khoảnh khắc thất thần của chàng trai trong bộ trang phục lịch lãm, nhưng không phải ai cũng hiểu anh ấy đang đối mặt với điều gì. Thuyền đến bên, nhưng chưa kịp hỏi han thì Phong vội đặt chén rượu lên mặt bàn:

- Anh xin lỗi!

Bà Vinh toan cất tiếng can cậu con trai nhưng bị chồng ngăn lại. Mấy giây sau, chàng mất hút.

Giữa trưa, mặt trời rọi thẳng xuống đỉnh đầu. Chàng cởi chiếc comple, một tay lau những giọt mồ hôi túa ra trên trán. Men rượu làm hai gò má đỏ bừng như một thứ trái non bị ép chín.

Chàng loay hoay tìm cách băng qua đường giữa khu phố chợ nhưng dòng người đổ về mỗi lúc một đông hơn, cứ như người ở đâu kéo đến tìm cách cản đường chàng. Nặng to quá! Nặng muốn vỡ đầu mà còi xe inh ỏi. Chàng căng mắt tìm cho được một chiếc taxi trống khách.

- Đi đâu vậy anh?

- Cứ thoát khỏi nơi này đã.

“Tôi cần thở chậm lại. Tôi cần tập trung!” - Chàng dặn lòng mình như vậy và cố tận hưởng hơi mát từ chiếc máy điều hòa chạy rè rè. Chàng thở ra bằng miệng, con người nhìn sang bên phải với ánh nhìn vô định.

- Đến Bệnh viện Hy Vọng!

Taxi bắt đầu quay những vòng bánh nhanh hơn, nhưng chính điều đó lại khiến chàng rối trí, tim thót lại và giật từng hồi đến mức có thể nghe được. Chàng cố hình dung lại những gì diễn ra trên bản tin thời sự. Gương mặt người con gái ấy chàng đã tiếp xúc bao lần, nhưng sao đến giờ chàng mới thực sự nhận ra điều đó?... Ồ, chàng nhớ ra rồi... họ đã từng có lần va chạm nhau... Thêm mấy giây nữa, chàng hiểu được lý do vì sao cô y tá ấy luôn tìm cách tránh mặt chàng... Và lại thêm mấy giây nữa để chàng nhớ lại: “Mình từng gọi người đó là cô”.

Một hàng dây chần lớn màu đỏ được dựng lên ngoài khuôn viên bệnh viện với những chiến sỹ cảnh sát cơ động đang làm nhiệm vụ. Họ thắt chặt công tác bảo vệ các bác sỹ và bệnh nhân sau sự cố lúc sáng. Trong khi đó, cánh nhà báo vẫn túc trực đông như kiến phía bên ngoài.

Phong hòa mình lẫn vào đám phóng viên, anh hiểu phần nào những gì đang diễn ra và cũng biết rất khó để vào được bệnh viện trong lúc này. Điều duy nhất anh có thể làm là hỏi thông tin từ những kẻ có vẻ như đã túc trực ở đây sau nhiều giờ. Mới hay cô gái đang tìm kiếm đã lên xe bỏ trốn cùng một người đàn ông luống tuổi, Phong vội rút điện thoại kết nối cuộc gọi đến số máy của ông Tân. Không liên lạc được. “Không sao cả! Ít nhất thì cô ấy cũng không đơn độc vào giây phút này,” quay lưng rời khỏi đám đông, anh đặt tay lên môi và tiếp tục suy nghĩ.

4h chiều, cái nóng hầm hập bốc lên từ mặt đường, Phong muốn tìm một chỗ ngồi nghỉ trong giây lát hoặc xa xỉ hơn là tự thưởng cho mình một ly nước mát. Thế nhưng khi trở về, vừa mở cánh cổng thì mọi mệt mỏi đều biến đâu mất. Phong ngồi thụp xuống bên chú mèo đang rên rĩ với những nhịp thở yếu ớt. Shane không biết

khóc, nhưng biết chia sẻ với kẻ đang rơi lệ. Chàng buồn rười rượi, bế nó vào nhà và đặt xuống trước mặt Shane một bát sữa ấm. Sau cùng, Phong lại khóa cổng, rời khỏi căn nhà mà quên mất rằng cổ mình đang bốc cháy vì khát nước.

Vết máu khô vương trên mặt đường, dưới cái nắng hè chói chang giờ là những đốm đen. Lăn theo chúng từng chút, từng chút một, cuối cùng chàng trai nhận ra có đâu xa xôi, chính là tòa nhà tập thể nơi cách đây không lâu từng xảy ra vụ hỏa hoạn. “Có công an à? Chuyện gì rồi??”, Phong nghĩ chắc là có liên quan đến những vết máu khô. Đúng thế thật, cuộc ẩu đả trong căn phòng 304 và những tiếng kêu gào sau đó đã đến tai những người hàng xóm. Chỉ có điều - tất cả những kẻ đáng lẽ phải trình báo sự việc trước cơ quan điều tra đều đã biến mất, kể cả người phụ nữ có đôi chân bầm dập!

Cánh cửa mở ra, Phong từ từ bước vào, cảm giác như chuẩn bị đặt chân vào một thế giới quen mà lạ... Những gì còn sót lại là một đống đồ nát. Ai đó đang làm nhiệm vụ chụp lại toàn bộ khung cảnh căn phòng và kiểm kê tài sản.

Đúng là cô ấy rồi!

Dưới sàn nhà, một tấm bìa màu tím kẹp bên trong vài tờ giấy nhàu nhĩ có ghi những dòng chữ nắn nót. Chàng nhìn khắp xung quanh, nhiều thứ mới mẻ, một số thứ thân quen. Cái bát chàng từng ăn cơm do chính tay chàng chọn mua, chai nước hoa chàng từng dùng ở đầu giường, những cuốn sách ngủ gục dưới chân bàn làm việc...

Chiếc tủ nằm sắp dưới sàn được dựng dậy, phía bên dưới là một cuốn album ảnh lẫn với những mảnh vụn thủy tinh. Phong nhặt nó lên và lật dở những trang đầu tiên. Mỗi hình ảnh nối tiếp nhau hiện ra vẫn là những hình ảnh xưa cũ chàng đã thuộc lòng thứ tự... Mãi cho đến trang cuối cùng, chỉ một tấm ảnh mới được thêm vào album và cũng chính nhờ thế, chàng hiểu ra nguyên nhân của sự đổ vỡ này. Bức ảnh của doanh nhân Phan Khắc Tân!

Một ngày dài chưa có thứ gì bổ bụng ngoài mấy ngụm rượu lúc trưa, nhưng không hiểu sao Phong không cảm thấy đói. Giờ này thành phố đã lên đèn. Anh bước những bước nặng nề trên hè phố, chiếc sơ mi trắng không còn đóng thùng nữa. Ai có thể hình dung ngày trọng đại trong cuộc đời anh lại diễn ra theo cách này kia chứ? Hà Nội về đêm thật đẹp, nhưng nhiều lúc cũng thật buồn! Trong một vài khoảnh khắc nào đó, anh nhìn thấy An giữa dòng người tấp nập qua lại, nhưng rồi cô ấy vội vã đi mất... Anh cứ đuổi theo cô ấy mãi, đi mãi... nhưng vẫn chẳng thể nào đến gần bên. Cho tới khi một chiếc xe máy suýt đụng phải kẻ mất hồn giữa lòng

đường, Phong mới sực tỉnh.

Đêm mới bắt đầu và Buddha bar vẫn còn vắng teo. Thứ ánh sáng đỏ lờm từ những chiếc đèn lồng trên cao khiến Phong chệnh choáng rơi vào cõi mê muội, đâu đó có chân dung Đức Bổn Sư như đang nhìn anh và cười một cách ngạo nghễ.

Ly rượu được rót lần thứ tư và bỏ thêm một viên đá, ai đó vỗ vai anh từ phía sau. Phong quay lại, nhận ra đó là Giám đốc Phương nhưng điều đó chẳng đủ để anh nhếch mép cười và giữ cho cơ mặt tỉnh táo một chút.

- Làm gì ở đây một mình thế này? Mà... trời ơi! Hôm nay không phải ngày ăn hỏi của cậu hay sao?!?

- Chị ngồi đi.

Phương gọi một ly giống của người bên cạnh, không quên tháo túi xách và dùng tay bưng một vài nút cúc ngực.

- Chị vừa chạy event về, qua đây luôn vì không muốn về nhà.

- Ngày nào cũng thế này chị không thấy mệt à?

- Đâu có, thi thoảng thôi chứ. Tuần vài ba lần thôi!

- Thế chiến dịch tìm kiếm tình yêu của chị thế nào rồi?

- Nói thật nhé, ở những chỗ thế này chỉ có tình một đêm thôi, chứ không hy vọng gì mà yêu đương.

- Em thì nghĩ ở đâu cũng là duyên số. Mà một khi đã là duyên số thì có chạy lên giới cũng không thoát được!

- Sao thế? Có chuyện gì à?

...

Phong lặng lẽ rời khỏi bar khi Phương đang buột áo khoe rốn và nhảy nhót với một chàng Tây. Đồng ý rằng ai cũng cần có một nửa, nhưng đối với Phương, một nửa không nhất thiết phải là một người. Quảng nỗi buồn đi và hòa mình vào những âm thanh rộn rã, cô ấy sống như vậy, ngày này qua tháng khác.

- Là con trai thì đừng khóc vì tình. Bởi người làm cậu khóc, chắc chắn sẽ không

quan tâm đến những giọt nước mắt của cậu, hoặc nếu có, thì họ sẽ chỉ cười mà thôi!

- Em cố gắng...nhưng không tìm được... Em chẳng biết sẽ thế nào bây giờ...

Phong ôm lấy chàng trai méo mào như một đứa trẻ vào lòng, đôi mắt chàng đỏ hoe, mấy giọt lệ rơi xuống, thấm qua bờ vai áo...

- Đừng lo lắng bất cứ điều gì nữa, kinh nghiệm của tôi đấy! Hãy để mọi chuyện diễn ra theo sự mách bảo của con tim. Cứ làm những gì cậu cho là đúng, đừng làm chỉ vì trách nhiệm!

- Em không biết thế nào là đúng bây giờ nữa? Em không thể bỏ mặc cô ấy được! Nhưng cũng không thể chấm dứt với Thùy như húp xoẹt một bát cháo.

- Ai là người cậu thực sự yêu!? Và ai là người có thể khiến cậu hạnh phúc? Việc tìm đến với người đó cũng chính là cách giải thoát cho người còn lại đấy!

- Em không còn nhiều thời gian nữa! Hai bên gia đình đã định ngày cưới rồi... Em... Nếu em đi tìm An rồi sau đó sẽ ra sao hả chị...?

- Tôi hỏi thật nhé! Cậu có còn yêu An không?

- Em...

- Khó nói hả...? Tôi khuyên cậu điều này, cậu có thể chọn vô số người để yêu, nhưng chỉ chọn được một người để cưới. Vì thế, hãy tranh thủ quãng thời gian còn lại cho người con gái mà cậu thực sự yêu!

Đêm đã về khuya, nhưng ba mẹ Phong vẫn còn thức đợi cậu con trai trở về. Chưa bao giờ họ cảm nhận một ngày trôi qua dài đằng đẵng đến thế.

- Con không mang điện thoại theo, để cái Thùy nó gọi điện...

- Con đã ăn uống gì chưa? - Ông Vinh ngắt lời.

- Bây giờ con mới ăn!

Phong vào bếp, bóc một gói mì rồi hãm nước sôi. Đang húp súp thì ông Tuấn tiến vào như thể là người được phân công tác động tâm lý sau một hồi tranh luận.

- Ba biết... rất khó xử đấy nhỉ?

- Ba vẫn nhớ cô ấy à?

- Nhớ chứ! Thảo nào con bé biến mất tăm suốt một thời gian dài.
 - Cô ấy sống một mình, trong một căn phòng nhỏ chỉ cách đây có vài trăm mét. Nhưng mãi đến hôm nay con mới biết thì đã quá muộn...
 - Sao mà muộn...?
 - Cô ấy đã rời khỏi nơi này.
 - Ba nghĩ là con bé biết chuyện của con và nó muốn giấu kín để bảo vệ con đấy thôi...
 - Con cũng nghĩ vậy... Con tệ quá!
 - Thế bây giờ con định thế nào...?
 - Ai cũng hỏi con như vậy! Và chính con cũng đang tự hỏi mình câu hỏi không có lời đáp ấy, ba ạ!
- Bà Vinh từ ngoài phòng khách hóng chuyện cũng chẳng thể đứng yên, lại ra mặt để tham gia vào câu chuyện:
- Con không thể bỏ con bé Thùy được. Hai bên gia đình đã hẹn ước xong xuôi rồi. Hãy nghĩ cho tương lai của nó!
 - Nhưng cũng phải có trách nhiệm với An chứ! Bà có thấy nó tâm sự trên ti vi không? Con mình là đứa duy nhất mà nó yêu trên thế gian này đấy!
 - Chắc là... chắc con sẽ xin hoãn tổ chức đám cưới!

Chiếc Camry bám đầy bụi dừng chân tại một gara bên đại lộ vắng vẻ. Mấy ngày qua, cứ tới mỗi thắng cảnh đẹp, họ lại dừng chân nghỉ và vui chơi thỏa thích. Người địa phương thấy một đôi già đi du lịch mà chẳng mang hành lý thì cũng lấy làm lạ lắm. Đi đến đâu, họ mua đồ ở đó. Còn bây giờ, họ mua hẳn một thứ mới cứng - không hề bám bụi!

- Thay xe? Sao phải làm thế hả anh?!
- Để an toàn cho cả hai thôi. Anh đã nói rồi, bọn chúng cực kỳ nguy hiểm.
- Nhưng...

- Không nhưng gì cả! Chúng ta lên đường thôi, sắp đến nơi rồi.

Họ di chuyển sang chiếc Audi A5 không lâu sau đó. Trong xe, vị chủ nhân mở những bản nhạc bốc lửa to hết cỡ. Họ lao vun vút trên đại lộ, lắc lư, hát hò theo những giai điệu quen tai. Mặt trời lên cao, bầu trời xanh rộng mở với những đám mây trắng bay lơ lửng. Phía bên này là vịnh biển, một thành phố rộng lớn đang dần hiện ra trước mắt, ngay trên nền mặt nước xanh như sáng bừng lên trong nắng: “Xin chào Đà Nẵng!”

Ngôi nhà cũ nằm trên con phố ven sông Hàn đã lâu lắm rồi mới lại có khách ghé thăm. Bà chủ nhà cứ chốc chốc lại chạy ra ngoài sân ngó nghiêng. Bà mong ngóng từng giây, từng phút một cái khoảnh khắc được nhìn thấy vị khách quý, được đến bên và ôm lấy họ vào lòng, nắm thật chặt đôi bàn tay, ngắm nhìn từng đường nét trên gương mặt người thương đã lâu không gặp. Chiếc xe xuất hiện từ cuối phố, dần dần lặn bánh chậm lại và dừng hẳn trước hiên nhà. Bước xuống xe là một người đàn bà khác, không còn trẻ nhưng thần thái ngời lên một niềm hạnh phúc như lần đầu tiên trong đời được ném trái:

- Mẹ! Con đã về!

32. Đôi đĩa lệch

Cách cầu sông Hàn chừng một dặm về phía Bắc có một con phố không quá náo nhiệt, cũng chẳng sầm uất như người ta vẫn nghĩ về cuộc sống thường nhật nơi này. Dẫu rằng ở đó cũng có những tiệm cà phê, những ngôi biệt thự hay những hàng quán ven đường, nhưng bấy nhiêu chẳng đủ tạo nên những âm thanh huyền ảo, chộn rộn thường thấy ở những thành phố lớn. Nơi này bình yên, vắng lặng đến lạ!

Nhiều người ở đây biết về ngôi nhà cổ nằm giữa phố, lẫn giữa những ngôi biệt thự tráng lệ. Lũ trẻ thường kháo nhau trong nhà đó có ma. Chẳng thế mà ở đây cứ đúng 9h tối chẳng còn đứa trẻ nào ló mặt ra đường, thậm chí cả người lớn cũng chẳng thấy đâu. Còn mấy người già thì biết ngôi nhà đó đã thay rất nhiều đời chủ. Mỗi lần có ai đó chuyển đi cũng đều vì một lý do đột ngột nào đó. Mà cũng chẳng hiểu sao tất cả chủ nhân nơi này đều chẳng bao giờ phá dỡ hay tu sửa, thậm chí là thay đổi màu sơn căn nhà. Nhìn từ bên ngoài, nhà có hai cửa ra vào nằm ở hai rìa mép, mỗi cửa chỉ có một cánh. Ở giữa là khung cửa sổ có đến bốn cánh làm từ một loại gỗ cũ đã bạc màu. Bên trong cửa sổ còn có một lớp kính rất dày, thế có kỳ lạ không? Có ai lại làm cửa gỗ bên ngoài, kính ở bên trong bao giờ. Mà lạ hơn nữa, giữa hai lớp cửa mọc lên một loài cây ký sinh kỳ lạ, nhìn thoáng qua sẽ tưởng là một thảm rêu. Chúng vịn vào nhau thành những mảng rộng khắp, lan ra cả ngoài

bờ tường màu trắng ngà có đôi chỗ đã tróc lớp xi măng cũ mềm.

Ông Tân đã đi chu du khắp nơi trên thế giới, nhưng chưa thấy kiểu kiến trúc nhà kỳ lạ thế bao giờ. Áp lòng bàn tay lên bức tường phủ cây ký sinh, thấy mát và ẩm ướt, ông tự hỏi: “Chẳng lẽ mỗi lần muốn đóng mở bốn cánh cửa sổ thì phải chạy ra bên ngoài hay sao?” Rồi còn kỳ cục hơn nữa, những người trong nhà này ra chào đón ông bằng cửa bên trái, nhưng lại mời ông đi vào bằng cửa bên phải. Sàn nhà được ốp bằng những viên gạch đỏ hình vuông, ngay lập tức ông Tân nung nấu ý định nhỏ những giọt nước xuống nền xem chúng có thấm thấu hay không, nhưng nội thất trong căn nhà đã chặn ý nghĩ viển vông này lại, ở đây cái gì cũng cố.

Tự đứng ngoài phòng khách, bên cạnh bộ tràng kỷ là nơi mời khách uống trà lại xuất hiện một chiếc giường đen phủ nệm trắng. Góc giường có bốn thanh sắt dài vươn lên cao, chắc chắn là dùng để mắc màn, nhưng bên trên lại chẳng có chiếc màn nào cả. Lúc này, chỉ cần nhìn thấy giường thôi, ông Tân đã muốn đặt lưng xuống, có điều nó lại đặt ngoài phòng khách. “Hay là để mọi người có thể vừa nằm vừa nói chuyện với khách nhĩ” - ông trộm nghĩ.

- Giường của ông nhà tôi đây. Chúng tôi giữ nó lại sau khi ông qua đời.

Câu trả lời của bà Hiên hình như đã thành phản xạ tự nhiên, được lặp lại nhiều lần mỗi khi có ai ghé thăm nhà này. Ông Tân chẳng biết trả lời sao, đợi lúc bà Hiên bước vào nhà trong ông mới há hốc mồm, đưa tay lên trán lau mồ hôi hột.

Một vài người lớn sống quanh khu này biết đến bà Hiên là một người trầm tính nhưng vô cùng tốt bụng, thế nhưng chẳng ai biết bà có đến hai người con gái. Bình - con rể bà Hiên là người miền Trung, tốt nghiệp đại học rồi lập nghiệp ở Đà Nẵng. Cách đây hai năm, bà bán căn nhà ở Hải Phòng rồi vào đây sống cùng Thu - cô con gái đầu lòng, đó cũng chính là nguyện vọng của cô thứ hai sau khi quyết định tự mình đấu tranh với bệnh tật. Đã lâu lắm rồi kể từ ngày mẹ con họ gặp nhau lần cuối, khi ấy, đứa con gái nhỏ bé ôm lấy mẹ thật chặt và nói:

- Con sẽ gặp lại mẹ khi nào xinh đẹp trở lại! Đừng lo lắng cho con, mẹ nhé!

Những người thân lâu ngày mới gặp lại thường nhìn thật kỹ gương mặt người đối diện để cảm nhận sự thay đổi và bà Hiên cũng vậy. Ôm con gái vào lòng sau nhiều ngày tháng xa cách, bà đưa tay lên xoa má cô mà lòng quặn thắt. Sao thời gian trôi qua khủng khiếp đến thế này... Sao lại nở bào mòn tuổi tác cô con gái bé bỏng của bà? An không nở rơi nước mắt khiến mẹ thêm buồn, nhưng bà Hiên cứ bần thần hồi lâu cho tới khi cô chị giục:

- Thôi nào... Mọi người vào nhà đã! Sướt mướt để sau đi mẹ!

Bà Hiên bung ra mấy ly nước từ trong nhà. Giây phút mà hai kẻ vừa đặt chân đến nơi này lo lắng nhất cũng đã tới, đó là lúc người nhà của An bắt đầu cuộc trò chuyện:

- Ông đây là...?

- Bác ấy là một người bạn đã giúp đỡ con rất nhiều trong thời gian qua.

- Ô, thật cảm ơn ông quá! Gia đình tôi nhiều lúc cũng lo, vì cháu nó một thân một mình chẳng ai chăm sóc. Nhưng con bé cứ nhất quyết không chịu gặp ai cả...

- Không có gì đâu, bà đừng nói vậy. Chắc An cũng có những nỗi niềm riêng.

- Tôi biết chứ! Những ngày gần đây báo đài đưa tin về cháu nó cũng nhiều, tôi lại càng lo. Mình muốn được yên nhưng thiên hạ cứ dòm ngó, thế thì sống làm sao được. May có ông đây đưa cháu về với tôi...

- Về là tốt rồi, mẹ cứ phải sốt ruột! - Cô chị cả đặt thẳng cu Bin xuống giường rồi tham gia vào câu chuyện.

- Cháu được mấy tuổi rồi? - ông Tân nhìn điệu bộ lém lỉnh của đứa trẻ lấy làm khoái chí lắm.

- Ba tuổi rồi ông ạ! Thế gia đình ông chắc cũng đông người chứ ạ?

Ông Tân chưa kịp đáp lời thì An chen vào:

- Bác ấy có một vợ và một anh con trai chưa vợ ạ!

Thằng cu có vẻ muốn chạy nhảy, Thu bế nó lên, làm điệu bộ nhong nhong rồi nói bằng giọng trẻ con:

- Ra dì An bế cháu nào...!

Đứa trẻ vốn hiếu động, chẳng hiểu vì sao chưa kịp vào vòng tay An thì lại khóc thét lên. Dầu chẳng ai nói ra, nhưng ai cũng thấy biểu hiện của nó thay đổi đột ngột khi nhìn vào đôi mắt An một cách trực diện. Biết đứa trẻ không muốn theo dì, ông Tân vỗ tay hai cái rồi chìa đôi bàn tay về phía nó:

- Lại đây ông bé!

Đón lấy đứa bé từ tay Thu, vài tích tắc chớp nhoáng nhìn sâu trong đôi mắt cô

khiến ông bối rối, có chút gì đó hoảng loạn thoáng qua trong tâm trí... Kỳ lạ, đứa trẻ nín khóc, nằm ngoan ngoãn trong lòng ông.

Hôm nay là ngày cuối cùng ông bà Vinh ở lại Hà Nội sau lễ ăn hỏi. Họ sẽ lên chuyến tàu 9h tối, thế nên Thùy qua nhà sớm để làm cơm tiễn bố mẹ chồng. Trời đã nhá nhem tối mà Phong vẫn chưa về, gọi điện thoại cũng chẳng bắt máy.

- Thôi, mình cứ dọn cơm ăn trước đi con!

Chưa về làm dâu ngày nào nhưng trông Thùy đã có vẻ mệt mỏi chẳng khác gì người phụ nữ mười năm phục vụ chồng. Cô gầy đi nhiều, làn da trắng nhìn rõ cả những đường gân xanh nổi lên, nụ cười cũng không còn thường trực trên môi nữa.

- Con... chắc con buồn vì thằng Phong lắm có phải không?

- Dạ không, không có gì đâu ạ! Tại con nấu cơm không khéo nên bị bỏng...

Thùy chìa bàn tay có chỗ đỏ rát, bà Vinh vừa trách vừa thương:

- Chết thật, con gái làm gì cũng phải cẩn thận chứ. Nó lại nghĩ đến thằng Phong nên bất cẩn đây mà...

- Cái thằng... chán thật đấy! - Ông Vinh lắc đầu ngao ngán.

Bữa tối bắt đầu bằng một vài lời trách móc. Thùy chẳng biết nói câu gì, ai hỏi thì cô mới trả lời. Biết nói gì đây, cô cũng chẳng biết mình đang ngồi chung mâm với những ai nữa, họ chắc gì đã là bố mẹ chồng cô kia chứ? Cô thấy ái ngại vô cùng, giá như có Phong ở đây... Nhưng không, có Phong ở đây, có khi cô còn ngại hơn!

- Con đã biết chuyện giữa Phong và con bé An thì bác mong con hãy hiểu cho Phong. Thời gian này quả thực rất khó khăn với nó và đó là tâm lý bình thường của một người khi rơi vào hoàn cảnh này - bà Vinh động viên cô.

- Vâng...

Thùy buông đũa, có vẻ không còn tâm trí cho việc ăn uống nữa...

- Nhưng bác chắc chắn với con một điều rằng thời gian sẽ khiến Phong nhận ra nó cần con đến nhường nào. Vì nó là con bác nên bác hiểu tâm tính nó, hai bác sẽ tác động và nó cũng sẽ sớm trở lại bình thường thôi.

- Con... con chỉ không biết rồi anh ấy và con sẽ đi về đâu...

- Sẽ đi chung một con đường. Hai đứa bay cần có nhau, hai đứa phải dựa vào nhau mà sống, vì hai đứa là của nhau!

An thả một lớp vỏ bánh trắng mỏng tang lên đĩa, đặt lên đó một lát thịt heo thái mỏng, rồi lại thêm vào một lá xà lách, vài cọng rau thơm. Cô cuốn tròn thật đều tay và ngon mắt, trong khi người đàn ông ngồi kế bên thì không thể làm được điều đơn giản đó. Ông Tân cuốn bánh trắng thành một cục to đoành, vỡ vụn khiến mọi người bật cười. An tặng ông món ăn nhỏ xinh trên chiếc đĩa của mình, ông chắm vào bát mắm nêm rồi thưởng thức y như lần đầu tiên biết một món ăn ngon đến thế.

- Lâu lắm rồi nhà này mới lại đông vui thế này. Nếu có dịp, hy vọng ông Tân đưa gia đình vào đây chơi.

Lời đề nghị xã giao của bà Hiên khiến ông Tân thoáng bối rối, quay sang nhìn An rồi mới đáp lời:

- Chắc cũng lâu đấy, vì mọi người đều bận rộn.

- Tôi hỏi khí không phải, thằng Phong đâu mà sao không đưa con bé về, lại để ông phải vất vả...

- Mẹ à, con đã nói rồi, con không muốn lôi kéo thêm bất cứ người thân nào vào chuyện này...

- Phải đấy mẹ! Không bệnh tật, không chiến đấu gì ở đây hết! Lâu ngày mới đoàn tụ mẹ cứ nhắc những chuyện đâu đâu...- Thu ngắt lời.

- Thế nó bây giờ thế nào rồi?

- Anh ấy vẫn khỏe, đã đi làm và có một công việc ổn định.

Không muốn bà Hiên tiếp tục chuỗi thắc mắc khó trả lời, An quay sang chơi đùa với cu Bin, có điều thằng bé thấy thế lại òa khóc. An bối rối, chẳng hiểu có phải về bề ngoài của cô khiến đứa trẻ xa lánh hay không? Lẽ nào lại thế... Nó lại ngồi yên trong lòng ông Tân, không còn chút gì sợ sệt nữa. Ông bế nó lên, nhắc thằng cu lên cao vừa tầm với trên đỉnh đầu. Nó nghịch ngợm, tháo cái mũ phớt, nhận ra người bế nó chỉ phủ đầu mấy mảng tóc cụt lùn thì phá lên cười, vẻ như thích chí lắm.

- Ông cháu tôi ra ngoài chơi tí nhé!

Nói rồi ông nhong nhong thằng cu trên lưng, hai ông cháu vừa đi vừa cười vang.

- Ông ấy bị bệnh à con? - Bà Hiên quay sang hỏi An, vẻ mặt vẫn còn chút sùng sốt.

- Bác ấy mới điều trị ung thư xong, bây giờ thì khỏi rồi mẹ ạ!

- Sao con lại quen người ta? Mà sao lại để người mới ốm dậy phải chăm lo cho mình thế này?...

- Trước đây con chăm sóc bác ấy ở Bệnh viện Hy Vọng. Đến khi khỏi bệnh, bác ấy biết hoàn cảnh của con thì rất quý và thương nên muốn giúp đỡ.

- Thế à... hóa ra trên đời này vẫn còn nhiều người tốt đến vậy!

Đêm đã về khuya, ngoài sân có tiếng khóa sắt va vào cánh cổng, biết là Phong nhưng Thùy không muốn ra đón. Cô vẫn tiếp tục nhìn vào màn hình ti vi đang chiếu bộ phim kinh dị, bình thường thì cô sẽ vừa xem vừa hét, nhưng bây giờ cô chẳng thể nào tập trung được.

Rất khó để tìm được một anh chàng chín chu, kỹ tính với chính bản thân họ. Đó là người sẽ không giao tiếp với mọi người nếu để những cọng râu lơ thơ dưới cằm, sẽ không làm việc với đối tác với một chiếc áo sơ mi nhàu nhĩ và cũng chẳng bao giờ để những vết cáu bẩn bám trên cổ áo quá một ngày. Nhưng hôm nay lại khác, Phong về nhà khi trời tối mịt với mùi rượu nồng nặc. Lạ ở chỗ, đây là mẩu chốt để Thùy có một vài trải nghiệm mới về chàng.

Phong bước vào nhà, dùng hai chân đá vào nhau tháo giày, tất nhiên vớ của chàng dầu không thơm cũng trắng tinh. Chiếc sơ mi đầm mồ hôi bung một vài nút cúc ngực, cũng có thể là ướt vì rượu. Mái tóc rối bù chạm cả vào đôi mắt đờ đẫn. Còn đôi môi đỏ thì không thể khép lại được, chúng cứ hờ hững tách rời nhau ra, để lộ hàm răng dưới sáng lấp lánh. Những mảng râu lấm tẩm trên mép, dưới cằm chỉ khiến chàng thêm nam tính và vô tình, Thùy lại thêm yêu chàng ở điểm này. Dầu thế, cô vẫn phải tỏ ra lạnh lùng:

- Tôi không muốn thấy anh như thế này nữa. Tôi thấy xấu hổ với bố mẹ thay cho anh.

- Muộn rồi sao em còn chưa về? - Phong lững thững mở tủ lạnh tìm nước uống.

- Anh tự hỏi mình câu đó ấy! Anh có còn coi tôi ra gì không?

- Rút ra gì đấy!

Thùy muốn tiếp tục nghiêm túc với những bài giảng đạo đức, nhưng cái dáng vẻ lạnh lùng quyến rũ và câu trả lời vớ vẩn lại khiến cô bật cười. “Dẫu sao thì đây cũng là người mình yêu cơ mà” - Cô thấy phấn chấn hơn hẳn sau mấy tiếng dài cô chờ đợi.

- Chúng ta cần nói chuyện, nghiêm túc đấy!
- Thì em cứ nói đi, anh có điếc đâu.
- Anh đi đâu về?
- Đi nhậu. Đang độc thân thì phải tranh thủ chứ, tuổi xuân qua đi nhanh lắm.
- Anh không còn tình cảm với tôi nữa đúng không?
- Sao hỏi kỳ vậy?
- Nếu không thì chẳng có lý do gì anh phải vùi đầu vào những chỗ như thế...
- Những chỗ như thế thì sao nào? - Phong đóng sầm cửa tủ lạnh, rướn cổ bước từng bước về phía Thùy như một kẻ điên.
- Thì... thì không lành mạnh chứ làm sao! - Thùy bước giật lùi về phía sau, vẻ sợ sệt.
- Nay thì không lành mạnh này!

Phong nắm lấy đầu Thùy, túm tóc, và rồi... đặt lên môi cô một nụ hôn thật mãnh liệt! Thùy điếng người, chưa biết có nên chống cự hay không, hay là tiếp tục giả vờ lạnh nhạt thì chàng đã bế thốc cô lên. Nằm trong vòng tay chàng, hai tay ôm lấy cổ chàng, ngấm nhìn đôi mắt mờ đục đầy si mê. Chàng tiến từng bước một lên bậc cầu thang. Thùy biết chuyện gì đang diễn ra, cô nghĩ là mình phải nói một điều gì đó:

- Thôi nào, buông em ra! Em phải về, khuya lắm rồi.

Nhưng Phong chỉ im lặng bước tiếp, rồi cuối cùng cửa phòng ngủ của chàng cũng hiện ra trước mắt...

- Anh ngủ tạm ở giường này nhé.

An ôm màn từ trong buồng ngủ bước ra, chỉ về phía chiếc giường bọc nệm trắng bên ngoài phòng khách. Ông Tân chẳng biết nói gì ngoài việc nhìn cô đau đầu.

- Không sao đâu, cha em là người rất tốt bụng. Ngủ trên giường này mùa hè sẽ rất mát, mà mùa đông thì lại ấm...

Cô định nói thêm vài lời nữa, nhưng nghe có tiếng bước chân bà Hiền đi ra nên đành giữ im lặng, không quên kèm theo ám hiệu chúc ngủ ngon trước khi trở vào buồng.

Quảng Thùy lên trên chiếc giường một cách không thương tiếc, Phong tiến lại gần cô với ánh mắt hoang dại. Chàng tiến lại gần, rồi gần hơn chút nữa, bây giờ mới là một nụ hôn nhẹ nhàng, ngọt ngào đúng nghĩa. Thùy nằm yên, không chút động đậy, cô có thể lắng nghe được tiếng trái tim đang nhảy múa điên loạn trong lồng ngực. Chàng cắn nhẹ lên vành tai cô, rồi thì thầm:

- Anh yêu em nhiều lắm!

Thùy sung sướng phát điên, không giữ vẻ nhu mì, sợ hãi nữa, cô ghì chặt cổ chàng trai đang nằm đè lên thân mình, trao cho anh những nụ hôn cuồng nhiệt chưa từng có. Bất giác nhìn về phía bàn làm việc, Phong giật mình hốt hoảng. Một đôi mắt đang nhìn anh chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống!

Căn nhà với những mảng tường cũ đã chìm vào bóng đêm tĩnh mịch được vài phút. Chừng ấy thời gian mới đủ để đôi mắt thao láo của ông Tân làm quen với bóng tối. “Cũng êm đấy chứ, ông gì nhỉ?” - ông thầm an ủi mình bằng cách trò chuyện với chủ cũ của chiếc giường. Trời không lạnh nhưng ông Tân vẫn chùng kín chắn, chỉ để hé ra hai con mắt. Chút ánh sáng le lói từ ngoài đường hắt vào khiến những hình hài vô thức hiện ra trên trần nhà trông thật quái đản. Bỗng có một tia chớp lóe lên hết như có một dòng điện xoẹt chạy ngang qua sống lưng. Trời sắp có mưa to. Và rồi “đùng” một cái, tiếng sấm động trời làm ông giật bắn mình.

Ôi, không! Một trong bốn cánh cửa sổ đột nhiên mở toang theo tiếng sấm. Để lộ ra bên ngoài lớp kính là khung cảnh đường phố vắng lặng, nhập nhòa những mảng tối sáng đối lập va vào nhau không khác gì một trận chiến. Ông muốn nhắm chặt mắt lại, cố chìm vào giấc ngủ, nhưng một bóng người đen xì to tở chẳng, lù lù in trên cửa kính khiến ông không đủ khả năng dùng tay xoa xoa những giọt mồ hôi hột khắp cơ thể được nữa!

Mặc cho những nụ hôn liên tiếp trên má, dưới cằm của nàng, Phong cố giữ cho

đôi mắt mình thật tinh táo, nhìn thật rõ kẻ đang theo dõi họ. Bàn thần trong giây lát, anh nhận ra con mèo Shane ngồi đó từ bao giờ, nhìn hoạt cảnh âu yếm của cậu chủ không chớp mắt với vẻ mặt nghiêm nghị đến lạnh lùng.

- Thùy... Con mèo...

- Kệ nó đi...

Cô lại tiếp tục công cuộc khám phá đôi bờ môi mọng đỏ với hàm răng bên dưới trắng sáng và đều tăm tắp. Phong đáp lại nụ hôn của cô, nhưng không mãnh liệt như lúc trước nữa, có phần hời hợt cho đến khi anh ngẩng lên một lần nữa. Con mèo vẫn ngồi đó, thản nhiên, cảm lạnh nhìn họ.

- Anh phải cho nó ra khỏi đây.

Phong trườn mình ra khỏi vòng tay ghì chặt đầy đam mê của người yêu. Tiến về phía bàn làm việc với một hai bước đi loạng choạng, bỗng Shane nhảy xuống nền nhà rồi bỏ chạy. Chàng đưa tay lên trán, vỗ vài cái cho đầu óc tinh táo. Quay trở lại giường, Thùy vẫn nằm đó, hai chân vắt lên nhau buông thõng hết sức khiêu gợi. Nhưng những gì cô được đáp lại chỉ là cái ngồi phịch xuống giường với dáng vẻ vô cùng đau khổ của chàng trai:

- Anh xin lỗi! Chúng ta không nên làm thế!

- Làm gì???

Thùy cười rồi ngồi bật dậy, vòng tay ôm lấy vờ vai to lớn và thì thầm:

- Nó đi rồi kìa...

Trời mưa mát rồi, mưa tầm tã, nặng nề như muốn vùi lấp tất cả. Ông Tân kéo chăn xuống, lấp ló hai con mắt nhìn về phía cửa sổ. Không còn bóng đèn nào ở đó nữa, nhưng những ánh chớp cứ giạt đùng đùng liên hồi. Ôi, lại thêm một cánh cửa nữa bung ra, đập mạnh vào cánh còn lại, lẫn với tiếng mưa thành một thứ âm thanh chộn rộn quái quỷ. Khoảng rộng đủ để những hạt mưa nặng trĩu rơi vào tấm kính, lăn qua thảm cây ký sinh, có lẽ đó là lý do chúng tồn tại được ở một nơi thế này.

“Đùngggggg!!!!!!!!!!”.

Sấm... Lại sấm... Sao có thể ngủ được với những âm thanh khủng khiếp, những hình thù quái đản lần lượt hiện ra qua ô cửa kính này đây. Không được! Phải khép

nó lại! Ông Tân dẫn đo từng giây trôi qua... Ai đó như đang thách đố: “Nếu mày đủ can đảm thì đứng dậy, chạy ra ngoài trời mưa bão và đóng cửa lại đi!” Được! Đã thế ông sẽ dậy! Cởi bỏ lớp chăn trùm kín, toàn thân nhể nhại mồ hôi giờ lạnh toát. Men theo bức tường đi về phía cánh cửa bên phải, ông vịn chốt rồi lao ra ngoài trời.

Gió giật thành bão, ông sợ rằng nếu không tìm được thứ gì để bám thì có thể bị thổi bay mất. Ngoài đường không có dấu hiệu nào của sự sống, những hạt mưa thì nhau vồ vập lao vào người như những viên đạn. Nhanh như cắt, ông chạy về phía hai cánh cửa bị bật ra ngoài, dùng hết sức đóng nó lại thật chặt. Xong rồi! Ông quay trở lại cánh cửa hồi nãy, vịn chốt và đẩy thật mạnh. “Cái quái gì thế này??”, một thế lực siêu nhiên nào đó đã khóa nó lại? Định chơi ông hay sao?

Chợt nhớ người nhà này đi ra bằng cửa bên trái, nhưng lại đi vào bằng cửa bên phải, ông tiếp tục đội mưa chạy về phía cánh cửa còn lại. Khoảng cách giữa hai cánh cửa dường như là quãng đường dài nhất ông từng chinh phục, đơn giản vì lúc này mọi thứ náo loạn, điên rồ chưa từng có. Đây rồi, tay nắm cửa bên phải. Đẩy vào! Không được! Đẩy mạnh hơn nữa!! Cũng không được!? Ông bất lực, quay lưng tựa cửa, hoảng sợ tột độ nhớ lại cái bóng đen bất thành linh hồi nãy...

Nắm lấy đôi bàn tay mềm mại của Thùy, Phong nhìn cô trêu mếu và nói:

- Anh xin lỗi! Chúng ta thật ngốc nghếch!
- Anh nói thế nghĩa là sao?
- Anh chẳng biết! Sao em đại thế? Vẫn còn không thấy mình ngốc hay sao?
- Em yêu anh, em sẵn sàng làm tất cả vì anh! Thế thì có gì ngốc chứ?
- Ngốc lắm cô gái ạ! - Phong đưa tay lên xoa mái tóc rối bời của Thùy, đưa nó về lại thành những nếp suôn mượt như chưa có gì xảy ra.
- Anh... không còn tình cảm với em nữa đúng không?
- Không phải thế! Nhưng hãy hiểu những gì anh đang trải qua...
- Em không thể hiểu cho anh nếu anh cứ giữ khư khư những tâm sự của riêng mình. Em biết chuyện về người con gái đó! Nhưng đó là chuyện của quá khứ, còn em mới là thực tại! Em có quyền được biết người mà mình sẽ lấy làm chồng đang như thế nào, đang sống ra sao chứ!

- Anh... anh chỉ biết là mình phải có trách nhiệm với cô ấy! Sao anh có thể làm ngơ được đây? Hình như đúng là Thượng đế sắp đặt, chúng ta chẳng thể lý giải được? Chẳng phải ngẫu nhiên mà bỗng dưng con mèo xuất hiện...

- Chẳng có ai sắp đặt hết! Tất cả là do chúng ta! Anh cứ việc làm những gì anh muốn, kể cả đi tìm hay quay về với người con gái ấy. Em không thích đàn ông đổ lỗi cho hoàn cảnh.

- Không phải vậy... Sao em nỡ nói như vậy với anh?!

- Hãy tự hỏi bản thân mình ấy! Sao anh nỡ nghĩ về người con gái khác khi đang lên giường với em?!?

- Này em...! Anh cần thời gian. Em hãy bình tĩnh và chúng ta tìm cách giải quyết, được không?

Thùy không nói câu gì, lẳng lặng bước về phía cầu thang.

- Em định đi đâu giờ này?

- Về chứ còn đi đâu?

- Khuya rồi, đi một mình nguy hiểm lắm. Ở lại đây đi!

Phong níu tay cô lại, nhưng Thùy gạt phắt đi.

- Để anh đưa em về nhé... Em không thấy thế này kỳ cục hay sao? Rồi bố mẹ sẽ trách anh...

- Anh chỉ lo sẽ bị bố mẹ tôi trách à? Hãy cứ coi như đây là Thượng đế sắp đặt đi. Tôi đi taxi về. Chào anh!

Loay hoay không biết làm cách nào để vào được trong nhà khi toàn thân đã ướt sũng, ông Tân toan chạy đi tìm một nhà nghỉ nào đó thì bất chợt cánh cửa bên trái mở vụt sáng, từ bên trong nhà một cái đầu thò ra.

- Anh làm gì mà chạy ra ngoài thế?? Mau vào nhà đi!

Hóa ra An cũng chưa ngủ được, nghe có tiếng mở cửa, cô biết thế nào cũng có chuyện.

- Cửa nhà này buồn cười lắm anh ạ! Cửa bên phải kia chỉ có thể mở được từ

trong nhà để đi ra bên ngoài. Còn cửa bên trái thì ngược lại, nhưng khi đêm xuống hay nhà chẳng có ai thì vẫn phải khóa vào.

- Thảo nào anh bị nhốt ở bên ngoài...

- Nhưng mà... anh chạy ra ngoài đó làm gì?

An hỏi nhỏ khi đưa cho ông Tân chiếc khăn lau người.

- Cánh cửa sổ mở toang khiến anh không ngủ được, phải chạy ra đóng lại.

- Ô, thế à... Thôi anh tắm nước nóng đi cho khỏi cảm rồi lên giường ngủ nhé!

Ông Tân ôm lấy người vừa cứu mình và đặt một nụ hôn lên trán cô. An quay trở lại giường ngủ bên cạnh mẹ. Cô chẳng thể nào ngờ được rằng người nằm bên cạnh mình cũng chưa hề chìm vào giấc ngủ và toàn bộ đoạn hội thoại vừa rồi đã lọt vào tai bà, trọn vẹn từng chữ một!

Sáng hôm sau, mưa đã tan và mặt trời lại lên, báo hiệu một ngày trời xanh cao vợi vợi. Thu dọn lên bàn mấy tô mì. Bà Hiên chẳng biết vì lý do gì không muốn dùng bữa. Ăn xong, ông Tân xin phép cả nhà đi tham quan thành phố một mình. Chiếc xe vừa chuyển bánh, chỉ ít phút sau người lái xe trở thành tâm điểm của cuộc trò chuyện mà chắc ông cũng chẳng ngờ tới.

An bụng bát mì vào buồng động viên mẹ ăn cho lại sức. Bảy giờ cô mới nhận ra bà chẳng hề đau ốm chút nào.

- An, mẹ có chuyện muốn nói... Con phải tâm sự thật lòng với mẹ về mối quan hệ với ông Tân!

Giây phút ấy, An hiểu rằng điều mà cô không mong đợi nhất cuối cùng cũng tới. Vai diễn “bác - cháu” hình như chưa đạt để qua mắt được người đã sinh thành ra cô trên cõi đời này. Cô không biết sẽ phải tiếp tục nói dối hay kể ra toàn bộ sự thật thế nào đây? Cô sẽ phải bắt đầu từ chi tiết nào...? Rồi mẹ cô, bà sẽ nghĩ gì khi biết cô yêu một người đáng tuổi cha mình?!

- Con biết, con không thể giấu được mẹ! Con sẽ kể cho mẹ nghe tất cả! Chỉ xin mẹ, dầu sự thật có thế nào cũng hãy bình tâm chấp nhận nó!

Và thế là câu chuyện giữa cô với người đàn ông lạ bắt đầu từ lần đầu tiên họ gặp nhau. Chắc ông Tân sẽ rất vui nếu biết An kể về ông bằng một giọng lạc quan, bằng

niềm vui và hạnh phúc vô bờ bến mỗi khi nhắc đến một kỷ niệm giản dị, chân phương nào đó. Hai con người, hai thế hệ, nhưng họ tìm thấy chính mình trong nhau, họ tìm được sự đồng cảm và chia sẻ. “Người bình thường chắc thế nào cũng dị nghị, nhưng trong tình yêu thì làm gì có sự phân biệt tuổi tác, đúng không mẹ?”

Chẳng hiểu An sẽ cảm thấy thế nào nếu biết ông Tân chuẩn bị ký hợp đồng với công ty môi giới để mua một căn biệt thự nằm ở ngoại ô thành phố. Và cũng chẳng biết thứ tình cảm chân phương, mộc mạc của họ sẽ ra sao nếu cô phát hiện ông sở hữu số tài sản kèch xù với những kế hoạch còn đang giấu kín. Chỉ biết rằng, vẫn còn rất nhiều chướng ngại vật trên con đường tìm đến hạnh phúc của hai người:

- Trời ơi... Sao mày dám làm thế hả con??? Người ta là đàn ông đã có vợ con... Mà con người ta còn lớn hơn mày... Chả nhẽ mày không cần rút lương tâm hả con?!?

- Sao mẹ lại khóc cơ chứ? Biết thế này con đã chẳng kể với mẹ nữa!

- Người đàn ông tử tế yêu mày thì mày lại bỏ, chạy theo một ông già! Nhục để đâu cho hết!?!?

- Mẹ!!! Mẹ hãy nhìn con này! Mẹ có thấy gì không? Một đứa con gái như con mà vẫn còn quyền để lựa chọn người yêu hay sao???

Trong nỗi đau khổ, vật vã, giữa những tiếng khóc quằn quại cất lên từ sâu thẳm trái tim người mẹ, những đứa con nhỏ bé cũng chẳng thể nào kìm được lòng mình. An chỉ biết thốt lên hai tiếng kêu trời với câu chuyện ngang trái của cuộc đời mình. Nhưng đứa con gái còn lại của bà Hiên thì lại khác, với bản tính mạnh mẽ, quyết đoán, cô âm thầm bàn bạc với chồng sau khi trộm nghe toàn bộ câu chuyện đáng lòng của đứa em gái tội nghiệp.

- Anh hãy ra Hà Nội ngay trong chiều nay, tìm gặp chàng trai tên là Đông Phong và kể toàn bộ sự thật trước khi quá muộn...

33. Tình nào cao hơn

- Không thể nào được đâu con ạ! Dẫu sao người ta cũng là đàn ông đã có vợ, có con. Mình không thể phá vỡ hạnh phúc gia đình họ mà yên tâm sống được.

- Chuyện này khó nói lắm mẹ à... Vả lại, gia đình họ không như mẹ nghĩ đâu. Anh ấy là người rất cô đơn!

- Dẫu thế nào cũng không thể được. Rồi gia đình mình xung hô với ông ấy ra

sao? Chùng nào ông ấy sẽ về hay còn ở đây lâu nữa?

- Anh ấy sẽ không quay trở lại Hà Nội đâu. Anh ấy sẽ đi cùng con.

- Mày... đừng làm mẹ phải khổ! Mày định ăn đời ở kiếp với người ta hay sao hả con?

- Con xin mẹ hãy chấp nhận sự thực - con yêu người đàn ông này!

An nắm lấy đôi tay mẹ, cô chẳng muốn van nài thêm sau nhiều giờ đồng hồ tranh cãi nữa. Thế nhưng đôi mắt ngây thơ của đứa con gái chẳng thể làm tình hình xoay chuyển.

- Không được. Những gì cha mẹ nuôi dạy con không phải để đổi lấy ngày hôm nay!

Bàn tay yếu ớt cô van nài một thứ ân điển cao vợi, song những gì nhận lại được chỉ là cái vung tay hờ hững. Lát sau, trước khi đi chợ, bà Hiên ngoảnh lại nhìn đứa con thơ dại một lần nữa - đứa con mà bà mang nặng đẻ đau, một đời nuôi nấng, sao có thể để khiếm khuyết về thể xác cướp đi hạnh phúc kia chứ? Nó là đứa con gái tuyệt vời nhất, chắc chắn nó sẽ tìm được một người xứng đáng!

Lạc vào biển người mênh mông, bà Hiên cứ lảng lạng bước như người mất hồn. Mãi đến khi có người cất tiếng gọi, bà mới chợt giật mình nhìn lại.

- Mua hải sản đi cô Hiên ơi.

Ra là vợ chồng nhà Tư Hường thấy khách quen nên mời hàng.

- Hôm nay buôn bán đắt hàng chứ cô chú?

Hai vợ chồng quay lại nhìn nhau rồi trao đổi bằng ký tự bàn tay mất một vài giây, anh Tư trả lời:

- Cũng bình thường cô ơi. Mua giùm tụi con ít tôm cua đi cô.

Bà Hiên nhìn chỗ hải sản tươi ngon thì ưng mắt lắm, nhưng lại nhớ con gái mình chẳng ăn được nên có đôi chút lưỡng lự. Bà định chào họ rồi rẽ qua hàng thịt, lại thấy cô Hường dùng tay luận bàn gì đó với chồng. Nhà này buôn bán ở đây quanh năm, và cũng là gian hàng duy nhất có hai người phục vụ. Cô Hường bị câm, còn anh Tư lại bị điếc, nên bao giờ cũng phải một người nghe, một người trả lời khách. Hai vợ chồng thật thà, hiền lành nên mọi người rất thương.

- Cô chọn giùm tôi một kí tôm. Hôm nay nhà có khách tới chơi.

Gần về đến nhà, bà Hiên đã thấy chiếc Audi bóng nhoáng đậu trước cửa. “Trông ông ấy ăn vận cũng giản dị, thậm chí có phần tuềnh toàng, nhưng sao lại đi chiếc xe sang thế nhỉ?”, bà cũng muốn tìm hiểu nhiều hơn về người đàn ông quái lạ này, không hiểu ông ta có sức hấp dẫn gì mà mê hoặc cô con gái bà đến thế?

Giọng đàn ông hào sảng cất lên từ gian bếp kích thích trí tò mò, bà đi chậm lại, khe khẽ từng bước vì sợ bị phát hiện.

- Ở đó cũng có đất để trồng rau nữa đấy, nuôi gà cũng được!
- Thế có khác gì trang trại đâu anh?
- Không to như trang trại, nhưng thanh bình, yên ả lắm!
- Cách đây bao xa vậy? Làm sao anh tìm được ngôi nhà ấy?
- Khoảng ba mươi phút lái xe. Qua môi giới họ tìm cho. Anh đi xem mấy chỗ thì ưng ở đó nhất.
- Woaa... Em háo hức muốn đến xem nơi đó quá!

Không nỡ chen vào câu chuyện, cũng không muốn đường đột xuất hiện, bà Hiên bước nhẹ ra ngoài cửa rồi quay trở lại với những tiếng chân dầm mạnh hơn.

- Ô, cô đã về đây à. Tôi không biết cô đi chợ nên lại mua thức ăn...
- Không sao, ông mua gì thế?
- Thấy mấy con tôm hùm ngon quá nên tôi...
- Ôi... thế... chắc đắt lắm?
- Có gì đâu, tôi muốn làm một bữa liên hoan đãi mọi người, tiện thể mừng nhà mới.
- Nhà mới...?
- Đó là một ngôi nhà hai tầng, bằng gỗ, nằm trên đường ra bán đảo Sơn Trà.
- Tôi xin lỗi, nhưng ông có ý định mua nhà và sống tại đây hay sao?
- Thôi thôi, chuyện đó để sau hẵng nói đi mẹ.

- Sao lại để sau được? Tôi chưa được chuẩn bị tâm lý để biết việc ông đây sẽ định cư ở nơi này một cách đột xuất như vậy!

Trong lúc ông Tân cứng họng, chẳng biết nói gì thì An đột ngột thay đổi thái độ, cô đập mạnh con dao xuống mặt thớt như không thể kiềm chế hơn được nữa:

- Thế thì chuyện này sẽ còn làm mẹ bất ngờ hơn, con sẽ sống cùng anh ấy!

Bữa trưa hôm nay, ngoài tiếng những đôi đũa va vào miệng bát, chỉ còn tiếng của thằng cu Bin thì thoảng đòi mẹ đồ ăn, còn lại cả nhà chẳng ai nói câu gì. Thu nhìn sắc mặt mọi người là biết đã có xung đột diễn ra, nghĩ mãi cũng chưa biết nói câu gì để phá tan bầu không khí căng thẳng này.

- Bình đi đâu mà không ăn cơm nhà thế con?

Hóa ra bà Hiên lại là người giữ thăng bằng trở lại đầu tiên. Hồi nãy biết bà trốn trong buồng, cố giấu những giọt nước mắt, An cũng thấy thương mẹ nhiều lắm. Còn ông Tân thì đang cắm đầu vào những con tôm để trốn tránh cảm giác khó xử.

- Anh đi công tác đột xuất.

Sau câu trả lời của Thu, được mấy giây sau, không khí lại chùng xuống, nhường chỗ cho việc tập trung ăn uống một cách gượng ép. Không muốn kìm nén cảm xúc bên trong nữa, An lên tiếng:

- Mẹ... Con xin lỗi!

- Ừ, thôi ăn đi!

Câu trả lời nhẹ nhàng khiến An cũng thấy vui đi cảm giác tủi hổ. Cô vẫn đang dò xét thái độ của mẹ. Bây giờ, An nghĩ kể cả bà Hiên có phản đối kịch liệt, cô cũng sẽ rời bỏ nơi này và chuyển đến căn nhà mới. Nhưng những gì An nhận được sau khi kết thúc bữa trưa còn hơn cả điều mà cô mong đợi.

Bà Hiên hãm một ấm trà xanh, ai cũng hiểu đó là dấu hiệu cần phải có một cuộc trò chuyện nghiêm túc. Chén nước được rót đầy, bà nhấp môi nhưng mắt vẫn nhìn về phía ông Tân.

- Tôi biết, thời gian qua ông đây đã giúp đỡ con gái tôi rất nhiều. Là người mẹ, chẳng chăm lo được gì cho con, thực lòng tôi rất biết ơn ông vì điều đó.

- Có gì đâu cô. Đây cũng chính là điều mà tôi muốn nói, tôi muốn cảm ơn cô vì

đã sinh thành một người con gái vô cùng tốt bụng. Nếu không có cô ấy, tôi cũng chẳng còn sống đến ngày hôm nay đâu.

- Cũng là bậc làm cha, làm mẹ, tôi chắc ông hiểu được cảm giác này. Rằng chúng ta luôn muốn con cái mình được yên ổn, hạnh phúc, và dĩ nhiên là phải theo cách mà chúng ta mong muốn. Buồn thay, điều đó chẳng bao giờ thành sự thật. Ba năm trở lại đây, tôi không còn thấy nụ cười trên gương mặt con mình nữa. Lòng tôi thất lại mỗi khi nghĩ nó đang lang thang ở phương trời xa xôi nào đó, một mình đấu tranh với bệnh tật... Có điều, không hiểu sao đối với tôi, nó vẫn luôn là một con bé rúc vào cánh tay mẹ mỗi đêm trước khi chìm vào giấc ngủ...

- Cô càng nói tôi càng thấy hồ thẹn. Tôi cũng có một thằng con trai, nhưng chẳng làm được gì cho nó.

- Thế giờ ông cho tôi biết dự định trong tương lai được không? Ông biết đấy, chúng ta đâu còn trẻ nữa để có thể bắt đầu một cuộc sống mới.

- Tôi đã mua một căn nhà ở ven biển, cũng không xa nơi này là bao. Tôi muốn được cùng An sinh sống tại đó. Ổn định một thời gian, tôi sẽ tìm cách liên lạc với bác sỹ ngoài Hà Nội để tiếp tục điều trị. Vì cô cũng biết đấy, lúc này An không thể xuất hiện được - cánh báo chí và giới nghiên cứu sẽ không để cô ấy yên. Không gì quý bằng cuộc sống yên ổn bên cạnh những người mà mình thương yêu!

- Tôi thì thấy thế này ông Tân ạ, còn quá nhiều điều về ông mà tôi cần được biết. Nhưng tôi chợt nhận ra một điều... Chính ông - ông là người mang đến cho con tôi tiếng cười, niềm vui và hạnh phúc - điều tưởng chừng như đã chết lịm từ lâu. Tại sao tôi lại tiếc rẻ điều có thể khiến con mình hạnh phúc kia chứ?

- Ý cô là...

- Hai người hãy chuyển đến sống trong căn nhà đó. Và hãy tận hưởng cuộc sống theo cách đúng nghĩa nhất. Tôi chỉ muốn nói vậy thôi!

- Mẹ... Vì sao mẹ lại...

- Vì chính cuộc đời mẹ, mẹ đã bỏ lỡ nhiều điều quý giá trong cuộc sống. Nhưng con thì không được! Dầu thế nào cũng phải sống vì mình, sống cho thật tốt, con nhé!

Chiếc xe rời khỏi căn nhà vào lúc 2h chiều ngày hôm đó, cũng là lần đầu tiên An có dịp khám phá thành phố Đà Nẵng. Xe chạy qua cầu sông Hàn - biểu tượng của một thành phố năng động và phát triển. Hai bên bờ sông, những tòa nhà cao tầng mọc lên san sát trên nền những dãy núi trải dài tít tắp. Chẳng bao lâu sau đó, cảnh

biển hiện ra trước mắt hệt như kiệt tác nghệ thuật của một nghệ sỹ thiên tài. Những cây dừa vẫy tay chào cơn gió mát, những chiếc ghế lấp ló bên dưới những mái lá khô hình vòm như đang tắm nắng. Màu nước biển giống như một kho báu khổng lồ, cát giấu bên trong mình triệu triệu viên đá saphia lấp lánh. Vàng hào quang trải dài tới tận chân trời, nơi mà thứ ánh sáng kỳ diệu ấy hòa quyện vào những đám mây lơ lửng, buông thõng đến kiêu kỳ đáng ghét. Ai có thể đủ sức khỏe, đủ vòng tay rộng lớn để ôm hết khoảng không gian quang đãng này vào lòng kia chứ? Nhưng nếu có thể, chắc chắn người ta sẽ thi nhau lấy trộm nó, đem vào hòm khóa lại làm của riêng như một vật báu kỳ diệu có thể hồi sinh mọi tâm hồn khô cạn nhất trên thế gian này.

- Anh tắt nhạc đi, em muốn lắng nghe giai điệu này...

Ông Tân vặn nhỏ loa, lái xe thật chậm trên con đường mang tên Hoàng Sa. Những lọn tóc dài theo gió biển đan cài vào nhau rồi bù khiến An thích chí. Ông Tân muốn nói vài điều về nơi ở mới, nhưng bị niềm hạnh phúc trong An chặn lại:

- Đừng nói gì cả! Em đang ngủi...

Mùi của những cơn gió cuốn trôi mọi muộn phiền. Bên này là biển, bên kia là núi, nơi con người sống hòa chung với thiên nhiên như ở đây thì mọi thứ đều là những nét chấm phá ngoạn mục. Kể cả một vài hạt bụi li ti còn sót lại trên mặt đường rải nhựa êm như một chiếc giường nệm, kể cả những vách núi cao vợi vợi như muốn vươn lên ngắm nhìn người tình biển khơi quên ngày tháng, kể cả những cơn sóng trắng xóa xô vào rặng đá đen phía bên dưới vực sâu kia,... Chúng hòa vào nhau tạo thành chốn non nước hữu tình, nơi con người ta cảm nhận cuộc sống theo cách đúng nghĩa nhất, bằng tất cả các giác quan mà không vương bận điều gì ngoài tình yêu sâu đậm với mảnh đất này từ những giây phút đầu tiên...

Phía xa xa, tọa lạc trên dãy núi xanh biếc có bức tượng Phật Bà Quan Âm khổng lồ, dáng đứng uy nghi mà ung dung, tự tại, đem lại cảm giác thanh bình đến lạ. Nơi đó chính là ngôi chùa Linh Ứng trên đỉnh núi Sơn Trà vững chãi, hướng mặt về phía biển Đông. Họ đậu xe vào bãi rồi bước từng bước lên bậc thang lát đá trắng, hướng về phía cánh cổng chùa uy nghi, trên có đề chữ “Chùa Linh Ứng - Bãi Bụt - Sơn Trà”.

“Con cầu nguyện cho linh hồn người thân đã khuất sớm được siêu thoát. Con cầu xin sức khỏe, bình an cho gia đình. Con cầu niềm vui, hạnh phúc cho con và người yêu thương. Con cầu xin người hãy giúp con tìm lại những ngày tháng đã mất trong cuộc đời.”

Đó là một căn nhà với những vát mái đổ xuống nhiều phương; những mảng vách ghép từ hàng trăm thân cây với ô cửa sổ buông lơl mảnh rèm trắng thuốt tha; những mái hiên, những tay vịn đặt vài chậu hoa càn của không khác nào những nét điểm xuyết hữu tình làm mê hoặc mọi tâm hồn trên thế gian này.

Bước vào bên trong, từ vách, trần, bàn ghế, tủ áo... đâu đâu cũng đượm màu vàng với họa tiết gỗ thông nguyên sơ. Mọi hình ảnh hiện lên qua những khung cửa sổ đều giống như một bức họa, có cả mùi phấn thông, mùi ngọc lan, mùi hoa sồi; có tiếng chim hót, tiếng gà nhảy ổ, tiếng hạt cây rơi tòm xuống mặt hồ như trò vui đùa lúc an nhàn của tạo vật.

- Anh nhìn này, còn có cả một chiếc lò sưởi!

An ngồi phịch xuống chiếc ghế bành, cô muốn thò đầu vào bên trong để khám phá cách thấp lên những ngọn lửa điệu kỳ tương như chỉ có trong câu chuyện cổ tích.

- Có thể ngắm biển nếu đứng trên lan can tầng hai. Ở phía sau nhà còn có một chuồng nuôi thỏ và một ngôi nhà nhỏ cho chó, chúng sẽ vất kiệt sức lao động của em đấy.

- Em còn biết nói gì nữa đây...

“Phup.”

Ông Tân giật mạnh sợi cước, chú cá ham ăn mắc mồi giẫy nảy trên bãi cỏ. An cố gắng chop lấy nguyên liệu cho bữa trưa.

- Đây chính là cuộc sống mà anh luôn tưởng tượng khi nằm ở bệnh viện.

- Tức là anh chỉ muốn được ăn cá thôi hả?

- Không phải, được sống trong một căn nhà tuyệt vời thế này với người mà mình yêu thương, có chết cũng mãn nguyện.

- Nhưng như này có phải là hoang phí quá không? Hai người sống giữa một nơi rộng mênh mông...

- Rất đáng để lãng phí đấy chứ!

- Em không muốn tọc mạch chuyện riêng tư, nhưng có vẻ như anh rất giàu có?

- Em đừng bận tâm chuyện tiền bạc. Chỉ cần em biết rằng anh có thể lo cho chúng ta đến suốt đời.

- Đó có phải là lý do mà bà Yến...

- Tiền bạc chính là một cái bẫy. Đừng bao giờ để mình bị rơi vào guồng quay của nó.

- Em hiểu... Chúng ta dùng bữa thôi.

- Khoan đã, còn thiếu... - Ông Tân nhấc từ trên giá đỡ một chai rượu vang - bữa ăn đầu tiên trong nhà mới, phải nâng ly chứ!

- Cụng ly!

“Kenggg.”

- Anh có thể ngưng uống rượu được không? Tôi rất cần anh tỉnh táo để có thể nói chuyện nghiêm túc.

Đây không biết là ly thứ bao nhiêu trong ngày của Phong, Thùy nhìn vào sọt rác chỉ thấy toàn là vỏ chai. Cô không còn đủ tâm trạng để buồn nữa, mà cũng chẳng biết phải buông xuôi chuyện này cho đến bao giờ...

- Anh nghe em này - Thùy ngồi xuống bên cạnh anh chàng bốc mùi đang nằm lăn lộn trên ghế sofa - không thể thế này mãi được. Chúng ta là người yêu của nhau, vì thế hãy chia sẻ với em tất cả. Đừng giày vò bản thân mà làm khó cho cả hai.

- Chủ nhật sao em không ở nhà với bố mẹ, qua đây làm gì?

Phong chẳng buồn ngược nhìn Thùy, ngay đến chính bản thân mình ra sao anh còn chẳng quan tâm.

- Nói với em đi, đã có chuyện gì với người con gái đó? Tại sao con mèo đó lại ở trong nhà này? Tại sao anh uống nhiều đến thế?

- Em không cần bận tâm đến điều đó đâu. Anh yêu em, em chỉ cần biết thế là đủ!

- Chỉ còn không đầy ba tháng nữa là đám cưới... Em thấy chúng ta không như những cặp đôi khác. Không háo hức, cũng chẳng chuẩn bị gì cả.

- Giống mọi người thì quá tầm thường...

- Thế phải là một cô dâu suốt ngày lêu đẹo chạy theo một chú rể nát rượu, bản thủ thì mới khác biệt à? Em không cần sự khác biệt này!

- Em lắm chuyện quá...

- Em... Chẳng nhẽ em phải im lặng thấy anh như thế này hay sao?

- Anh đã bảo là anh yêu em, và cưới thì sẽ cưới! Em để cho anh yên được không?

- Thế để em làm chút gì cho anh ăn nhé!

- Không cần. Em về đi!

- Em không đi đâu hết! Chừng nào anh còn như thế này...

- Thế thì anh sẽ đi!

Phong đặt mạnh chiếc ly xuống mặt bàn, nhưng chưa kịp rời khỏi, Thùy đã kịp nắm lấy tay anh.

- Anh đi đâu?

- Đến nơi nào chỉ có một mình. - Phong trả lời lạnh tanh, vẫn không một giây nhìn thẳng vào đôi mắt Thùy.

- Đừng đi! Đừng bỏ mặc em!

Nhưng không, Phong vung tay ra khỏi tầm với của cô trước khi nhảy lên taxi biến mất. Thùy đủ tỉnh táo để hiểu đây là giai đoạn khó khăn cho cả hai, vì thế cô cần phải mạnh mẽ. Nếu cứ buông lỏng, cô sợ sẽ đánh mất chính mình và mối quan hệ này. Cô tự cảm phục mình có thể giữ cho đôi chân vững vàng thay vì gục xuống đất mà khóc. Mấy giọt rượu vương vãi trên sàn nhà, đó là giọt lệ của kẻ yếu đuối trong giây phút lạc điệu, nhưng to tát và khủng khiếp hơn, đó chính là mầm mống đe dọa giết chết tình yêu này. Thùy biết mình phải làm gì.

Rượu ư? Một đường chổi lau nhà là xóa tan hết! Mùi men ư? Một chút nước thơm sẽ làm mới không khí trong căn phòng ảm đạm. Rồi thì quần áo bẩn, chúng bay chui hết vào máy giặt nhé! Bát đĩa bẩn ư, chỉ vài phút là chúng nằm ngay ngắn trên giá với ánh sáng bóng loáng. Thế là xong, những mầm mống hủy diệt tình yêu đã biến hết! Thùy định gọi nhà hàng đặt món cho bữa tối, cũng là cách tối ưu nhất để hâm nóng tình yêu của nàng. Chỉ không ngờ rằng, mầm mống này chưa qua thì ở chỗ khác, cỏ dại đã kịp tràn đến.

“Kính coong.”

- Xin chào cô, cho hỏi đây có phải nhà Phong không?

Ngoài cổng là một chàng trai ngoài 30, rất cao lớn nhưng có phần mập mạp, đoán biết là dân văn phòng. Có điều hơi lạ, anh ta nói giọng miền Trung.

- Đúng rồi ạ. Anh tìm anh Phong có việc gì thế?

- Tôi có việc quan trọng cần gặp cậu ấy.

- Mời anh vào nhà đã, anh Phong vừa chạy ra ngoài có chút việc...

...

- Em cũng không rõ anh ấy đi đâu nữa ạ, điện thoại lại để ở nhà.

- Em là thế nào với Phong vậy?

- Dạ... Em... em là Thùy, là em họ của anh ấy ạ!

- Anh là Bình. Anh ở Đà Nẵng ra đây, có chuyện gấp muốn nói với Phong. Nhưng phải tìm mãi mới ra địa chỉ này.

- Ô, thế anh chắc anh là bạn anh ấy?

- À, anh có gặp cậu ấy một lần hồi hai đứa nó còn sinh viên.

- Hai đứa... nào ạ?

- À quên mất. Anh là anh rể của An, bạn gái Phong!

...

Cứ năm phút, Bình lại liếc nhìn đồng hồ, có vẻ như rất sốt ruột. Nhiệm vụ lần này chẳng biết nên thực hiện với tâm trạng ra sao, nên vui hay nên buồn; rồi người mà anh cần gặp sẽ ra sao đây - Bình cũng chẳng biết nữa. Đã ba mươi phút trôi qua mà Phong vẫn chưa về, mấy viên đá trong ly nước chanh đã tan gần hết.

- Thùy à, anh phải quay trở lại Đà Nẵng ngay trong chiều nay để ngày mai kịp đi làm. Chắc anh phải nhờ em chuyển lời nhắn đến Phong vậy!

- Dạ... Anh cứ yên tâm, em sẽ giúp!

- Em đã nghe chuyện về An rồi đó, con bé rất đáng thương. Anh muốn gặp Phong để biết tình hình cậu ấy hiện giờ thế nào, nhưng tiếc quá không kịp nữa. Anh để lại địa chỉ nhà và số điện thoại. Khi Phong về, em hãy kể lại sự việc với cậu ấy, nói rằng An và gia đình đang rất cần sự giúp đỡ của Phong.

- Em nhớ rồi ạ!

Ngồi lặng yên trong căn nhà rộng lớn, Thùy ngắm nhìn mọi thứ trong vô thức. Có lẽ đó là khoảng thời gian trôi qua chậm nhất trong cuộc đời cô với hàng chuỗi suy tư rối như tơ vò. Những lời tâm sự của Bình khiến cô bồn thần, bộ óc như muốn nát ra, nhão nhoét để chẳng phải đau đớn thêm nữa. Cô không muốn dịch chuyển, chẳng muốn làm gì cả, bởi cô đã gục ngã mất rồi còn đâu.

Thì ra người con gái đó... Thùy chưa bao giờ nghĩ về cô ấy nhiều đến thế. Thực ra cô ta là ai? Cô ta là người như thế nào? Thùy chưa một lần bận tâm, để rồi đến giờ mới nhận ra người ta yêu Phong nặng lòng đến nhường nào. Còn Phong thì sao? Những vết áo bẩn, những vỏ chai rượu, những tối ôm con mèo chìm vào giấc ngủ? Cô đang dần hiểu ra cớ đại không phải bây giờ mới tìm đến, mà thực ra xưa nay nó chưa bao giờ biến mất. Giờ chỉ là lúc cớ đại tìm cách vươn lên, trỗi dậy và chờ một tia nắng mai để xanh đến kiệt cùng.

Phong trở về nhà khi trời đã tối, một mâm cơm được dọn sẵn, vẫn người con gái đó đang ngồi đợi. Anh cau mày cất lời:

- Em không thấy mệt hay sao?

- Anh về rồi đấy ạ? Mình ăn cơm thôi. Hôm nay em đi chợ, thấy có con cá tươi nên mua về hấp.

- Anh không đói!

- Hồi nãy chị Phương gọi điện, nói là mai hai đứa mình vào Sài Gòn.

- Anh không đi được, anh đã bảo chị ấy rồi mà!

- Em đăng ký rồi, công ty cũng đặt vé và khách sạn rồi anh ạ!

- Em sao thế? Em làm phiền anh suốt cả ngày chưa đủ hay sao? Giờ còn muốn điều khiển cuộc sống của anh???

- Em chẳng sao cả! Giờ chúng ta là cuộc sống của nhau, anh nên bỏ cái suy nghĩ

vớ vẩn đó đi!

- Tùy em, muốn làm gì thì làm! Mai anh không đi được. Anh có việc rồi?

- Anh thì bận gì cơ chứ?

- Nếu em cứ muốn tọc mạch, thì đây, đóng tai lên mà nghe: Mai anh sẽ đi tìm An!

...

Hà Nội về đêm không còn cái nắng chói chang mà thay bằng những cơn gió mát, những tiếng cười nói râm ran từ các quán cóc ven đường, những ánh đèn lung linh như dải ngân hà bao phủ lấy một khoảng mênh mông, rộng lớn. Nơi đó, con người làm chủ tất cả, con người có những cuộc vui, những tình yêu chớm nở trên mỗi chiếc xe băng qua phố, con người là trọng tâm của thế giới lung linh, huyền ảo... Chỉ khi một mình, vẫn là những cặp đôi hạnh phúc, những nụ cười rạng rỡ và những ngọn đèn đường, mà sao Hà Nội lạnh lẽo, trống trải đến thế...?

Thùy chẳng biết đi về đâu nữa. Một vài giây bất chợt, cô muốn làm người điên lao đầu vào một chiếc ô tô, nhưng lại sợ cái chết ngớ ngẩn của mình vô tình làm phiền người khác. Có lúc cô muốn được lên một tòa nhà cao, thật cao. Cô sẽ đứng từ trên đó và ngắm nhìn Hà Nội qua đôi mắt nhòe nhoẹt, ướt át. Rồi bỗng dưng cô thêm mùa đông đến lạ... Cô sẽ mặc một chiếc áo khoác lông thú, bước đi trên phố và khép chặt hai tay ôm lấy thân mình, chắc sẽ không lạnh và cũng chẳng còn cô đơn nữa...

Mãi đến gần 2h sáng, Thùy mới dần chìm vào giấc ngủ. Thi thoảng cô bé giật thột, nấc lên thành tiếng trong cơn mơ. Thì ra là đây, đây chính là nơi ấm áp, hạnh phúc nhất, nơi luôn dang rộng vòng tay đón chào cô với tình yêu thương vô bờ bến. Đưa con gái bé bỏng ngã đầu vào cánh tay mẹ, nước mắt ướt đầm vai áo.

- Ngủ đi con nhé! Mẹ thương...

34. Nếu

Trời về đêm thật lạnh. An hứng đôi bàn tay dưới vòi nước rồi và lên mặt, một chút hơi nước bốc lên làm mờ gương soi trong nhà tắm. Cô nhận ra sự thay đổi, đúng hơn là sự khác biệt trong cuộc sống của cô với những người bình thường. Cô khẽ cảm nhận dư vị thời gian đọng trên gương mặt mình bằng những đầu ngón tay tựa như gõ trên phím dương cầm, rồi từ từ tiến lại gần chiếc gương mờ đục hơi

sương. Soi vào đó, cô thấy mình xinh đẹp, lộng lẫy lạ thường... Nhưng cô lại sợ, sợ phút giây ngắn ngủi này sẽ trôi qua nhanh chóng, sợ những hạt nước li ti đọng lại trên bề mặt tấm kính sắp sửa bay đi mất...

Đêm đó, lần đầu tiên sau nhiều năm tháng buồn tẻ, An chìm vào một giấc ngủ thật sâu không một chút suy tư, mệt mỏi. Và đó cũng là lúc giấc mơ bắt đầu...

“Lenggg kenggg...”

Bước vào cửa tiệm cà phê là một chàng trai thư sinh, cao lớn trong chiếc áo cardigan màu xám. Khi anh ấy bước vào, mọi ánh đèn trong cửa tiệm đều lu mờ; không gian trở nên ngưng đọng và bất cứ một ai trót lỡ hướng mắt về phía ấy đều như rơi vào trạng thái mê đắm. Nhiệm vụ của những bóng đèn là làm cho mái tóc bông bênh phải hắt lên ánh sáng lấp lánh, làn da trắng phải toát lên khí chất, những bộ quần áo mang trên mình phải là những món đồ bày sát bên cửa kính của mấy cửa hàng thời trang cao cấp. “À, đúng là anh ta!” - sau một vài giây định thần, An quả quyết người vừa bước vào tiệm cà phê - không ai khác chính là người yêu của mình!

8h tối, Moca kín chỗ, mùi hương cà phê nghi ngút khắp không gian. Phong ngồi ở bàn chính giữa, bên dưới chùm đèn pha lê sáng rực lửa. Chỉ hai người có mặt trong căn phòng này hiểu được ý nghĩa của chiếc bàn đó - nơi khởi nguồn của một câu chuyện tình Lọ Lem. Nhưng chỉ có một người biết đến sự tồn tại của nửa kia, lúc này họ cách xa nhau có vài bước chân. Cô gái trầm ngâm nhìn chàng trai. Chàng mãi miết liếc về phía cửa ra vào, chốc chốc lại đánh mắt nhìn đồng hồ.

9h, vẫn là chiếc bàn bên dưới chùm đèn màu nắng hạ, chàng trai vẫn ngồi một mình bên ly cà phê đã nguội lạnh. Bấy giờ, sự hiện diện của những bản violin là điều vô duyên nhất, người ta cứ bảo âm nhạc kết nối tâm hồn, nhưng khi tâm hồn bị đóng băng, âm nhạc chỉ là chất xúc tác khiến tảng băng tan ra thành nước, mặn chát. Ở một góc tối cạnh đó, có một con người đang thử thách chàng trai bằng cách đếm số hạt đậu rơi tõm xuống ly, hay số lần chàng bấm điện thoại, đưa lên tai, rồi lại cúp xuống...?

10h, tiệm cà phê đã có nhiều bàn trống. Hôm nay không phục vụ nhạc sống mà chỉ bật những bản thu âm nổi tiếng. Kể mà có người chơi nhạc sống thì hay phải biết, những kẻ ngồi một mình ít nhất sẽ có cái để ngắm nhìn và tán thưởng. Nhưng không, có hai kẻ bước vào quán từ chập tối và ngồi thu lu một góc, bất kể đó là kẻ chìm vào bóng tối hay nổi bật giữa hàng triệu viên đá pha lê rực sáng - họ cũng đều đáng thương! Nhưng nếu phải chọn một kẻ đáng thương hơn, chắc là người ngồi ngoài ánh sáng. Bởi vì người nép ở góc phòng trong bóng tối vẫn có thể quan sát tất tần tật những gì diễn ra trong tiệm cà phê, có thể hiểu mọi câu

chuyện và điều khiển chúng như một nghệ sỹ chơi nhạc tài tình. Còn kẻ ngồi chính giữa căn phòng, thứ duy nhất khiến anh bận tâm chỉ có thể là cánh cửa ra vào với tâm trạng ngơ ngác, mong ngóng đến tội nghiệp.

Nhưng khi chuông đồng hồ đã điểm về khuya, khi khách ra về gần hết, con người ngồi ngoài ánh sáng mới có đủ khoảng lặng và không gian để nhận ra một đôi mắt dõi theo mình. An bối rối, không biết phải xử trí ra sao khi ly trà đã cạn, bạn cùng bàn chẳng có ai. Đành thôi, cô chấp tay trước đùi, ngồi im lìm như kẻ bất động. “Biết đâu anh ấy vẫn còn nhận ra mình thì sao... Hy vọng anh ấy sẽ nhận ra mình... Là em, chính là em đây! Hãy nhận ra em đi, đừng làm em khóc!...” Vẫn là cô gái trong chiếc áo len đỏ đính kim tuyến lấp lánh giữa mùa đông lạnh giá, chàng trai đã nhìn về phía cô ấy, nhưng rồi lại ngoảnh đi nơi khác...

Phong đứng dậy, tính tiền rồi bước về phía cửa ra vào. Lần này, chùm chuông kêu lớn hơn, mãnh liệt hơn, táo tợn hơn bao giờ hết... Ngoài kia mưa xuống từ bao giờ, gió rít từng cơn làm chùm chuông hoảng hốt, sợ hãi tột độ. Chàng định bước đi, nhưng đó lại là khoảnh khắc bản nhạc Granpa's Violin cất lên:

- Anh đừng đi vội, ngoài trời lạnh lắm!

- Trời!!! Em đây sao??? Là em sao hả An???

An mím chặt môi, gật đầu trong khi Phong nắm lấy cánh tay cô gái mặc áo len đỏ vùng vẫy.

- Anh không tin! Chuyện gì đã xảy ra thế này hả An? Tại sao em không nói gì với anh hết???

An không biết diễn tả cảm xúc ra sao ngoài việc đứng trước mặt người yêu và khóc. Cuối cùng cô cũng đủ can đảm đối diện sự thật và sẵn sàng chấp nhận dù có thế nào đi chăng nữa...

- Em sợ...

- Sợ cái gì hả cô gái ngốc nghếch này?

- Em sợ sẽ mất anh mãi mãi, chỉ vì em là đứa con gái xấu xí...

- Chỉ cần chúng ta không đánh mất mình, thì sẽ chẳng bao giờ đánh mất nhau!

- Em không biết nữa... Nhưng em yêu anh nhiều lắm! Đừng bỏ rơi em...

- Chắc chắn rồi, anh sẽ không bao giờ bỏ rơi em. Hãy đi cùng anh nào!

Phong nắm lấy tay cô bé, hai người cùng bước ra ngoài trời. Những cơn gió rít âm ỉ như đang kêu gào thảm thiết không cản được bước chân họ. Đường đi dầm dề sương muối, gương mặt cô gái bỗng ửng hồng, mát lạnh trong giá rét. Cô ôm lấy anh, rúc đầu vào lòng anh để san sẻ sự ấm áp. Bỗng đâu lại thêm một cơn gió rít kéo dài thành bản nhạc thổi kéo qua mang tai đến sờn gai ốc...

Tiếng cửa sổ va vào tường khiến An choàng tỉnh, mồ hôi túa ra như tắm, hai hàng nước mắt kéo đôi bờ mi trôi đi nặng trĩu... An nhận ra nơi này là đâu. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, gió rít, mưa bão từ bao giờ làm tấm rèm cửa màu trắng vô cánh phành phạch chính giữa căn phòng.

Hà Nội buổi sáng đầu tuần bắt đầu bằng tiếng máy pha cà phê và hai lát bánh mì nướng bật tung khói lò. Phong bước ra khỏi nhà tắm trong một bộ dạng khác biệt. Mà thực ra đây mới là bộ dạng thường thấy của chàng, nghĩa là không râu ria

xồm xoàm, không tóc tai nhể nhại, không mùi rượu vương vấn. Chàng trai bắt đầu một tuần mới theo cách chín chu nhất có thể, đầu tuần này anh xin nghỉ việc.

Ngày thứ nhất.

- Thế... Cậu có tin gì muốn cung cấp cho chúng tôi nào?

Phong gặp vị bác sỹ có đôi kính cận trườn xuống tận đỉnh mũi trong một căn phòng chỉ chít những tấm lịch treo tường.

- Thực ra, cháu không có thông tin gì cả. Cháu chỉ nói như vậy để được gặp bác thôi!

- Nay cậu nhà báo ạ, tôi không có thời gian...

- Không! Cháu không phải nhà báo! Cháu là người yêu của An... Xin bác sỹ giúp đỡ!

Giáo sư Phước nâng gọng kính về đúng vị trí, ngược mắt lên nhìn chàng trai trẻ.

- Tin được không đây?

- Cháu là Phong, là người mà cô ấy nhắc đến trong đoạn băng.

- Ra là vậy... Cậu đến đây vì muốn hỏi bệnh tình của con bé?
- Không chỉ thế... Cháu muốn tìm cô ấy! Bác sỹ giúp cháu được không?
- Chịu thôi chàng trai ạ! Tất cả chúng tôi đã nỗ lực tìm kiếm nhưng đều vô vọng. Truyền thông đã giết chết con bé!
- Không có một chút manh mối nào hay sao ạ?
- Tin tôi đi! Tìm kiếm con bé là trách nhiệm của bệnh viện này. Nhưng chẳng ai có thể biết điều gì đã diễn ra. Chúng tôi cũng như cậu mà thôi...
- Cháu hiểu rồi! Nhất định cháu sẽ tìm được cô ấy. Lúc đó, hy vọng bác sỹ sẽ tiếp tục điều trị...
- Có lẽ không kịp, chàng trai ạ. Hai ngày nữa tôi sẽ rời khỏi nơi này. Cả cuộc đời thầy thuốc, đến ca cuối cùng đành phải bỏ tay như thế đấy!
- Xin bác sỹ đừng từ bỏ! Bác sỹ là niềm hy vọng duy nhất của cô ấy! Nhất định cô ấy sẽ trở lại, xin bác sỹ đừng từ bỏ vào lúc này!
- Nhẽ ra tôi phải là người nói câu đó với hai cô cậu sớm hơn. Mọi chuyện diễn biến theo cách chẳng bao giờ ngờ tới, nó quá tệ hại! Nhưng tôi có thể hứa với cậu, cho dù có còn ngồi trên chiếc ghế này nữa hay không, tôi luôn sẵn sàng làm tất cả vì cô bé ấy!
- Cảm ơn bác sỹ. Nếu có bất cứ thông tin gì về cô ấy, xin bác sỹ hãy thông báo cho cháu với.
- Tôi cũng sẽ đặt niềm tin ở cậu nữa, chàng trai!

Phong quan sát căn phòng làm việc của giáo sư Phước một lần cuối trước khi giã từ.

- Khoan đã, có cái này tôi muốn cậu giữ lấy.

Một chiếc túi giấy bọc kín được lấy ra từ trong ngăn tủ. Mở nó ra, thứ bên trong khiến Phong sững sờ.

- Chiếc giày bị rớt lúc con bé chạy trốn! Cậu giữ lấy nhé!

Ngày thứ hai.

- Trời!... Dương bán nhà rồi à?

- Không, chủ hộ là bà Hoàng Yến. Căn hộ giờ đứng tên người khác rồi.

Phong buồn bã rời khỏi khu chung cư; lưng thưng đi ngang qua vỉa hè nơi luôn có những hạt gạo vương vãi làm thức ăn cho bầy chim bồ câu. Chính ở nơi này, lần đầu tiên anh được nghe cậu bạn thân của mình thuyết giảng những bài học kinh nghiệm trong chuyện tình trường.

- Cậu nghe này! Không có đứa con gái nào chờ đợi người yêu suốt hơn hai năm, để đến khi người yêu về nước thì lại đột nhiên biến mất như vậy. Cậu phải tỉnh táo lên chứ. Bọn con gái không đơn giản chút nào đâu!

Bước vào tiệm ăn nhanh, Phong lại chọn món gà rán và vẫn ngồi ở chiếc bàn sát bên cửa sổ. Đàn chim câu màu xám tí mĩ kiếm mồi như đang theo đuổi một công việc thú vị nhất trần đời, nhưng sao chẳng thấy chú chim màu trắng đâu nữa? Anh thấy nhớ cậu bạn thân của mình, chẳng biết giờ hấn lưu lạc phương trời nào. Anh ngẫm nghĩ và nhận ra một điều - thực sự ta biết rõ người bạn thân của mình đến đâu? Gia đình họ thế nào? Tại sao những người sống quanh ta ai cũng có bí mật?...

Ngày thứ ba.

- Các anh không thể dừng lại ở đây khi mọi chuyện chưa được làm sáng tỏ.

- Xin lỗi, anh là ai vậy? - Viên cảnh sát đang làm nhiệm vụ thống kê tài sản trước khi bàn giao phòng 304 cho khu tập thể đáp lời.

- Tôi là... người nhà của chủ nhà này!

- Ô... thế sao? Hy vọng anh cung cấp thông tin cho chúng tôi về nơi ở hiện tại của chủ nhà này.

- Chính tôi cũng đang muốn hỏi các anh điều đó! Tôi rất cần gặp cô gái ấy, tôi có chuyện muốn nói...

- Có vẻ như họ cũng không có ý định quay trở lại nơi này nữa. Nếu có thể chứng minh là người thân, anh có quyền làm cam kết lưu giữ tài sản thay cho chủ nhà.

- Còn nếu không thì...

- Những thứ có giá trị sẽ được lưu trữ trong kho.

Vậy là niềm hy vọng cuối cùng cũng tan biến mất, cảnh sát không coi việc An

biến mất là một vụ án đáng để lưu tâm. Ngay cả những dấu vết sót lại cũng đã bị xóa sạch, người ta đang sắp xếp đồ đạc vào những thùng các tông cỡ lớn, dán băng dính niêm phong. Duy chỉ có những mảnh vỡ, những thứ vụn vặt bị xếp vào một xô chờ đem tiêu hủy.

Phong xin phép tham quan căn phòng nhỏ một lần cuối, thực chất là muốn tìm một chút dấu vết, như một số điện thoại, một cái tên hay một địa chỉ nào đó. Anh tỉ mỉ nhìn lên những dòng chữ trên tường, mấy mẫu giấy dính trên giá sách, nhưng tất thấy không có vẻ gì cho thấy chủ nhà này có liên hệ với thế giới bên ngoài. Khoan đã, lẫn trong thùng rác có vài thứ đáng để lưu ý. Những tờ giấy nhàu nhĩ, rách nát nhưng mang trên mình dòng chữ đầy ý niệm, trang nhật ký bỏ dở suýt nữa chìm vào lãng quên.

Một tuần công tác tại Sài Gòn là một tuần Thùy không gặp Phong, nhưng cô thậm chí không nhận được một cuộc gọi nào cả. Khi hai người đang yêu, xa nhau là cách để họ nhận ra mình cần nhau đến nhường nào. Thùy nghĩ có lẽ hai người cần một khoảng lặng để hiểu hơn về chính con người mình.

Và cảm nhận rõ rệt nhất về bản thân sau một tuần xa Hà Nội là cảm giác Thùy chưa từng trải qua - cô không còn hứng thú với bất kỳ anh chàng mới quen nào nữa. Cho dù họ là ai, trông thế nào, làm công việc gì... cô thậm chí không muốn làm quen, cũng không có ý định giữ liên lạc. Cô sợ cái cảm giác lún quá sâu vào cuộc đời một con người, để rồi những bí mật cũ kỹ của anh ta cứ ngày một sống lại, lấn lướt tất cả. Khi đó, cô biết mình không thể thoát khỏi cánh cửa tình yêu một cách dễ dàng, nhưng cũng chẳng thể làm ngơ nhìn họ vật lộn, đấu tranh một mình đến mức quên cả sự tồn tại của cô trên cõi đời này.

- Tôi không hiểu sao các người có thể hoạt động theo cách như vậy? Đến dữ liệu, thông tin về nhân viên của mình cũng không có?!?

Tiếng quát quát chứa sự tức giận khiến Thùy lo sợ, bởi cô biết Phong rất ít khi nổi nóng. Cô bước nhẹ men theo cầu thang tiến về phía phòng ngủ của Phong - nơi duy nhất còn sáng đèn trong căn nhà.

Chàng trai ngồi bệt dưới sàn nhà với những cuộc tranh luận gay gắt qua điện thoại. Xung quanh la liệt mấy món đồ quái lạ, giấy bút, sổ sách, những mẫu giấy được chấp nối bằng băng dính, một chiếc giày vải đã cũ và con mèo Shane đang có chui đầu vào đó.

- Nam à? Lâu quá không gặp. Cậu có liên lạc gì với Dương không? Có nơi nào cậu ta có thể đến không...? Tạm thời tôi đang nghỉ việc... À không... Đúng rồi, tôi đang đi tìm cô ấy!

Như đã hiểu ra kết quả của một tuần không liên lạc, Thùy lặng lẽ bước xuống tầng một. Cô tự hỏi sự im lặng này sẽ còn kéo dài đến bao giờ, và cả những bí mật cô đang cất giấu nữa - còn bao nhiêu thời gian để giữ nó cho riêng mình...?

“Cốc... cốc...”

- Anh làm gì mà tập trung quá vậy?

Giật mình với tiếng gõ cửa phòng bất chợt, Phong vội bỏ cây bút chì đang chặn ngang miệng, thu dọn đồng giấy tờ trong vội vã:

- Em về rồi à?

- Anh đang làm gì thế?

- Anh... anh đang kiểm tra sổ sách giấy tờ.

- Giày của ai đây anh?

- Không biết... Con mèo tha ở đâu về ấy mà.

- Vậy ra cả tuần nay anh nghỉ làm à? Công việc tiến triển đến đâu rồi?

- Hà... À, vẫn thế...

- Chẳng phải chiếc giày Lọ Lem này là một bước tiến triển hay sao? Anh đừng ngại nói với em sự thật, vì anh cũng chẳng qua mắt em được đâu!

- Ừ, chỉ có một chiếc giày!

- Và anh... anh sẽ đi tìm cô bé Lọ Lem chứ?

- Sao em lại nói thế?

- Những cuộc điện thoại vừa rồi nói lên tất cả. Xin lỗi vì nó đã lọt vào tai em!

- Anh...

- Đừng xin lỗi! Chúng ta phải biết chịu trách nhiệm về mọi hành vi của mình thay vì xin lỗi một cách dễ dãi. Và biết đâu đấy, những gì anh đang làm là đúng thì sao?

- Chà... Sài Gòn làm thay đổi tư tưởng con người nhanh quá nhỉ?

- Không! Mà cũng có thể... Em đã có thời gian để suy nghĩ rất nhiều! Và trong

khi em mãi mê nghĩ về anh, anh dành khoảng lặng đó để nghĩ về một người con gái khác. Em hiểu điều đó...

- Xin em... đừng nói vậy! Em luôn là người mà anh thương yêu. Chính những câu nói vị tha như thế này làm anh đau lòng đấy...

Phong muốn nói thêm điều gì đó, nhưng Thùy đưa ngón trỏ lên miệng, ra dấu giữ im lặng:

- Em có một món quà cho anh, nhưng nó không đến từ Sài Gòn.

Cô rút từ bên trong túi xách cuốn tiểu thuyết có bìa màu xanh dương với hình ảnh một chàng trai ôm người con gái vô hình.

- Anh nhớ cuốn tiểu thuyết này chứ, *Nếu em không phải một giấc mơ*? Chắc chắn là nhớ, vì nó là của anh. Một vài tháng trước, anh bỏ quên nó ngoài ghế đá, và em chỉ tình cờ đi ngang qua, rồi sau đó giữ nó lại cho riêng mình.

Thùy quỳ xuống trước mặt chàng, hai tay đưa cho Phong cuốn sách:

- Vì em biết chắc sẽ có ngày anh cần đến nó, nên giờ có lẽ là lúc nó trở về với anh! Hãy giữ lấy nhé! Em có kẹp ở giữa địa chỉ nhà và số điện thoại của anh rể An ở thành phố Đà Nẵng. Anh cứ lần theo dấu vết này, có lẽ đã đến lúc những điều vốn dĩ là của nhau phải trở về với nhau...

35. Tuần hoàn

- *Chúng mình nhân dân của cô đây sao? Trông không giống lắm nhỉ?*

- *Tôi chưa thấy ai có ảnh chứng minh nhân dân mà lại giống họ cả!* - An tháo chiếc kính râm to bản, cong cớn đáp lời nhân viên an ninh.

- *Thôi được rồi, cô lên đi.*

Cô gái lướt nhanh qua sảnh lớn, tiếng gót giày va vào sàn nhà để hình dung cô ấy như đang vô cùng vội vã. Những mảng lông chồn lấp lánh trên chiếc áo khoác cứ đung đưa, khắp khởi chẳng khác nào chuẩn bị bước vào đường đua marathon. Cửa thang máy đóng lại, bên trong chỉ có một mình cô gái cùng khay đồ ăn trên tay.

“Kính coonggg.”

- Xin chào cô!

- Xin chào quý khách! Tôi là nhân viên giao hàng ăn nhanh, mời quý khách nhận đồ.

- Ô... Chắc là có nhầm lẫn gì rồi...?

- Tên người nhận là anh Đông Phong.

- À... không! Tên người nhận thì đúng rồi. Có điều tôi đặt hàng món khác, và nhẽ ra “nó” phải có mặt ở đây từ nửa tháng trước! - Chủ nhà bỗng dừng hờn hờ sau khi phát hiện ra điều gì đó bên trong tấm thiệp, anh ta cười mỉm mắt một vài giây rồi nói tiếp - Và nếu cô không phiền, làm ơn để tôi bê món hàng của mình vào nhà!

Phong choàng cánh tay còn lại lên người cô gái rồi xiết thật chặt vào lòng mình: “Em đã ở đâu vậy, cô gái lì lợm của anh?”

- Ôi lạ chúa!!! Nhìn em này... em khác xưa nhiều quá!

- Em đã nói rồi, vài điều xảy ra làm em...

- Em đẹp hơn trước rất nhiều! Da em rất trắng và mịn, đẹp hơn cả các cô hoa hậu. Để anh cúi thử xem có phải da nhân tạo không?

Phong đặt nhẹ hai đầu ngón tay lên gương mặt cô bé có đôi gò má hồng đào, rồi từ từ luồn tay ra phía sau mang tai, vuốt thật êm mái tóc màu hạt dẻ. Anh cúi thấp xuống, nhắm mắt lại rồi đặt lên bờ môi cô một nụ hôn ngọt lịm.

Bữa trưa hôm ấy, từ chiếc bàn ăn có thể phóng mắt nhìn ra khắp thủ đô này, có hai kẻ yêu đương gặp lại nhau sau một khoảng thời gian chết lặng trong cuộc đời. Vài điều thay đổi khiến cho bữa ăn có thật nhiều gia vị khác biệt, những miếng lasagna vuông vức với sợi phô mai dài hàng kilômét cứ thế rong ruổi theo chiều dài câu chuyện...

- Quá khó để anh tin những gì em vừa kể là thật, An ạ! Dù rằng em rất khác so với trước kia, nhưng anh không tin...

- Anh không cần tin, và chính bản thân em cũng chẳng tin được! Nhưng giờ điều đó không còn quan trọng nữa, em đã ngồi đây, ngay trước mặt anh - tin được không kia chứ?

- Nếu những gì em vừa kể là thật, thì chắc cô gái nào trên thế giới này cũng muốn bị bệnh để rồi được đi phẫu thuật thẩm mỹ.

- Nhìn em có lạ lắm không?

- Nhìn em trưởng thành hơn, phụ nữ hơn, không còn là cô nhóc khóc nức nở ra tiền anh ở sân bay nữa. Nhưng em rất đẹp, em biết không?

- Em hiểu ý anh! Em không còn là đứa con gái trong tiềm thức của anh nữa!

- Vớ vẩn... Đối với anh, dù em có thế nào cũng vẫn là người mà anh yêu. Chỉ cần đừng im lặng, đừng đứng đưng bỏ đi... Có những người mất nhau không phải vì họ không còn yêu nhau nữa, mà là vì sợi dây nối hai người lại với nhau bị ai đó nhấn tâm cắt đứt! Có phải em đã từng làm chuyện đó không An?

- Em xin lỗi! Đó là một sai lầm, sai lầm lớn nhất trong cuộc đời em!

- Thế nếu như em không khỏi bệnh, không xinh đẹp trở lại, em sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa hay sao?

- Em...

- Em trả lời anh đi? Em có thể nhấn tâm mà biến mất khỏi cuộc đời anh như thế sao??? - Phong đứng dậy, ghì chặt vai An, ép cô phải nói ra sự thật.

- Em... Xin anh đừng...!

- An... Dậy đi... An...

Tiếng ai đó văng vẳng bên tai khiến An từ cõi mơ hồ dần trở về với thực tại. Cô nhận ra khuôn mặt này, người đàn ông này... sao mà thân thuộc quá! Chính là gương mặt cô luôn nhìn thấy mỗi khi mở mắt đón chào ngày mới và cũng là người cuối cùng trò chuyện với cô trước khi chìm vào giấc ngủ sâu mỗi khi đêm về.

- Dậy đi nào, hôm nay sẽ là một ngày tuyệt vời...

Chuyến bay cất cánh lúc 7h45. Tựa lưng vào ghế, ngắm nhìn những dải mây trải rộng vô bờ bến, Phong chẳng biết ngày hôm nay của mình sẽ diễn ra như thế nào. Cuộc đời chúng ta đâu giống như mặt trời mọc vào buổi sáng và sẽ lặn vào buổi tối? Chúng ta, suy cho cùng, là những kẻ phụ thuộc vào số phận, không ai biết ngày hôm nay của mình sẽ diễn ra như thế nào cả! Ta chỉ biết cứ trôi theo dòng đời này, đừng cố bơi ngược lại, cũng đừng tìm cách vùng vẫy, vì chẳng ai có đủ sức mạnh để

chống lại vòng tuần hoàn hữu hạn một đời người.

“Họ đẩy xe chở hàng đi ngang qua mình! Nhưng họ chẳng mấy bận tâm đến mình. Còn mình thì lại quay lưng đi nơi khác, lẩn vào đám bột mì. Mình nghĩ, nếu chẳng may họ bất ngờ ngồi xuống bên cạnh mình, chắc mình sẽ bóc một gói bột tung lên trời để nguy trang. Nhưng thôi, họ đi rồi...”

Ai có thể nghĩ những mẩu giấy rách rưới, nhàu nát vẫn có thể được dán lại tỉ mỉ bằng băng keo, từng nằm trong sọt rác giờ lại được trân trọng, nâng niu trên tay một người khác?... Ai có thể hiểu cảm giác của một người con gái nuốt nước mắt vào trong khi thấy người yêu mình tay trong tay với người khác?... Ai biết chàng trai ấy đau đớn, kiệt quệ đến nhường nào khi nhận ra tình cảm cô gái dành cho mình vẫn không hề thay đổi?... Phong đọc đi, đọc lại từng dòng chữ trong nhật ký, cảm xúc lẫn lộn đan vào nhau khiến đám neuron thần kinh như muốn nổ tung ngay tức khắc.

- Woaaaa... Anh nhìn kìa, máy bay đánh rơi bột mì.

An ngồi trong xe ô tô, thích thú ngược nhìn bầu trời Đà Nẵng với một cảnh tượng lạ kỳ chưa từng có!

Xe chạy đã được thêm một quãng xa, nhưng An vẫn ngoái đầu qua ô cửa kính ngắm nhìn vệt trắng hiện hữu rõ mồn một trên nền trời xanh.

- Là mây đấy! Máy bay rẽ mây rồi kéo mây đi theo. - Ông Tân cố gắng giải thích theo tư duy của mình.

- Tuyệt nhỉ, ước gì em biết bay, em muốn chạm vào mây, bỏ túi đem về nhà!

- Em sắp chạm được rồi...

Đứng từ dưới chân núi nhìn lên, An đã trông thấy những cabin xoay vòng tròn theo chu kỳ, từ đám mây trắng trở về bên, rồi lại từ bên đi lên, hòa vào biển mây cao vời vợi. Họ dừng chân tại khu du lịch nổi tiếng với biểu tượng bông hoa đào chuông màu hồng phớt - Bà Nà Hills.

Đã lâu lắm rồi An mới lại đến nơi đông người thế này và ở mảnh đất diệu kỳ này, điều khiến cô thích thú nhất luôn là bầu trời. Một bầu trời cao, rộng, thoáng đãng - điều thật khó tìm kiếm ở một thành phố lớn, nhưng lại là điểm quyến rũ đến nao lòng của Đà Nẵng. Hôm nay, An mặc một chiếc váy dài chạm gót màu trắng với những chấm bi đen và đội mũ rộng vành. Cũng bởi thế, mỗi khi muốn ngắm nhìn bầu trời, cô lại ngược đầu lên cao, với tay đón những tia nắng lóng lánh bên ngoài

vành mũ. Giữa những giai điệu chộn rộn cất lên từ bản nhạc nước, An cứ thấy hoang hoải một điều gì đó, hình như cô đang kiếm tìm vệt mây kéo dài hồi nãy, giờ chúng ở đâu nhỉ?

Máy bay hạ cánh xuống sân bay Đà Nẵng. Phong thấy khắp khởi trong lòng, nhưng cũng thấy lo. Anh chẳng chuẩn bị bất cứ điều gì cho chuyến đi này, cũng chẳng biết cô gái ấy sẽ phản ứng ra sao, cảm giác chẳng khác nào người lạc vào rừng thẳm, loay hoay lần theo ánh sáng mặt trời tìm lối thoát.

Phong hẹn gặp Bình tại văn phòng. Anh không nghĩ mình còn đủ tư cách đề xuất hiện trước mặt mẹ An vào lúc này và điều quan trọng hơn - Bình là đầu mối duy nhất để tìm ra An.

- Họ không bao giờ sử dụng điện thoại, nhưng may thay, sáng nay An có ghé qua nhà trước khi họ lên đường đi Bà Nà.

- Họ đi lâu chưa ạ? Giờ em đến Bà Nà thì sẽ gặp được họ chứ?

- Chắc chắn giờ họ đang ở đó. Nhưng còn gặp được hay không thì anh không thể quả quyết, vì đó là nơi rất rộng lớn.

Bình chu đáo đến mức chuẩn bị sẵn cho Phong một tấm bản đồ và đưa cho anh ấy chiếc xe Vespa của mình, trên đó cài hai chiếc mũ bảo hiểm.

- Nếu có bất cứ thông tin gì, anh sẽ alô ngay!

- Em cảm ơn anh rất nhiều!

- Chúc may mắn nhé, chàng trai! Cảm ơn vì em đã đến! - Bình vỗ vai Phong trước khi anh ấy nhân ga, chính thức bắt đầu cuộc hành trình ở một miền đất hoàn toàn xa lạ.

Có một điều duy nhất khiến An bót tũn thân về ngoại hình của mình, đó là cô luôn được ưu tiên mỗi khi phải đứng xếp hàng. Không mất bao lâu, cặp tình nhân già đã yên vị trong khoang cáp treo trước sự mèn mọ của hàng chục du khách tình cờ chứng kiến: “Mấy ai có thể lãng mạn như vậy ở vào tuổi này kia chứ?”. Cabin bắt đầu rời khỏi ga Suối Mơ - là ga đầu tiên trong cuộc hành trình nổi tiếng thế giới với tên gọi “Đường lên tiên cảnh”.

Ngồi trong cáp treo bao giờ cũng có những xúc cảm thật khác, ta lơ lửng giữa đất trời, giữa bốn bề thiên nhiên hùng vĩ; ta lướt qua hàng trăm con người ở đường cáp đối diện, đâu là chỉ trong một vài tích tắc, nhưng lại là hai khoảng đối nghịch của một vòng tuần hoàn khép kín, và lối thoát duy nhất để rời khỏi vòng tròn này là chờ đợi giây phút cabin cập bến. Con người có thể chinh phục trăm ngàn kiệt tác của tạo hóa, đu lên mây để ngắm nhìn những cánh rừng cổ thụ ngàn năm tuổi, lắng nghe tiếng suối chảy róc rách dưới chân núi, tựa lưng thưởng thức một bản nhạc điệu kỳ thiêu dật bằng tiếng hót của những chú chim đa sắc màu... Nhưng cũng có những điều ta chỉ có thể phụ thuộc và chờ đợi - chẳng biết khi nào cuộc hành trình về đến đích; làm sao biết những người vô tình lướt qua nhau giây phút này rồi sẽ trôi dạt về phương trời nào; ai có thể lường trước những điều sẽ xảy đến với cuộc đời mình trong ngày hôm nay?... Đó là quy luật thiên biến vạn hóa của cuộc sống, và mọi số phận trên đời đều chỉ là một vòng tuần hoàn hữu hạn giữa thế gian muôn hình vạn trạng này.

Cô gái vượt qua tầng tầng, lớp lớp mây cao vợi vợi, đặt chân xuống ga Debay, cô cảm nhận không khí có sự thay đổi rõ rệt. Không còn những vệt nắng vàng rực rỡ mà thay vào đó là lớp sương mù với cái lạnh dịu ngọt của mùa thu. Đứng từ nơi này, thành phố thu gọn trong tầm mắt với vịnh biển bao bọc đằng xa kia. Cô đưa mũi hít nhẹ hương thơm từ những bông cẩm tú cầu, cô đưa tay gom những gợn mây bay ngang qua đỉnh đầu rồi kính cẩn chấp tay, nghiêng mình trước bức tượng Phật Thích Ca uy nghi, trầm mặc.

Chàng trai khôn khéo hết xoay xở với tấm bản đồ lại vò đầu, bứt tóc vì cái xe ương ngạnh. Chiếc Vespa cổ màu vàng chói lọi bỗng dừng xì khói trắng nghi ngút cả một đoạn đường dài. Anh hì hục lôi đồ nghề từ trong cốp và loay hoay sửa chữa. Trời có chỗ nắng chói chang, có chỗ lại lát phát mấy hạt mưa. Anh quệt tay ngang trán lau mồ hôi, chẳng biết gương mặt đã nhem nhuốc dầu mỡ từ lúc nào. Cuối cùng xe cũng nổ máy. Giữa con đường nhựa phẳng lì với những hàng thông xanh êm ả, chàng trai cao lớn trên chiếc xe cổ lỗ sĩ lướt đi với vận tốc nhanh nhất có thể, khói vẫn trắng mù mịt cả một quãng đường.

Cô gái tiếp tục lên cabin đến chặng dừng cuối cùng trên đỉnh Bà Nà - Ga Morin với những tòa nhà trong cổ tích và những khu biệt thự kiểu châu Âu vô cùng quyền rũ. Cô reo lên thích thú khi khám phá ra khu vui chơi trong nhà với vô số trò chơi cảm giác mạnh. Bản năng của một người con gái trẻ tuổi mê tốc độ khiến cô ngay lập tức nhảy lên ghế chơi trò rơi tự do. Tiếc rằng người đồng hành với cô không còn trẻ nữa, cũng chẳng đủ can đảm kiểm tra sức khỏe con tim mình vững vàng đến nhường nào. Ông đứng dưới chân tháp, ngắm nhìn cô gái với nụ cười sáng khoái. Hạnh phúc với ông chỉ đơn giản vậy thôi, tim ông như bung nở trăm ngàn bông hoa của tình yêu mỗi khi nhìn đôi mắt ấy biết cười, bừng sáng giữa một khoảng

không gian rực rỡ sắc màu. Ông chấp tay trước miệng, dõi theo cô và mỉm cười, chẳng biết khước mi hất lại thứ ánh sáng kỳ diệu đó tự bao giờ...

Chàng trai lao xe phình phịch vào bãi đỗ, nhưng tiếng tim đập trong lồng ngực anh còn rộn rịp hơn. Cái nắng làm anh muốn kiệt quệ, đôi chân chỉ chực gục ngã bất cứ lúc nào. Nhưng không, sức mạnh vô hình nào đó thôi thúc đôi chân anh phải bước tiếp. Trước mắt anh, âm thanh huyền ảo và những tia nước trở nên nhòe nhoẹt, mơ hồ. Anh ước gì có một điểm tựa, một cái nắm tay của ai đó vào giây phút này... Sau mấy giây khom lưng giữ cho nhịp tim điều hòa trở lại, anh nhận ra phía trước còn hàng trăm người đang xếp hàng chờ lên cabin. Lần đầu tiên trong đời, anh đong đếm trong tiềm thức có một đích đến ngay trước mắt mà chẳng đường chinh phục lại xa xôi đến thế...

Cô gái gọi món thịt cừu nướng sau khi xem một lượt menu của nhà hàng Morin sang trọng. Đã đến giờ ăn trưa sau khi mệt lử vì chơi tất cả các trò cảm giác mạnh. Người đàn ông chỉ tập trung nhìn cô, không quan tâm bất cứ điều gì và chốc chốc lại tủm tỉm cười một mình. Ông lại càng buồn cười hơn nữa khi cô gái không hề hay biết điều đó, cũng giống như khi vui chơi hết mình, cô chẳng hề nhận ra mọi người trợn tròn mắt nhìn cô không khác nào vật thể lạ từ trên trời rơi xuống. Chắc có lẽ đó là lần đầu tiên ông cảm nhận rõ rệt sự hồn nhiên, ngây ngô đúng với lứa tuổi của một cô gái trẻ. Và cũng chính cái bản năng hiếm khi toát lên từ bên trong tâm hồn người con gái ấy khiến ông có phần rụt rè, bàn tay đặt bên trong túi áo ngực dầu đã nắm lấy chiếc hộp nhung đỏ, nhưng rồi lại khe khẽ buông xuôi.

Chàng trai tựa lưng vào tấm kính trong suốt, nặng nề lướt từng centimét tiến lên phía biển mù sương tít trên cao. Anh muốn lả đi vì mệt, vì đói. Sự thay đổi áp suất và nhiệt độ khiến anh choáng váng, chẳng còn đủ can đảm để mở mắt nhìn xuống vực sâu phía dưới kia. Anh vịn tay vào thành ghế, cố gắng giữ cho đầu óc tỉnh táo, bởi chỉ cần xao nhãng một giây thôi - người ở cabin đối diện có thể lướt qua bất cứ lúc nào. Cuối cùng anh cũng đến tòa nhà Debay, nhưng không, ngoài kia là một biển sương mù, anh thậm chí chẳng thể nhìn thấy người đứng cách mình một mét. Thứ duy nhất không quay lưng lại với anh - điểm tựa duy nhất của chàng trai vào lúc này là một chiếc ghế uốn lượn từ khung sắt với những miếng ván gỗ đã bong vảy sơn nằm cô quạnh bên khóm cẩm tú cầu. Anh ngồi phịch xuống đó, tay vịn vào mặt ghế, hai mắt chực xuống phía đôi bàn chân và tự hỏi chẳng biết đi về đâu bây giờ.

Cô gái dạo bước quanh những ngôi nhà mang kiến trúc kiểu Pháp, chân váy chầm bi chốc chốc co lại như run sợ một cơn gió bất thành linh kéo đến. Cô khoanh tay trước ngực, hai lòng bàn tay xoa xoa vào cánh tay tìm kiếm chút hơi ấm lúc trời đã về chiều. Người đàn ông vội bước đến, một tay quàng lấy ngang người cô như cố gắng níu lại một chút tiết trời xuân trên đỉnh Núi Chúa. Không lâu nữa, đỉnh gió

cao lồng lộng này sẽ chìm ngập màn sương mùa đông giá lạnh, và nếu chẳng vì sợ hãi những đám mè đay có thể nổi mẩn bất cứ lúc nào, họ đã không dìu nhau quay trở lại nhà ga, đón một khoang cabin trở về chốn hạ giới.

Ga Debay lúc này dường như đã vắng người vào ra, sương mù kéo đến ngày một dày đặc, trời mỗi lúc một lạnh. Điều đó chẳng khiến chàng trai nản chí, anh mơ hồ lần tìm lối đi xen giữa khu sinh vật cảnh tọa lạc tại chùa Linh Ứng, giật mình nhận ra bức tượng Phật Thích Ca khổng lồ hòa lẫn vào biển trời trắng xóa. Nơi này cách hầm rượu không xa, nhưng lại chẳng thấy một bóng người. Anh quyết định tiến lên chặng trên cùng - đỉnh Núi Chúa, niềm hy vọng cuối cùng để tìm được người con gái của đời mình. Nhưng có lẽ giây phút bước chân vào cabin sẽ là giây phút đáng tiếc nhất trong cuộc đời chàng trai, bởi sau khi cửa buồng khép lại một vài giây, khi cabin vừa mới dịch chuyển được vài mét - anh nhận ra vài gương mặt cực-kỳ-quen-thuộc từ cáp treo đối diện chuẩn bị cập bến!

- An!!! An ơi!!!

Phong đứng bật dậy, tay đập vào cửa buồng liên hồi với những tiếng gào thảm thiết. Nhưng sao thế này...? Họ đang nhìn về hướng khác và chẳng có vẻ gì là nghe thấy tiếng anh gọi.

- Quay lại đây!!! An!!!!

Trời ơi, cái cáp treo quái quỷ cứ mỗi lúc lại tiến xa, xa hơn nữa... Phong bị lơ nhịp mất rồi. Phong dõi mắt nhìn theo hai người đối diện, nhỏ dần rồi mất hút. Trong giây phút bán loạn ấy, anh vẫn kịp nhận ra người con gái trong chiếc sơ mi trắng, đội nón rộng vành che lấp hai bên mang tai. Chính là cô ấy, người mà anh đã tìm kiếm suốt cả ngày nay và nhiều nhiều ngày tháng trước đó nữa! Phong bắt lực nhìn mình mỗi lúc một trôi xa tầm với giữa một khoảng không vô định, anh nhỏ bé, đau đớn như một chú chim mắc kẹt trong lồng sắt. Những tiếng kêu gào, những tiếng đập phá chỉ làm cho khoảng cách giữa người với người ngày một lớn hơn, xa hơn nữa...

Lên đến bến Morin, ngay lập tức Phong đón lồng cáp treo đầu tiên quay trở lại những ga bên dưới hòng đuổi kịp hai người. Đó thực sự là quãng thời gian chết. Đâu có ai như Phong, người ta đi vắng cảnh, còn anh ngồi cáp treo là để chơi trò đuổi bắt. Ưc một nỗi, chẳng ai cấp phép cho anh tăng tốc khi vòng quay đã thành chu kỳ. Lỗi là ở anh, kém duyên là ở anh, ai bảo anh lơ nhịp...!

Quay trở về ga xuất phát, Phong đảo mắt khắp xung quanh tìm người con gái đội

mũ trắng... Một người, rồi hai, rồi ba... Nhưng chẳng phải cô gái ấy! Anh cảm thấy khó thở như vòng tuần hoàn của cơ thể đã ngưng hoạt động, không còn một chút sức lực và niềm hy vọng nào nữa. Trời ơi, cái đài phun nước và những bản nhạc reo hò âm ỉ như muốn xé nát tim gan chàng trai tuyệt vọng nhất thế giới!

Phong giật mình thức giấc, bấm điện thoại mới biết đêm đã về khuya. Vẫn chẳng có thông tin nào của Bình. Anh nhớ ra nơi này là đâu - một nhà nghỉ ven đường khi anh hoàn toàn kiệt sức và chiếc Vespa cổ lỗ sĩ lăn đùng ra chết. Qua ô cửa kính từ lâu ba nhìn xuống lòng đường, thành phố Đà Nẵng về đêm yên bình, những ngọn đèn vẫn sáng lấp lánh và chắc chắn vẫn còn chút gì đó có thể bỏ bụng ở ngoài kia.

Khu sáng đèn nhất khi về đêm với nhiều hàng quán nằm ở gần cầu sông Hàn. Phong gọi liền một lúc hai tô hủ tiếu rồi húp sì sụp, bỏ công cả một ngày dài với cái dạ dày trống rỗng. Tình cờ nghe được mấy người khách du lịch trong tiệm ăn đêm hẹn nhau đi xem cầu quay, hèn gì giờ này ở đây vẫn đông vui đến thế. Anh cũng thấy háo hức, dẫu chẳng có bạn bè thì đành một mình trải nghiệm khung cảnh thú vị này vậy.

- Em đã buồn ngủ chưa?

- Em không muốn ngủ! Những ngày gần đây, về đêm em toàn nằm mơ những giấc mơ rất lạ. Em không muốn lặp lại cảm giác ấy nữa.

An lặng nhìn dòng nước phản chiếu muôn vàn màu sắc lấp lánh của đủ thứ ánh sáng ven sông. Đà Nẵng đích thị là thành phố của ánh sáng, những dải màu liên tiếp nối đuôi nhau hiện ra trên những sợi dây văng ở hai bên - nơi mà hai người đang ngồi ở vị trí chính giữa, trước mặt là dòng sông rộng mênh mông. Cảm giác lãng mạn đến ngay cả những đạo diễn tài ba nhất cũng chẳng thể hình dung được. Cô ngóng đợi khoảnh khắc sẽ có một chiếc thuyền nào đó lướt qua phía dưới lòng sông rộng lớn kia, nhưng mãi mà chẳng thấy đâu cả. Trong lúc đó, ông Tân lại ngóng đợi những phút giây diệu kỳ hơn thế gấp trăm ngàn lần.

- Anh có vài điều muốn nói... - Ông Tân khẽ chạm năm đầu ngón tay vào tay An.
- Cảm ơn em vì những điều quý giá đã đem đến cho anh trong cuộc đời này. Chỉ cần được nhìn em cười, được nghe em nói, với anh đã là tốt cùng của hạnh phúc!

- Sao anh lại nói những điều lạ lùng thế? Hay anh lại định bày trò trẻ con gì? Nghĩ được việc đứng trên cầu lúc nó quay đã là điều quá sức tưởng tượng của em rồi đó!

- Anh biết... Cảm ơn em đã cho anh lời gợi ý để dễ dàng trải lòng mình hơn... Đúng là trẻ con thật, nhưng mình sẽ cùng đeo nhẫn, em nhé!

Ông Tân mở chiếc hộp nhung gấm, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương sáng rực. Một chút bối rối thoáng qua, bàn tay An đã nằm gọn trong đôi tay người đàn ông lãng mạn, chiếc nhẫn xỏ vào ngón áp úp một cách từ từ, chậm rãi để cả hai có thể cảm nhận sự vừa vặn, tinh tế. Đó cũng là lúc kim đồng hồ chỉ 3h sáng - giờ mà cầu sông Hàn sẽ quay trở về vị trí cũ đúng theo lịch trình của nó.

Khách du lịch đổ dồn về hai bên đầu cầu. Ai cũng muốn được một lần tận mắt chứng kiến khoảnh khắc cây cầu nằm xuôi theo dòng sông quay một góc chín mươi độ trở về vị trí cũ. Và với những người đứng ở khúc giữa của cây cầu, đó là lúc để họ quay trở về đất liền sau hai tiếng chiêm nghiệm cảm xúc thật khác lạ từ chính giữa lòng sông.

Con người ta có thể lên lịch trình cho nhiều cỗ máy hoạt động, nhưng cũng có thể bị lỡ nhịp khi cố gắng đuổi bắt những vòng xoáy không ngừng nghỉ của cuộc đời này. Ấy thế mà cũng có lúc, bỗng dưng duyên số đem những trái tim xa lạ đến gần nhau hơn trong một giây phút bất chợt nào đó. Chỉ cần chúng ta tin vào số mệnh, chỉ cần hòa chung một nhịp đập giữa dòng chảy tuần hoàn vô hạn định của cuộc đời - những người yêu nhau chắc chắn sẽ tìm được nhau!

Cây cầu bắt đầu dịch chuyển, thật chậm, thật chậm... An ngấm nhìn cuộc sống mới theo cách của một người đang yêu, cô trân trọng, nâng niu và gìn giữ mọi góc nhìn lung linh, ảo diệu hết như chiêm ngưỡng cảnh kết trong một bộ phim có hậu. Dần dần, cầu chuẩn bị nhập về mối nối, đó cũng là lúc, cô hiểu rằng câu chuyện tình của cuộc đời mình giờ mới là lúc bắt đầu:

- Chào em, An của anh!

36. Trói gió

Phong ngồi lặng yên trên ghế đá, nơi ngay trước mặt anh là con sông Hàn lững lờ trôi. Gió biển về đêm mang theo mùi vị từ ngàn khơi kéo về đất liền, nó làm cho mọi tâm hồn trở nên phóng khoáng. Bấy giờ Phong mới nhận ra mình vẫn còn sống. Anh nhắm chặt mắt lại, hít một hơi thật sâu và cảm nhận cuộc sống theo cách bình dị, êm ái nhất. Một hành trình dài đã trôi tuột qua trong vô vọng, nhưng nào đã thấm vào đâu so với những tháng ngày cách li biệt đủ để làm thay đổi cả những cành cây, bãi cỏ vốn trung thành với mặt đất. Ai đó từng nói kiếp sau họ muốn được làm cây, vì cây sẽ chẳng bao giờ bỏ đất mà đi đâu cả. Nhưng họ quên mất rằng trên cây còn có lá, và nếu cây chẳng biết giữ lấy lá thì chỉ một cơn gió

thoảng cũng có thể khiến lá trôi xa đến tận chân trời.

Phong đứng dậy, thả lỏng cơ thể, dang rộng hai cánh tay như muốn ôm trọn lấy bầu trời. Dẫu thế nào, cuộc sống này cũng rất tuyệt vời! Và bởi vì cuộc đời còn có những phép màu, Phong thoáng thấy hình bóng người con gái ấy thoảng qua một lần nữa, nhưng không rõ ràng, mờ lung, hờn độn... Lòng ngực chộn rộn như muốn vỡ tung, anh cố gắng tĩnh tâm lại. Đúng là cô ấy rồi! Người con gái mặc chiếc váy chấm bi với mái tóc xõa đang thả hồn trên cây cầu quay chính giữa lòng sông. Phong thấy tim mình như chết lặng... Mơ hồ... Vô thức... Anh sợ giây phút mong manh này sẽ lại tan biến mất... Kìa, cây cầu đã bắt đầu quay trở lại, anh không tìm lòng mình được nữa, dẫu biết quãng đường từ nhà hàng Memory Lounge đến chân cầu không xa - Phong cũng lao đi bằng tất cả sức lực có thể...

Cây cầu dịch chuyển thật chậm, thật chậm... Phong thở dốc sau những bước chân thần tốc, anh khát khao cháy bỏng, si mê điên cuồng giây phút tìm lại người con gái ấy. Dần dần, cầu chuẩn bị nhập về môi nổi, anh nhận ra có nhiều hơn một kẻ đem quá khứ của mình chôn vùi mãi mãi, và giờ mới là lúc giành lại những gì đã mất:

- Chào em, An của anh!

Gió rít từng cơn như báo hiệu một trận mưa lớn sắp đổ ụp xuống trần gian. Gió làm cây cối nghiêng ngả như reo hò một cách nức nở, chát chúa. Gió làm thiếu nữ bối rối giữ chiếc chân váy chấm bi khỏi thốc ngược lên trời. Ôi... Con gió đến sao mà bất chợt, và con người biết phải đối phó thế nào đây khi chúng thi nhau gõ cửa mà lại chẳng hề báo trước...?

- Em không nhận ra anh hay sao?...

Họ cùng đứng trên một cây cầu, cách nhau có một vài bước, nhưng chẳng ai biết phải nói gì, phải làm gì ngoài việc trao cho nhau cái nhìn trân trân đến sững người:

- Kìa em...!

Ông Tân vỗ nhẹ vào người An, nhưng cô không ngoảnh mặt lại mà chỉ ra dấu im lặng. An đặt ngón trỏ chắn ngang bờ môi, bàn tay còn lại chạm vào bầu không gian loạn nhịp như cố gắng tìm chút gì đó bình lặng cho riêng mình.

- Anh đã đi tìm em từ rất lâu... Em vẫn nhớ anh chứ?

Khoảng cách giữa hai bên lúc này chỉ còn là một khe hẹp, nơi từ dưới chân cầu

hất lên những vệt đèn sáng lóa. Và ở trên những sợi dây văng, triệu triệu ánh sáng lung linh thi nhau đối đáp, cười đùa rúc rích như thể đổ về hào quang giữa màn đêm lộng gió. Những tiếng chuyện trò, cười nói của du khách thập phương tản bộ trên cầu và những tiếng còi thông xe đầu tiên của ngày mới cũng bắt đầu cất lên. Duy chỉ còn ba người lữ khách lặng thinh đi lạc vào chốn không gian mơ hồ, sáng loáng.

Trước mặt Phong, người con gái thả tóc xõa rối bời, lơ thơ từng cụm hòa vào cơn gió. Dầu thế vẫn chẳng thể che được hơi thở của thời gian ngưng tụ trên gương mặt. Nàng nhìn anh đắm đắm, dầu chẳng nói câu gì nhưng đôi mắt như đang chất chứa muôn vàn lời đối đáp.

- Anh biết đã quá trễ để nói bất cứ điều gì. Nhưng cuối cùng anh đã gặp được em, và nếu không tìm được em để nói câu này - có lẽ anh sẽ ân hận đến suốt cuộc đời mình - anh xin lỗi!

Đằng sau lưng cô gái là người đàn ông với mái đầu đen, dầu là những cọng tóc cụt lùn mới nhú dậy nhưng cũng đã khác xa hình ảnh người đàn ông non trẻ vì bệnh tật thuở nào. Nhìn ông trẻ hơn trước và rất phong độ trong chiếc jacket bằng da hào nhoáng. Chà, người ta là vị anh hùng cơ mà. Người vừa có thể hạ gục tử thần, vừa là thiên thần cứu mang một thân phận khôn khổ khác.

- Chúng ta đã ở xa nhau cả nửa vòng trái đất, và giờ khoảng cách giữa chúng ta chỉ tính bằng vài bước chân. Anh đã cố, cố tìm em bằng mọi cách trong vô vọng chỉ để mong chờ giây phút này...

Phong vừa nói vừa cười, mà lại ngỡ như anh đang khóc trong thâm tâm mình. Chàng trai chìa đôi bàn tay về phía trước, những vì tinh tú hội tụ trong sâu thẳm đôi mắt bỗng rực sáng hơn bao giờ hết, ngời lên niềm vui, niềm thanh thản vô bờ bến. Bởi một lẽ đơn giản, chúng là minh chứng cho một tình yêu chưa bao giờ tàn lụi.

- Anh phải làm gì bây giờ...? Chẳng lẽ chờ đợi mãi mòn suốt ba năm và rồi chúng ta sẽ lại xa nhau mãi mãi. Có thể anh sẽ là người ra đi, bởi anh biết bên cạnh em có một người đàn ông tuyệt vời đến thế... Nhưng giờ anh nhận ra, chúng ta đang ở rất gần nhau. Chẳng lẽ anh sẽ lại quay lưng ra đi hay sao?

Chàng trai đặt hai lòng bàn tay lên trái tim mình, từng tiếng nói cất lên từ trong sâu thẳm nơi này như xô lệch đi vì gió lạnh, hay vì một thứ cảm xúc không tên nào đó? Anh cũng chẳng biết nữa! Nhưng có một điều Phong luôn biết chắc chắn, đó là đôi mắt chất chứa tình yêu này đang soi rọi tâm hồn người con gái mắt lệ nhòa - đủ rực sáng, đủ mãnh liệt để phá bỏ mọi rào cản, đủ để chứng minh anh yêu cô biết

nhường nào.

- Nếu bây giờ anh phải đi, vì em đã có sự lựa chọn của riêng mình, thì anh vẫn luôn tin rằng em sẽ hạnh phúc. Nhưng anh sẽ phải nói tất cả những điều mình muốn nói ngay khi còn có thể, rằng em - em chính là tình yêu của cuộc đời anh!

Phong chấp tay lên bờ môi, nhắm chặt mắt lại rồi gửi đến người con gái một nụ hôn truyền từ đôi bàn tay mình. Con gió đưa hương chắc sẽ khiến cô ấy cảm nhận được những dư vị của tình yêu đang căng tràn mãnh liệt. Anh mỉm cười lần cuối rồi quay lưng ra đi...

Chàng trai đã đi, xa dần, xa dần... An bỗng dưng òa khóc! Cô đuổi theo anh từ phía sau hệt như một ma lực nào đó dồn nén, cào cào điên cuồng dưới guồng chân. Cô sợ phút giây này sẽ tan biến, sợ chàng trai sẽ ra đi mãi mãi... Đây rồi, anh ấy đang ở gần, rất gần... Cô ôm chầm lấy tấm lưng to lớn từ phía sau, mặc nhiên thả rơi những giọt nước mắt thấm ướt lưng áo anh.

Ôm lấy cánh tay cô gái đang ghim chặt lòng mình, Phong bật cười, hướng mắt về phía lòng sông lấp lánh, nơi nóc tòa nhà Memory Lounge hiện nguyên hình một chiếc lá bằng vàng sáng rực giữa trời đêm. Phải, có những chiếc lá đến mùa lại rời khỏi cây, kiếm tìm niềm vui theo cơn gió. Nhưng cũng có những chiếc lá bốn mùa nằm im lìm trên mặt nước, mặc cho mưa gió bão bùng, cứ thế mỉm cười chứng nhân cho câu chuyện tình yêu của biết bao người.

Nằm ở phía Đông căn biệt thự gỗ là nơi có hàng ngàn tảng đá lớn xếp thành một hàng dài bao lấy vịnh biển. Tạo hóa thật khéo sắp đặt, cứ như triệu triệu con sóng vỗ bờ trong hàng trăm năm dồn lại mới tạc nên những khối đá đen khổng lồ đứng chen chúc nhau. Phong ngồi trong mái lán, lặng im lắng nghe những thanh âm của biển khơi, trong khi An dìm chân mình xuống cát, thì thoảng lấy tay đùa giỡn với những chú cá tí hon mưu sinh nơi ven bờ.

- Nước biển ở đây sạch quá. Anh không thích tắm biển à?
- Anh có. Nhưng anh sẽ bị cháy nắng.
- À... đúng rồi. Em quên mất!
- Em có nhớ lần ấy em đã xót thế nào không hả cô gái miền biển?
- Tại em vô duyên, cứ kéo anh xuống biển cùng em bằng được. Hôm sau da anh đỏ như bị đốt, rồi bắt đầu bong thành từng mảng một.

- Ủ, em không chỉ vô duyên lần ấy đâu. Kéo người ta xuống biển cùng mình rồi vĩnh viễn biến mất. Để lần sau khi anh quay lại Đồ Sơn thì em chỉ còn trong tưởng tượng. Thế mới là vô duyên đấy!

- Em xin lỗi! Em cũng khó nghĩ lắm chứ! Mà thôi, đừng nhắc lại những gì đã qua nữa!

...

- Anh có điều này muốn hỏi!

- Gì ạ?

- Sao em không nhìn thẳng vào mắt anh khi nói chuyện?

- Thế à? Em không để ý điều đó.

- Lại ngồi gần anh đi!

- Thực ra thì... - An cúi đầu vào bãi cát, vẫn là thói quen cũ mỗi lần đến biển, trông cô như xỏ hai chiếc bút tất làm từ cát vàng. - Em vẫn nhìn anh đấy chứ! Em cố gắng lắm mới giữ cho đôi mắt mình thôi nhìn về phía anh.

- Tại sao phải thế?

- Vì... anh ngày càng đẹp!

Phong tỏ vẻ không vui trước lời nịnh nọt của An. Nhưng với An, đó thực sự là những gì cô có thể diễn tả bằng lời. Đối với cô, nếu cuộc sống có thể tạo nên những tác phẩm đất trời, biển khơi mê hoặc con người, thì cũng có những con người sinh ra là để quấy rối cả nhân loại này. Có anh, tia nắng mặt trời cũng trở nên hiền dịu, lung linh hơn; bãi cát trải dài như mượt mà, êm ả hơn bao giờ hết; những con sóng vỗ bờ như cất lên bản tình ca của người nghệ sỹ ở vào giây phút thăng hoa nhất của cuộc đời mình.

- Anh có biết rằng mọi cô gái đều trở nên xấu xí khi ngồi cạnh anh thế này không?

- Anh chỉ biết trong mọi cô gái ấy, có mỗi một cô yêu bằng mắt!

- Còn nếu anh yêu em, anh sẽ là chàng trai duy nhất trên đời này yêu bằng tai.

- Đó là tất cả những gì em nhìn thấy trong đôi mắt anh hay sao?

- Để em nhìn kỹ lại một lần nữa nhé!

Cơn gió thoảng qua vô tình cuốn theo hạt bồ công anh vương trên mái tóc chàng trai. An đưa tay gỡ lấy hạt hoa tí hon như sợi bông màu trắng thật khéo chọn nơi đáp xuống thế gian này. Giây phút ấy, cô vẫn chẳng tin rằng đây là mái tóc của Phong, những sợi tóc này chính là của người yêu cô đây sao? Cô chạm nhẹ hai đầu ngón tay lên gò má chàng, trời ơi có thật đây là cuộc sống? Nếu đúng là cuộc sống, tại sao có những khoảnh khắc quá tuyệt vời bỗng dưng xuất hiện, đến mức người ta chẳng dám tin đó là sự thật nữa? Anh ấy đang ngồi đây, ngay bên cạnh cô trong một mái lán lợp lá chỉ có hai người, nơi mà trước mặt là bãi biển xanh ngút đến tận ngàn khơi xa, sau lưng là đồi thông phơi sương nhấp nhô trong nắng sớm, dưới mặt đất là những hạt vàng lóng lánh như chiếc giường ru ta vào giấc ngủ của mẹ, trên cao là bầu trời xanh với hàng trăm hạt bồ công anh gieo bao ước mơ vào từng cơn gió đi ngang qua... Ôi! Cứ ngỡ ước mơ chỉ là mơ ước, hóa ra cuộc đời này còn có những hiện thực đẹp hơn cả một giấc mơ!

- Thế giờ em thấy gì nào?

- Em soi thấy mình trong đôi mắt anh. Mỗi khi nó rung rung lấp lánh, em lại đọc được những lời thương hại, những ánh nhìn sợ hãi...

- Trời ơi! Tại sao em không thể bỏ được những ý nghĩ đó ra khỏi đầu hả An? Làm ơn hãy nhìn thật sâu trong đôi mắt anh, lắng nghe từng nhịp đập nơi trái tim anh và cảm nhận nó! Đây này, rất rõ ràng, trái tim anh đang nói thành lời, em có nghe thấy không?

- Em có... Em cảm nhận được tất cả những điều đó, bởi vì em yêu anh. Suốt ba năm qua, không một ngày nào em ngừng nhớ về anh, không một phút giây nào em thôi lắng nghe những thanh âm quen thuộc này cả. Nhưng có một điều không thể thay đổi được, đó là năm tháng tích tụ trong em quá lớn, đến nỗi không thể nào quay trở về như ngày xưa được nữa!

- Nó chứng minh một điều rằng em yêu anh rất nhiều, em có biết không? Nhiều đến nỗi ba năm xa anh đối với em dài bằng hàng chục năm thương nhớ của một đời người. Và chỉ có anh mới có thể mang em trở về ngày mình chưa rời xa nhau thôi!

- Anh... anh nói thật chứ?

- Thật! Bởi vì, chỉ cần mỗi chúng ta không đánh mất mình, thì sẽ chẳng bao giờ đánh mất nhau!

Và đó là giây phút An nhận ra cuộc sống của cô vẫn còn tồn tại những phép màu.

Đó là khi tin vào những lời cầu nguyện từ tận đáy lòng rồi sẽ được linh ứng, khi những lời thoại mê hoặc tưởng như chỉ hiện hữu trong cơn ngủ say lại được cất lên giữa đời thực, và khi một tình yêu tưởng như đã chìm vào quá khứ lại được sống dậy một lần nữa. Họ nắm tay nhau đi dọc theo bãi cát vàng, làm ướt tóc nhau bằng những bông bọt biển hát lên bầu trời, thả tiếng cười khúc khích vào những cơn gió bay bổng trên cao, cao vời vợi...

Xe taxi trả khách trước sảnh lớn của một tòa nhà sang trọng, bước xuống xe là hai người một nam một nữ, nhưng chắc không phải tình nhân, vì người phụ nữ trông đã luống tuổi - sẽ là suy nghĩ bình thường như vậy đối với bất cứ ai vô tình nhìn thấy họ.

- Ôi, anh có chắc dùng bữa tối ở đây ổn chứ?

- Nơi này cũng không đông người đâu! Vội lại anh muốn dành cho em một điều kỳ diệu - điều mà em luôn ao ước từ ngày xưa đó.

Họ cùng bước vào thang máy, đây là lần thứ hai An có dịp diện bộ váy ren đỏ. Nhưng lần này cô mang nó với một tâm thế khác, ít nhiều là sự lo sợ nếu ai đó vô tình nhận ra người đàn bà trên bản tin thời sự, và còn sợ hãi hơn nữa nếu chỉ một thông tin lọt đến tai đám tai mắt của bà Yến. An cố gắng trấn an bản thân, vì như lời Phong nói - nơi này tối và rất ít người.

Quả thực nhà hàng nằm ở tầng thứ 19 còn rất nhiều bàn trống. Họ chọn chiếc bàn nằm sát phía lan can, nơi toàn cảnh thành phố Đà Nẵng nằm gọn trong tầm mắt. Bên dưới kia là một biển ánh sáng vô cùng ngoạn mục, cảm giác không khác nào lạc chân vào chính giữa dải ngân hà.

- Anh nhớ em luôn mong muốn được ngồi trên những tòa nhà thật cao ngắm nhìn thành phố về đêm.

- Anh vẫn nhớ điều đó hả. Hì, anh còn nhớ những gì nữa nào?

- Anh nhớ món lasagna, cực kỳ nhớ.

- À... Món ấy, chính là lần em tìm đến...

- Là lần duy nhất em tìm đến anh kể từ khi anh về nước. Lần duy nhất, sau đó không bao giờ quay trở lại.

- Thực ra còn một số lần khác nữa, nhưng chỉ có em nhìn thấy anh.

- Vậy thừa nhận đi, em chính là cô Lê Thị Na đúng không?

- Vâng... Và em cũng chính là nữ y tá ở bệnh viện, mình còn gặp nhau ở bệnh viện nữa.

- Trời ơi! Tại sao em không chịu đến và nói thẳng trước mặt anh! Em có biết là em ngốc lắm không hả?

- Mà thôi... Chuyện lâu rồi, đã bảo không nhắc lại quá khứ nữa mà!

Mãi nói chuyện, hai người quên mất nhân viên nhà hàng đang chờ gọi món từ bao giờ. Có lẽ cũng vì không muốn cắt ngang cuộc trò chuyện, hoặc là vì quá sốc trước cách xưng hô của hai thực khách, cô nhân viên trẻ tuổi chỉ biết đứng im và chờ cho cỗ hòng đông cứng thì thôi. Lúc này An mới nhận ra nhà hàng sao bỗng dưng đông khách thế, khách khứa kéo đến chẳng mấy chốc kín hết chỗ ngồi. Họ nhanh chóng gọi món, cốt là để kéo cô nhân viên quay trở lại trạng thái bình thường và tiếp tục câu chuyện đang dở:

- Anh biết không, còn một lần nữa mình gặp nhau khi anh về nước.

- Lại còn lần nào nữa hả?

- Là đêm đầu tiên, mình hẹn nhau ở Moca. Em cũng có mặt ở đó.

- Trời, vậy ra...

- Nhưng anh không hề nhận ra em! Chính điều đó khiến em đi đến quyết định chọn con đường đầy khó nhọc này.

- Anh... anh xin lỗi! Người con trai không nhận ra bạn gái mình, anh ta không xứng đáng với tình cảm của cô ấy.

- Không! Là lỗi của em! Người con gái thử thách bạn trai bằng những câu đố không ai có thể giải đáp chỉ làm khổ anh ta mà thôi!

- Anh thấy mình thật tệ!

- Thôi nào, chúng ta toàn quên mất thỏa thuận không nhắc lại chuyện cũ nữa...

- Em biết tại sao không? Có những người mất nhau không phải vì họ không còn yêu nhau nữa, mà là vì sợi dây nối hai người lại với nhau bị ai đó nhẫn tâm cắt đứt. Em hiểu điều đó chứ?

- Ồ, trời ạ!

- Sao thế?

- Cái câu anh vừa nói... Em đã từng gặp trong giấc mơ!

Vài âm thanh rộn rã cất lên ngắt mạch câu chuyện, dàn nhạc sống bắt đầu những bản tình ca của đêm. Thì ra đó là lý do thực khách dồn dập kéo đến. Người phục vụ bưng ra bàn ăn hai đĩa thịt bò nướng với những lát khoai tây, một đĩa salad và hai ly rượu vang. Âm nhạc, mùi hương, cảnh vật khiến câu chuyện của họ mỗi lúc một chậm, chậm dần...

- Anh hỏi thật nhé... Em có còn yêu anh không?

- Sao anh hỏi thế?

- Vì có một người đàn ông khác cũng yêu em!

- Em... em cũng chẳng biết nữa! Nếu không nói chuyện ngày xưa, thì mình chẳng còn chuyện gì để nói ngoài những câu hỏi làm khó nhau như thế này.

- Thế em có câu hỏi gì khác hơn không?

- Anh... có... còn yêu em không?...

- Anh không trả lời em bằng một chữ “có” đâu, mà anh sẽ chứng minh cho em thấy, bằng sức mạnh của tình yêu, anh có thể làm được nhiều điều vĩ đại khủng khiếp.

- Tại sao anh lại yêu một đứa như em chứ?

- Tình yêu nếu có thể lý giải, thì đó không phải là tình yêu. Chỉ biết rằng có những thứ gắn chặt chúng ta lại với nhau, chẳng thể nào tách rời được.

- Thế còn vợ sắp cưới của anh thì sao?

- ...

- Quý khách có yêu cầu đặc biệt gì không ạ?

Người nghệ sỹ cầm theo chiếc đàn vĩ cầm tiến đến bàn ăn với một lời đề nghị đầy lịch thiệp. Phong không chút đắn đo, viết vội vài dòng vào một tờ giấy. Vài phút sau, ngọn nến soi rọi chủ nhân của khúc tình ca. Chiếc đàn đã nằm yên vị trên bờ vai, kéo lên những giọt *Grandpa's Violin* đầu tiên đầy ngọt ngào.

- Em nhớ bản nhạc này chứ, cô gái?

- Em nhớ, nhớ tiệm cà phê nơi chúng ta lần đầu tiên gặp nhau, nhớ anh chàng nghệ sỹ Viên đầy tài hoa, nhớ tất cả...

- Nhớ cả những lời hứa giữa hai chúng ta chứ?

- Em nhớ...

- Rằng anh sẽ là một con ma đi theo em đến suốt cuộc đời này.

- Em nhớ...

- Rằng em sẽ làm cho anh những bữa tối thơm ngon với ngọn nến lung linh sau một ngày dài trở về nhà...

- Đúng vậy...

- Rằng em sẽ chăm sóc những đứa con của chúng mình thật tốt...

- Em...

Phong đặt hai tay lên bàn nắm lấy đôi tay An, giữa ánh nến dịu kỳ và bản nhạc ngân lên ở những hồi da diết, họ trở thành tâm điểm chú ý của tất cả mọi người. Bây giờ, điều chất chứa suốt bao lâu nay trong lòng chàng trai mới được thốt lên thành lời:

- Mình yêu nhau một lần nữa, em nhé!...

- Em...

- Nếu em không đồng ý, anh sẽ quỳ xuống đây!

Phong vừa dứt lời đã rời khỏi ghế, An hốt hoảng đứng lên và đáp lời:

- Em cũng yêu anh!

Lần đầu tiên sau nhiều năm ròng rã, cuối cùng chàng trai cũng được lắng nghe một lần nữa câu nói tưởng như chỉ còn trong tiềm thức xưa cũ. Họ nắm tay nhau bên cạnh người nghệ sỹ hòa mình vào bản nhạc, họ nhìn nhau qua thứ ánh sáng tinh tú nhất giữa triệu triệu vì sao của dải ngân hà. Phong nhìn sâu vào đôi mắt cô gái, đúng là cô ấy, vẫn là cô ấy! Anh cảm nhận được sức trẻ, nhiệt huyết và tình yêu đang chất chứa, nồng cháy đến mãnh liệt. Anh cảm nhận vẻ đẹp ẩn sâu bên trong tâm hồn người con gái ấy đang hùng hực cháy, chạm được đến nơi trái tim chưa một giây ngừng thổn thức trong con người mình. Bằng tất cả những cung bậc thăng hoa của một tình yêu màu lửa, họ trao cho nhau một nụ hôn cháy bỏng trong tiếng

vỗ tay vang trời của hàng trăm ánh nhìn đầy ngưỡng mộ.

Cuộc sống luôn là thế - khi tắt nắng cũng là lúc ngập gió, khi mưa cạn cũng là lúc trời quang. Nghĩa là chúng ta bao giờ cũng phải chuẩn bị tâm lý để đón nhận bất cứ sự thay đổi nào trong cuộc đời. Đôi khi việc đó dễ dàng như thả hồn mình vào những lời thơ, câu hát trong một đêm gió nhẹ. Nhưng cũng có lúc khó khăn như đuổi bắt vài thứ vật báu bị cuốn trôi trong một cơn gió lốc.

Quyết định để Phong ra đi tưởng như chỉ đến trong một vài giây phút Thùy bị lòng cao thượng chiếm lĩnh. Sau đó cô gần như gục ngã khi nhận ra bước chân sai lệch của mình. Anh ta lên đường trong tâm thế hân hoan. Anh ta cũng chẳng thêm liên lạc với cô lấy một lần, dẫu cô đau, cô ốm, cô mất ăn, mất ngủ. Và rồi cuối cùng, để tự cứu mình thoát khỏi những dằn vặt đau khổ, vào đêm hôm ấy, một cơn bão ập đến...

Khi cả nhà đã chìm vào giấc ngủ say, Thùy mới lần mò trong bóng đêm. Cô lấy ra từ trong ngăn kéo một phong bì thư rồi đặt lên mặt bàn, một sợi dây thừng được âm thầm chuẩn bị từ trước. Cô bắc một chiếc ghế đẩu ra giữa sàn nhà, nơi đối diện trên trần là chiếc móc sắt để hoang. Đứng trên chiếc ghế đẩu, Thùy kiễng chân, chơi với luồn sợi dây xuyên qua móc sắt, làm thành một chiếc thông lọng chỉ vừa một đầu người. Hơn lúc nào hết, cô đang rất tỉnh táo, đủ để biết mình đang làm gì và đủ để che đậy những âm thanh kéo làm mọi người thức giấc.

Phải, chẳng ai trên đời này có thể đuổi bắt một cơn gió, trong khi cũng chẳng ai biết chúng từ đâu đến, chỉ biết rằng chúng cứ chọt đến, rồi lại chọt đi, lắm lúc thật phũ phàng. Và khi biết mình bất lực, không thể trói chặt một cơn gió trong tay, thì đối với những kẻ hèn mọn, yếu đuối - chỉ còn một lối thoát duy nhất: Tự trói buộc chính mình!

“Cạchh...”.

Chiếc ghế đẩu ngã xuống, va vào tấm nệm mút đặt cạnh bên tạo nên một âm thanh khê khàng đến rợn người.

37. Hoa đăng

Khi sợi dây thông lọng bắt đầu căng cứng, Thùy mới chồm tác nghẹn nơi cổ họng, lúc này cô bỗng dung thấy tiếc cuộc đời mình quá đổi. Cô thè lưỡi, hai mắt tròn trũng, cố gắng lấy hơi bằng cả mồm lẫn mũi, nhưng không khí bị chặn đứng

bởi tên sát nhân vô hình đang kìm kẹp. Đầu cô cứng đờ như sắp gãy, sợi dây thít mỗi lúc một chặt hơn, đau thấu óc. Hai chân duỗi thẳng, vùng vẫy như thể tìm kiếm chút điểm tựa, đôi bàn tay quờ quạng lần mò đầu mỗi sợi dây trong vô vọng.

Bống:

“Bịchhhh!!!”.

Tiếng động lớn vang rền từ tầng ba khiến mọi thành viên trong gia đình ông Thanh lập tức bật dậy. Mở cửa phòng cô con gái, họ giật mình khi thấy đứa con bé bỏng của mình nằm bất tỉnh sõng soài giữa sàn nhà, cổ bị dây thừng siết chặt. Nhanh chóng hình dung chuyện gì đang diễn ra, ông Thanh vội lao vào tháo gỡ sợi dây tử thần đang giành giật mạng sống con gái mình, trong khi người mẹ gọi tên con gái đầy thảm thiết. Cậu con trai nhanh chóng gọi xe cấp cứu và khoảng mười phút sau, chị cậu được đưa lên cấp cứu thương.

- Xin ông bà hết sức bình tĩnh. Nạn nhân đã qua cơn nguy kịch, tuy nhiên chân phải bị trật khớp. Hiện vẫn còn hôn mê do tâm lý nhưng cô ấy sẽ sớm tỉnh lại và tôi muốn gia đình sẽ luôn ở bên vì cô ấy có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào.

Trên khắp đất nước Việt Nam này, chắc thật khó để tìm được một nơi thứ hai mang vẻ đẹp hoài cổ như Hội An. Nơi đây có những dãy nhà mang kiểu kiến trúc đường phố thuần Việt từ thế kỷ 18, hàng trăm ngôi nhà hai tầng vách gỗ nằm san sát nhau, trước hiên nhà và trên ban công đều treo đèn lồng đủ màu sắc. Nằm bên con sông Thu Bồn trải rộng tít tắp với những chiếc ghe lững lờ trôi, bên kia bờ sông là hàng dừa đung đưa tán lá theo cơn gió nhẹ, một dãy nhà gạch cũ sơn vàng với lớp mái phủ rêu mốc chắn ngang tầm nhìn. Nơi này mọi thứ tưởng như đều bằng phẳng, nhẹ nhàng đến mức nếu lặng im có thể nghe được cả tiếng vó ngựa thông dong trên phố từ ngàn xưa vọng về.

Dạo bộ quanh phố cổ, An thích thú ngắm nhìn, chọn mua mấy món đồ lưu niệm trưng bày trên mặt phố. Cô thấy bồn khoăn vì không kéo ông Tân đi bằng được, rồi lại lo ông ở nhà một mình sẽ chết vì buồn. Phong vẫn giữ thói quen cũ, anh ghi lại dấu chân những nơi đã đến bằng chiếc máy ảnh, có điều lần này có đôi chút khác biệt:

- Anh đừng... đừng chụp em nhé! Em không thích đâu!

Nhận ra Phong đứng từ đằng xa chĩa ống kính về phía mình, cô quay lại phản đối kịch liệt. Gương và máy ảnh từ chỗ là những người bạn tri kỷ, giờ bị An coi là hai kẻ

thù lớn nhất đời cô.

- Ủ, anh sẽ chỉ chụp phong cảnh thôi.

Mặc dù chẳng ai trên đời này có thể chạy đua với thời gian nhanh bằng An, nhưng không hiểu sao cô cảm thấy thời gian ở bên Phong trôi đi còn nhanh hơn thế gấp vạn lần. Có muôn vàn câu chuyện tích tụ chỉ chờ có dịp để kể, muôn vàn kỷ niệm để ôn, muôn vàn lời thoại để nói mà chẳng giấy bút nào ghi chép lại được hết... Vậy mà sao chưa kịp nói những điều chất chứa bấy lâu, cũng chưa kịp ném trái đủ mọi cung bậc cảm xúc khi ở bên anh ấy, một ngày hai người ở cạnh nhau trôi qua nhanh như một cái phẩy tay. Cô ngẫm lại, phần lớn thời gian qua đi hai người dành để lặng nhìn nhau, như thể trong thâm tâm đang chuẩn bị điều gì to tát lắm để trao đổi, bàn bạc sôi nổi. Nhưng không, cả anh và cô đều dành khoảng lặng riêng cho bản thân mình, dấu biết mỗi phút trôi qua lúc này quý hơn ngàn vàng.

Chẳng mấy chốc trời đã nhá nhem tối, hôm nay là ngày rằm, Hội An không lên đèn mà thấp sáng toàn khu phố cổ bằng ánh nến. Màn đêm nhanh chóng rải đều khắp một vùng trời, nắng tan biến nhường chỗ để tôn vinh cho hàng trăm ngàn ngọn đèn hoa đăng rực rỡ trôi nổi giữa lòng sông Thu Bồn. Dòng người dạo chơi trên phố mỗi lúc một đông vui, nhộn nhịp. Bên hiên nhà dưới hai chiếc đèn lồng đỏ treo cao, người nghệ sỹ tóc bạc dùng đôi tay tài hoa lướt đi trên mặt đàn tranh, cất lên những thanh âm phóng khoáng, trầm bổng đầy mê hoặc. Phong bước đi theo chân người con gái thoát ần, thoát hiện trong ống kính, có lúc đứng sát cạnh bên, lúc lại tưởng như đã lạc ở một lối rẽ bất ngờ nào đó. Cô ấy vì nghĩ ngợi điều chi mà chẳng nói, chẳng rằng, cũng chẳng bộc lộ chút cảm xúc gì khác ngoài sự ung dung có phần thừa thãi.

- Thế còn anh, mơ ước của anh là gì?

- Anh thực sự cũng đang rất mong lung. Chẳng phải lo về một năm nữa, mà là một, hai ngày nữa - liệu em có đồng ý cùng anh quay trở lại Hà Nội hay không?

- Em...

“Cầu xin người hãy nói cho con biết con sẽ phải làm gì bây giờ? Rồi con sẽ đi về đâu, con sẽ sống ra sao đây? Con chẳng biết nên đi theo người mình yêu hay ở lại với người một mực yêu mình? Con chẳng biết phải làm sao cả... Xin người hãy trả lời con!”.

An chấp tay cầu khẩn vị thần Bắc Đê Trán Võ - thần bảo hộ xứ sở, ban niềm vui

và hạnh phúc cho con người, tọa lạc ở gian chính giữa Chùa Cầu. Chút hương trầm thoang thoảng đủ làm sống mũi cay nồng, cô chỉ còn biết giải bày lòng mình với bậc thánh nhân trong truyền thuyết. Những ngày có Phong trong vòng tay tuy ngắn ngủi, nhưng tất cả đều là những khoảnh khắc tuyệt đẹp. Và cũng vì nó quá đẹp, cô lại thấy sợ - sợ mình lỡ nhịp với thời gian một lần nữa. Nếu có điều gì đó khiến cô chẳng dám tin là sự thực - thì đây, chính là khoảnh khắc này, được bước đi cùng Phong trong bầu không gian huyền ảo vô thường. Có lúc cô đã nghĩ chẳng biết anh có thật sự hiện hữu hay không, hay chỉ là ảo giác, chỉ là một giấc mơ. Những thứ quá hoàn hảo, quá tuyệt vời đôi khi dễ khiến con người ta hụt hẫng, vì nó vẽ ra trong tâm thức ta những viễn cảnh không bao giờ có thực, để rồi nếu thành sự thực, ta không đủ tỉnh táo và cũng chẳng thể nào hết bàng hoàng mà đón nhận nó vào lòng với dòng đầy yêu thương, trù mến.

- Là anh thật sao?

An đứng đối diện chàng trai của cuộc đời mình, vuốt nhẹ mái tóc lòa xòa theo cơn gió, trao cho anh một ánh nhìn mơ hồ như chứa đựng biển khơi vạn dặm trong đáy mắt.

- Em vẫn thế, luôn là người chẳng bao giờ chấp nhận anh!

- Em không biết nữa! Sao thời gian ở bên anh lại trôi qua nhanh đến vậy nhỉ?

- Vì chúng ta cứ sợ... Sợ nó sẽ trôi đi mất.

- Chắc là thế...

- Em còn sợ điều gì nữa không?

- Em sợ nhiều thứ lắm... Em sợ ngày mai sẽ đến.

- Tất cả những ngày chúng ta đã sống đều từng là một ngày mai, sao phải lo sợ khi cuộc đời còn quá nhiều điều chờ ta ở phía trước kia chứ?

- Em chỉ muốn sống mãi ở giây phút này, cứ thế này mãi thôi...

- Nhưng cuộc sống thì không dừng lại, chỉ có những khoảnh khắc là mãi mãi, đúng không?

- Cũng vì cuộc sống có những khoảnh khắc quá đẹp, em chỉ sợ một mai thức dậy không còn được nắm trái những khoảnh khắc thế này nữa!

- Sẽ còn vô vàn khoảnh khắc kỳ diệu hơn thế, chỉ cần em đi theo anh mãi mãi,

em hiểu không...?

- ...

- Cô chú ơi, mua đèn giùm con đi!

Cô bé cầm hai ngọn đèn hoa đăng trên tay với lời mời vô tình cắt ngang câu chuyện. Thế là một lần nữa, cuộc sống này chẳng có điều gì là mãi mãi, có những câu chuyện dang dở, có những ngọn nến cháy quá một nửa, có những phút giây huy hoàng chợt lịm đi... Bởi vì đó là cuộc sống, nếu không có sự bình lặng, thậm chí nếu chẳng có nước mắt, chẳng biết mùi đắng cay, tủi nhục thì cũng chẳng bao giờ hình dung được giá trị của vinh quang và hạnh phúc đắt đến nhường nào. Tình yêu cũng thế, có lúc chợt đến, ban đầu thì le lói rồi phút chốc lại bùng cháy, sáng rực lửa; nhưng cũng có lúc bình yên, êm ả như một ngọn nến trong đêm tĩnh lặng. Ngay cả hai ngọn đèn hoa đăng mới được thả xuống mặt nước kia, chúng là kỳ quan của đời sống tinh thần, chúng thắp sáng những ước mơ, chở ước mơ trôi đi thật xa, dẫn người thả đèn có thể đang vui, đang buồn hay đang tuyệt vọng trước một tương lai vô định. Dẫn mang cảm xúc thế nào đi nữa, khi ngắm nhìn ngọn đèn lững lờ trôi đi, lúc ấy con người ta luôn tồn tại một tâm lý - rằng ước mơ kia có thể bốc cháy bất cứ lúc nào. Chúng ta sao có thể ngăn chặn những điều mình chẳng thể nào biết trước. Điều duy nhất ta có thể làm là tận hưởng những khoảnh khắc kỳ diệu của thực tại này mà thôi...

Hai người lên đường trở về khi đêm đã khuya. Cô nàng Vespa hôm nay cũng chẳng đông đánh nữa, nhưng tiết trời bỗng dưng ngoảnh mặt, lạnh như lạc giữa mùa đông. Lạnh quá, mỗi lúc một lạnh hơn nữa, cứ như hai người họ đang tiến gần về phía Bắc cực. Người ngồi trước lo người ngồi sau sẽ lại lên cơn mẩn ngứa vì dị ứng. Người ngồi sau lo người trước bị lạnh rồi về sẽ ốm mất. Họ tìm kiếm sự ấm áp trong cốp xe, may sao có chiếc áo mưa. Nhưng chỉ có một cái! Sau một hồi đùn đẩy nhường nhịn nhau, cuối cùng người ngồi trước bèn mặc áo mưa, còn người ngồi sau có nhiệm vụ ôm lấy anh thật chặt!

Ngồi núp phía sau bờ vai to lớn của Phong, bám lấy eo chàng như một điểm tựa vô cùng vững chãi, An lại có dịp thả hồn mình lãng đãng vào hư không. Cảnh vật, cây cối, những ngọn đèn và những mái nhà hiện ra bên đường mỗi lúc một mờ dần... mờ dần... Cô khẽ khàng chìm vào giấc ngủ, trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, hình như có ai đó gọi tên vắng vắng bên tai:

- Cô này... Tôi cũng muốn được nhìn thấy biển một lần cuối.

- Nếu tôi có thể sống được đến ngày đó, nhất định tôi sẽ đưa ông đi.

38. Tờ giấy trắng

Bình minh trên biển bắt đầu bằng những tia nắng sớm hắt lại từ đường chân trời ngoài khơi xa, mặt trời mới nhú đỏ ửng như hòn than sắp sửa rực cháy. Đây đó một vài cánh chim dang rộng giữa lưng chừng trời, chóc chóc lại neo đậu trên mấy tảng đá lớn. Những bông cầm tú cầu buổi sớm mai đã kịp hấp háy môi cười, vừa lúc một chú cá dẩy sớm tinh nghịch quẫy đuôi bắn tung bọt nước giữa lòng hồ. Ngày mới bắt đầu theo cách hoàn hảo nhất tưởng như chỉ thấy trong những áng văn chương bay bổng. Chúng ta kỳ thực chẳng ai có quyền lựa chọn cách một ngày mới bắt đầu, nhưng tất thảy đều có quyền bắt đầu một ngày mới theo cách của riêng mình.

Phong sẽ vẫn kéo dài giấc ngủ thêm chút nữa, nếu chẳng vì có cảm giác ai đó đang nghịch ngợm, mân mê khuôn mặt mình. Người ta dùng tay chỉ dọc theo đường sống mũi năm lần bảy lượt rồi lại kéo ngang lẫn theo bờ môi, Phong cố giả vờ như không biết gì, nhưng rồi anh lại bật cười trong khi hai mắt vẫn nhắm nghiền...

Cuộc sống luôn tồn tại những khoảnh khắc kỳ diệu, đôi lúc chỉ một mình ta biết, nhưng nó cứ khiến ta mê mẩn giống như cảm giác chiến thắng trong một cuộc thi có cả ngàn người cạnh tranh nhau. Là do ta luôn tự đánh giá thấp bản thân mình, hay vì vinh quang có được là điều ta chẳng bao giờ dám mơ tới?... Cảm giác này An đã từng trải qua, và giờ cô lại nếm đủ hương vị của sự chiến thắng thêm một lần nữa. Cô đã thắng triệu triệu người con gái khác để giành được chàng trai tuyệt nhất thế gian này - dấu cuộc chiến ấy là do tự bản thân cô hình dung ra. Cô mân mê sống mũi chàng trai giống như đang ngắm nhìn thành quả sau một trận chiến toại bởi kéo dài hàng thế kỷ, cô cấu nhẹ gò má chàng để trải nghiệm sự êm ái này là thật chứ không phải trong một câu chuyện cổ tích có bà tiên ban phép màu nữa.

Em ước gì mỗi sáng thức dậy có anh ở bên...

Em sẽ mở đôi mắt to tròn của mình và ngắm nhìn anh phụng phịu nuôi nắng giấc ngủ...

Em sẽ xoa nhẹ bầu má kia để tin chắc anh là thực...

Và hai ta đã cùng tồn tại...

Em sẽ chờ đợi khoảnh khắc anh hấp háy đôi bờ mi đón chào một ngày mới...

Khi ấy, nụ cười của em chính là sự khởi đầu tuyệt nhất, phải không anh...?

Một tuần ở Đà Nẵng trôi qua thật nhanh, và hôm nay đã là ngày cuối cùng của đợt nghỉ phép. Chưa vội mở mắt đón chào một ngày mới, nhưng trong tâm trí, Phong đang nghĩ về lượng công việc dồn nén ở công ty, rồi lại nhớ về con mèo Shane đang ở cùng cô chủ Thùy: “Giờ này họ đang làm gì nhỉ?”. Phải rồi, Phong sẽ lầy lý do mèo Shane cần có người chăm sóc để bảo An quay trở lại Hà Nội cùng anh.

Tay phải khẽ dụi dụi mắt, hình ảnh đầu tiên của ngày mới trước mắt Phong là nụ cười của một người con gái - đúng hơn là một người phụ nữ tuổi trung niên. Anh nhìn rõ những nếp nhăn tù túng, thúc bách nhau tạo thành những bông mژه thừa dưới cằm, dưới cổ. Anh nhìn được cả những chấm đồi mồi ngu quên trên gò má đã lâu chẳng chịu rời khỏi. Và cả những đường gân dưới hai bông mắt như thể người phụ nữ đã thức nhiều thánց rònց chỉ để ngắm nhìn anh. Anh cố gắng tìm kiếm mối liên hệ với người con gái trong tiềm thức của mình, nhưng càng lúc câu trả lời càng lún sâu vào ngõ cụt. Đôi mắt đang ngắm nhìn anh không chớp một giây, bao nhiêu suy tư dồn nén nhưng Phong chẳng nỡ thốt lên thành lời sợ phá tan miền cảm xúc sâu thẳm bên trong người con gái ấy.

- Em sẽ đi cùng anh chứ...?

Câu nói đầu tiên của ngày mới cất lên hóa ra lại là một câu hỏi chẳng dễ trả lời.

- Suyt...

An ra dấu im lặng, thay vì trả lời, cô diễn tả cảm xúc của mình bằng đôi mắt. Thôi dỗi thẳng vào cặp mắt hầy còn ngái ngủ của chàng trai trước mặt, cô lại nhìn xuống cằm, rồi nhìn lên mái tóc như thể đang cố gắng ghi nhớ từng đường nét. Cô vuốt nhẹ mấy sợi lòa xòa trên vàng trán rồi thì thầm:

- Em yêu anh nhiều...!

- Thế thì hãy đi cùng anh!

- Nhưng... em cũng không biết nữa...

8h sáng, chiếc bàn ăn bằng gỗ sồi được bày biện những đĩa bánh waffles, một chai maple⁽¹⁾ và ba ly nước cam rót đầy từ máy ép trái cây. Đầu bếp cũng chính là chủ trang trại rộng lớn này, mặc dù đàn gà mới được thả vào chuồng nhưng đã bắt

đầu để trứng.

- Tôi sẽ là một ông nông dân đích thực. Một ngày không xa, anh có thể đến hái cam trong vườn thay vì lặn lội vào thành phố.

- Nhưng bác không thể trồng cây phong và lấy nhựa của nó để tự làm siro được.

- Có chứ, tôi làm được nhiều hơn những gì cậu có thể nghĩ đấy.

- Như là gì ạ...?

Ông Tân bỏ dở miếng bánh, ngược nhìn Phong với vẻ khó hiểu.

- Cháu xin lỗi! Cháu thực sự thắc mắc bác có quan tâm xem con trai mình ở đâu và làm gì giờ này không ạ?

- Bằng tuổi nó, tôi cũng chẳng có ai quan tâm hết. Tôi vẫn sống, vẫn thành công và vui vẻ với những gì mình có.

- Nhưng tất cả mọi người đều cần có một gia đình, chứ không phải trông chờ vào tình thương của những người xa lạ mặc áo blouse.

- Đây là quan điểm của anh, chẳng ai có thể đứng trên quan điểm của mình để kết luận lẽ sống của người khác là đúng hay sai. Anh là người sống vì gia đình, tôi thấy mừng vì điều đó.

- Hai người làm ơn thôi tranh luận được không?

- An, em thử nói xem em có thể sống mà không cần có gia đình hay không? - Phong đánh mắt về phía An tìm kiếm sự đồng tình.

- Thôi đi, em không muốn làm trọng tài phân giải kết quả... - An đảo ngược mắt về phía ông Tân.

- Không sao, em cứ nói đi. Chẳng phải chúng ta đều là hai kẻ cô độc khi quen biết nhau hay sao?

- Đây không phải là cuộc hội thảo về lý tưởng sống. Hai người có thôi đi không?

Nhưng chẳng còn ai tiếp tục bữa sáng nữa, hai người đàn ông đang nhìn chăm chăm về phía An, bắt buộc cô phải chọn một phương án.

- Thôi được, tôi sẽ trả lời. Nhưng hai người phải hiểu đây chỉ là quan điểm cá nhân tôi, không phải vì tôi yêu quý ai hơn...

- Em nói luôn đi! - Cả hai đồng thanh.
- Ai cũng cần có một gia đình...
- Yes!!! - Phong làm điệu bộ ăn mừng chiến thắng!
- Nhưng... không phải ai cũng may mắn có được một gia đình. Quan trọng là ta bằng lòng với những gì mình có, vì thế, tôi đồng ý với...
- Cậu thấy chưa? - ông Tân nhún vai đắc thắng.
- Một với hai người quá... Đang ăn mất cả ngon!
- Thế em trả lời đi! Em sẽ quay trở về Hà Nội cùng anh, mình sẽ chữa bệnh và chung sống bên nhau hay em định chôn chặt mình ở đây mãi mãi? - Phong tiếp tục kéo dài cuộc chiến.
- Anh thôi đi có được không...?
- Không sao cả! Em cứ nói thẳng quan điểm của mình, anh không thích gò bó ép buộc ai cả. Cuộc đời chúng ta - chúng ta làm chủ! - Ông Tân hứng khởi đối đáp trên đà thắng thế.
- Tôi nhắc lại, đây không phải là lớp học tranh luận. Cuộc đời tôi không phải là một cái gạt đầu trong giây lát.
- An tức giận, vùng vằng bỏ về phòng, để mặc hai người đàn ông tiếp tục lời qua tiếng lại thêm ít lâu sau đó.

Phong trở về phòng ngủ sau khi đi dạo một vòng quanh ngọn đồi, một tuần ở nơi này cũng kịp để lại thật nhiều kỷ niệm. Cuộc sống ở đây không có sự bon chen xô bồ, chẳng có bụi bặm lẫn ồn ào... Nhưng đôi khi chính sự im lặng lại khiến con người ta sợ hãi. Căn phòng trở nên im ắng quá mức cần thiết, người con gái ngồi trầm ngâm bên cửa sổ, dõi mắt nhìn về phía biển mà lòng nặng trĩu tâm sự. Anh lại gần cô gái, đặt nhẹ đôi tay lên bờ vai cô từ phía sau, cảm nhận mùi hương hoa khê thoảng qua làn tóc mềm.

- Bao nhiêu năm, em vẫn giữ cho mình mùi hương này nhỉ.

Ngưng đọng vài giây, cô gái chẳng nói gì, chàng trai tiếp tục cất lời:

- Chỉ khi ở bên cạnh em, anh mới nhớ mình từng yêu mùi hương này đến

nhường nào.

- Nhưng anh thì không! - Cô gái kiệm lời buông thõng một câu nói khó hiểu.

- Nghĩa là sao?

- Anh thay đổi mùi gỗ tuyết tùng.

- Ồ... đúng vậy!

Phong ngồi xuống bên cạnh cô gái, dõi mắt về phía những ngọn sóng xô bờ hết như chia sẻ với người thứ ba trong câu chuyện chỉ có hai người này.

- Là Thùy - cô gái mà anh đã cầu hôn ấy. Cô ấy muốn anh thay đổi mùi hương. Anh không nghĩ chuyện này có gì to tát, nhưng không ngờ em để ý đến cả những điều nhỏ bé thế.

- Em đã từng ngửi lại mùi hương ấy một lần khác, khi mình bất ngờ va chạm nhau ở bệnh viện. Hi, lúc đó em đã ước mùi hương này đừng bay đi mất, nhưng em chẳng làm gì để giữ nó lại...

- Nhưng giờ em có thể! Giờ là lúc để làm điều đó. Em có thể bảo anh thay đổi bất cứ điều gì vì em...

- Em không thể! - An lắc đầu, quay mặt về phía chàng trai, cô cười nhưng đôi mắt ứa lệ.

- Tại sao không chứ?

- Vì như thế là em đang giết chết ước mơ của một người con gái khác!

- “Chúng ta làm tất cả những gì khiến mình hạnh phúc”. Đó là quan điểm sống của em kia mà?

- Không phải, “Chúng ta hạnh phúc với tất cả những gì mình có!” Đó mới là điều em nghĩ.

- Anh ở đây, anh đang ở ngay cạnh em. Hãy đi cùng anh, chúng ta có nhau và anh có thể làm tất cả mọi điều khiến em hạnh phúc...

- Em không thể! - An lắc đầu một lần nữa, những giọt lệ nhỏ xuống mặt đất. - Chúng ta đã mất liên lạc quá lâu, và trong lúc đó, vài điều thay đổi khiến chúng ta không thể giống như hai người yêu nhau của ba năm về trước được nữa! Anh hiểu điều đó không?

- Chẳng có gì phải hiểu cả! Chúng ta yêu nhau thì cần gì đo lường khoảng cách thời gian kia chứ...? Miễn là ở thời điểm này, chúng ta vẫn còn yêu nhau!

- Anh nghĩ mọi chuyện đơn giản như vậy sao? Anh nghĩ chỉ cần yêu nhau là có thể đến với nhau mãi mãi sao?

- Phải, và nếu em cũng biết nghĩ như vậy thì chúng ta đã không bỏ lỡ quãng thời gian đã qua đi.

- Em yêu anh! Kể cả ngày xưa và bây giờ em cũng vẫn yêu anh! Nhưng ở giữa mốc thời gian này có một khoảng trống, và đã có người in dấu trong khoảng trống của cả hai chúng ta, anh hiểu không?

- Anh...

- Chúng ta không ai sống mãi với quá khứ của mình hết. Quá khứ xếp lại nhưng sau lưng nó tiếp tục xuất hiện những trang giấy trắng. Ai đó đã đến, họ vẽ tiếp vào bức tranh cuộc đời chúng ta với những sắc màu mới. Đó là cô gái mà anh đã cầu hôn, là người đàn ông mà em đã nguyện thề chung sống. Cả hai chúng ta không còn nguyên vẹn là những trang giấy trắng của những ngày tháng xưa cũ nữa, phải thế không anh?

- Dẫu thế nào, tình yêu mà anh dành cho em không bao giờ thay đổi!

- Không bao giờ thay đổi không có nghĩa là anh không thể dành tình yêu cho một người con gái khác, và em cũng vậy. Chúng ta sao có thể xóa nhòa những ký ức về họ dễ như xé một trang giấy để quay về với nhau kia chứ? Họ cũng là người, họ cũng có tâm hồn và họ cũng có tình yêu...

Lần thứ hai tiễn Phong ra sân bay là một buổi chiều đầy nắng giữa lòng thành phố biển, lần này An mang một tâm trạng rất khác biệt. Ngồi trong xe ô tô, cô cứ mãi ngược lên bầu trời tìm một dải mây kéo dài vô tận, nhưng chẳng thấy đâu cả. An muốn tìm kiếm chút gì đó vui tươi, nhẹ nhõm và thanh thản như chính tâm hồn cô lúc này. Không nước mắt, không buồn phiền, không bi lụy nữa... An lắc lư theo giai điệu bốc lửa phát ra từ dàn âm thanh sống động, trong lúc Phong kiểm tra điện thoại sau mấy ngày cách ly hoàn toàn với công việc.

“Con đang ở đâu? Thùy tự tử, đang cấp cứu ở bệnh viện. Nhận được tin nhắn thì về nhà ngay!”

Ôi trời! Tin nhắn của bà Thanh khiến Phong giật mình, người anh bỗng dưng

lạnh toát. Phong thấy nhói đau trong tâm trí, ruột gan xâu xé còn cào. Tin nhắn được gửi từ mấy ngày trước, giờ anh chỉ muốn lên máy bay quay trở lại Hà Nội ngay lập tức!

Xe cập bến đỗ sân bay quốc tế Đà Nẵng, còn hai mươi phút nữa đến giờ bay. An nắm tay Phong, cố gắng giữ cho anh thật bình tĩnh:

- Cô ấy đã qua cơn nguy kịch rồi, anh đừng quá lo lắng! Cũng đừng tự trách bản thân mình nữa!

- Anh đúng là thằng hèn!!!

- Lắng nghe em này, chàng trai luôn tự giày vò bản thân mình. Anh phải mạnh mẽ lên, nhất là trong lúc này! Chỉ có sự mạnh mẽ của anh mới cứu vớt được người con gái ấy, anh hiểu không?

- Anh không nghĩ chúng ta lại tạm biệt nhau trong hoàn cảnh như thế này. Hứa với anh, em phải giữ gìn sức khỏe và chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau nhé!

- Em hứa! - An trao cho Phong một ánh nhìn đầy lo lắng, thương cảm và đố dường như là điều duy nhất cô có thể dành cho anh vào lúc này.

- Anh xin lỗi em, An của anh! Xin lỗi vì không thể làm con ma đi theo em đến suốt cuộc đời... Dẫu thế nào, tình cảm anh dành cho em vẫn là thứ tình cảm không bao giờ thay đổi, em nhớ nhé!

Thùy nằm ở phòng cuối cùng khu nhà hậu thương, giờ này vẫn đang chìm trong giấc ngủ miên man sau khi phải uống một lượng lớn thuốc an thần. Trên giường bệnh, cô gái phải nâng một chân bó bột tì vào giá đỡ, cổ đeo nẹp mềm, bên cạnh là bà Thanh đang cặm cụi dán mắt vào một cuốn sách y khoa tâm lý. Thấy sự xuất hiện đột ngột của anh con rể tương lai, bà tháo gọng kính mắt, từ từ tiến lại gần và bất thành linh trao cho anh một cái tát đing người.

Hà Nội chuẩn bị khép lại một ngày thật đẹp bằng cơn mưa bất chợt, mưa xối xả xóa tan những vết bùn lầy lội bám trên mặt đường; mưa thổi bay sự tĩnh lặng, yên ắng trong một phòng bệnh chật chội; mưa làm cho những ngọn đèn đường trở nên lung linh, huyền ảo hơn bao giờ hết. Tiếng mưa hình như cũng đánh thức tâm hồn người con gái tưởng như đã khô héo, chết lặng từ bao giờ. Cô tỉnh dậy, đón chào ngày mới ở những giây phút cuối cùng nhưng theo một cách cũng thật đặc biệt, trước mặt cô là một chàng trai bằng xương bằng thịt - người vẫn ẩn hiện trong từng giấc mơ đầm nước mắt nay lại bất ngờ xuất hiện. Anh nhìn cô bằng đôi mắt thật trù

mền xen lẫn chút ngưng ngừng, cứ như hai người lần đầu gặp lại nhau sau một kiếp nữa. Ngoài kia sấm sét đùng đùng, cô gái yếu ớt nhoèn miệng cười - ngày mới chào đón cô theo cách thật kỳ diệu.

Xa... thật xa thủ đô Hà Nội, nơi này chẳng có mưa, ông trời khép lại một ngày dạt dào cảm xúc bằng một biển trời Đà Nẵng đầy sao lấp lánh. Cô gái đứng tựa cửa ngược mắt lên bầu trời, cô nhớ về những ngày tháng ấu thơ cũng từng nằm trên cánh đồng cỏ ngựa mặt đêm sao. Đã có lúc cô nhìn thấy sao bay, một ngôi sao màu vàng ánh cam chạy thành ba vệt thật dài, để lại đám kim tuyến lấp lánh trên hành trình chỉ có vài tích tắc ngắn ngủi. Đám kim tuyến cũng tan biến ngay sau đó, nhưng hình dung về một ngôi sao bay cứ thế lớn lên theo cô đến suốt cuộc đời. Chỉ có một điều đáng tiếc, đã từng có lúc cô quên mất thói quen ngắm nhìn bầu trời sao, hay vì thủ đô chật chội che lấp mất tầm nhìn của người con gái nhỏ bé? Cô tiếc quãng thời gian ấy quá! Cô bỏ quên người tình ấu thơ với vệt sao màu vàng ở một ngăn tủ của ký ức, đóng nó lại và khóa thật chặt. May mắn sao, người tình trời cao có lẽ là người tình chung thủy nhất, ngàn năm vẫn rực sáng, vẫn soi rọi khắp nhân gian này, soi rọi cả những giọt lệ lấp lánh, chốc chốc lại rơi hồi hã xuống mặt đất...

39. Phép màu

Xế chiều hôm ấy, chớp đã bắt đầu kéo đến khu biệt thự đồi thông và hơn một tiếng sau, khi trời đã tối hẳn cũng là lúc mưa bão ập xuống. Ông Tân có việc vào thành phố từ trưa, giờ lại thấy lo ngay ngáy vì để An ở nhà một mình. 8h tối mới xong công việc, ông vội vàng ra xe trở về nhà bất chấp lời can ngăn của mọi người. Mưa đổ ập xuống mặt đất những chùm nặng trĩu cát thành tiếng kêu rầm rì. Người đàn ông lái xe vội, vội hơn nữa... Ông căng mắt, tập trung hết cỡ dõi theo ánh đèn, cảm giác như người đi lạc vào ma trận giữa dòng biển khơi dậy sóng...

Căn biệt thự chìm trong mưa bão không có lấy một tia sáng le lói, chẳng hiểu mất điện hay vì lý do gì. Ông Tân trùm áo mưa lên đầu sau khi rời khỏi xe, băng nhanh qua hồ nước với chút ánh sáng từ chiếc đèn pin. Cuối cùng cũng vào được đến nhà, gió lùa tạt qua cửa sổ làm vỡ lọ hoa trên mặt bàn. Ông chạm vào công tắc, đèn vụt sáng! Nghĩa là hoặc chẳng có ai trong nhà này, hoặc người đó đang rơi vào trạng thái cực kỳ khó đoán...

Không chần chừ, ông Tân tắt sáng mọi bóng đèn trong căn nhà rồi tức tốc chạy lên lầu, nhưng vừa bước chân lên bậc thang đầu tiên, ánh sáng phụt tắt. Người đàn ông dò dẫm trong bóng đêm bằng mấy tia chớp đang tranh nhau trên người, đùa giỡn. Đôi chân dẫm nước mưa cuối cùng cũng lết đến cửa phòng ngủ. Xung quanh tối đen như mực, bỗng một tia chớp tóe lửa chạy xoẹt qua chưa tới một giây, nhưng

cũng đủ để ông rùng mình nhận ra người đàn bà mặc đồ trắng, để tóc xõa, mắt đục ngầu ngồi kế bên cửa sổ đang nhìn chăm chăm về phía mình.

Không đủ tâm sức để hờn dỗi, vả lại chẳng mấy khi có dịp được người yêu chăm sóc, Thùy đã ăn hết toàn bộ thức ăn và cả trái cây nữa. Ăn xong cô còn được chàng trai lau miệng giùm.

- Em không đánh son trông nhợt nhạt chán đời lắm nhỉ?
- Thần thái con người nhiều khi là do tâm lý, chẳng loại mỹ phẩm nào che giấu được điều đó cả.
- Thế... kể em nghe vì sao anh quay trở lại đây?
- Vì nhà anh ở đây, công việc ở đây và bạn gái thì đang nằm bẹp dí một chỗ ở đây.
- Hihi...
- Sao em cười gì?
- “Bạn gái”...
- Không đúng à?
- À, không... Thế kể em nghe chuyện ở Đà Nẵng đi. Anh đã gặp chị ấy rồi đúng không?
- Đấy có phải là lý do để em hành động đại dột thế này không?
- Anh trả lời câu hỏi của em đi? Sao anh đi lâu như vậy chứ?
- Anh đã gặp. Cô ấy khỏe và đang sống vui vẻ.
- Chỉ thế thôi sao?
- Vậy em nghĩ sẽ như thế nào?
- Em không nghĩ gì cả!
- Chỉ đơn giản là em muốn chết thôi sao?
- Chỉ đơn giản là... trong tất cả những cuốn tiểu thuyết tình yêu em từng đọc,

người đầu tiên bao giờ cũng là người nắm giữ tất cả.

- Nghĩa là sao?

- Nghĩa là dù có trải qua bao nhiêu cách trở, bao nhiêu mối tình thì người tình đầu tiên của mỗi chúng ta luôn là người chiến thắng. Cho dù năm tháng có trôi đi, người ấy vẫn luôn nắm giữ một ngăn thật đặc biệt trong tim mình. Ai đó nắm giữ chìa khóa và vô tình mở nó ra thì chỉ một giây thôi, người đó sẽ lật đổ tất cả, trời đất và điều khiển từng nhịp đập trong lòng ngực.

- Đây là tiểu thuyết à?

- Em thấy đúng mà...

- Sao chúng ta không tin vào cuốn tiểu thuyết được viết bằng chính cuộc đời mình nhỉ? Mỗi cuộc tình dù ngắn hay dài thì cũng đều sâu đậm, đều đủ để cho mỗi người giữ lấy những nỗi niềm riêng. Tình nào không sâu đậm thì chưa phải là yêu. Người nào đã nói lời yêu mà không hết mình với nó thì người đó chẳng hiểu gì về tình.

- Thế sao trên đời này vẫn có đầy những cuộc tình chóng vánh chỉ để khóa lấp sự thiếu thốn tình cảm?

- Có những cuộc tình chóng vánh cũng chỉ vì người ta nhận ra tình cũ sâu đậm hơn. Có những người sửa cách yêu ở cuộc tình mới chỉ vì trót lỡ hời hợt chuyện tình đầu. Sau cùng, người ta nhận ra thất bại chính là ở chỗ cân đo đong đếm tình cũ, tình mới. Có thể tìm thấy chuyện tình giống nhau trong hai cuốn tiểu thuyết, nhưng chẳng có chuyện tình nào lặp lại giữa đời thực này cả. Người đến sau là người khép lại cuốn tiểu thuyết của người đi trước và tự họ chấp bút những dòng đầu tiên cho một câu chuyện hoàn toàn khác.

- Em... em làm gì thế?! Sao không thắp đèn lên?!?

Mất mấy giây để định thần, cuối cùng ông Tân cũng nhận ra người con gái mặc đồ trắng, để tóc xõa bên cửa sổ chính là An. Ông hỏi nhưng cô chẳng đáp lời, chỉ ngồi bần thần trong góc tối.

- Em không sao chứ?

Từ lúc Phong rời khỏi, An bắt đầu có những dấu hiệu khác lạ. Cô ít nói hơn, gương mặt lúc nào cũng trầm buồn như đang nghĩ ngợi điều gì xa xôi lắm...

- Em đã ăn gì chưa?
- Em không muốn ăn!
- Để anh hâm nóng thức ăn cho em nhé!
- Không cần đâu... - An trả lời không chút cảm xúc.
- Thế để anh tìm vài cây nén.
- Dừng!!!
- Em sao vậy?

Ông Tân tiến lại gần bên cô gái, quỳ xuống nền nhà dò hỏi. Bỗng một tia lửa điện tóe lên từ ngoài ô cửa sổ, kéo theo thứ ánh sáng quái quỷ làm ông giật bắn mình. Nhưng chắc không phải vì ánh sáng bất chợt, mà là vì gương mặt người đàn bà ngồi trên ghế khiến ông ngã ngựa. Một khuôn mặt già nua, tái nhợt, ốm yếu không khác nào xác chết. Đôi mắt mờ đục với hai con ngươi vô hồn, mái tóc lòa xòa theo cơn gió thốc mạnh qua cửa sổ rồi bời vào nhau.

- Đã có chuyện gì vậy? Em làm sao thế này?!?
- Em không sao... không sao... - An trả lời vội vã với giọng điệu như sắp khóc.

Ông Tân chạm vào hai bên má người đàn bà, cảm giác nóng bừng cứ thế chạy dọc theo sống lưng.

- Em bị ốm rồi!
- Không! Là nó đấy...
- Nó nào? Nó là ai???
- Con bệnh... Nó lại đến...
- Con bệnh gì???
- Bệnh lão hóa... Em đang già đi!

Chẳng biết phải làm gì vào lúc này, cô gái thở gấp bao nhiêu thì ông Tân run lập cập bấy nhiêu.

- Anh phải làm gì? Anh đưa em đi bệnh viện nhé!

- Không... Cứ để yên, rồi sẽ hết thôi!

An ôm chậm lấy người đàn ông của cuộc đời mình, đầu tẩm thân ấy ướt nhẹp, cô cũng cảm thấy ấm áp khôn cùng. Hai người tìm kiếm, san sẻ sự ấm áp trong thoáng chốc, cơn bão bỗng nhiên tan dần, ngoài trời chỉ còn chút mưa nặng hạt.

- Em thấy sợ...

- Đừng sợ gì cả! Có anh ở đây rồi...

- Không phải do anh, không phải do bão... Mà là... em đã biết mình bị bệnh vì lý do gì...

Đêm hôm ấy, khi ngoài trời vẫn còn mưa lâm thâm, ông Tân nhóm củi trong lò sưởi và pha cho An một ly cà phê nóng. Mỗi người cuốn một tấm chăn quanh mình, bên ánh lửa, họ bắt đầu lần tìm ra nguyên nhân căn bệnh đeo đẳng An suốt ba năm trời:

- Con sốt tan biến ngay khi anh chạm vào thân thể em, ngay khi có anh trong vòng tay, em cảm nhận được mình lại sống...

- Nghĩa là em cần có hơi ấm...

- Không... Mà cũng đúng... Ba năm qua, cứ khi nào ngày mưa rơi và nỗi nhớ người ấy còn cào, em lại rơi vào cảm giác đốt cháy thân thể. Cứ khi nào nghĩ về anh ấy, khao khát được gặp con người ấy, cơn bệnh lại kéo đến...

- Nghĩa là em cần có Phong?

- Từ khi anh ấy về nước, bệnh tình của em diễn tiến chậm hơn. Và đó cũng chính là lý do vì sao bệnh phát tác khi em và anh ấy bắt đầu rời xa nhau. Lần này, cảm giác kinh khủng ấy lại đến.

- Em nhớ cậu ấy lắm đúng không?

- Em nhớ anh ấy trong từng khoảnh khắc trôi qua... Bất cứ nơi nào có bóng dáng anh ấy đều khiến con tim em còn cào như muốn bùng cháy...

- Chúng ta cần trở về Hà Nội! - Ông Tân đáp lời sau vài giây ngẫm nghĩ.

- Cái gì cơ? Tại sao chứ?

- Em cần cậu ấy! Chỉ có cậu ấy mới giúp em khỏi căn bệnh này.
- Đó không phải là những gì em muốn nói!
- Chúng ta phải làm thế - ông Tân nắm lấy tay An - cậu ấy là người duy nhất có thể cứu em.
- Không... không phải thế! Không đời nào!
- Anh không thể để em ngày một già cỗi được. Chúng ta phải làm gì đó chứ?
- Chúng ta không thể quay lại nơi đã suýt mất mạng được! Với lại Phong đã có cuộc sống riêng của anh ấy. Chẳng có điều gì đảm bảo là em sẽ trở lại!
- Nhưng em nhớ cậu ấy từng giẫy trôi qua... Hãy dũng cảm sống đúng với con tim mình!
- Em không thể...
- Tại sao em cứ phải dối lòng mình? Tại sao cứ phải tỏ ra mình là một con người mạnh mẽ? Trong khi thực chất em là người con gái yếu đuối vô cùng???
- Vì em tin vẫn còn có phép màu trên đời này!
- Phép màu ư? Ở vào hoàn cảnh này mà em vẫn còn trông đợi phép màu sao???
- Cho em thêm thời gian... Em có thể thay đổi. Em tin vào tình cảm của mình dành cho anh. Con sóng tan biến ngay khi anh trở về... Chính anh và cảm xúc này là liều thuốc cứu lấy cuộc đời em!
- Nhưng anh không phải là liều thuốc để xoa dịu nỗi nhớ của em dành cho người khác!
- Cho em thêm thời gian...

Một tháng sau.

Ngày hôm nay, Bệnh viện Hy Vọng có một chùm bóng bay thay cho lời chào tạm biệt một nữ bệnh nhân đã gắn bó với nơi này hơn một tháng qua. Chỉ một ngày nữa thôi, cô ấy sẽ trở về nhà với cái cổ lành lặn và đôi chân tuy phải chống nạng nhưng cũng sẽ sớm hồi phục. Gia đình bệnh nhân cũng có mặt đông đủ với thật nhiều hoa

tươi, họ giúp cô thu dọn đồ đạc để chuẩn bị xuất viện. Đặc biệt, bạn trai cô - người đã chăm sóc cô vô cùng tận tâm giờ này cũng chiếm được tình cảm của tất cả mọi người. Anh trò chuyện cởi mở, thân thiện hết như đã là thành viên trong gia đình. Cho đến khi mọi người ra về hết, chỉ còn lại bà Thanh trầm ngâm quan sát chàng trai từ đầu đến cuối, bảy giờ mới cất lời:

- Mẹ có chuyện này muốn nói.

Trong căn phòng nhỏ bé trống trơn đồ đạc, cô con gái thiu thiu chìm vào giấc ngủ, bà nhẹ nhàng khơi gợi vấn đề:

- Cảm ơn con vì tất cả, mọi người đều hiểu tâm lòng mà con dành cho Thùy suốt thời gian qua. Mẹ xin lỗi vì đã có lúc trách lầm con.

- Con không biết nói gì... Cảm ơn mẹ.

Phong cúi đầu bẽn lễn, dường như anh đang hiểu ra mấu chốt của đoạn hội thoại.

- Hãy nhớ những gì con đã hứa trước bàn thờ tổ tiên gia đình. Nhớ cả một phút sai lầm mà dẫn đến chuyện chẳng lành... Để hiểu giờ là lúc cần làm gì trước hết, con nhé!

- Dạ, con nhớ rồi.

- Không còn nhiều thời gian để chuẩn bị. Hãy cố gắng lên, ba mẹ sẽ luôn ủng hộ, giúp sức con.

Đêm cuối cùng nằm trên giường bệnh của Thùy đã bắt đầu như vậy đấy, cô cố gắng chợp mắt nhưng không sao ngủ được. Nhưng lời mẹ cô vừa nói và cả cách ứng xử của chàng trai cứ khiến cô khấp khởi mừng thầm, chỉ biết cố gắng giữ cho cặp môi đừng nhoẽn miệng cười là diễn tròn vai ngủ sâu lắm rồi...

Đã một tháng trôi qua kể từ khi cơn sốt đầu tiên kéo đến, và đó chẳng phải là lần duy nhất, nhưng An cố giấu không để ông Tân biết. Cô cũng chẳng hiểu vì sao ông Tân thường xuyên đi vào thành phố và trở về nhà khi đêm đã khuya với chiếc cặp đựng đầy tài liệu. Hai người họ ai cũng có những bí mật cần giấu kín, tuy nhiên cũng có bí mật chẳng tài nào che đậy đâu có cố gắng đến mấy.

- Nhìn em xuống sắc quá, em vẫn sốt đúng không An?

- Không, em bình thường, em thấy vẫn thế mà.

- Em vẫn chưa ăn gì đúng không? Sao thế này hả An?

Chạm vào thân mình người con gái, ông Tân dễ dàng cảm nhận cái nóng đang thiêu đốt cô từng giây, từng phút một.

- Chúng ta phải làm gì đó, không thể để thế này mãi được!

- Em đã bảo là em không sao cả!!!

- Em cũng bảo là cho em thời gian, nhưng anh chẳng thấy cải thiện được vấn đề gì cả? Tại sao em vẫn sốt???

- Rồi sẽ khỏi!

- Em đúng là bảo thủ không ai bằng. Anh sẽ đưa em đi ngay bây giờ!

- Đi đâu mới được chứ? Em không đi đâu hết?

- Em sắp xếp đồ đạc đi, chúng ta rời khỏi đây ngay ngày mai.

Cách hành xử của ông Tân khiến An trở nên luống cuống, cô áp úng:

- Không... Em xin anh đấy!

- Em đã nói là em tin vào điều kỳ diệu. Vậy thì đây, hãy nhìn lại mình đi, điều kỳ diệu của em đây sao???

Đến lúc này An chẳng kiềm chế được bản thân mình nữa, cô òa khóc:

- Em chẳng biết nữa... Em không thoát được khỏi ý nghĩ về Phong... Em vẫn còn nhớ và yêu anh ấy nhiều lắm...!

- Anh phải làm gì với em bây giờ hả An?

Ông Tân cũng chẳng kiềm chế được cảm xúc của mình nữa, cảm giác bất lực là điều đáng sợ nhất đối với một người đàn ông từng trải.

- Chúng ta phải làm gì đó! Em không thể cứ ở yên một chỗ mãi thế này được...

- Làm gì ư? Xuất hiện và chen vào cuộc sống của người khác lần nữa ư? Em không thể!

- Em đừng sống với cái vỏ bọc nhân đạo của mình nữa. Chẳng ai bỗng dưng có

được hạnh phúc nếu không đấu tranh vì nó cả!

- Em không thể! Em chẳng có thứ vũ khí nào trong tay cả, anh hãy nhìn lại con người em đi!!!

- Em có tình yêu! Đừng bao giờ trông đợi vào phép màu trong tình yêu nữa. Dũng cảm lên mà đấu tranh, kể cả trắng tay em cũng phải đấu tranh hết mình vì nó!

- Suốt cuộc đời mình em lớn lên với ước muốn được gặp cha mình. Nhưng có những ước muốn không bao giờ thành hiện thực. Phép màu hiện hữu là khi ta nhận ra chẳng cần thứ phép màu phù phiếm gì cho cuộc đời này nữa. Em chấp nhận sự thật và hài lòng với tất cả những gì mình đang có, vì đơn giản, em cũng chỉ là một người bình thường.

Một tháng trôi qua thật nhanh, có người bước những bước tiến rất dài; có người đi từ từ, chậm nhưng mà chắc; lại có người đang dần tụt lại phía sau lưng... Chỉ biết một điều bình dị mà ai ai cũng đều giống nhau - ở thời điểm nào của tuổi trẻ, chúng ta cũng đều mong đợi phép màu sẽ đến. Tất cả chúng ta đều là những con người bình thường, sống, lao động và cống hiến hết mình. Để rồi một ngày kia, ta có quyền mỉm cười ngẫm ra rằng - phép màu chính là thành quả của sự đấu tranh không biết mệt mỏi. Trong vòng một tháng nữa, một trong hai người con gái này sẽ đón nhận một phép màu kỳ diệu - thứ vĩnh viễn thay đổi cuộc đời họ kể từ đây...

40. Nụ cười

Ba tuần trước.

Cuối cùng Thùy cũng tạm biệt “cái chân thứ ba”, nhưng tôi vẫn thấy lo. Tôi dặn em đừng chạy nhảy, cũng đừng mang giày cao gót mà chẳng ích gì, em cứ như con chim chích chòe suốt cả ngày. “Được tự do đi lại trên chính đôi chân của mình thật thích” - em nói với tôi. Hôm nay, tôi đưa em đi thử váy cưới.

Tôi đã bất ngờ, thực sự bất ngờ khi chiếc rèm thay đồ kéo sang một bên, mặc dù đã chuẩn bị tinh thần đấy nhé! Em trông rất khác, khác với ngày thường, khác với tất cả những cô dâu tôi từng thấy. Em đứng đó, dần quay mặt về phía tôi, lúc đó cảm giác như chúng tôi đang cử hành hôn lễ rồi. Tôi cười, hạnh phúc trong tôi lan tỏa bùng sáng khắp cửa tiệm, mấy cô nhân viên thấy thế cũng cười. Chỉ có mỗi Thùy là không, em chẳng ưng bộ đồ nào cả.

- Cả đời chỉ được mặc mỗi một lần, sao anh không để em tự do chọn kia chứ?

- À... tại vì anh thấy em quá đẹp rồi mà. - Tôi cười lần nữa, ý là “Đủ đẹp rồi nàng à.”

- Không được. Chẳng hiểu sao cả cửa hàng to thế này mà không có nổi một bộ váy ưng ý cho cô dâu.

Nàng đồng đánh rờn khỏi tiệm áo cưới, nếu quan sát không thôi sẽ chẳng ai biết người này mới hôm qua vẫn còn phải chống nạng khi di chuyển. Chúng tôi - “cặp đôi đẹp nhất thế giới” (nguyên văn lời mấy chị bán hàng) tiếp tục ghé thêm ba cửa hàng nữa, vì nào là đồ để chụp hình, đồ để mặc đón khách, đồ cử hành hôn lễ nhà trai, rồi thì nhà gái. Nói chung đẹp quá cũng khổ, ngay cả điều khiến tôi tự hào về bản thân mình nhất, ấy là nụ cười cũng vì thế méo dần, méo dần... Tôi tự an ủi mình: “Thôi thì chỉ cưới có một lần”, rồi lại cười tít mắt!

Hai tuần trước.

Cả đoàn lên đến thị trấn Sa Pa vào lúc h sáng. Chúng tôi ăn sáng chỉ khoảng ba mươi phút, nhiếp ảnh gia muốn chụp sớm để đón khoảnh khắc nắng lên, chừng ấy thời gian mẹ tôi cũng kịp trình diễn hai bộ áo dài dự định sẽ mặc trong đám cưới. Trang điểm xong xuôi, chúng tôi di chuyển đến thung lũng Mường Hoa, là nơi có cây cầu treo bắc qua một con suối thơ mộng với những thửa ruộng bậc thang vào mùa lúa chín. Em chọn bộ trang phục thổ cẩm của thiếu nữ Mông đen, đầu vấn khăn, lưng đeo gùi bước xuống suối. Chúng tôi hóa thân thành dân bản, vừa chơi đùa, nghịch nước vừa cho ra đời những khuôn hình thật đẹp. Buổi tối, cả nhóm lang thang trên phố Cầu Mây rồi chui tọt vào tiệm cà phê tôi vẫn hay ngồi. Nhiếp ảnh gia của chúng tôi bấy giờ mới khoe thành quả lao động cả một ngày dài trên máy tính. Ảnh cưới thật kỳ diệu, mỗi bức hình đều là một minh chứng cho câu chuyện tình đầy ngọt ngào lãng mạn của hai chúng tôi. Không tin điều đó à? Hãy nhìn nụ cười rạng ngời của tôi, bạn sẽ thấy bùng lên ánh sáng của niềm hạnh phúc!

Một tuần trước.

Thiệp cưới được bao bọc bởi một sợi voan màu đỏ kết thành nơ, chỉ cần nhẹ nhàng tháo gỡ, bì thư màu trắng sẽ hé lộ hình ảnh cặp đôi chuẩn bị tổ chức hôn lễ. Mấy ngày nay tôi và Thùy cố gắng đến tận nhà từng người bạn để gửi thiệp mời, cuối cùng cũng đi được gần hết danh sách. Duy chỉ có một người - chẳng riêng gì tôi mà cả công ty đều mù tịt nơi ăn chốn ở - sếp Phương.

Tôi gõ cửa, căn phòng chuông gió giờ đây đối với tôi không còn xa lạ bởi những phép tắc gò bó nữa. Hay vì chủ nhân căn phòng này luôn dành cho tôi sự ưu ái đặc biệt (chỉ tôi mới được chị cho thưởng thức tiếng chuông bởi chính tay chị gõ), tôi coi nơi này như chốn bình yên mỗi khi có chuyện buồn vầy.

- Chị biết em sắp nói điều gì với chị rồi. Chính chị cũng đang mong chờ điều đó đây.

- Dạ...

Tôi cười xen chút ngượng ngùng rồi đặt tám thiệp lên bàn làm việc của chị. Trong khi đó, chị lấy từ trong hộp tủ một chai rượu nho và hai chiếc ly. Tôi (một lần nữa) là người đầu tiên được chị mời nhâm nhi trong phòng riêng.

- Nói gì đi nữa chị cũng phải chúc mừng em. Khi con người ta nhìn thấy biểu tượng của hôn nhân, còn lời gì tốt đẹp hơn ngoài những lời chúc?

Tôi và chị cụng ly. Không biết có phải vì men rượu ngấm quá nhanh hay không, tôi đã thấy mắt chị có phần ướt ướt. Chị nhìn tôi trực diện bằng ánh mắt chiêm nghiệm. Tôi chưa dứt mạch suy đoán, chị gật gù:

- Thời gian trôi nhanh thật phải không em? Những thay đổi của một đời người có thể diễn ra bất cứ lúc nào. Bây giờ ngồi trước mặt chị, em hãy còn độc thân. Nhưng chỉ ít ngày nữa thôi, em đã vĩnh viễn xa tâm với của các cô gái. Có bao giờ em nuối tiếc điều đó không?

- Đôi khi em nghĩ độc thân có nhiều cái hay. Mà cái hay nhất là mỗi ngày bước ra đường, được quyền hy vọng sẽ gặp người nào đó rồi mau chóng đưa họ vào tâm ngấm. Khi ấy tha hồ suy diễn, tưởng tượng những diễn tiến tiếp theo của tình cảm. Còn khi mình đã thuộc về một ai đó, sẽ chẳng còn sự khởi đầu cho bất kỳ một cuộc gặp gỡ mang tính chất rung động nào nữa.

- Chị cũng nghĩ thế. Chị tự do, có quyền gặp và yêu hôm nay, ngày mai, tuần sau cũng được... Mỗi ngày thức giấc, có quyền tin và hy vọng: “Biết đâu hôm nay tình yêu bắt đầu”, hì.

- Thế chị có sợ một ngày kia, tình yêu thực sự sẽ bắt đầu không?

- Không việc gì phải sợ khi tình yêu bắt đầu cả. Chỉ sợ khi đã kết thúc, nó vẫn còn âm ỉ cháy mãi. Em hiểu ý chị chứ?

- Em hiểu một chút ạ, hì... - Tôi nhoẻn miệng cười, bỗng dưng sắp làm tôi bối rối quá.

- Em có bao giờ nghĩ về người con gái trong quá khứ của mình không?
- Có... như một người bạn. Chúng em đã thỏa hiệp thế mà!
- Thế “bạn em” có được nhận chiếc thiệp mời này không? - Chị tiếp tục dón tôi vào thế bí.
- Ừm... Không! Em nghĩ là không cần!
- Em sợ sẽ làm tổn thương cô ấy?
- Không, chỉ là... điều đó thực sự không cần thiết. Cô ấy cũng đã có cuộc sống của riêng mình chị ạ.

Tôi uống cạn ly rồi xin phép cáo lui. Trước khi khép cửa, tôi quay lại nhìn chị một lần nữa. Chị nháy mắt với tôi, tôi cười tít cả mắt, cố gắng che đi chút gì đó gượng gạo chẳng thể nói thành lời...

Ba ngày trước.

Tôi kiểm tra lại danh sách khách mời lần cuối, không thể để sơ suất trong ngày đặc biệt này. An tâm là những người quan trọng đều đã nhận được thiệp mời, tôi tranh thủ chạy qua Youth - công ty tôi đang làm việc cũng chính là nơi giúp tôi tổ chức đám cưới. Vì là dân tổ chức sự kiện chuyên nghiệp, tôi chẳng gặp phải khó khăn gì trong việc chuẩn bị, điều quan trọng là tôi muốn mọi thứ phải thật đặc biệt, hoàn hảo và tươm tất.

Tông màu chủ đạo của đám cưới là đỏ và trắng. Tôi muốn khách mời khi đặt chân đến sảnh lớn khách sạn sẽ cảm thấy gần gũi, ấm áp. Họ bước đi qua tấm thảm đỏ trải dài trên những bậc cầu thang, hai bên tay vịn là những đóa hồng xen lẫn từng cụm hoa baby trắng muốt; họ để lại lời chúc và ký tên vào cuốn sổ bọc vải dạ đỏ đặt trên chiếc bàn với những cây nến tỏa hương nồng nàn; họ chiêm ngưỡng những tấm rèm trắng tựa bông thắt nơ hồng buông lơ lửng hai bên sân khấu... Chúng tôi sẽ bước ra từ đó trong tiếng vỗ tay hân hoan và những ánh nhìn chúc phúc của hàng trăm khách khứa. Đó sẽ là đám cưới đầy ắp tiếng cười, một đám cưới tuyệt vời nhất không thể nào quên dành cho tất cả mọi người.

Tôi không định rời khỏi Youth và phó thác mọi việc cho tất cả mọi người, nhưng Hải béo nhắn tôi có người cần gặp gấp, đang đợi trước cổng công ty. Trời nhá nhem tối, ngoài sân không có ai ngoài một người đàn ông đầu đội nón bê rê đứng quay lưng lại phía tôi. Trời ạ, tôi mất vài giây ngỡ ngàng khi người đó

ngoảnh mặt lại, một tay cởi chiếc mũ trên đầu, chính là ông Phan Khắc Tân - người bác mà tôi hằng yêu quý.

Bác cháu tôi ghé một quán cơm Việt cách đó không xa. Bác nói thêm ăn cơm cá kho tộ, chẳng bao lâu sau hương thơm nghi ngút trên mặt bàn đã khiến cuống lưỡi tôi chực tan ra thành nước. Tôi rót đầy hai chén con rượu vodka rồi mời bác nâng ly:

- Đây là lần đầu tiên cháu được chúc rượu bác.
- Phải là tôi chúc rượu anh chứ. Ông già này có gì đáng để ăn mừng đâu?
- Chúc cho cả hai ta sau những gì đã đi qua. Chúc bác vì chiến thắng bệnh tật và có một cuộc sống mới tốt lành.
- Chúc anh vì chuẩn bị có tổ ấm của riêng mình!

Chúng tôi cụng ly trong ánh sáng vàng rực của ánh đèn hắt lên những bức tường ốp gỗ. Đôi khi tôi hành động như thể chẳng hiểu tại sao, chẳng biết vì lý do gì, hay có lẽ tôi muốn buông lơi mọi thứ như một gã bê tha đã ngà ngà say, như thể tôi tha hồ vô trách nhiệm với chính mình. Bạn biết điều gì khiến tôi dẫn đo với list khách mời dài dằng dặc của mình không? Có hai người tôi chẳng thể gửi thiệp mời, mà đúng hơn là không nỡ để ngày vui của mình làm ảnh hưởng đến họ. Chính là hai người mà cách đây một tháng, tôi đã trải qua những bữa cơm trong căn nhà ốp gỗ vàng vọt màu nắng của họ. Thế giới tròn lẩn, nhỏ bé vô cùng. Quanh đi quẩn lại có nhiều thứ dẫm lên nhau thành vết chân lún sâu trên mặt đường. Khác biệt là ở chỗ ta chẳng biết những kẻ đi trước mình là ai, chỉ biết thời khắc này từng xuất hiện trong tiềm thức, và giờ là lúc để lục lợi ký ức, dẫn đo và hối tiếc...

- Cháu xin lỗi bác vì tất cả. Cháu không muốn làm ảnh hưởng tới những điều tốt đẹp còn sót lại.
- Tôi biết mình như vị khách không được phép có mặt trong ngày trọng đại của anh, nhưng nếu không gặp anh hôm nay thì chắc đời này tôi chẳng còn lý do gì để tiếp tục tồn tại.
- Có chuyện gì xin bác cứ nói đi a!
- Anh có thực sự tin vào những gì anh đang làm không?
- Cháu không bao giờ hối tiếc những quyết định của cuộc đời mình.

- Anh có hối tiếc không nếu biết An bị bệnh chính là vì anh và giờ cô ấy đang vật lộn với giai đoạn mới, khó khăn, đau đớn vô cùng?

- Cháu xin lỗi, bác nói gì cơ?

- Nỗi nhớ anh trong suốt những năm tháng cô đơn dài đằng đặc chính là nguyên nhân căn bệnh không thuốc chữa này. Anh có nghĩ thế không?

Tôi buông dưa, nhìn xuống chiếc niêu đất với những khúc cá chắc nịch, vàng ươm mà thấy miệng đắng ngắt. Người này đang nói gì vậy? Có thực tôi đang ăn cơm cá kho tộ trong một nhà hàng kém cỏi với gã đầu bếp nêm mật vào nồi? Tôi chẳng hiểu sao vẫn có những kẻ không đủ khả năng đang khoe tài lanh với thiên hạ, nhưng biết anh ta là ai mà trút giận lên đầu cơ chứ?

- Cô ấy sẽ chết nếu không có anh!

- Đừng nói nữa!!!

Tôi nốc cạn chén rượu rồi đặt mạnh xuống mặt bàn, tiếng thủy tinh va vào nhau tạo nên âm thanh lạnh gáy.

- Mọi giây phút trôi qua trong đời này, tôi đều cố gắng để làm hài lòng tất cả mọi người. Tại sao người ta cứ vin vào tôi để tìm lý do mà chết cơ chứ? - Tôi nói thật chậm, chẳng phải vì bí từ mà vì con ma men đang chặn đứng nơi cuống họng.
- Ông đi đi, hãy làm tất cả những gì có thể cho cuộc đời này yên ả hơn.

- Câu trả lời của anh là đây sao??

Ông bác đứng dậy, nhìn tôi đầy nghiêm nghị nhưng chẳng hiểu sao qua con mắt của kẻ say, đó lại là kiểu gương mặt hài hước, vớ vẩn, vô nghĩa nhất. Tôi cất lên điệu cười khoái trá, mặt nóng ran, đỏ bừng... Kệ thầy những kẻ đang nhìn mình tọc mạch, tôi dõi theo ông rời khỏi nơi này, cố cười thật lớn để thiên hạ biết mình khoái trá đến nhường nào...

Đoàn nhà trai khởi hành vào lúc 8h sáng, tôi bước lên xe với một chút lo lắng. Ngày hôm nay, tôi sẽ nhìn cuộc sống theo một cách khác lạ. Xe bắt đầu chạy, tôi nhìn về phía nhà mình, nơi cửa sổ tầng hai sẽ không còn là căn phòng chật chội cho một ánh đèn duy nhất với chàng trai ngủ gục trên bàn làm việc hàng đêm. Tôi nhìn quanh khuôn viên, những chiếc ghế đá tôi từng ngồi trầm ngâm một mình giờ sẽ nhường lại cho một anh chàng độc thân nào đó. Tôi nhìn khu phố Giai Nhân vươn lên trong nắng sớm, chẳng biết từ bao giờ bà hàng xôi đã không còn bày biện mấy

chiếc ghế con con trên vỉa hè nữa... Thời gian trôi đi sao mà nhanh quá, nó đưa tôi đến với một hành trình mới, nơi tôi sẽ đón em vào lòng, chúng tôi sẽ vun đắp tương lai trên chính những điều bé nhỏ còn sót lại của thực tại cũ kỹ này đây.

Tôi gặp em trong căn phòng riêng, em ngồi đó một mình với âu lo hiện rõ trên gương mặt. Em là cô dâu đẹp nhất tôi từng gặp, cô dâu trẻ trung nhất với mái tóc vấn lên cao và cài chiếc khăn voan; cô dâu với những nỗi niềm lo lắng đáng yêu nhất, giống như em đang trưởng thành hơn qua từng giây, từng phút một... Trước bàn thờ, em đứng bên tôi, chúng tôi chấp tay và làm lễ cúng bái gia tiên. Thi thoảng em lén lút nhìn mẹ, nhìn ba, rồi lại gượng cười trêu đùa thằng em trai cứ như đây là lần cuối cùng gặp nhau. Hôm nay cuộc đời em sẽ đón nhận những điều rất khác biệt - em bước vào cuộc đời tôi!

Chiếc Volkswagen phủ đầy hoa dừng lại trước sảnh lớn của khách sạn. Tôi bước xuống đầy lịch lãm, mở cánh cửa còn lại và cầm lấy tay em. Khách khứa từ khắp nơi lần lượt có mặt, trong đó có cả những người bạn, người thân đã lâu lắm rồi tôi mới gặp lại. Tôi chào đón mọi người bằng nụ cười rạng rỡ đầy hạnh phúc, vì như đã nói, điều khiến tôi tự hào nhất về bản thân mình - chính là nụ cười. Chỉ đến khi hôn lễ chính thức chuẩn bị cử hành, tôi mới sững người, nụ cười bỗng nhiên vụt tắt:

- Chúc mừng cậu!

Vị khách không mời đột nhiên có mặt. Một lần nữa, ông khiến tôi bối rối vô cùng. Vẫn là bộ trang phục đó, ông kẹp chiếc nón bê rê trên tay, trao cho tôi ánh nhìn chất chứa sự dung thứ. Tôi không cười, cũng chẳng biết nói gì, chỉ biết cúi gập người kính cẩn nghiêng chào. Ông xoa nhẹ hai vai tôi rồi bước vào bên trong. Mẹ tôi chưa gặp người đàn ông này bao giờ, bà gặng hỏi thì chỉ nhận được sự im lặng đáp trả, nhưng rồi cũng vội quên trong giây lát vì khách khứa tiếp tục có mặt.

Mọi thứ diễn ra đều thật hoàn hảo, tôi đoán biết điều đó trong ánh nhìn của mọi quan khách ngày hôm nay. Tất cả diễn ra đúng như tôi mong muốn, ban nhạc trở hết tài hoa của người nghệ sỹ khi chúng tôi tiến lên sân khấu; băng đảng hình đôi chim thiên nga trở nên rực sáng khi mọi ánh đèn đều dồn về phía cô dâu chú rể; cha tôi trao tặng hai người con những lời từ tận đáy lòng mình khiến mọi người đều trở nên nghẹn ngào... Chỉ có một điều nằm ngoài dự kiến khiến tôi chốc chốc lại nhìn khắp xung quanh... Chắc hẳn ai cũng nghĩ tôi đang đắm chìm trong hạnh phúc, kỳ thực lúc này tôi cố gắng tìm kiếm người đàn ông không mời, lúc này ông đang ở đâu và nhìn tôi bằng ánh mắt như thế nào nhỉ? Phải, chính ánh mắt ấy, chính con người ấy là điều duy nhất khiến tôi đôi lúc rời xa thực tại.

Chuẩn bị đến giây phút trao nhẫn cưới, tôi nhìn quanh một lượt, vẫn chẳng thấy ông ở đâu. Tích tắc thoáng qua, điều gì đó bên trong con người tôi điều khiển hành

động kỳ lạ mà chính tôi cũng chẳng lường trước sẽ có trong kịch bản. Tôi cầm lấy mic, bước một mình lên sân khấu trong ánh mắt ngỡ ngàng của Thùy. Tôi trao cho tất cả quan khách một nụ cười và bắt đầu vài lời tâm sự chính tôi cũng chẳng hiểu được:

- Xin chào tất cả mọi người. Tin chắc rằng tất cả mọi người đến đây hôm nay đều biết tôi là ai - tôi chính là chủ rể. Và một chú rể không nhất thiết phải phát biểu, thay vào đó anh ta nên dành thời gian cho cô dâu. Là bởi vì hôm nay, tôi sẽ cưới người con gái vô cùng tuyệt vời ấy, nên tôi có một vài lời muốn gửi đến người vợ-đang-cưới của mình, cũng là để gửi tới tất cả chúng ta, những người đang trên con đường tìm kiếm hạnh phúc... Nhiều vị khách quý ở đây có thể đã tìm được hạnh phúc riêng, họ hài lòng với cuộc sống và không mong điều gì hơn nữa. Nhiều người khác đang từng ngày hoàn thiện bức tranh về cuộc đời mình. Cũng có những người vì một nguyên nhân nào đó chưa có được hạnh phúc, nhưng vì tôi, họ vẫn đến và chúc mừng. Giây phút này, tôi nhận ra một điều thật đáng quý, rằng hạnh phúc của chúng ta không phải lúc nào cũng tính bằng thực tại. Có khi ta đánh đổi một nụ hôn quý giá cho người mình yêu để chấp nhận cô đơn hết phần đời còn lại; có khi ta âm thầm nuôi nấng hy vọng cho một hạnh phúc đích thực ở những phút giây cận kề cái chết... Hạnh phúc trong đời đôi khi ngắn ngủi nhưng là những phút giây bất tử, những người yêu nhau thực sự thì đâu chỉ một ngày được yêu cũng đã là vĩnh viễn... Bởi những giây phút hạnh phúc là điều thiêng liêng nhất, thế nên giờ tôi sẽ trao chiếc nhẫn cưới cho người con gái đã chờ đợi và tin tưởng, đã đến và trao trọn yêu thương cho tôi trong suốt cuộc đời này...

Tôi kết thúc những lời chia sẻ của mình trong tiếng vỗ tay của tất cả mọi người. Họ đã đứng lên, nhìn về phía tôi với những nụ cười trìu mến. Và điều tuyệt vời làm sao, tôi đã nhận được nụ cười đầy thiện cảm toát lên qua bờ môi và ánh mắt của một người đàn ông trầm lặng quan sát giữa đám đông đằng xa kia... Thùy bước lên sân khấu trong nước mắt, tôi nắm lấy bàn tay mềm mại và từ từ trao cho em chiếc nhẫn cưới. Nụ hôn nồng nàn chúng tôi dành cho nhau trong giây phút ấy chính là sự khởi đầu của một hành trình rất dài ở phía trước, và người đàn ông cao lớn đang lẳng lặng quay lưng ra về cho tôi nhận ra một điều rằng: Trên đời này - ngẫm lại, chúng ta sống đâu chỉ vì hạnh phúc?...

Chương V

41. Đổi thay

Một năm sau.

Thời gian trôi đi nhanh như một cơn bão, bão cuốn theo muôn vàn những thứ bặm bụi, cũ kỹ trên mái nhà; bão rửa trôi cả những lớp đất khô nằm lại trên mặt đường sau bao năm tháng... Tất cả mọi người đều tin rằng sau cơn bão, ngày mai trời sẽ lại hừng nắng, và đó là thứ nắng sớm kỳ diệu nhất mà tạo hóa ban tặng cho loài người...

Bức ảnh cưới nằm yên vị trên mặt bàn đã nhiều ngày tháng, hôm nay cô dâu trong tấm hình lại tỉ mỉ đem nó ra lau chùi, xóa tan những viên bụi mờ vô tình đọng lại. Cô mãi mê ngắm nhìn quãng thời gian đẹp nhất của tuổi trẻ, rồi lại nhìn ngắm mình của thực tại qua tấm gương phản chiếu trên tường nhà. Cô dâu ngày nào trong khuôn hình giờ đã nghỉ việc, vòng eo nhỏ xinh hôm nào giờ đang to dần lên, lớn dần lên qua từng ngày. Một chút tiếc nuối chỉ là thoáng qua, để có được một mái ấm như ngày hôm nay thì đánh đổi tuổi trẻ cũng là điều đáng làm lắm chứ! Cô xoa xoa bụng mình, nói vài câu bông đùa với cậu con trai trong bụng rồi vào bếp chuẩn bị bữa tối thật thơm ngon dành tặng chồng.

Một năm trôi qua đủ để Thùy học hỏi và tích lũy kinh nghiệm trở thành một bà nội trợ đảm đang. Cô hì hục đánh trứng, trộn bột mì để làm món bánh tiramisu. Chẳng mất nhiều thời gian để bà nội trợ nhấc bánh ra khỏi lò, phết từng lớp kem, rồi lại một lớp rượu và cà phê... Xong xuôi, cô bỏ chiếc tiramisu vào tủ lạnh, hộp chờ khi chồng đi làm về để cùng thưởng thức bữa tối. Hôm nay là kỷ niệm một năm ngày họ cưới nhau.

Văn phòng công ty PR vẫn nằm ở tầng bốn của tòa nhà Youth, nhưng sau một năm, điều khác biệt lớn nhất là chẳng còn căn phòng chuồng gió nào nữa. Bốn tháng trước, Giám đốc Phương đã quyết định xin thôi việc sau khi tìm kiếm được tình yêu lớn nhất của cuộc đời mình. Và giờ, chủ nhân của chiếc ghế xoay tròn, êm ru trong căn phòng ấy không ai khác chính là Đông Phong.

Cuộc họp với tổng giám đốc kéo dài đến 7h tối. Công việc chuẩn bị cho một cuộc

thi nhan sắc uy tín bậc nhất kéo theo toàn bộ nhân lực của phòng PR tối tăm mặt mũi từ sáng sớm đến đêm khuya. Ngày mai Phong sẽ cùng với nhân viên của mình bay vào Đà Nẵng để bắt đầu tổ chức cuộc thi kéo dài trong một tháng và đây cũng là lần đầu tiên anh quay trở lại Đà Nẵng sau hơn một năm trời.

Phong trở về nhà với vệt cà phê dính trên vai áo và mái tóc ướt nhẹp mồ hôi. Không điều gì tuyệt hơn là được ôm lấy người vợ xinh đẹp vào lòng và áp tai lắng nghe hơi thở khe khẽ của một sinh linh bé bỏng đang đếm từng ngày để chào đời. Thùy giúp chồng cởi áo, trong lúc anh tắm rửa, cô bỏ chiếc tiramisu ra khỏi tủ lạnh và rắc bột ca cao lên mặt trên cùng. Bữa tối kỷ niệm một năm ngày cưới thêm lãng mạn với ánh nến, một chút rượu vang đỏ và món thịt bò thơm nức mũi.

- Happy anniversary!!!

- Cho anh - người đã cùng em thức giấc mỗi buổi sớm và trở về bên em khi đêm xuống; người cùng em sẻ chia ngọt ngào trong suốt một năm trời và cũng là người sẽ dẫn em đi đến những niềm vui mới ở phía trước! Em yêu anh!

- Cho em - người vợ yêu anh hết mực; người đang mang trong mình giọt máu của anh. Đối với anh, em lúc nào cũng xinh đẹp và là điều tuyệt vời nhất mà anh có được trong cuộc đời này. Anh yêu em!

“Keng...”

- Mặc dù em biết anh giỏi xu nịnh, nhưng em vẫn cảm ơn lời khen của anh dành tặng cho người chẳng khác gì một con bò này.

- Em đã tự nhận mình là bò một trăm lần rồi.

- Dẫu sao thì... một chút rượu vang cũng tốt cho sức khỏe bà bầu và là niềm động viên con bò cái vượt qua những ngày tháng gian nan nhất này.

- Những ngày sắp tới sẽ còn vất vả nhiều hơn nữa...

- Em biết mà!

- Ý anh là mẹ sẽ qua chăm sóc em. Anh chuẩn bị đi công tác một tháng.

- Ồ, có gì đâu. Em không sao mà! Còn lâu mới đến ngày sinh, anh đừng quá lo lắng. Anh luôn hết mình vì công việc và đó là điều em thích nhất ở anh.

- Cảm ơn em!

- Mà anh sẽ đi đâu vậy?

- Đà Nẵng.

“Cạch...” - Thùy thả rơi con dao chạm vào đĩa cát lên thành tiếng. Cô nhìn chồng trong giây lát, rồi lại nhặt dao lên và tiếp tục bữa tối như chưa có gì xảy ra. Dầu thế, không khí bữa ăn bắt đầu trở nên gượng gạo và những câu chuyện thì nhạt dần sau đó.

Đêm mùa hè, đứng trước cửa sổ tầng hai nhìn xuống lòng đường vắng lặng, Thùy cảm thấy có đôi chút se lạnh. Cô vẫn chưa uống hết cốc sữa nóng, hai tay đan vào nhau băng quơ. Bỗng một ai đó từ phía sau tiến lại, áp sát thân thể và trao cho cô một cái ôm. Anh xoa bụng cô rồi đặt một nụ hôn thật nhẹ lên cổ nàng.

- Em sẽ nhớ anh chứ?

- Dĩ nhiên là thế rồi. - Thùy quay lại nhìn chồng và cười thật khê.

- Anh sẽ về với mẹ con em sớm nhất có thể.

- Anh có cảm thấy gì không?

Cô cười rạng rỡ hơn, áp tay chồng lên bụng để cả hai cùng cảm nhận những cử động khe khẽ của cậu con trai sắp chào đời.

- Con sẽ nhớ anh lắm đấy!

- Chuyên lời đến con là anh yêu con nhiều nhé!

- Nó sẽ là một cậu bé mạnh mẽ, mạnh mẽ hơn cả bố nó đấy!

- Anh muốn mẹ của con anh cũng là một người phụ nữ mạnh mẽ!

- Em biết... Trái tim em muốn nói rằng: “Anh làm ơn đừng đi đâu cả.” Nhưng trí não dặn em hiểu một điều rằng: “Dù có xa nhau đến mấy, chỉ cần luôn nghĩ về nhau thì chúng ta sẽ luôn gần bên, luôn đồng hành qua mọi nẻo đường.”

- Em hãy nhớ rằng trái tim anh kể từ giây phút trao trọn cho em đã vĩnh viễn thuộc về em. Dù anh có đi xa đến mấy và gặp bao nhiêu người con gái đi chăng nữa, em vẫn luôn là người con gái duy nhất thuộc về anh trên thế gian này.

- Chúng ta sẽ vượt qua những ngày tháng này, và cả nhiều ngày tháng xa nhau chưa biết trước trong tương lai. Vì hạnh phúc chẳng phải một đích đến xa xôi nào cả, mà phải được tính bằng cả một hành trình nơi ta cùng nhau vượt qua mọi khó

khăn của cuộc sống. Em yêu anh nhiều lắm!

Đêm cuối ở Hà Nội khép lại bằng một nụ hôn in bóng qua ô cửa kính trên tầng hai ngôi nhà ở khu phố Giai Nhân. Họ trao cho nhau nụ hôn thật ngọt, thật sâu cho đến khi thứ ánh sáng le lói cuối cùng phụt tắt...

Lần thứ hai ngồi trên máy bay đến Đà Nẵng, Phong thấy xốn xang nhiều hơn là thấp thỏm đợi chờ. Anh dõi mắt qua ô cửa kính bé tí xíu, vòm mây lơ lửng giữa không trung bao giờ cũng đem đến cho con người ta thật nhiều cảm xúc, mà cảm xúc lặng yên thì bao giờ cũng gắn liền với quá khứ. Hành trình này của nhiều ngày tháng về trước, khi ấy Phong là một anh chàng độc thân chất chứa bao nhiêu nỗi niềm thì đến nay vẫn còn nguyên vẹn. Chỉ có điều Phong thấy mình trầm hơn, lặng yên hơn, đủ già nua để dành trọn tâm tư cho những suy nghĩ thấu đáo...

Thành phố đáng sống nhất Việt Nam phát triển, đổi thay mau lẹ qua từng ngày. Ở đâu có những cây cầu hiện đại bên dòng sông hiền hòa trôi theo năm tháng? Ở đâu có những tòa nhà chọc trời giữa muôn vàn cây cối, núi đồi xanh tốt quanh năm? Ở đâu có sóng yên, bể lặng với tình người hiền hòa chất chứa như Đà Nẵng?... Phong bắt đầu ngày làm việc với một tâm trạng thật thoải mái, dễ chịu như hòa nhập vào nhịp thở của đất trời xứ sở này vậy.

Buổi tối hôm ấy, cũng đã lâu lắm rồi Phong mới có khoảng thời gian dành cho riêng mình. Anh lang thang trên đường phố, ngồi một mình trong một tiệm ăn tối với món bánh tráng cuốn thịt heo, sau đó lững thững đi bộ dưới chân cầu Sông Hàn. Đôi khi con người ta cũng cần những khoảng thời gian quý giá như thế này để chiêm nghiệm lại những điều đã qua đi và đối chiếu với thực tại. Đôi khi con người ta cũng cần thu mình lại để biết chuyện thế sự, nhân gian thay đổi qua từng ngày ra sao. Phong không vui, nhưng cũng chẳng buồn. Anh thơ thẩn một mình trong tiệm cà phê hình chiếc lá Memory Lounge lững lờ giữa dòng sông hào nhoáng, mắt không ngừng hướng về chiếc cầu quay, thê rời dòng suy tư mông lung cứ lần lượt kéo đến, lúc tỏ, lúc mờ hòa vào những tia sáng ảo diệu. Chẳng ai biết chàng trai ngồi đó một mình đang nghĩ ngợi điều gì. Anh đang chờ đêm về khuya để ngắm giây phút chiếc cầu xoay chín mươi độ hay đang mãi suy nghĩ viển vông về một hình dung cũ kỹ xa xôi trong tiềm thức nào đó...?

Chiếc taxi dừng lại trước cổng một ngôi biệt thự trên đồi thông, đoạn đường này cách xa trung tâm thành phố, và ít người qua lại. Phong bước xuống xe trong lúc ánh nắng sớm vừa kịp ủa tới, ở đây yên tĩnh đến mức nghe được cả tiếng chim kêu

vang vọng đâu đây, và cả tiếng sóng biển ào ạt vỗ bờ tung bọt trắng xóa nữa...

Một hồi lâu sau khi bấm chuông, chủ nhà ra mở cổng. Trời hãy còn sớm nhưng ông đã đeo tạp dề nhựa, chân xỏ ủng lấm lem bùn đất. Bất ngờ nhận ra sự hiện diện của chàng trai trẻ, chẳng hiểu sao Phong cảm thấy may mắn khi ông đáp lại bằng gương mặt mừng rỡ. Ông Tân có phần già đi, tóc ngả màu muối tiêu và làn da kém hồng hào hơn trước. Ông vội vàng mở cổng, tay bắt mặt mừng dẫn anh bước vào sân vườn. Phong cảm nhận được sự thay đổi cả qua giọng nói, có phần khàn, trầm hơn cách đây đúng một năm về trước.

Nơi này vẫn đẹp, vẫn lãng mạn như ngày nào. Đẹp đến nỗi những bông hoa dường như chưa một ngày ngừng nở, những chú cá chưa một giây thôi đùa giỡn dưới mặt hồ. Vừa bước đi, ông Tân vừa hỏi han dồn dập những điều mới mẻ, nhưng kỳ thực Phong chẳng đủ tâm trí để đáp lại tất cả.

Hai người khoan vội vào nhà mà vòng ra phía sau căn biệt thự, nơi nữ chủ nhà đang lui cui làm gì đó. “Chẳng biết cô ấy sẽ phản ứng thế nào nhỉ?” - Phong nghĩ thầm. Chợt một chú thỏ con chạy đến đùa giỡn dưới chân anh, rồi thêm một chú lông xám, lại thêm một chú nữa... Chúng dẫn anh đến nơi bà chủ đang chăm sóc đàn thỏ như một người mẹ chăm đàn con với một rổ đựng đầy củ cà rốt.

Người phụ nữ quay lưng lại. Phong không tin vào mắt mình nữa. Trước mặt anh là một người đàn bà với chi chít nếp nhăn, bong mỡ chảy xệ trên gương mặt, chúng như những vết tích khủng khiếp của thời gian đang bao lấy cơ miêng nhăn nhúm, già nua và xấu xí. Mỡ dòn ép nhau chảy thành từng múi nhão nhoẹt xuống tận cổ, thậm chí cả đôi bàn tay cũng đen đúa, gầy gò. Mái tóc thưa thớt bết vào nhau làm lộ cả da đầu... Lẽ nào... lẽ nào đây là Lâm Hạ An một thuở hay sao...? Không thể nào!

“Người đàn bà 80 tuổi này không thể là em được!”.

42. Nhan sắc

Ngày nào Phong cũng nhận được một vài tin nhắn từ những số máy lạ, và nếu không phải vì công việc thì anh hầu như chẳng bao giờ trả lời. Thùy là người nhạy cảm và hay bị lụy hóa những suy nghĩ hờn ghen nhỏ nhen, nhưng cô tin tưởng chồng mình. Mỗi lần cảm điện thoại của chồng và đọc tin nhắn, nàng chỉ đơn giản là thấu hiểu và đồng cảm với tâm trạng của một bộ phận các em gái trẻ. Chính ra càng nhiều người theo đuổi chồng mình, Thùy càng thấy phấn khởi. Cô giống như chủ sở hữu của một tài sản quý giá mà hàng trăm cô gái đẹp thèm muốn có được. Tuy thế, chỉ có một người, một người duy nhất trên đời này khiến Thùy có thể nổi cơn ghen và mau nước mắt nếu chồng cô chẳng may nhắc đến. Đáng buồn thay, người đó lại

chẳng xinh đẹp gì!

Và hôm nay, chồng Thùy gặp lại tình cũ, cô gái xấu xí nhất thế gian này. Chẳng biết nếu vì lý do kém nhan sắc, Thùy có thể thông cảm một phần với cô ấy, hay vẫn ghen như thể dè chừng “tình cũ không rủ cũng tới”? Riêng đối với Phong, nhan sắc chưa bao giờ là điều chi phối cuộc sống của anh. Phong đã sống một thời gian quá dài được những người đẹp vây quanh, nhưng anh không bao giờ lấy sắc đẹp làm tiêu chí chọn người yêu thì không bao giờ. Từ ngày học đại học, nhiều đứa xấu tính thường bảo Phong và An là đôi đũa lệch. Từ ngày kết đôi với Thùy, nhiều người nói cô thật may mắn vì lọt vào mắt xanh của chàng.

Gặp lại An sau hơn một năm xa cách, bàng hoàng trước những vết dao từa máu của thời gian đang bao vây, cửa vào người tình cũ không thương tiếc, anh muốn tựa lưng vào một nơi nào đó cho đến khi hết bản thân. Điều gì có thể biến một người con gái trẻ mang hình hài của một bà lão 80 tuổi kia chứ? Nếu người ta nói tuổi trẻ là cả một gia tài mà tạo hóa chỉ ban tặng cho phụ nữ một lần duy nhất trong đời, thì An đã bị tước đi quyền lợi tối thiểu của một đời người. Nếu người ta nói nhan sắc là thứ vũ khí giúp phụ nữ đi đường thẳng đến cái đích của hạnh phúc, thì cô không có lấy một quầng ngấn mà sai bước đi. Lần đầu tiên sau nhiều năm tháng trong đời, một chàng trai, một người đã làm chồng và chuẩn bị làm cha có thể dễ dàng tuôn rơi những giọt lệ đến thế...

- Điều gì đã mang anh đến đây vậy?

Người đàn bà mấp máy môi mở đầu câu chuyện với vẻ vô tư như thể đã diễn vai này nhiều lần với quá nhiều người xem. Bờ môi kia sao có thể móm mém đến thế, những chiếc răng liệu một ngày kia sẽ thi nhau rụng xuống bởi chẳng còn nơi để bám víu...? Đây là thực hay là ác mộng? Sao trên đời này lại có căn bệnh quái ác đến thế, sao trên đời này lại có người chiến thắng cuộc đua với thời gian một cách áp đảo đến thế? Lạ hơn nữa, An bình thản cứ như chẳng có gì xảy ra, hoặc là đã an nhiên sống một phần đời đủ để chứng kiến nhiều đổi thay của nhân loại đúng với vẻ bề ngoài của mình.

- Em... Em... Điều gì đã xảy ra với em thế này...?

Phong cố nói cho tròn vành rõ chữ nhưng cơ miệng cứ thế xô đẩy lú lú vào nhau, đôi mắt đỏ hoe.

- Chẳng có gì quan trọng. Miễn là anh đã ở đây!

- Em biết sẽ có ngày anh quay trở lại mà...

- Đó có phải là điều quan trọng đối với cuộc đời em hay không? Không còn gì to tát để em phải bận tâm hay sao?

- Em chăm sóc những chú thỏ...

Cô gái xấu xí bung ra bàn một ấm trà lớn, chưa mở nắp nhưng hương nhài đã lan tỏa đầu đây. Buổi sáng sớm ở nơi này vẫn bình yên đến lạ, chỉ có con người là như đang sống giữa thời bom đạn loạn lạc. Hay chỉ có phần xác là bất mãn với thực tại, còn tâm hồn người ta vẫn nhẹ như một cánh trúc la đà trước gió?

- Thế... anh vẫn khỏe chứ? - Nàng rót nước trà ra cốc mời vị khách lạ mà quen, vừa nói vừa cười như đang âm ỉ niềm vui trong lòng.

- Anh khỏe... Mọi thứ vẫn diễn ra bình thường. Chỉ có mình em là thay đổi nhiều quá...

Phong đưa chén trà lên miệng, nhấp môi nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi An.

- Em không thấy có gì thay đổi cả. Khi em không quan tâm đến bản thân mình, bầu trời vẫn xanh và sóng biển vẫn vỗ vào bờ mỗi ngày.

- Em phải làm gì đó. Sao có thể như thế này mãi được. Em thậm chí không nghĩ đến việc điều trị nữa?

- Không... em muốn để mọi chuyện diễn ra như ông trời muốn nó phải thế.

- Em muốn thế. Nhưng cả gia đình em cũng muốn thế hay sao?

- Anh hỏi cứ như chuyện này lạ lắm ấy. Hãy quên nó đi như cách tất cả người thân của em đều làm được. Tận hưởng cuộc sống và quên đi mọi phiền lo, anh sẽ thấy đến cả những chén trà cũng mang lại hạnh phúc.

Phong trầm ngâm suy tư, anh không muốn nói gì và cũng chẳng biết phải dùng những lời lẽ như thế nào. Cứ hình dung đây là người con gái một thời mặn nồng cùng mình, anh lại thấy hoang mang, hoảng sợ tột độ. Chẳng nhẽ anh bất lực, chẳng nhẽ tất cả mọi người đều bất lực hay sao...?

- Em thấy tay anh đeo nhẫn. Anh và gia đình hạnh phúc chứ? - An trầm ngâm.

- Theo cách sống như em nói, tất cả đều bình thường...

- Em bình thường trong cách nghĩ để thấy mình hạnh phúc. Người nào rơi vào

hoàn cảnh của em cũng sẽ sợ, nhưng chỉ là ban đầu. Những thứ không thay đổi được, cách tốt nhất là khiến mình hài lòng với nó.

- Sao em không bao giờ nói với anh những thay đổi này...?

- Em... chẳng có cơ hội nào để nói. Chúng ta đều đã có cuộc sống của riêng mình. Dành cho nhau những phút giây thế này là quý lắm rồi.

- Em đừng nói nữa... Anh không thể đủ bình tĩnh để nghe và hiểu những gì em đang nói. Anh...

- Em nhận ra là cuộc sống không có một chiếc gương sẽ đơn giản hơn rất nhiều. Không có anh ở bên, không than vãn, không thuốc thang máy móc, không bệnh viện... Tất cả những điều này cho em cảm giác như mình là một người bình thường. Chăm sóc bầy thỏ, chơi đùa với hoa lá, ngắm sóng biển... Đó là cuộc sống của một người bình thường.

Điều khiến Phong cảm thấy kỳ lạ nhất là hai con người sống trong căn nhà này tuy bề ngoài có nhiều thay đổi, nhưng họ vẫn vô tư, bình lặng tận hưởng một cuộc sống êm đềm. Hay vì cuộc sống thành thị với lắm bon chen mệt mỏi khiến anh khó chấp nhận những mảnh đời yên ả trôi đi cùng năm tháng?

Ông Tân trở về nhà sau khi hoàn thành việc nông trang. Ông đề xuất ôn lại kỷ niệm cũ hết như buổi sáng cuối cùng Phong ở lại đây của một năm về trước, đó là chiếc bàn ăn với món waffles ăn kèm với siro maple và dùng nước cam ép. Trong lúc vừa nấu nướng vừa trò chuyện, ông vặn loa mở một chút nhạc của The Beatles cho không khí thêm tươi vui.

- Kể cho chúng tôi nghe cuộc sống của anh thế nào?

- Phải đấy ạ. Đã hơn một năm rồi, cuộc sống, công việc của anh ra sao? - An chống cằm, ngắm nhìn Phong và chờ đợi câu trả lời đầy hào hứng.

- Anh... Cháu sắp lên chức bố rồi!

- Haha, thế à, chúc mừng anh! - Ông Tân ra dấu đập tay chúc mừng chiến thắng dành cho chàng trai trẻ.

- Ôi tuyệt quá! Một em bé sắp chào đời sao! - An reo lên mừng rỡ.

- Trời! Hai người có thôi đi không...? Tôi thực sự không hiểu điều gì đang diễn

ra? Đã xảy ra chuyện gì với những người trong nhà này vậy...?

...

Một tiếng sau đó, ba người họ bước vào ô tô. Vẫn như mọi khi, An ngồi cạnh ghế lái của ông Tân, trong khi chàng trai ngồi ở ghế sau vẫn chưa hết ngỡ ngàng. Hai kẻ cư xử lạ lẫm này quyết định đưa anh đến một nơi, nơi sẽ cho anh câu trả lời về cuộc đời họ, nơi anh sẽ biết đâu là niềm hạnh phúc, đâu là khát vọng sống, đâu là lý tưởng của họ. An mở những giai điệu vui nhộn của The Beatles lớn hết cỡ, nhún nhảy trong xe không biết chán. Gió từ vịnh biển tạt qua cửa sổ làm rối tung mái tóc của cô gái già nhưng có tâm hồn cực trẻ.

Đi mãi, đi mãi... chẳng hiểu nơi này là đâu mà vắng vẻ, heo hút thế, đoạn đường bê tông cũng thu nhỏ lại chỉ đủ cho một chiếc xe lăn bánh. Sau một chặng đường kéo dài hơn hai giờ đồng hồ, xe dừng lại trên một ngọn đồi cao ở một thị trấn miền núi. Bước ra khỏi xe, họ đứng từ trên đỉnh núi phóng tầm mắt xuống phía dưới thung lũng - nơi trải một thảm cỏ xanh mượt rộng bát ngát. Giữa lòng chảo mênh mông, những hố đất rộng lớn đang dần hình thành với máy móc, xe tải và rất nhiều công nhân xây dựng. Bấy nhiêu cảnh tượng đủ để Phong hình dung về một công trình quy mô đồ sộ đang dần mọc lên giữa mảnh đất vô cùng xa xôi, hẻo lánh này.

43. An nhiên

Từ trong cốp xe, ông Tân lấy ra một cuộn giấy cỡ lớn được cuộn thành ống tròn, đặt nó lên mui sau, trải phẳng. Lúc đó Phong mới nhận ra đó là một tấm bản đồ địa hình.

- Khu đất rộng lớn này trong tương lai sẽ trở thành một ngôi trường. Ta mới bắt đầu khởi công xây dựng từ hơn một tháng nay.

Ồ, thì ra điều thú vị mà ông Tân muốn khoe chính là công trình này. Phong chăm chú theo dõi bản đồ, khi hoàn thiện công trình, nơi đây sẽ là một quần thể nhà ở, trường học và vườn cây ăn quả. Nhưng lạ thật, một người đàn ông biết nấu nướng, thích làm việc nông nhàn mỗi lúc rảnh rỗi lại còn nuôi mộng xây một ngôi trường? Đã thế lại nằm ở nơi xa xôi, hẻo lánh như vậy?

- Mỗi tuần một lần tôi phải đến đây để kiểm định và nghiệm thu. Trong tương lai, đây sẽ là trường học miễn phí dành cho trẻ em người dân tộc thiểu số... Đám trẻ nghèo sẽ được đến trường, đây chính là nguyện ước lớn lao của đời tôi.

- Bác có một tâm lòng thật nhân hậu...

- Và ở nơi chúng ta đang đứng đây, ta sẽ xây một căn nhà.
- Ô,... một căn nhà ở nơi không một bóng người?
- Khi công trình hoàn tất, tôi và An sẽ về đây sinh sống. Cô ấy muốn trở thành giáo viên dạy chữ cho tụi nhỏ.
- Ô vậy sao... Đó là ước mơ của em? - Phong quay ra nhìn An trong lúc cô giờ đôi bàn tay gầy guộc, nhăn nheo sười nắng.
- Vâng... Ai cũng cần có những ước mơ và dự định cho cuộc đời mình mà anh. - Cô cười, vài đường nét cũ trên gương mặt thời trẻ hiện lại qua ánh mắt, tâm hồn cô như đang ngập nắng đầy mãn nguyện.
- Nhưng nơi này xa trung tâm quá. Sẽ thế nào nếu có vấn đề về sức khỏe chứ, và lại mỗi khi gia đình An muốn vào thăm sẽ rất vất vả.
- Chính vì thế tôi đã chờ đợi ngày anh xuất hiện từ rất lâu rồi... Tôi có chuyện cần anh, và chỉ anh mới có thể giúp!

Sau khi thăm một vòng quanh khu xây dựng và lắng nghe mô tả chi tiết từng bộ phận của quần thể nhà, ba người chọn một chỗ ngồi trong bóng râm trên thảm cỏ xanh mướt và chuyện trò với một chút đồ ăn nhẹ. Mặc dù chưa thực sự hiểu ra mấu chốt của vấn đề, nhưng Phong cũng cảm thấy hứng thú, mặt tích cực nhất của dự án là hướng về cộng đồng, hoàn toàn không vụ lợi. Anh chỉ không hiểu sao ông Tân lại có thể làm chủ của một dự án lớn đến thế. Trong lúc chưa hết rối bời vì những thay đổi của An, anh lại băn khoăn về chuyện được mời tham gia công việc này. Dù quỹ thời gian vô cùng eo hẹp và lại sống xa nơi này, nhưng lời đề nghị thật khó có thể chối từ. Cứ nhìn về phía An - người con gái lâm bệnh nặng vẫn nuôi khao khát được đứng trên bục giảng mang con chữ đến cho người nghèo, anh lại muốn ngày ấy đến thật nhanh và giá như có thể đóng góp một phần sức lực của mình để biến ước mơ đó thành sự thật.

- Cháu sẽ tham gia, bằng bất cứ giá nào.
- Tôi có thể đảm bảo phần việc này sẽ không chiếm nhiều thời gian của anh. Và tôi cũng tin anh sẽ làm nó rất tốt.

Họ lên xe trở về nhà khi trời đã quá trưa, nhưng lần này có đôi chút khác biệt. An không ngồi ghế trước nữa mà chủ động xuống ghế sau, cô ngồi bên cạnh Phong. Không nhạc, không cửa sổ lộng gió, hành trình trở về ngập tràn sự im lặng. Chắc có lẽ hai người đàn ông đều hiểu An muốn có một giấc ngủ trưa thật êm ái.

Cô nhắm mắt, nhưng điều gì đó trong tâm trí không ngừng trôi dạt mỗi lúc một lớn, chẳng ai có thể chìm vào giấc ngủ nếu cứ mãi miết vận động bộ não căng như dây đàn. Điều gì đó mách bảo cô hãy thở thật khẽ, thật êm để đừng làm phiền bất cứ một ai, và cũng đừng để làm kém duyên hình ảnh phụ nữ trong mắt đàn ông. Điều gì đó mách bảo cô phải giữ tư thế ngồi thật thanh lịch, tự nhiên nhưng đừng ngả ngón, cô như một người phụ nữ đoan chính vậy. Điều gì đó khiến An nhận ra thời gian là điều vô nghĩa đối với một ai kia, một năm hay mười năm gặp lại, trong cô vẫn tồn tại cảm giác vẹn nguyên như mới ngày hôm qua thôi.

Ngồi cạnh Phong, An cảm nhận được hương thơm dịu nhẹ lan tỏa từ chiếc áo sơ mi trắng lướt là - thứ mà cô từng mơ ước sẽ tự tay gấp những đường viền thật trau chuốt trước khi chồng đi làm mỗi sáng. Mùi hương này cũng thật lạ, dầu có đi trăm ngàn nơi, chỉ khi nào ở gần anh cô mới cảm nhận được, liệu có phải vì anh là người đàn ông duy nhất trên thế giới sử dụng loại nước hoa này chăng? Ôi... Cảm giác thật thanh khiết, nhẹ nhàng giống như lặng yên ngã vào lòng chàng vậy... Cô giữ hơi thở của mình khẽ nhất có thể, cũng là vì biết đâu đấy, trong phút giây lặng thinh, cô sẽ nghe được tiếng thở của chàng... Cô là người từng dờ hơi đến nỗi khen mũi chàng khi thở phát ra hương thơm thật lạ... Giờ cô phải nín, phải nín để tìm kiếm chút mùi hương thân thuộc của quá khứ... Thật gần, mà cũng thật xa!

Bàn tay cô đặt trên nệm ghế, đôi mắt nhắm nghiền, ung dung, tự tại như một người già tìm lại giấc ngủ sau nhiều năm bôn ba giữa dòng đời. Bỗng một thứ gì đó chạm nhẹ vào mu bàn tay. Là chùm chìa khóa, cái vạt áo, cuốn sách, thú nhồi bông hay...? An không thể mở mắt ra để kiểm tra được! Nó cứ chạm gần, chạm lâu hơn, chạm lâu hơn nữa như thể không muốn rời xa nữa... Cho đến khi nó bao lấy bàn tay cô, lần tìm vào phía trong lòng bàn tay; cho đến khi mười đầu ngón tay đan chặt vào nhau... Cô vẫn chưa thể tin đó là bàn tay của người ngồi bên cạnh. Và vì cô đang ngủ kia mà, cho nên hãy cứ coi như đây là mơ, một người đang mơ giấc mơ đẹp hà có gì phải đấu tranh với thực tại?

Bàn tay chàng nóng ấm, cứng cáp hơn khi xưa. Chẳng biết chàng cảm nhận thế nào về bàn tay cô nhỉ? Nhấn nheo? Xương xấu? Thô ráp? Có thể là bất cứ thứ gì lắm chứ! Nhưng cô không cần quan tâm, lúc này cô đang ngủ. Chỉ đến khi cảm nhận vật gì đó bằng kim loại tiếp xúc với da thịt mình, An mới sực mình tỉnh giấc. Người đàn ông này đã có vợ, đã đeo nhẫn cưới rồi mà? Sao cô nỡ kéo dài giấc mơ của mình thêm đây...? An vội rút tay lại, đặt đôi bàn tay vào lòng, tiếp tục vờ như mê đắm trong giấc ngủ lênh đênh một mình...

Buổi tối hôm ấy, khi những thứ chén bát cuối cùng được xếp ngay ngắn trong tủ

gỗ, An trở về phòng mình và tiếp tục thói quen cũ - viết nhật ký. Nhiều tuần nay hai người trong căn nhà này ít dành thời gian cho nhau hơn, một phần vì những câu chuyện đã đủ dài để tâm sự với người còn lại, một phần vì khi màn đêm buông xuống cũng là lúc họ viết tiếp giấc mơ cuộc đời mình.

Ông Tân cặm cùi bên bàn làm việc với đủ thứ sổ sách, giấy tờ, ông chỉ đeo kính mỗi khi làm việc. Nhiều lần An lặng yên ngắm nhìn ông từ xa, cô cố gắng hình dung thời trẻ con người này trông sẽ như thế nào nhỉ? Tại sao con người đời thường vẫn hay hậu đậu, nhưng trong công việc có thể tập trung và cẩn thận đến thế? Cô thích ngắm nhìn ông đeo kính mắt, trông không già hơn mà ngược lại, ông như một người trẻ đang miệt mài nuôi hoài bão lớn với biết bao tâm sức, trí tuệ và lòng nhiệt huyết. Nhiều lúc An ước mình sinh ra sớm hơn, gặp người đàn ông này sớm hơn, thì biết đâu...

An lần mở những trang nhật ký, nơi cô gieo vào đó những vần thơ, gửi gắm biết bao ước mơ và thi thoảng cũng có những trang ướt mềm trong một đêm trở gió... Nhưng hôm nay không hiểu sao An chẳng tài nào đặt bút, cô mãi vương vấn điều chi, hay có quá nhiều điều muốn ghi chép lại mà chẳng một ngôn từ nào có thể diễn đạt được hết.

Một tiếng... Hai tiếng trôi qua... An ghi lại cảm xúc của mình bằng những giọt nước mắt. Người ta nói con người chỉ sống thật với cảm xúc của mình khi khóa trái bản thân trong căn phòng kín, lúc đó họ tự tìm kiếm sự sẻ chia bằng chính tâm hồn mình, và có lẽ cũng chỉ có tâm hồn mình mới hiểu thấu đáo mọi chuyện. An tin vào cảm xúc này, thứ mà cô chỉ đủ bản lĩnh đối mặt khi xung quanh không một ai ở bên.

- Anh lại thấy rồi nhé...

An ngẩng đầu khỏi hai cánh tay úp trên mặt bàn, người còn lại trong căn nhà đã đứng yên đó từ bao giờ.

- Không có gì đâu anh... - Cô lau vội những giọt nước mắt vốn chẳng còn xa lạ gì với người đàn ông trước mặt.

- Em diễn rất tròn vai!

- Em hiểu anh muốn nói gì! Em chỉ làm tất cả những gì cần làm thôi. Anh coi đó là diễn - cũng đúng!

Ông Tân lại gần chiếc giường và nằm lên đó, họ vẫn thường tỉ tê như hai người bạn mỗi khi cô rơi vào trạng thái này.

- Anh đã suy nghĩ rất nhiều... Qua tấm gương chiếu hậu, anh nhìn thấy em rút bàn tay mình khỏi cái xiết tay ấy. Chắc có lẽ em không nên làm thế. Cuộc đời này đâu ai trả cát sê cho những vai diễn không khán giả kia chứ?

- Sao anh lại nghĩ vậy? Sao không nghĩ là em đang khóc vì anh hoặc vì một lý do nào khác.

- Anh không đủ sức mạnh để khiến em lãng phí những giọt nước mắt quý giá đó đâu...

- Nếu trên thế giới này có một người đáng để em tuôn rơi những giọt nước mắt không hối tiếc, thì đó là anh!

- Vậy sao?

- Em đã biết sẽ có ngày người đó quay lại, và em cũng luôn chuẩn bị tâm lý cho một vai diễn đầy bản lĩnh... Em không thể để mặc mình trôi theo những cảm xúc tự nhiên trước mặt anh ấy được. Nhưng cảm xúc trong em giống như một loài cỏ dại, cố gắng tìm cách tiêu diệt, chúng vẫn đủ sức vươn lên tìm ánh sáng, sẵn sàng trỗi dậy và xanh đến kiệt cùng bất cứ khi nào...

- Anh biết, em không muốn làm Phong khó xử, không muốn trở thành kẻ yếu đuối trong mắt cậu ấy. Nhưng đôi khi cố gắng đóng một vai diễn chỉ khiến chúng ta đánh mất con người thật của mình mà thôi. Hãy sống đúng với con người mình để mai này không phải nuối tiếc mỗi khi ngoảnh mặt nhìn lại...

- Em là người phụ nữ duy nhất trên thế gian này không nên nói chuyện mai này. Còn anh là người đàn ông duy nhất trên thế gian này mang đến tương lai của em!

- Ai cũng cần có tương lai để mà phấn đấu, đâu là ngày một ngày hai...

- Mỗi giây trôi qua trong đời, em thầm nghĩ mình còn đang nuối tiếc điều gì? Nhưng em cứ nghĩ mãi, nghĩ mãi mà chẳng tìm ra... Kể cả người con trai ấy, suốt một năm qua, anh ấy chưa bao giờ màng đến tương lai em sẽ ra sao... Phải chăng anh ấy nghĩ rằng em sẽ sống như một vật thể buộc phải tồn tại hay em sẽ an nhiên tận hưởng những ngày tươi đẹp trong căn nhà nhỏ này? Chưa một lần anh ấy quan tâm rồi cuộc đời em sẽ trôi về đâu, như thể em là đứa con gái không cần có tương lai, như thể đây là đích đến cuối cùng của hành trình rồi. Anh ấy chẳng còn quan tâm đến cuộc đời em nữa...

- Em đừng trách cậu ấy... Vì như thế chẳng khác nào em đang trách anh của quá khứ cả...

- Em chỉ thấy sợ... sợ những thay đổi của con người. Em sợ những gì đang diễn ra, rồi em sẽ sống được bao lâu nữa? Hay anh ấy đúng... Con người ta có cần phải quan tâm đến tương lai của một người sắp chết?

- Anh nhắc lại, đừng bao giờ nói chuyện như thể mình sắp chết!

- Em không muốn chết, chẳng ai muốn chết! Nhưng em buộc phải thế, giống như em buộc phải già trước tuổi, giống như những người bị bệnh ung thư giai đoạn cuối, có không nhắc đến cái chết thì họ cũng phải từ giã cõi đời. Em là một người đã già, thậm chí đến kinh nguyệt em cũng không còn từ lâu rồi...

- Chúng ta đổi vai cho nhau, giờ là lúc anh động viên em tin vào tương lai đúng không? - Ông Tân ôm cô gái nhỏ bé vào lòng vỗ về.

- Em cũng không biết... Nhưng dầu tương lai có thể nào, anh hãy luôn tin lý do để em tồn tại đến giây phút cuối cùng chính là anh - người đàn ông duy nhất nghĩ về tương lai của em.

- Rồi em còn phải đứng trên bục giảng và dạy học cho trẻ em nghèo nữa mà. Đó là ước mơ, và nguyện ước của cả hai chúng ta. Vì thế chúng ta phải sống thật vui, thật tốt...

- Em yêu anh...! Yêu anh bằng tất cả những gì còn sót lại của một con người tưởng như không có tương lai. Nhưng giờ em nhận ra, tương lai tuyệt vời của em - chính là anh! Sẽ chẳng có tương lai nào dành cho em nếu thiếu anh trong cuộc đời này...

Khi chia tay, có những người thay đổi rất nhanh. Họ không có thời gian để nghỉ ngơi, tình cũ chưa kịp phai dấu đã đắm chìm trong câu chuyện tình mới, tình sau thì dĩ nhiên phải đẹp hơn tình đầu.

Khi chia tay, cũng có những người không tài nào thay đổi. Họ không có nhu cầu tìm kiếm chuyện tình mới, cũng chẳng đủ sức làm lại từ đầu vì dấu ấn cũ quá sâu đậm, họ sợ làm tổn thương người đến sau vì ám ảnh hình bóng người tình trước.

Suy cho cùng, tình yêu cũng như một cỗ máy, người nào vận hành nhiều thì mau hỏng, người nào để xếp xó thì dễ mốc. Tình yêu có lúc cần lắng đọng, và con người hơn cỗ máy ở chỗ còn có trái tim. Lắng nghe trái tim nói để biết khi nào cần mở lòng mình và đón nhận: “Giờ đã là lúc mà thời gian để yêu - giờ đã là lúc sống giấc mơ đời mình⁽¹⁾.”

Sáng hôm sau, ông Tân có mặt ở văn phòng công ty Youth tại Đà Nẵng cùng với một chiếc cặp tài liệu. Hôm nay ông có một cuộc hẹn cực kỳ quan trọng với chàng trai mà ông tin là người duy nhất trên đời có thể giúp ông vào lúc này.

- Đây là toàn bộ giấy tờ chứng thực chủ sở hữu tài khoản ngân hàng. Tôi cần anh đứng tên số tiền này và rút một lượng lớn tiền mặt để tiếp tục dự án trường học trong thời gian sớm nhất có thể.

Phong chăm chú nhìn vào những con số hiện thị trên danh mục các tài khoản ngân hàng... Trời ơi, anh toát mồ hôi với những gì đang hiện hữu trước mắt. Hàng chục tỷ đồng mỗi tài khoản, làm sao người đàn ông này sở hữu khối tài sản khổng lồ đến thế?

- Chắc anh sẽ thắc mắc lắm. Đây là thành quả sau nhiều năm bôn ba thương trường của tôi. Lý do giờ tôi cần anh vì anh là người duy nhất tôi có thể tin tưởng, và cũng chính vì những thế lực hắc ám dồn tôi và An đến nơi này, tôi không thể mạo hiểm mạng sống của cả hai một lần nữa. Chỉ cần những biến động lớn của các con số, bọn chúng có thể dễ dàng đánh hơi được điều gì đang diễn ra. Vì thế hãy xem xét kỹ và giúp ông bác già này nhé!

- Cháu... thực sự cần thời gian suy nghĩ. Bác hãy để cháu tĩnh tâm lại đã, những gì bác vừa nói quả thực ngoài sức tưởng tượng của cháu.

- Ngoài ra tôi còn cần anh giúp một chuyện này nữa. Sau khi thực hiện xong giao dịch tại các ngân hàng, đây là địa chỉ của một văn phòng luật sư thân cận, hãy đến đó và nhờ người tìm kiếm Hoàng Dương.

- Vâng! Cháu sẽ cố gắng hết sức! Nhưng lẽ nào chỉ có một mình cháu...

- Chưa hết đâu, thời gian tới anh hãy thay tôi làm chủ dự án và dõi theo nó cho đến khi hoàn thành. Bằng mọi giá anh phải giúp tôi. Những chuyện này rất quan trọng, nhưng tôi thực sự đã đi vào bế tắc. Hãy cố gắng hết mình, vì tôi không còn nhiều thời gian nữa đâu...

Bàn giao xong toàn bộ hồ sơ quan trọng cho chàng trai trẻ, ông Tân bước vội xuống tầng hầm. Ông mở cửa xe, vội vã lục tìm thứ gì đó trong ngăn kéo. Mặt ông đỏ bừng, mồ hôi đầm dề khắp thân thể với những nhịp thở dồn dập. Cuối cùng ông cũng tìm thấy nó. Vóc đủ lượng thuốc ra lòng bàn tay rồi luống cuống đưa lên miệng, ông nuốt chửng tất cả trong vội vàng, sợ hãi...

44. Lưới tình

“Này chàng trai, thực ra thì cậu đã ở đâu vậy? Hà Nội trở nên yên ả hơn từ ngày cậu quyết định rời khỏi đây! Tôi nhớ cậu lắm, nhưng không có cách nào liên lạc được. Hãy gọi cho tôi nếu nhận được tin nhắn này nhé!”.

Phong nhấn nút enter trên bàn phím, tin nhắn được chuyển đến một nick Yahoo đã quá lâu ngày không còn sáng đèn. Một tin nhắn gửi đi lúc này thật chẳng khác nào cầm ngọn nến dò dẫm trong bóng tối, nhưng biết làm sao được! Từ ngày bỏ đi biệt tăm, chẳng còn ai nhìn thấy Dương, chẳng ai có thể liên lạc được với cậu ấy nữa.

Cuộc sống nhiều lúc giống như ngọn nến, có lúc tỏa sáng rực rỡ trong đêm đông giá lạnh, có lúc bấp bênh trước ô cửa sổ ngày gió mùa. Ai cũng nghĩ sợi bấc níu giữ ngọn lửa cho cây nến cháy sáng mãi mà quên mất rằng thiếu đi lớp sáp bên ngoài, sợi bấc cũng chỉ nhẹ tựa sợi lông mà thôi. Ngọn nến trước gió vốn đã mong manh, nhưng dầu có bị dập tắt, cũng vẫn là cây nến. Còn sợi bấc đứng một mình, chẳng những không thể cháy mãi, mà còn dễ dàng bị gió cuốn bay đi mất...

Hoàn thành sổ sách, giấy tờ khi đêm đã về khuya, Phong thổi tắt ngọn nến thơm trên bàn làm việc. Mùi geranium bao giờ cũng khiến con người ta khoan khoái, dễ dàng tập trung cho công việc. Nhưng cũng chính thế, Phong quên mất lúc này đã gần 2h sáng. Anh thu giấy tờ để chuẩn bị cho chuyến đi Sài Gòn sáng sớm ngày mai, cửa sổ Yahoo chat trên máy tính vẫn im lìm như thể đã chìm vào giấc ngủ say từ bao giờ.

- Tôi thực sự không còn nhiều thời gian nữa. Nếu vì bất cứ lý do gì tôi không thể tiếp tục hoàn thiện giấc mơ dang dở của đời mình, thì cậu hãy thay tôi làm nốt phần còn lại và chăm sóc An.

Ngồi trên máy bay, Phong nhớ về những lời nói trong vội vã của ông Tân sáng hôm qua. Điều gì kinh khủng đã ập đến cuộc đời người đàn ông này vậy? Anh muốn hỏi nhưng chẳng biết phải bắt đầu từ đâu, và có lẽ cũng không đủ thời gian để lắng nghe và thấu hiểu tất cả. Chỉ biết những chuyện này có ảnh hưởng đến tương lai của An, vì thế anh chẳng thể nào chối từ.

- Làm ơn hãy cho cháu biết có điều gì nghiêm trọng đến vậy?

- Có những sai lầm thuộc về quá khứ mà con người không thể nào thay đổi được ngoài việc chấp nhận hứng chịu những hậu quả trong tương lai. Và vì tôi là

người không có nhiều thời gian cho tương lai, nhưng anh thì có thể, vì thế hãy làm thay tôi. Và nhớ làm theo những gì tôi bảo, chuyện này rất nguy hiểm!

Phong có mặt ở Sài Gòn đúng 8h sáng, anh bắt taxi về trụ sở ngân hàng đầu tiên theo đúng trình tự công việc. Mọi chuyện diễn ra chóng vánh, thuận tiện và hoàn hảo như thể đã được chuẩn bị sẵn từ trước đó nhiều tháng trời. Phong mới vào Sài Gòn tháng trước, nhưng đây là lần đầu tiên anh đến nơi này chỉ có một mình. Buổi trưa, sau khi hoàn thành phần công việc đầu tiên, anh tìm đến chỗ ngồi thân thuộc trong một góc quán quen. Tiệm cà phê Things với những ô cửa sổ màu vàng nằm khuất sâu trong một con hẻm, nơi bao quanh là những tòa nhà cũ lợp mái tôn phủ đầy rêu phong.

“Thời gian trôi thật nhanh, đủ để chúng ta đón nhận quá nhiều thay đổi trong cuộc đời mình. Tôi chẳng biết cậu ở đâu cả, nhưng hy vọng cậu biết tôi đang ở Sài Gòn và đang đi tìm cậu đây. Gọi cho tôi nếu nhận được tin nhắn này nhé!”.

Phải, thời gian đúng là chẳng chờ đợi ai bao giờ. Một năm qua đi trong phút chốc khiến con người ta nhiều khi nuối tiếc quá khứ vô cùng. Một năm không dài nhưng đủ để xảy ra bao biến cố, đủ để hành trình của mỗi chúng ta rẽ ngoặt sang một hướng khác.

Ít ai biết chủ dự án xây dựng khu đô thị sầm uất The Canary tại Sài Gòn từng là một phụ nữ. Bà được biết đến là người phụ nữ máu mặt nhất trong giới kinh doanh bất động sản trước cuộc khủng hoảng kinh tế vào năm 2009. Đến năm 2010, sau những vật lộn trên thương trường đầy khốc liệt, bà gần như mất toàn bộ tài sản và thậm chí còn gánh trên vai những món nợ lớn chỉ sau một năm. Sau này, những gì còn sót lại trong cuộc đời bôn ba lừng lẫy của bà chỉ còn là cái tên của một công trình kiểu mẫu - The Canary⁽²⁾.

Nhưng thất bại không bao giờ là điều khiến bà Hoàng Yến nản chí - người từng một tay gây dựng cơ đồ sau nhiều thất bại khác của cuộc đời. Tâm niệm “thua keo này ta bày keo khác” khắc sâu trong tâm trí bà, cho dù phải dùng bất cứ thủ đoạn nào đi chăng nữa. Với bà, tình yêu cũng chính là thương trường, ở đó không có chỗ cho sự bi lụy và nhân đạo. Ai cũng thêm khát là kẻ chiến thắng, và nếu không sử dụng mọi vũ khí mà chiến đấu thì có thể đánh mất tất cả bất cứ lúc nào. Người đàn ông nào đã sa vào lưới tình của bà Yến, thì cũng dễ khuynh gia bại sản. Ai có thể ngờ người này trước kia từng là một người phụ nữ hiền lành, chất phác... Tất cả cũng chỉ vì cuộc đời bà bị dồn vào bước đường cùng với đôi bàn tay trắng và lòng căm thù lũ đàn ông phản bội.

Năm 2010, sau khi tuyên bố phá sản và lui về ở ẩn, từ đó không ai còn thấy sự xuất hiện của người đàn bà này nữa. Có vài lời đồn đại bà đã đoàn tụ với ông chồng

dầu tiên và sinh sống tại Hà Nội; cũng có người nói bà đã ra nước ngoài. Tất cả họ đều nhầm! Người nào xác định lẽ sống của họ là tiền bạc và báo thù, người đó sẽ không bao giờ dừng lại bằng bất cứ giá nào. Lòng thù hận có thể khiến con người ta làm tất cả, kể cả phải hy sinh mạng sống của chính mình. Nếu kẻ thù vẫn nhởn nhơ sống hạnh phúc, bà phải tìm cách xuống địa ngục.

“Đã là ngày thứ tư ở Sài Gòn rồi và đây không biết là tin nhắn thứ bao nhiêu tôi gửi cho cậu trong vô vọng. Nhưng hôm nay tôi có phần lạc quan hơn, cuộc hẹn tại văn phòng luật sư sẽ diễn ra vào lúc 4h chiều. Và nếu cậu không muốn tôi phải lao碌 hơn nữa, hãy đến đó và gặp tôi. Tôi gửi kèm theo địa chỉ đây...”

Chỉ sau bốn ngày, giờ Phong đã là chủ sở hữu của một khối tài sản hơn một trăm tỷ đồng - một con số trong mơ đối với bất kỳ ai. Giờ là cuộc hẹn làm việc cuối cùng tại Sài Gòn, và cũng là lúc chỉ một số tiền lớn để tìm kiếm một con người. Luật sư Roshan người Mỹ tiếp anh tại nhà riêng, ông cũng chính là người đã giúp đỡ ông Tân rất nhiều trong những năm tháng bôn ba nước ngoài.

- Bản thân tôi cũng không biết điều gì thực sự đang xảy ra với ông Tân. Chỉ biết mọi chuyện diễn ra rất chóng vánh, từ việc bàn giao công việc cho đến tìm Hoàng Dương. Tôi nghĩ ông ấy đang đối diện với vấn đề lớn về sức khỏe.

- Thật vậy sao? Chàng trai trẻ à, tôi thì nghĩ không phải là về sức khỏe. Ông Tân từng bàn với tôi về chuyện viết di chúc, nhưng sẽ chỉ thực hiện khi ông ấy cảm thấy cần thiết. Người đàn ông này rất mạnh mẽ và chắc chắn, ông ấy bí hiểm nhưng cũng phi thường hơn cậu nghĩ đấy.

- Tôi cũng mong mọi điều tốt đẹp sẽ đến. Nhưng sao phải chờ đến lúc này mới bắt đầu cuộc tìm kiếm nếu không vì một nguyên nhân nào đó?

- Có những việc không được manh động. Sẽ có lúc trong cuộc sống này cậu phải tìm cách trốn thoát khỏi một ai đó vì sự an toàn, hay thậm chí là vì hạnh phúc cho bản thân cậu và cả những người mà cậu yêu quý. Giờ có lẽ là lúc thích hợp để cha con họ đoàn tụ. Và chàng trai ạ, phải nhớ cậu đang gánh trên vai trọng trách rất lớn, vì thế không bao giờ được phép manh động. Hãy cứ làm theo những gì ông ấy nói, điều đó tốt cho tất cả mọi người, và cho cả cuộc gặp gỡ tại nhà riêng của chúng ta này nữa! Và nếu tôi không nhầm thì có một chiếc Lexus đậu trên khu phố này kể từ khi cậu bước đến. Có thể chỉ là tình cờ thôi, nhưng để an toàn, tôi sẽ cho người đưa cậu về bằng lối cổng sau.

“Tôi đã đợi, nhưng không thấy cậu đến. Tôi vẫn hy vọng một ngày nào đó cậu sẽ mở nick Yahoo và nhận được những dòng tin nhắn này. Điều kinh khủng gì đó đang xảy đến với cha cậu, và ông ấy rất muốn gặp lại cậu. Vì thế hãy gọi cho tôi, bất cứ khi nào có thể nhé!”

Lại một lần gõ enter, lại một tin nhắn được gửi tới nick Yahoo không bao giờ sáng đèn của Hoàng Dương. Phong tận hưởng đêm cuối ở Sài Gòn vẫn trong tiệm cà phê quen thuộc, chỉ có điều không hiểu sao hôm nay anh là thực khách duy nhất có mặt tại đây.

Cơn mưa đêm mùa hạ bỗng dưng đổ ụp xuống lòng thành phố và trong khu tập thể cũ kỹ này, âm thanh của mưa trở nên nhón nháo, loạn xạ hơn bất cứ nơi nào. Người phục vụ vặn nhỏ chiếc loa này giờ phát hàng trăm bài của nhóm Maroon 5, cả cô ấy lẫn vị khách duy nhất đều ngoảnh ra ngoài trời nhìn mưa thay vì dán mắt vào màn hình laptop từ nãy đến giờ.

- Ô, xin lỗi, có lẽ tôi nên về, chắc cô cũng muốn đóng cửa hàng sớm.

- Không đâu ạ! Anh đừng về vội, ở đây vắng vẻ nên em cũng hơi sợ. Vội lại trời đang mưa rất to.

Phong gọi thêm một đĩa khoai tây cho cô gái có việc để làm thay vì cứ trầm ngâm mãi. Tiệm cà phê này có mấy điều rất đặc biệt, nó giống y như quán cà phê trong mơ mà anh và An từng mong muốn làm chủ. Từ chiếc giường cũ trải nệm mứt trắng với những khung sắt, cả biểu tượng chú chim lẫn những chiếc bàn ghế thời bao cấp... Vị chủ nhân hẳn là người trân trọng những giá trị hoài cổ giữa nhịp sống vô cùng hiện đại nơi này.

- Khoai tây đây ạ!

Lạ thật, đến cả những miếng khoai tây chiên cắt thành hình vuông cũng giống tượng tượng ngày xưa của An. Lẽ nào có người mang tâm tư giống cô ấy đến vậy... Chắc là tình cờ thôi, hoặc họ cùng thích xu hướng quay lại quá khứ này. Hơn nữa đây cũng chỉ là một trong muôn vàn ước muốn mà hai người từng vẽ ra. Bất chợt nhớ lại câu nói của ngài Roshan: “Sẽ có lúc trong cuộc sống này cậu phải tìm cách trốn thoát khỏi một ai đó vì sự an toàn, hay thậm chí là vì hạnh phúc cho bản thân cậu và cả những người mà cậu yêu quý”, liệu có phải anh đã mãi mê với cuộc sống của riêng mình mà vô tình quên mất An giờ này ra sao, tương lai cô sẽ đi về đâu?

“Buzz!!!”

Ai đó gọi Phong từ cửa sổ Yahoo chat? Trời ơi, không thể tin được! Đó là

Dương!!!

“Cậu đang ở đâu vậy?” - Phong hỏi.

“Sao không trả lời???”

“Alooo???”

...

Sau tiếng “buzz” giật bản mình, người ở cửa sổ bên kia không có vẻ gì là muốn hỏi đáp. Phong biết có gào thét gì đi chăng nữa cũng vô ích. Thôi kệ, dù sao họ cũng đã đọc toàn bộ những điều mà anh nhắn gửi mấy ngày vừa qua, còn thay đổi hay không thì cần thêm thời gian mới biết được.

Cơn mưa bất chợt không đủ làm nguôi ngoai lòng thù hận đang dâng trào như lửa gặp vạc dầu. Cách nơi Phong ngồi chỉ hơn hai kilômét, cũng trong một khu tập thể cũ, cửa hàng có tên Kim Tước⁽³⁾ bấy giờ hãy còn sáng đèn nhưng không phục vụ ai cả. Nơi này là trụ sở của một website bán hàng đa cấp trên mạng, nhưng nhiều ngày nay, chủ cửa hàng cùng nhân viên dành phần lớn thời gian cho công việc mờ ám khác:

- Tôi có nên trả lời?

- Không, chỉ cần thế thôi. Tin nhắn sẽ còn được gửi đến. Tiếp tục theo dõi và lần theo địa chỉ IP, chúng ta sẽ tìm được hắn!

45. Cái bóng

- Ông Phan Khắc Tân, dự án đang phát triển tốt, tôi thắc mắc tại sao ông muốn để người khác đứng tên?

Ngài chủ tịch địa phương nhận được thông báo thay đổi chủ đầu tư công trình từ thiện thì lấy làm lạ lắm. Trước giờ ông vẫn nghĩ đây là tâm huyết lớn lao của một người dân muốn đóng góp cho đất nước.

- À... sắp tới tôi sẽ rất bận rộn, sợ rằng không sắp xếp được thời gian. Dầu sao đây chỉ là hình thức chuyển đổi tên người đứng đầu, còn tôi sẽ vẫn theo sát dự án cho đến ngày hoàn tất.

- Chúng tôi muốn làm gì đó cảm ơn ông. Ít nhất hãy để chúng tôi ca ngợi ông với báo chí hoặc trao tặng kỷ vật gì đó chứ?

- Không! Tôi đã nói ngay từ đầu rồi, đây là một công trình phúc lợi xã hội và tôi không tìm kiếm lợi nhuận gì từ việc này, kể cả chuyện đánh bóng bản thân. Cảm ơn ông và mong ông hiểu cho.

- Người thay thế ông là một anh chàng rất trẻ, chắc có mối liên hệ mật thiết với ông?

- Đúng vậy! Đó là cháu tôi, một chàng trai tốt. Cậu ấy sẽ hoàn thành tốt những phần việc còn lại. Mong chính quyền địa phương tạo điều kiện thuận lợi để dự án hoàn thành đúng tiến độ.

“Rengggg...”

- Xin lỗi ông tôi nghe điện thoại!

Ngài chủ tịch nhắc máy, gương mặt có vẻ biến sắc không lâu sau đó.

- Ông Phan Khắc Tân, đã xảy ra vấn đề! Người ta tìm thấy một xác chết nằm trong khu công trình. Nhiều khả năng đây là một vụ giết người.

- Trời...

- Họ có nói thêm thông tin gì không?

- Xác chết là nam giới. Người ta nhìn thấy cánh tay nạn nhân nhô lên dưới một cột móng đang đổ bê tông.

- Đã xác định danh tính nạn nhân chưa??

- Chưa? Nhưng chắc chắn một điều, công trình buộc phải tạm dừng để phục vụ công tác điều tra và ông sẽ còn phiền phức nhiều đấy.

Đích thân ngài chủ tịch cùng ông Tân rời thành phố đến khu công trình. Cảnh sát đã có mặt ở đó và đang khoanh vùng phạm vi vụ án mạng. Khi ông Tân đến nơi cũng là lúc người ta vừa đưa xác nạn nhân xấu số từ dưới hố sâu lên mặt đất:

- Điều kinh khủng gì đã xảy ra thế này?

An chuẩn bị bữa tối đã xong từ lâu mà ông Tân vẫn chưa trở về nhà. Vào lúc 8h20 tối hôm đó, một cuộc điện thoại được kết nối từ sở cảnh sát:

- Em à, em ăn cơm trước đi nhé. Một vài chuyện không hay đã xảy ra và có lẽ đêm nay anh sẽ không về nhà.

- Đã có chuyện gì vậy ạ? Anh có làm sao không?

- Không quá nghiêm trọng đâu, anh vẫn ổn. Anh sẽ sớm trở về. Em nhớ đóng cổng và đi ngủ sớm nhé!

Tiếng “tút... tut...” cất lên liên hồi sau đó. Đứng trong gian bếp, nhìn về phía bàn ăn với những món thơm ngon đã nguội tanh, An bỗng dưng bàn thần. Chưa bao giờ cô lo lắng đến thế, cô sợ nhất là những điều gắn liền với hai từ “đột ngột”. Chuyện gì đó đã xảy ra với ông Tân, và An chỉ biết là... “chuyện gì đó”, chỉ mấy chữ đó thôi cũng khiến cô đứng ngồi không yên. An luôn có linh cảm trước những điều chẳng lành, và giây phút này đây, linh tính mách bảo cô đêm nay sẽ là một đêm mất ngủ trong lo sợ...

8h35, cô quyết định giải tỏa căng thẳng bằng cách tắm nước ấm. Bây giờ có lo lắng cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì, chỉ bằng tự thư giãn một chút với hương thơm và bọt xà phòng. An bước vào nhà tắm, xả nước nóng làm hơi nước bốc lên nghi ngút. Cô đổ một ít sữa tắm ra lòng bàn tay rồi xoa đều khắp thân thể, đôi tay mân mê những phần da thịt mịn màng còn sót lại phía dưới bắp đùi kéo dài đến cẳng chân. Đã nhiều lần An nghĩ: “Một ngày kia khi toàn thân thể này được bao bọc bởi hàng trăm ngàn những nếp nhăn đen đúa, xấu xí, chắc đó cũng là lúc cô khép lại cuộc đời của mình...” Còn giờ chưa phải là lúc để nghĩ đến cái chết, người nào vẫn còn sợ hãi nghĩa là người đó vẫn còn tiếc nuối cuộc đời này nhiều lắm!

8h50, An bước ra khỏi nhà tắm với chiếc áo choàng bông thấm từng giọt nước sót lại trên cơ thể. Cô sấy tóc trước khi thoa một lớp dầu dưỡng - những nỗ lực để níu giữ mái tóc đang ngày một mỏng dần này.

Bỗng... “cạch”!!! Có tiếng động cất lên ngoài vườn. Chắc là ông Tân đã về, An chạy ra ban công ngó nghiêng xuống bên dưới. Chẳng có ai cả. Cũng có thể cô nghe nhầm chẳng? Cô trở về phòng, đóng cửa ban công và khóa lại thật cẩn thận trước khi tắt điện.

9h tối, An bỏ đĩa thịt bò vào chảo và xào lại. Cô đành phải ăn tối một mình vì con đói đã vượt ngưỡng chịu đựng. Bếp gas vừa đánh lửa, mười mấy giây sau những hạt nước trong chảo đã bắt đầu sôi sục và nhanh chóng cất thành tiếng nóng sốt xì xèo. Hương vị thịt bò quện với hành tây, ớt các màu và súp lơ trắng trông thật thích

mắt. Bất chợt đảo mắt về phía bồn rửa, trên chiếc vòi inox bóng nhoáng hiện nguyên hình một người đàn ông mặc áo đen, khuôn mặt quắc thước đang nhìn cô chăm chăm từ phía sau. An giật bản mình, ngay lập tức cô quay lưng lại - nhìn về phía phản chiếu cái bóng đối diện bồn rửa - chính là cửa sổ lồng khung kính. Quái lạ, không có ai cả?

An vớ lấy con dao ngâm trong bồn rửa, tiến những bước dè chừng lại gần cửa sổ:

- Ai đây?

Cô dùng hết sức bình sinh cất lên tiếng nói, ít nhất điều đó cũng chứng minh được trong nhà này đang có người. Gương mặt có chút gì đó quen quen, cứ như cô đã nhìn thấy đâu đó trong một giấc mơ nào?

Mỗi lúc một gần ô cửa sổ thêm, nhưng những gì hiện hữu ngoài kia vẫn chỉ là cảnh vật quen thuộc: một con đường nhỏ bắc qua hồ nước với mấy ánh sáng lập lờ xung quanh. Mùi khét bốc lên nhắc An về chiếc chảo thịt vẫn nằm nguyên trên bếp. Một lần nữa, cô tự trấn an mình: “Chắc chỉ là ảo ảnh” rồi quay lại tắt bếp. Bỗng:

“Cộc... Cộc... Cộc...”.

Tiếng gõ cửa ngân lên ba hồi nhưng kéo theo một chuỗi nhịp tim đập loạn xạ trong lồng ngực:

- Ai vậy?

An hỏi lớn, nhưng người bên ngoài kia không trả lời. Cô dùng hết can đảm với con dao trên tay tiến về phía chiếc cửa đang khóa trái bên trong. Phóng mắt qua khe cửa li ti, mắt một lúc để An định thần. Người bên ngoài kia là một cô gái đang khóc thút thít. Và không khó để An nhận ra, người đột nhiên xuất hiện trong bộ đầm bầu với cái bụng chửa to tướng - không ai khác chính là Thùy.

Cửa mở ra, cô gái đang sụt sùi khóc bấy giờ ngẩng mặt lên nhìn vị chủ nhà. Điều gì đó khiến cô bỗng dưng thay đổi sắc mặt, không còn rầu rĩ nữa mà thoáng chút sợ hãi trong ánh nhìn. Cô bần thần vài giây rồi như sực tỉnh:

- Chồng tôi đâu?

- Em... em là Thùy đúng không?

...

- Thật vô duyên khi bỗng dưng tôi lại tìm gặp chị trong hoàn cảnh thế này.

- Chị cũng chưa ăn tối, em dùng bữa tối với chị nhé!

Hai người ngồi vào bàn ăn, Thùy vẫn không thôi lén nhìn người con gái nghe tên đã lâu nhưng lần đầu gặp mặt. Tuy có chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng ai có thể hình dung sự thật khủng khiếp đến nhường này cơ chứ. An biết cảm giác này, thì thoáng cô cũng nhìn về phía Thùy để rồi lại bắt gặp ánh mắt vờ như đang ráo hoảnh nhìn đi nơi khác:

- Nhìn chị em thấy sợ lắm phải không?

- Có thực... là chị không ạ?

- Thế em nghĩ chị thế nào?

- Em nghe kể về chị rất nhiều, trong em tồn tại một hình dung rất khác về chị?

- Thế đã xảy ra chuyện gì mà em lại đến đây? Bộ dạng em thế này, chị...

- Em tưởng là anh Phong ở đây!

Mau chóng hiểu ra mấu chốt của cuộc gặp gỡ đường đột này, An chỉ cười mà chưa vội đáp lời. Cô xới cơm đầy hai bát sau khi hâm nóng mấy món ăn:

- Anh Phong có đến đây, nhưng là từ tuần trước. Điều đó làm em phải đích thân lặn lội từ Hà Nội vào đây với cái bụng bầu thế này sao?

- Đã ba ngày nay em không tài nào liên lạc được với anh ấy. Em lo quá mà chẳng biết phải tìm ở đâu. Ngay cả những người trong công ty cũng không biết phải làm sao.

- Ôi...

Lời than với cái bụng bầu bất chợt của An khiến Thùy thêm phần lo sợ:

- Chị biết điều gì sao?

- À không, tự dưng chị nghĩ đến một chuyện... Giờ này người ở cùng chị vẫn chưa về, chị cũng thấy lo, chẳng biết đã xảy ra chuyện gì.

Hai người phụ nữ dùng bữa tối với những thứ gia vị hỗn loạn của cảm xúc. Chẳng ai trong số họ ngờ được rằng mình sẽ gặp nhau trong hoàn cảnh thế này, dùng bữa tối và chuyện trò như hai người thân thiết từ lâu...

- Em vẫn xinh đẹp, cả khi đang lo lắng, cả khi mang bầu... Em kém chị có ba tuổi mà nhìn chúng ta khác biệt quá nhỉ.

- Em... thật khó để em hình dung về chị trước kia. Chỉ biết rằng chị từng là người đến trước em, và chị cũng từng thật xinh đẹp đúng không?

- Chị chưa bao giờ xinh đẹp như em. Ở em có nhiều nét hồn nhiên mà không phải người con gái nào cũng có được. Chị từng khao khát trở thành hình mẫu phụ nữ như em đấy.

- Chị có một chất giọng ngọt ngào và đầm ấm. Chị khác với hình dung trong em nhiều lắm. Cả cuộc gặp gỡ này, trên đường đến đây, em cứ nghĩ sẽ tìm thấy Phong ở đây và chị em mình sẽ to tiếng với nhau.

- Hì... Em nghĩ chị như vậy sao? Giữa chị và Phong không còn ràng buộc gì về tình cảm nữa. Em hiểu con người anh ấy mà.

- Là vì trong suốt thời gian qua, từ khi lấy nhau không có ngày nào em không gặp anh ấy hoặc ít nhất là nghe giọng nói của anh ấy qua điện thoại. Ba ngày nay em rơi vào trạng thái hoảng sợ, em sợ lặp lại những nỗi đau trong quá khứ...

- Chị hiểu cảm giác ấy. Nếu một ngày bỗng dưng phải rời xa những điều thân thuộc, bỗng dưng bị đánh mất đi một thói quen mà không một lời lý giải, chẳng khác nào bị nhốt vào căn phòng tối không có lối ra.

- Có những lúc em tập làm bạn với chính mình. Có lúc em nhốt mình trong phòng riêng và chỉ có một mình ở đó, nhưng cảm giác vẫn như có ai đó đang ở bên cạnh. Em không tài nào ngừng suy nghĩ và nhớ nhung, thậm chí có lúc em độc thoại với cái bóng của chính mình. Hình bóng của người đó đã quá lớn và in sâu trong tâm trí em rồi.

- Còn chị, chị đã quá quen với việc làm bạn với chính mình. Dù chưa bao giờ đủ khả năng tự điều chỉnh cảm xúc của mình, nhưng hoàn cảnh ép chị phải sống như vậy. Thế nên em hãy mạnh mẽ và cứng rắn lên, đừng để mình bị phụ thuộc và chi phối quá nhiều bởi cảm xúc.

- Em biết... Chỉ là với cái bụng bầu này và lẫn lộn một mình trong căn nhà rộng lớn, em không tài nào ngăn được nỗi buồn, nước mắt cứ thế tự nhiên rơi xuống... Những lúc như vậy, em lại nghĩ là tại chị!

- Tại chị?

- Tại anh Phong từng kể về chị rất nhiều. Điều đó cho em cảm giác như nếu

chẳng vì chị từ bỏ anh ấy, thì em sẽ không bao giờ có cơ hội...

- Với Phong giờ này chị chỉ còn là một hình bóng xa xôi nào đó trong ký ức mà thôi. Em cũng đừng ghen tị với một người chẳng còn gì để mất như chị chứ?

- Em luôn tin tưởng Phong cho dù anh ấy có gặp gỡ bao nhiêu người con gái đi chăng nữa, chỉ có chị là mang đến cho em cảm giác bất an. Em cứ nghĩ khi đến đây em sẽ xông thẳng vào nhà chị và chửi bới như một kẻ đi đánh ghen. Nhưng giờ em nhận ra là em đã sai. Không một ai trên đời này được phép ghen tị, so đo với người phụ nữ như chị.

- Có phải là vì chị không bình thường?

- Không! Là vì chị xứng đáng nhận được sự quan tâm của bất kỳ người đàn ông nào trên thế gian này.

10h30 đêm hôm ấy, hai người phụ nữ trong căn nhà lung linh ánh đèn ngồi tâm sự bên bàn uống trà cùng những chiếc bánh quy. Họ tạo ra tiếng cười và những tâm tình nhỏ to để xua tan hết mọi buồn lo, họ trở nên thân thiết như hai người bạn có chung một nỗi niềm và bắt gặp trong nhau những tương quan về lẽ sống.

- Cảm giác mang bầu những tháng cuối thế nào?

- Háo hức lắm chị ạ, mà cũng sốt ruột. Em cứ thắc mắc sao mãi em bé không chịu ra, rồi lại cố động viên mình cứ để mọi thứ tự nhiên. Khi nào không chịu nằm trong bụng mẹ nữa, tự khắc em bé sẽ chui ra.

- Thế hai người định đặt tên bé là gì?

- Phạm Thiên Ân - con là ân huệ từ trời cao! Con cái là món quà quý giá nhất, đúng không chị?

Thùy xoa xoa bụng rồi khẽ mỉm cười, cô không biết rằng điều đó vô tình chạm vào nỗi đau của người ngồi cạnh bên. An nâng ly trà lên miệng, cốt là để quên đi những giọt nước mắt đang chực tuôn rơi.

- Ô, em xin lỗi nếu những lời vừa nói khiến chị không vui. Chị...

- Không! Không có gì... Không phải lỗi của em! Chỉ là vì những gì em có được là niềm mơ ước quá đỗi xa vời với chị. Chị thêm được làm một người bình thường như em lắm, em biết không?

Thùy đặt tay lên má An, cô lau những giọt nước mắt đang lăn dài, dễ dàng cảm nhận được vị mặn chát, nóng hổi như bắt nguồn từ tim gan.

- Chị đừng khóc. Em luôn tin một điều rằng cuộc sống này rất công bằng, hạnh phúc chia đều cho tất cả chúng ta mà chị.

Hai cô gái ôm nhau vào lòng để tìm kiếm chút chia sẻ, dù trong lòng ai nấy đều ngón ngàng những nỗi niềm riêng.

“Reng... Reng...”.

Chuông điện thoại của Thùy ngân lên, một số máy lạ gọi đến:

- Chào cô, cô Thùy đúng không? Tôi là bác sỹ Phước Nguyễn từ Bệnh viện Maria.

- Dạ vâng, có chuyện gì thế ạ?

- Chúng tôi mong cô hết sức bình tĩnh vào lúc này. Tôi thật sự lấy làm tiếc khi phải thông báo, anh Đông Phong - chồng cô đã qua đời!

11h đêm hôm ấy cũng là thời khắc Thùy nhận được bài học đắt giá nhất trong đời, rằng cuộc sống này luôn tồn tại những bất công và hạnh phúc chưa bao giờ là thứ chia đều cho tất cả.

46. Điều tuyệt vời nhất

Giây phút kinh hoàng nhất trong đời - ai rồi cũng sẽ có lúc phải đối mặt, có điều ta không bao giờ ngờ được lúc nó xuất hiện. Tất cả mọi người đều cố gắng không nghĩ đến nó, coi nó là điều viễn vông, xa vời. Tất cả mọi người cũng đều không tin rằng giây phút ấy có thể ập đến cuộc đời mình một cách dễ dàng đến thế... Là vì với tất cả chúng ta, cái chết của người mà ta thương yêu chưa bao giờ là điều đơn giản để có thể bình tâm đón nhận.

- Trời ơi... Em định đi đâu bây giờ hả Thùy?

- Em không biết, em phải đi tìm Phong.

Hai người phụ nữ gào lên trong nước mắt, không ai giữ được bình tĩnh nữa. Tin sét đánh ập đến với họ đơn giản như vậy thôi sao? Không ai chấp nhận một mất mát vô lý chỉ bằng một cuộc điện thoại như vậy? Ở những phút giây kinh hoàng trong đời, điều cần nhất bao giờ cũng là một trí óc tỉnh táo và một trái tim mạnh

mẽ. Điều này sẽ chỉ có ở những người từng trải và biết nén chặt lòng mình để dang tay bảo vệ những người xung quanh:

- Chỉ là một cuộc điện thoại, em phải nghe chị! Em hãy cố gắng bình tĩnh!

Thùy run rẩy bấm hàng chục cuộc điện thoại đến hãng taxi. Cô không hình dung được nơi này là đâu và mình phải làm gì nữa. Mặt cô đỏ gắt với đôi mắt đục ngầu cuồng điên, nhễ nhại mồ hôi nước mắt.

- Chị sẽ đưa em đi!

- Không... Không... Chị còn phải đợi bác Tân trở về, chính chị cũng chưa biết điều gì xảy ra với ông ấy. Chị hãy ở lại đây, em sẽ đến Bệnh viện Maria ngay bây giờ.

Đèn pha ô tô rực sáng bên ngoài cổng, biết là taxi đã tới nơi, Thùy vội vàng rời khỏi căn biệt thự. Khoan vội bước lên xe, cô ngoái lại nhìn An một lần cuối. Họ siết vai nhau thật chặt:

- Em sẽ liên lạc với chị.

- Mọi chuyện sẽ ổn thôi, hãy tin ở chị!

An trao cho cô gái một lời khuyên mà đến ngay bản thân cô cũng không thực sự dám tin. Những điều vừa diễn ra thật dễ khiến người ta ước gì đây chỉ là một cơn ác mộng để rồi khao khát trở về với thực tại. An dõi theo chiếc taxi cho đến khi mất hút, cô chỉ biết cầu mong những điều tốt đẹp nhất có thể. Chưa biết chàng trai kia đang ở đâu, nhưng nhìn hình ảnh người phụ nữ bụng mang dạ chửa đi tìm chồng trong tuyệt vọng, cô không tài nào kìm nén được những vết đau quặn thắt dữ dội trong lòng mình.

Đêm hôm đó có rất nhiều người không tài nào chợp mắt. Đúng hơn, họ không có chút ý nghĩ gì về việc tìm kiếm giấc ngủ vào lúc này, bởi trí óc họ đang bị chiếm lĩnh hoàn toàn với những đắn đo, giày vò phức tạp.

Ở sở cảnh sát, ông Tân vẫn chưa xong công việc với cơ quan điều tra. Lúc này ông mãi suy nghĩ: “Liệu đây có đơn thuần là một vụ thanh toán mang tính chất thù cá nhân, hay kẻ nào đó đã nhúng tay vào việc này? Kẻ nào lại muốn chen ngang vào một dự án hoàn toàn không tên tuổi và chỉ mang mục đích xã hội? Người thanh niên xấu số kia là ai, liệu có can dự vào công trình này hay không? Hay thực chất có kẻ nào đó đang muốn nhắm vào chính ông để trả thù?”

Ngồi bần thần trong một ngôi biệt thự vắng lặng, An cố gắng để tin những điều vừa xảy ra trong cuộc đời cô là sự thực, và cô sẽ phải học cách chấp nhận nó như chấp nhận vô vàn những đau thương, mất mát từng ập đến? Như một kẻ rơi vào trạng thái vô thức, cô tự hỏi: “Rồi số phận người mẹ trẻ và đứa con bé bỏng tội nghiệp sẽ đi về đâu? Vì sao Phong mất tích những ngày vừa qua mà chính cô cũng không hề biết việc này, hay vì đối với cô Phong đã không còn thực sự là người quan trọng? Tại sao khi nghe tin Phong qua đời, những giọt nước mắt tuôn rơi trên gương mặt cô chỉ là để dành cho Thùy kia chứ? Hay vì cô đã quen với việc buộc phải chấp nhận đánh mất một điều gì đó theo ý trời, nếu có thương thì thương những thứ còn sót lại như nâng niu tàn dư của một trận cuồng phong vô tình càn quét ngang qua?”

Đi trong màn đêm trên một chiếc taxi với người lái xe lạ hoắc, Thùy nghĩ vẩn vơ: “Sao người đàn ông này phải lặn lội mưu sinh cả khi đêm về, lúc mọi nhà đang chìm trong chăn ấm nệm êm mà làm gì? Rốt cuộc bươn chải vất vả cả một đời người làm gì để rồi đến cuối cùng, tất thảy chúng ta đều nhận lấy cái chết? Liệu anh ta có vợ, có con hay không nhỉ? Nếu có thì cô gái ấy và lũ trẻ thật may mắn, vì họ vẫn còn có một người chồng, người cha đang lao động kiếm sống nuôi gia đình. Nhưng sao cứ đi mãi, đi mãi mà vẫn chưa đến Bệnh viện Maria nào đó?”

- Này anh, chúng ta sắp tới nơi chưa?

- Chưa...

...

- Này anh, sao mãi mà chúng ta vẫn chưa đến nơi? Rốt cục anh đưa tôi đi đâu vậy?

...

- Anh lái xe... Xin anh! Rốt cuộc thì anh là ai?

Bốn ngày trước.

Phong trở về khách sạn sau một ngày dài tập luyện cùng các người đẹp. Càng gần sát đêm chung kết khối lượng công việc càng đè nặng trên vai, chỉ kịp ăn nhẹ và tắm rửa, anh lại ngồi vào máy tính kiểm tra công tác truyền thông của sự kiện. Chính lúc này đây, một điều bất ngờ đã xảy ra khi đăng nhập vào tài khoản Yahoo của mình, Phong nhận được tin nhắn từ Dương:

“Tôi đã đến Đà Nẵng. Trước khi nói điều này cho bố tôi biết, tôi muốn gặp riêng cậu trước đã. Đây là địa chỉ của tôi, tôi sẽ đợi cậu ở đó”.

Anh vội vã rời khỏi khách sạn mà chẳng kịp để lại lời nhắn cho bất kỳ ai. Dương hẹn gặp anh dưới tầng hầm của một tòa nhà chung cư cách đó khoảng hai mươi phút lái xe. Bước vội lên taxi, anh háo hức khôn nguôi được gặp lại bạn mình, lòng khấp khởi mừng thầm mỗi khi hình dung ra cảnh đoàn tụ của hai cha con họ. Dẫu những gì đã trải qua trong đời chẳng mấy tốt đẹp, nhưng suy cho cùng, giờ cũng chưa phải là quá muộn để họ sửa chữa và bù đắp những lỗi lầm trong quá khứ.

Giữa một biển xe mênh mông không một bóng người, Phong nhìn tới nhìn lui để xem bạn mình đứng ở đâu? “Tên này còn chơi trò gặp trực tiếp, không gọi điện thoại, chắc để xem có nhận ra nhau hay không?” - anh nghĩ vẩn vơ trong lúc ngó nghiêng từng góc khuất một. “Cậu ta ở đâu nhỉ? Ở đâu được chứ? Mà sao nơi này vắng lặng thế?”. Bỗng nhiên một đôi tay bất ngờ chụp mũi Phong từ phía sau, chất gây mê từ miếng vải khiến anh nhanh chóng bất tỉnh. Phong mất tích kể từ giây phút đó...

Tia nắng lọt qua lớp mái tôn chiếu thẳng vào gương mặt bầu bĩnh của Thùy như trên người bà mẹ trẻ. Cô thức giấc trong khi thể trạng vẫn còn rã rời và trí não gần như ngưng hoạt động. Không tài nào cô lý giải được mình đang ở đâu và làm gì. Tại sao không phải là chiếc giường trải nệm trắng muốt với tấm rèm cửa khê đung đưa trước gió, mà lại là một chiếc chiếu đã sờn đầu mép với tấm chăn hôi hám quấn qua người? Nơi này là đâu mà còn kinh khủng hơn cả ác mộng thế này?

- Cô em đã tỉnh dậy rồi đấy à?

Đến ngay cả con người tồn tại trong cơn ác mộng này cũng quái dị. Trước mặt Thùy là một người gầy như mả mương với cái mặt dài khủng khiếp và mái tóc xoắn tít. Trời ơi, đây đích thị là hình dung về mụ phù thủy trong câu chuyện cổ tích thời thơ ấu của cô. Có điều chất giọng cất lên lại là của đàn ông và chính giọng nói này khiến cô nhớ lại những gì xảy ra vào đêm trước.

Sau khi phát hiện mình bị mắc bẫy trên chiếc taxi ma, Thùy vùng vẫy đòi lao ra khỏi xe, thậm chí cô đã quẹo tay lái gã tạt ngang đường. Sau đó, trong lúc lao ra khỏi xe, hấn bắt cô lại và chụp thứ hôi thối gì đó vào mũi. Điều cuối cùng cô nhớ là giọng nói ồm ồm như viêm họng của gã trước khi cô chìm vào cơn mê: “Ngủ ngon nhé, cô em!”.

- Ông muốn gì?...

Biết có thác mắc gì cũng vô ích vào lúc này, với lại cũng chẳng còn đủ sức cho những cuộc đòi co, Thùy chỉ muốn biết đòi hỏi của tên khốn nạn này là gì. Hắn cùng với cái mặt dài ngoằng tiến lại gần như thể để khẳng định chắc nịch với Thùy rằng trên đời này không ai xấu hơn thế, nhưng hắn chẳng nói gì mà đặt trước mặt cô một cái bánh mì ruốc. Sau đó hắn rời khỏi nơi này - một nhà kho cũ với ngồn ngang máy móc bần thiêu, hơi hám chưa từng thấy.

Ông Tân trở về căn biệt thự khi mặt trời đã lên cao. Bước những bước nặng trĩu trên con đường rải sỏi trắng, đi ngang qua những khóm hoa đua nhau khoe sắc đều đặn mỗi ngày trong năm, lướt qua cây cầu bắc trên mặt hồ êm ả... ông Tân chợt nhận ra, điều tuyệt vời nhất sau những mệt mỏi, căng thẳng của cuộc sống là khi được trở về căn nhà của riêng mình với người mà ông yêu thương nhất.

Tiếc rằng buổi sáng hôm nay, mọi chuyện không diễn ra như ông mong đợi, rắc rối, phiền muộn vẫn tiếp tục bủa vây lấy thân xác. Ông bước vào nhà, người đàn bà ngồi chờ sẵn bên bàn uống trà như một xác chết đóng băng từ muôn năm trước. Trên bàn có tới hai ly trà nguội ngắt với những chiếc bánh quy vẫn còn đang dở.

An không còn đủ nước mắt để thấm ướt câu chuyện cuộc đời mình thêm nữa, tất cả những khao khát trong cô lúc này là được ôm chặt người đàn ông của cuộc đời mình vào lòng và chỉ thế mà thôi. Đáng thương thay, sau khi nghe kể lại những điều khủng khiếp diễn ra đêm qua, ông Tân không còn để tâm tới việc ôm cô say đắm như mơ ước nữa. Ông vội vã chạy lên phòng ngủ, thu dọn một vài thứ đồ đạc và cho tất cả vào trong cặp số, cũng chẳng có thời gian giải thích hay động viên An lấy một câu. Trong lúc đó, An nghe loáng thoáng cuộc nói chuyện qua điện thoại của ông với một ai đó:

- Ông Roshan, đã xảy ra chuyện rồi. Trong vòng hai tiếng nữa tôi sẽ có mặt. Tôi phải tìm kiếm cậu ta bằng mọi giá. Kể cả không còn sống nữa cũng phải tìm bằng được!

...

- Anh lại đi ngay bây giờ sao?

- Anh phải đi! Mọi chuyện đã đi quá xa tầm kiểm soát của chúng ta, anh phải có trách nhiệm với Phong và gia đình cậu ấy!

- Thế thì hãy để em theo cùng...

- Không được! Chuyện này không đơn giản chút nào và sẽ rất nguy hiểm. Thời gian không còn nhiều nữa, hãy giữ liên lạc và làm theo những gì anh bảo nhé!

- Nhưng... Nhưng anh sẽ đi đâu bây giờ?

- Sài Gòn.

11h42 trưa hôm ấy, phía sâu bên trong cánh cửa khóa trái của văn phòng công ty Kim Tước, chàng trai giật mình thức giấc sau khi bị hắt nguyên một cốc nước vào mặt. Đã bước sang ngày thứ tư kể từ khi chúng đưa anh về nơi này. Phong bị giam giữ trong một căn buồng kín như bưng, không tắm rửa, vài mẩu thức ăn mỗi ngày. Có điều, bọn chúng - những kẻ thường mặc đồ đen không dùng vũ lực tra tấn anh sau nhiều lần đe dọa. Trước đó, chúng đã đột nhập vào tài khoản Yahoo của Dương và nắm giữ mọi thông tin về Phong nhằm mục đích bố trí người theo dõi.

Từ khi đặt bút ký vào bản hợp đồng chuyển nhượng những món tiền khổng lồ, Phong có một chút lo lắng nhưng anh chẳng thể nào lường trước được mối hiểm nguy có thể xảy đến. Bọn chúng - những gã đàn ông bặm trợn với đủ vết xăm trổ trên mình thay nhau hăm dọa anh hùng ép anh chuyển toàn bộ số tiền kẻ trên sang tên kẻ chủ mưu. Phong đòi gặp kẻ đó là ai, chúng tức giận quát tháo. Anh một mực không chịu thực hiện giao dịch tại ngân hàng, chúng trừng phạt anh bằng cách ép nhịn ăn, nhịn uống. Thế nhưng càng lúc càng hiểu bản tính kiên định khó dời của con người bỗng chốc giàu có này, chúng quyết định tra tấn anh bằng một hình phạt tàn ác nhất. Phải, chẳng có nỗi đau nào khủng khiếp bằng việc chứng kiến người thân của mình chịu đau đớn!

Cửa sổ webcam trên máy tính đen ngòm trong vài giây, sau đó hiện vài hình ảnh mờ mờ từ phía người ở đầu bên kia. Phong có trấn tĩnh lại để lý giải điều kinh khủng gì đang ập đến. Qua màn hình, người vợ yêu quý của anh ngồi bệt dưới mặt đất trên một manh chiếu rách, tay cô bị trói chặt phía sau và cái bụng to tướng khiến cô gần như bất động. Dường như thấy điều gì đó tuyệt vời đang diễn ra, cô thều thào nhưng gương mặt rạng ngời niềm vui:

- Anh... anh vẫn còn sống sao...?

- Thùy à... Thùy! Trời ơi sao lại thế này? Em nghe thấy anh nói không? - Phong tiến sát lại màn hình, cố gắng càng gần vợ mình càng tốt...

- Em đây! Em nghe được... Em và con vẫn khỏe. Anh đang ở đâu? Anh vẫn ổn chứ?

- Anh ổn, anh ổn mà... Nghe anh nói này, hãy giữ sức khỏe và hãy làm tất cả vì con chúng ta. Anh sẽ đến chỗ em sớm nhất có thể! Nghe anh nói gì không?

Thùy chỉ kịp cười một lần cuối trước khi webcam vụt tắt. Nụ cười ả giấu trăm ngàn đắng cay khiến Phong như xé nát từng khúc ruột.

- Xin các người tha cho vợ con tôi. Tôi sẽ làm tất cả, tôi sẽ làm bất cứ điều gì các người yêu cầu. Chỉ cần để vợ con tôi được yên, làm ơn...

Lại một buổi tối chỉ có một mình trong căn nhà rộng thênh thang, An đóng cổng, khóa trái mọi cửa nẻo và nằm yên trên giường ngủ từ chập tối. Cứ năm phút cô lại muốn nhấc điện thoại lên và gọi cho ông Tân, nhưng sợ phiền toái làm hỏng việc, cô chỉ dám gửi những tin nhắn có phần lặp lại nhau. Vẫn chưa biết Phong ở đâu, chỉ biết rằng ông Tân đang nhờ cậy tất cả những mối quan hệ thân tín giúp sức tìm kiếm. An cố nhắm mắt lại sau hơn một ngày đằng đẳng không chợp mắt, cô ước những gì đang ập đến chỉ đơn giản là một cơn ác mộng, mà đã là ác mộng thì sẽ có hồi kết. Có điều dù có cố tự trấn an bản thân đến đâu chẳng nữa, cô cũng phải chấp nhận đây là sự thật, và sự thật này khiến đầu óc cô muốn nổ tung ngay tức thì... Trên đời này chắc không còn ai phải hứng chịu thảm kịch kinh khủng hơn thế nữa...

Không tài nào chợp mắt được, An vò đầu bứt tóc rời khỏi giường. Mới gần 10h tối. Cô mở ti vi xem mấy chương trình hay ho, nhưng vừa bật lên, đập vào mắt cô là một cảnh máu me be bét với những xác chết của series phim kinh dị *The Walking Dead*. An tắt ngay lập tức nhưng tim vẫn còn đập chộn rộn. Muốn nghe tiếng sóng biển, cô tiến lại bên cửa sổ để thả hồn mình vào với thiên nhiên. Nhưng cái quái gì thế kia? Đứng ở giữa cây cầu là một người mặc đồ đen kín mít, đầu đội mũ phớt, gương mặt trắng như bạch tạng với cái mũi nhọn hoắt không khác nào mấy nhân vật chỉ có trong rạp xiếc. Hắn đang nhìn chằm chằm về phía cô với điệu cười nửa miệng. An luống cuống nép mình vào sau bức tường. Lạ trời, chính là gương mặt từng theo dõi cô những ngày còn ở Hà Nội. Lẽ nào bọn chúng đã lần tới đây? An hé mắt nhòm qua ô cửa kính một lần nữa. Hắn biến đâu mất rồi?

“Reng...”

Chiếc điện thoại di động đặt trên giường bỗng rung đồ chuông khiến An giật thót tưởng như sắp ngất. Không chờ lâu, cô lao về phía nó, cốt là để những tiếng chuông ngưng đánh động bầu không gian này.

- An à, em nghe anh nói và hết sức bình tĩnh này! Em phải rời khỏi căn nhà đó

ngay bây giờ. Nơi này không còn an toàn nữa! Em nghe gì không? Hãy bắt taxi hoặc gọi anh chị đến đón ngay lập tức! Ngay bây giờ!

Mấy lời nhấn chớp nhoáng của ông Tân chỉ khiến An chôn chân tại chỗ, cô bất động, buông rơi chiếc điện thoại. Cô phải làm gì bây giờ? Kinh khủng quá! Cô chưa muốn chết, hoặc nếu có phải chết cũng không phải trong hoàn cảnh như thế này. Bọn chúng đã kéo đến và đang bủa vây quanh đây, phải làm gì bây giờ?

An gọi về nhà mẹ đẻ. Mười hồi chuông đã đổ, không có ai nhắc máy. Không còn nhiều thời gian nữa, cô phải tìm cách rời khỏi căn nhà này càng nhanh càng tốt. Nhìn quang cảnh toàn bộ con đường, những bậc cầu thang dẫn xuống hồ nước, băng qua cây cầu rồi chạy tắt qua bãi cỏ chừng hai mươi bước nữa, cô sẽ đến cổng chính. Lúc này, điều cần làm là mở khóa cổng nhanh hết mức có thể và chạy đi tìm kiếm một chiếc taxi hoặc bất cứ người nào ngang qua nơi này để cầu cứu. Hoặc chỉ đơn giản là chạy, chạy và chạy...

Cô lại mò con dao làm vũ khí tự vệ. Chẳng biết đây là lần thứ bao nhiêu cô cầm nó như một thứ giúp mình mạnh mẽ hơn. Toan mở cửa nhà để lao ra ngoài sân vườn như kịch bản, nhưng gương mặt chú hề trắng bệch đó khiến tim cô muốn vỡ tung... Chần chừ hay là chết...? An không đắn đo thêm nữa, cô mở cửa, lao ra màn đêm...

Chưa bao giờ An thấy những bậc cầu thang trên ngọn đồi thông lại dài đằng đẵng đến thế, và cũng chưa bao giờ cô thấy mình lướt đi nhanh đến vậy... Cô không có thời gian và cũng chẳng đủ sức tập trung để nhìn trước, nhìn sau... Một tay cầm con dao, một tay với chùm chìa khóa, An băng qua cây cầu với những tiếng ầm ưong báo hiệu ngày mưa lớn sắp đến. Đây rồi vườn cỏ êm mượt... Bỗng:

“Phịch!!!”

Vấp phải vòi tưới nước tự động, An ngã sõng soài, chùm chìa khóa văng đi nơi nào, lẫn khuất giữa đám cỏ trong đêm tối tịch mịch. An hoảng sợ tột độ, có lẽ đây là những giây phút kinh khủng nhất mà cô từng trải qua trong đời. Nhưng không, đây mới là giây phút khiến cô gần như rơi xuống địa ngục:

- Làm sao thế cô gái?

Một giọng đàn ông cất lên, An nắm chặt con dao trong tay và sẵn sàng ném trả mọi sự tấn công. Ôi... May mắn sao, người đó là Bình.

- Cái con bé này đêm hôm không bật điện lên.

Tiếng Thu cất lên, rồi lại một giọng nói quen thuộc nữa ngân lên:

- Con mau lấy đồ đạc rồi cùng cả nhà rời khỏi đây! Ông Tân vừa gọi điện cho mẹ...

Bà Hiên cũng vừa bước tới nơi với thằng cu Bìn ngủ gục trên cánh tay. Hóa ra ông Tân đã gọi điện báo gia đình An đến đón cô.

- Anh Bình ơi, lúc anh đến cổng có khóa không ạ?

- Có, anh vừa mở xong mà...

An lồm cồm bò dậy vừa lúc tìm thấy chùm chìa khóa. Vậy những hình ảnh ma quái trước đó là gì? Áo giặc chẳng? Cổng vẫn khóa thì làm sao có ai lên vào sân được? Nhưng thôi... Điều quan trọng nhất là gia đình cô đã có mặt đúng vào lúc cô cần họ nhất. An nhanh chóng theo họ lên xe về ngôi nhà ven sông Hàn.

Bình yên - đó chưa bao giờ là điều tồn tại vĩnh cửu trên thế gian này. Không ai có thể tìm kiếm một cuộc đời bình yên, dẫu những ngày tháng yên bình của mỗi chúng ta là vô vàn... Chỉ đến khi rơi tõm xuống hố địa ngục, lúc đó ta mới chợt nhận ra cuộc sống thừa thãi những ước mơ xa xỉ, chỉ cần bình yên thôi đã là mãn nguyện lắm rồi!

Có những người chỉ mong được đón nhận mỗi ngày trôi qua trong bình yên, họ không mong gì hơn thế, chẳng nuôi hoài bão to tát cho những vinh hoa, phú quý, giàu sang nào cả. Bởi một lẽ rất đơn giản, trên đời này chẳng có điều gì là vĩnh cửu - chỉ trừ duy nhất một thứ. Một thứ tưởng như bình dị, tưởng như ai ai cũng có mà lại thật đáng thèm khát biết bao. Một thứ tưởng như chia đều cho mỗi chúng ta, nhưng hóa ra không phải... Đó là tình cảm gia đình!

Điều tuyệt vời nhất là khi ta có một gia đình. Dẫu có thăng trầm, sóng gió ập đến, gia đình sẽ nắm tay nhau vững bước vượt qua. Lúc vui cũng như lúc buồn, gia đình là nơi ta nhớ đến. Chẳng may vấp ngã, gia đình là nơi nâng ta đứng dậy với đầy ắp niềm tin và sức mạnh mới. Nếu có thất bại, cánh cửa gia đình sẽ chẳng bao giờ từ chối bước chân ta trở về... Phải, gia đình chính là điều tuyệt vời nhất! Giữ lấy những cái nắm tay, những cái ôm hôn; giữ lấy những ngày tháng bình yên bên gia đình đừng trôi xa mãi là ước muốn của tất cả mọi người.

Thế mới biết, cuộc sống khủng khiếp đến nhường nào khi ta chẳng có gia đình ở bên:

- Con tìm được Phong chưa?

- Dạ rồi mẹ ạ. Anh ấy vẫn đi làm chưa về. Con đang ở khách sạn.

- Nhớ phải giữ gìn sức khỏe con nhé, cho con và cho cả thằng bé nữa. Dặn Phong đâu có bận mấy cũng phải biết chăm lo cho gia đình của mình...

Bà Thanh chắc không bao giờ ngờ được cuộc trò chuyện qua điện thoại vừa rồi là một màn bi kịch đầm nước mắt. Điện thoại của Thùy vẫn đổ chuông và cô phải đóng vai một người vợ, một người mẹ đang tràn đầy hạnh phúc. Cuộc gọi kết thúc, khi bọn chúng ngắt máy cũng là lúc nụ cười giả vờ tắt... Cô muốn òa lên khóc nhưng không được. Tất cả vì chồng, vì con...

47. Mặt hồ

Tối ngày 14 tháng Tám, sự kiện mà hàng triệu người dân trên toàn đất nước Việt Nam mong đợi cuối cùng cũng đến - đêm chung kết cuộc thi Hoa hậu Việt Nam. Tiếc rằng nó lại không diễn ra theo cách mà người ta mong đợi. Từ 6h chiều hôm ấy, những đám mây đen dày đặc ồ ạt kéo đến, gió bắt đầu thổi và cứ thế mạnh dần, mạnh dần... Tin cơn bão đột ngột chuyển hướng về thành phố biển khiến ban tổ chức cuộc thi buộc phải tìm cách xoay sở trong chốc lát. Sân khấu ngoài trời với mười ngàn chỗ ngồi bị di dời về cung trình diễn nghệ thuật thành phố với sức chứa hạn hẹp; những màn đồng diễn tập thể với hàng trăm nghệ sĩ biểu diễn cùng lúc ngay lập tức bị thay đổi kịch bản... Thế nhưng đây không phải là thay đổi bất ngờ nhất với toàn ban tổ chức, bởi trước đó ít ngày, một thành viên chủ chốt - người được coi là linh hồn của sự kiện và là mắt xích của mọi đầu mối đột ngột mất tích, đến giờ vẫn chưa ai biết anh ta ở đâu.

Chuyến bay cuối cùng trước bão từ Sài Gòn hạ cánh xuống thành phố Đà Nẵng đúng vào lúc cơn mưa ập xuống, và nếu như người đàn ông có mặt trên chuyến bay này mua được tấm vé của chuyến trước đó, rất có thể ông ta sẽ có được câu trả lời. Câu trả lời mà ông Tân đã tìm kiếm suốt ba ngày nay - số phận chàng trai vì ông mà liên lụy giờ đi về đâu?

Trước đó hai giờ, Phong có mặt tại sân bay quốc tế Đà Nẵng trong bộ trang phục công sở. Đi bên cạnh anh là một người đàn ông mặc comple đen với chiếc kính râm không lúc nào rời khỏi mắt. Nhìn thoáng qua sẽ không ai biết đây là một vụ bắt cóc tống tiền, và chàng trai lịch thiệp kia vừa thực hiện liên tiếp các cuộc giao dịch chuyển nhượng những khoản tiền khổng lồ sang tên của kẻ chủ mưu mà chính anh cũng chưa hề gặp mặt. Giờ là lúc chúng thực hiện lời hứa thả anh về với người vợ đang bị nhốt ở một nhà kho nào đó. Tiếc rằng đối với những kẻ tàn ác không từ thủ đoạn nào - không có khái niệm “lời hứa” trong từ điển sống của chúng. Chẳng bao

lâu nữa, Phong sẽ “được” diện kiến người đã bắt giữ anh, trói buộc vợ con anh vào đường cùng và còn chất chứa đầy rẫy tư thù phải trả bằng mạng.

Áp giải Phong trên chiếc Civic bóng nhoáng còn có thêm một kẻ áo đen ngồi ở ghế sau, bọn chúng tiếp tục kịch bản lấy mạng đổi mạng. Nhưng cuộc thương lượng mang tính ép buộc với một khẩu súng lục kề cổ chỉ diễn ra khi chiếc xe dừng lại dưới chân cầu Sông Hàn:

- Sao thế này? Các người bảo đưa tôi đến chỗ vợ tôi kia mà?
- Bọn tao quên mất còn vài việc phải làm. Chính vì mày lo cho con vợ chữa của mày quá, khiến bọn tao nhớ ra trên đời này còn một thứ gọi là bản lĩnh đàn ông.
- Khốn kiếp, các người đã có tất cả, giờ hãy để tôi được yên!
- Nhanh thôi. Mày hãy gọi con gái già người tình ông Tân đang trốn cùng gia đình nó lên xe này. Bọn tao sẽ thả mày về với vợ ngay khi có được nó!
- Cái gì? Khốn nạn thế! Không đời nào!

Một tên móc điện thoại từ trong túi quần, hấn bật loa ngoài để Phong nghe rõ những âm thanh thiêu đốt ruột gan: “Anh à... Anh ở đâu? Mau cứu em! Mẹ con em chết mất. Bọn chúng đang kề dao vào cổ em...”

Những lời thêu thào qua điện thoại của Thùy khiến Phong quặn thắt ruột gan, nỗi đau khổ lớn nhất của một người đàn ông là không bảo vệ được vợ con mình.

- Rốt cuộc thì họ có thù oán gì với các người? Chừng ấy tiền vẫn chưa thỏa mãn hay sao?
- Hahaha!!! Mày sắp làm bố rồi mà ngây thơ thế sao dạy được con mày? À... Mà chắc gì mày đã muốn con mày ra đời nhỉ?
- Thôi ngay đi! Tôi sẽ làm tất cả, hãy để vợ con tôi được yên! Làm ơn...

Trời mỗi lúc càng thêm mù mịt, chiếc Civic dừng lại trước cửa ngôi nhà cũ nằm trên con phố ven sông Hàn - chính là nơi An và gia đình đang trú ngụ yên ả trước bão. Họ chẳng ngờ rằng một cơn bão khủng khiếp hơn đã ập đến, và sự xuất hiện đường đột của Phong chính là lúc cơn bão bắt đầu.

- Trời ơi! Phong! Anh vẫn còn sống!

Cô gái mang hình hài bà lão bỗng nhiên hét lên sung sướng như đứa trẻ lên ba. Gặp lại chàng trai từ cõi chết trở về, cô chạy đến ôm chầm lấy anh. Phong gượng

cười, anh cố diễn cho tròn vai một kẻ nhân đạo tử tế.

- Trời ạ... Anh đã ở đâu thế này? Anh có biết những ngày qua mọi người lo cho anh lắm không? Thùy đang ở đâu?

- Mọi chuyện đều ổn cả. Bác Tân nói anh đón em quay trở lại biệt thự, chúng ta có chuyện quan trọng cần bàn.

- Thế ạ. Vậy thì mau đi thôi, trời sắp bão rồi.

Tạm biệt mẹ, tạm biệt anh chị và ôm hôn đứa cháu nhỏ, An bước nhanh lên xe trong tâm thế của một người đầy lạc quan và tin tưởng, nào ngờ cô gái ngây thơ đang tự mình dấn thân vào tâm bão lớn nhất trong cuộc đời.

Chỉ đến khi bước vào trong xe, An mới nhận ra còn có hai người đàn ông đeo kính đen đi cùng, cô ngồi ở ghế sau với một trong hai người bọn họ, người còn lại ngồi ở vị trí cầm lái.

- Anh cố gắng đi nhanh để tránh bão nhé. Ông Tân đang ở biệt thự rồi ạ?

An hỏi nhưng đến vài giây sau, một trong ba người cùng xe mới trả lời, chính là Phong:

- Ừ...

Vẫn giữ nguyên niềm lạc quan, cô tiếp tục gắng hỏi:

- Rốt cuộc thì những ngày qua anh ở đâu vậy? Có người nào đó thông báo rằng anh đã chết.

- Có vài rắc rối đã xảy ra, người ta nhầm anh với ai đó.

- Sao anh không liên lạc với Thùy cho cô ấy yên tâm, bụng mang dạ chứa như vậy mà lặn lội vào tận đây tìm chồng...

Phong không có vẻ gì là muốn tiếp tục cuộc trò chuyện. Anh tì tay lên cửa kính, mắt trầm ngâm nhìn ra ngoài trời với những cơn gió ào ạt thổi bay từng ngọn cây trên cao.

Xe về đến trước cổng ngôi biệt thự, An bước xuống trước và cúi tìm chìa khóa trong túi xách. “Sao ông Tân đã về mà vẫn khóa cổng nhỉ” - cô thầm thắc mắc. Bất chợt kẻ nào đó phía sau túm tóc cô đau đớn, hấn giữ chặt hai tay vòng ra phía sau

và nhanh chóng khiến cô không tài nào chống cự được. An hoảng sợ quay lại, hóa ra là người đàn ông ngồi cạnh cô hồi nãy. Những gì đang diễn ra chỉ kéo dài trong vài giây khiến An chưa kịp định thần, cô toan hét lên cầu cứu thì chiếc xe bắt đầu chuyển bánh quay ngược trở lại. Phong vẫn yên vị trong đó và ngược mắt nhìn cô qua lớp cửa kính cho đến khi mất hút...

- Phong... Anh ơi... Cứu em với...

Tiếng hét thất thanh của cô gái nhẹ như một mũi kim chói với, cố gắng đâm thủng bầu trời đang cuộn cuộn từng cơn cuồng phong mỗi lúc một dữ dội...

Có dự cảm về một cơn bão từ đầu giờ chiều, nhưng mãi đến khi tiếng sét nổ bùng bên tai, Thùy mới thực sự choàng tỉnh. Ngoài kia chắc trời âm u tù mù lắm, ở trong này gió cũng lùa vào lạnh sờn gai ốc, áy thế mà bà mẹ bụng mang dạ chửa chỉ mặc có độc một tấm váy bầu. Mấy hôm nay chúng cho cô mỗi ngày vài ngụm cháo cầm hơi và áp giải cô ra ngoài nếu muốn đi vệ sinh. Cô phải ăn thì mới có sức mà nuôi con, mới có sức mà trả lời điện thoại của mẹ và cầu cứu người chồng đang ở một nơi xa lắc. Em bé trong bụng nhắc cô phải cứng cáp, mạnh mẽ lên, không được mau nước mắt nữa. Có con ở bên, cô như được tiếp thêm sức mạnh và niềm tin, rằng hai mẹ con cô sẽ tiếp tục sống và gia đình họ vẫn còn rất nhiều ngày dài hạnh phúc đang chờ đợi ở phía trước...

Chiếc Civic đang trên đường quay trở lại nội thành, bây giờ đầu tên lái xe có đưa đi đâu thì Phong cũng chịu. Anh như người mất hồn, đờ đẫn với những tiếng hét thất thanh vẫn còn vang vọng đâu đó quanh đây. Anh tự hỏi mình vừa làm điều gì? Hình ảnh người con gái nhỏ bé, yếu ớt đang cố vùng vẫy thoát khỏi cánh tay bọn xã hội đen và cầu cứu anh trong tuyệt vọng không tài nào thôi ám ảnh tâm trí. Phong thấy lòng mình như có ai đó đang đâm chọc róm máu. Nhưng nghĩ về người vợ đang nằm vật lộn trên manh chiếu rách giữa đêm mưa bão giá lạnh một mình, anh lại thấy có ai như đang cắt da, xé thịt mình từng giây, từng phút một...

Khi những hạt mưa nặng trĩu bắt đầu rơi ầm ầm xuống lớp mái tôn, cửa nhà kho bỗng mở, kéo theo một luồng gió rít lạnh thấu xương. Thùy nằm co ro trong góc nhà, dùng chính cánh tay của mình để giữ ấm cho thân thể. Gã đàn ông phù thủy lại xuất hiện, vẫn với một bát cháo trên tay. Nhưng lần này có đôi chút khác biệt, đó là một bát cháo nóng.

- Cô em nhắc chồng nhanh lên hộ cái. Tôi cũng không muốn làm kẻ hầu người hạ cho cô em mãi đâu.

- Thế thì anh để tôi đi đi.

- Cô em đừng đùa, để cô đi rồi tôi cũng đi luôn à.

- Chủ của anh là ai, sao độc ác như vậy chứ?

- Cô em ăn nhanh lên hộ cái và đừng thắc mắc mãi một câu như vậy. Tôi tuy xấu nhưng nhìn cô em trông chán đời quá tôi cũng không muốn nói chuyện đâu.

Tên mặt dài như cái lưỡi cày ngừng ngoảnh bỏ đi. Cánh cửa mở ra rồi khép lại một lần nữa, đủ để kéo theo trăm ngàn cơn gió độc lan tỏa khắp căn phòng trống. Và hình như điều gì đến rồi cũng sẽ phải đến, đó là lúc Thùy bắt đầu cảm thấy nhức nhối trong ổ bụng...

Ông Tân băng qua cây cầu chạy vội vào nhà, toàn thân ướt nhẹp. Lúc này ông chỉ mơ được ngồi bên lò sưởi nhấm nháp ly trà nóng. Dầu thế, những gì diễn ra mấy ngày vừa qua và cả những mối lo về tương lai mù mịt phía trước khiến ông toan tính việc rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt. Kẻ thù đã đánh hơi và hành động trước một bước khiến ông không kịp trở tay. Tiếc rằng, giờ là lúc để ông nhận ra mình lại đi chậm thêm một bước nữa.

Xoay tay nắm cửa ra vào, ông chỉ kịp bước một bước trong bóng đêm trước khi đèn phòng khách kịp sáng, bỗng một cú đánh chí mạng vào gáy từ phía sau khiến ông nằm gục xuống đất, bất tỉnh ngay tại chỗ.

Mưa lớn mỗi lúc một xối xả, gió rít liên hồi từng cơn dữ dội cũng không thể nào ngăn được những toan tính của loài người. Bảy giờ, thêm một chiếc xe Civic nữa từ từ tiến vào sân cỏ đầm nước trong khuôn viên biệt thự. Rời khỏi vị trí lái xe là một kẻ toàn thân đen kịt, duy chỉ có gương mặt là trắng bệch như chú hề với cái mũi nhọn hoắt. Hắn cầm ô và che cho chủ nhân bước xuống từ ghế sau, kẻ cầm đầu của mọi âm mưu bảy giờ mới xuất đầu lộ diện. Bà thò chiếc chân xỏ giày cao gót ra khỏi cửa xe rồi đứng lặng yên một vài giây ngắm nhìn quang cảnh hồ nước với những bông hoa đăng trôi nổi bấp bênh trong mưa bão. Bà cười nửa miệng và bước đi nặng nhọc với sự hỗ trợ của chiếc chân thứ ba là một cây gậy. Phải, đây chính là bà Hoàng Yến, người phụ nữ bị tù đày cách đây hơn một năm về trước.

Mưa bão nhanh chóng bủa vây khắp mọi nẻo đường, ban đầu là những hạt nước va vào mặt đất kêu lên thành tiếng chối tai, sau đó bầu trời vỡ òa, chúng đổ xuống dồn dập như những chiến binh hung hãn sẵn sàng tiêu diệt tất cả những kẻ liều lĩnh. Gã lái xe bật cần gạt nước nhưng vẫn phải đi thật chậm mới có thể nhìn được đoạn đường ngay trước mặt.

- Còn bao xa?

Phong hỏi với vẻ mặt đầy sốt ruột.

- Đã đợi được suốt bao nhiêu ngày, giờ sắp đoàn tụ lại sốt ruột thế cơ à?

- Tao hỏi là còn bao xa?

Bất ngờ, Phong kề con dao con sát vào cổ gã lái xe, thứ mà anh đã thủ trong túi sau khi lấy cắp của một bà bán hàng rong trước cửa sân bay.

- Mày... Mày đừng làm liều. Chết cả nút đấy.

- Mày tưởng tao sợ à?

Một tay dí mạnh dao, tay kia Phong rướn người quẹo tay lái đột ngột khiến gã áo đen bất ngờ mất lái.

- Mày có nói không? Vợ tao đang ở đâu?

- Dừng... - Phong nhấn dao thật mạnh, những giọt máu đầu tiên từ cổ gã lái xe bắt đầu trào ra. - Xin dừng... Ở cách đây khoảng ba mươi phút chạy xe, nhưng trời bão thế này phải một tiếng nữa mới đến nơi.

Phong thả lỏng con dao, anh bắt hấn tấp xe vào lề đường. Gã là người áp giải anh trên máy bay nên chắc chắn không thể đem theo vũ khí. Đoán biết gã đàn ông to cao, bặm trợn này thực ra lại là kẻ sợ chết khi hấn vừa lái xe vừa dò đường thật chậm, Phong nhanh trí dùng tất cả những gì có trong tay hòng lật ngược tình thế ở thời điểm hấn mất tập trung nhất. Sau đó, vẫn với con dao kề sát cổ, anh bắt hấn rời khỏi xe, quỳ xuống lòng đường và đọc địa chỉ nơi bọn chúng giam giữ Thùy. Anh dùng sợi dây thừng trói chặt tay chân gã, lấy dẻ bịt miệng kẻ thù trước khi tống hấn vào cốp xe và khóa trái lại. Điều chẳng ai ngờ, Phong không phóng xe đến chỗ vợ mình nữa, mà vội vã quay trở lại con đường dẫn đến ngôi biệt thự nằm ở bán đảo Sơn Trà.

Cơn đau trong ổ bụng cứ lúc nặng, lúc nhẹ, lúc lại nhói lên tận óc. Thùy thở gấp, trời lạnh nhưng mồ hôi vã ra như tắm. Không gian xung quanh cô lúc này tối om. Cố hét lên cầu cứu, cô gọi tên một ai đó nhưng những gì đáp trả chỉ là thanh âm hỗn loạn, nhốn nháo. Nước tràn cả vào trong nhà kho, ướt đầm manh chiếu rách. Thùy đau đớn ngồi dựa lưng vào bức tường lạnh toát, nhưng biết làm gì hơn, cô cũng chẳng còn chỗ dựa nào khác vào giây phút này.

Thế rồi cuối cùng điều Thùy mong đợi cũng đến, cánh cửa mở ra một lần nữa..

- Tôi đau quá!...

- Cô em nói là còn hơn tháng nữa mới đẻ cơ mà?

- Tôi không biết!

- Mà sao cô em đại thế? Bụng chưa to thế rồi còn bay vào đây tìm chồng?

- Tôi không đi máy bay vì chẳng ai cho lên. Tôi đi tàu vào.

- Thế cô em có lạnh không, tôi mang cho cái chăn?

- Tôi cần phải ra khỏi đây. Làm ơn đưa tôi tới bệnh viện. - Đôi mắt Thùy lơ đãng vì đau đớn và kiệt sức. - Làm ơn. Anh ơi, đã có chuyện gì đó xảy đến với con tôi rồi...

- Không được, thế khác nào cô em giết tôi đi.

- Xin anh... Tôi đau quá... - Một tay ôm bụng, một tay cào xé mảnh chiếu, Thùy gào lên đau đớn.

- Cô em ráng chịu đi. Tôi chưa muốn chết. Tôi chỉ là kẻ làm thuê thôi, không có tôi vợ con tôi cũng chết đói.

- Ra là anh cũng có con...

- Tôi chỉ là kẻ tay sai, mọi chuyện đều do người khác quyết định. Mong cô em thông cảm.

Gã toan rời khỏi căn phòng, Thùy với theo năn nỉ, giàn giụa nước mắt:

- Anh ơi... Anh gì ơi! Làm ơn cứu con tôi với!

Tên phù thủy vẫn cương quyết bước ra ngoài và cố gắng khép cửa lại mặc sức gió cản khủng khiếp. Tiếng than khóc đầy chua xót vẫn không ngừng cất lên... Thế rồi không hiểu sao, hần mở cửa quay trở lại.

- Xin anh, anh cho tôi đi. Anh cứ nói với chủ của anh là tôi bỏ trốn. Anh chỉ cần đưa tôi ra khỏi đây thôi cũng được.

- Nhưng mưa gió thế này cô định đi đâu?

- Tôi phải đến bệnh viện. Con tôi... Aaaa! - Con đau dữ dội kéo đến khiến bà mẹ vật vã.

Dìu Thùy ra xe tải, hấn để cô ngồi trên chiếc ghế ngả lưng về phía sau và dặn cô hãy bình tĩnh, hít thở thật sâu. Sau đó, chiếc xe phi ra đường trong mưa bão kinh hoàng. Băng qua những bụi cây đổ và những tấm biển hiệu chông chơ ngã ngựa, vất vả lắm hấn mới tìm được đường đến bệnh viện thành phố. Đến đây hấn thả cô xuống ngay trước cổng rồi vội vã nhảy lên xe biến mất trong cơn cuồng phong thịnh nộ.

Phong lái xe trong màn đêm như một kẻ điên, nước mắt, nước mũi sụt sùi với tâm thế hoảng loạn cực độ. Lúc đó, điều mà chàng trai suy nghĩ nhiều nhất là những sai lầm đã vấp phải trong cuộc đời. Ai cũng nghĩ anh là người hoàn hảo, nhưng không! Anh là người giỏi che giấu những điều không hoàn hảo về mình. Anh là kẻ giả tạo! Anh là kẻ xấu xa thích làm điều nhân đạo. Anh đặt hạnh phúc của riêng mình lên tất cả, anh sẵn sàng vứt bỏ quá khứ lại sau lưng để bắt đầu niềm vui mới. Anh là kẻ vụng dại, ngu ngốc trong công việc. Anh là kẻ chẳng có tài cán gì nhưng lại thích ban ân huệ cho người khác... Càng nghĩ, anh càng hận chính con người mình, hận sự tồi tệ của bản thân đã dòn biết bao con người vào đường cùng. Nhưng giờ đây anh có chết đi cũng chẳng ích gì, kẻ cả có phải vứt bỏ tính mạng thừa thãi của mình, anh cũng quyết một lần dùng nó có ý nghĩa, vì cuộc đời và vì những người đã trót bước chân vào cuộc đời anh.

Dừng xe khi còn khoảng một trăm mét nữa là đến cổng biệt thự, Phong lao ra ngoài màn mưa, cố gắng chạy thật nhanh và giữ cho mình không bị quật ngã. Toàn thân ướt sũng, Phong đưa mắt nhòm qua cánh cổng khóa bên trong. Chiếc xe Civic thứ hai đậu cách đó không xa, trong xe sáng đèn, có nghĩa là còn có người trong đó làm nhiệm vụ canh gác. Anh men theo bờ tường chạy vòng ra phía bờ vực với những mỏm đá cheo leo sát cạnh vịnh biển. Sóng xô bờ ào ạt, nước bắn tung tóe như khao khát nuốt chửng tất cả những gì thuộc về đất liền. Đây là nơi bức tường giáp danh với đất đời và cũng là nơi duy nhất ai đó có thể trèo vào từ bên ngoài. Mất vài giây để lọt được vào bên trong khuôn viên, nơi này nằm gần chuồng nuôi thả với nhiều máy móc, dụng cụ. Tiến sát về phía cửa sổ biệt thự, Phong ghé mắt nhìn vào bên trong, cảnh tượng khiến anh quá đỗi bàng hoàng.

Giữa phòng khách, trên hai chiếc ghế đầu, ông Tân và An bị trói chặt. Trước mặt họ, người phụ nữ cao lớn đầy uy quyền trong bộ đồ đen với một tay tì vào cây gậy, tay còn lại cầm súng. Bên cạnh bà ta là một gã đàn ông - chính là kẻ đã áp giải Phong từ sân bay trở về, hắn cũng có một cây súng lục. Chúng đang giở trò diễn thuyết gì đó trước mặt hai người và có vẻ như không còn nhiều thời gian nữa trước khi tiếng súng cất lên. Phong không có thời gian để bàn thân lâu hơn, anh vừa suy nghĩ, vừa hành động hết như có một ma lực nào đó điều khiển, dứt khoát và mạnh mẽ.

Khê khàng di chuyển về phía chiếc xe đậu gần cổng ra vào với một can xăng tìm được trong nhà kho, Phong mau chóng đổ toàn bộ vào phía sau cốp rồi kéo thành một đường dài tiến ra chiếc cổng sắt. Kẻ ngồi trong xe có vẻ như đang mải tập trung vào chiếc điện thoại, ngoài trời mưa bão dày đặc khiến hắn cũng chẳng còn mối bận tâm nào khác. Xăng trong can đã cạn, anh mau chóng quay trở lại con đường cũ men theo bức tường. Phong mở chiếc bật lửa và ném về phía dải xăng, ngọn lửa mau chóng bốc lên vùn vụt thành một đường dài, chạy thẳng về phía chiếc Civic làm lộ rõ vẻ hào nhoáng giữa màn đêm đen kịt. Sau đó anh mau chóng quay lại phía đằng sau căn biệt thự.

- Nếu bà vẫn còn thù hận sau chừng ấy năm, hãy để tôi là người gánh chịu. Cô gái này không có tội tình gì.

Ông Tân thều thào van xin, máu từ đằng sau gáy chảy thành dòng, lăn qua cổ thấm đầy áo.

- Cô gái? - Bà Yến quắc mắt nhìn về phía kẻ đang bị trói còn lại: - Mày sướng thật, ở tuổi này rồi vẫn có người yêu thương, vẫn được gọi là “cô gái”. Còn tao, cả cuộc đời tao đã ném đủ mùi cay đắng cũng chính bởi kẻ đánh cắp từ “cô gái” của tao. Ông trời ưu ái mày quá nhỉ?

- Hãy để cô ấy rời khỏi đây rồi giết tôi đi! Tôi với bà hãy thanh toán mọi hận thù và đừng làm liên lụy đến những người vô tội!

- Hahaha... Ông sống đến tuổi này rồi, chả nhẽ lại không hiểu một điều rất đơn giản, cái chết chưa bao giờ là nỗi đau lớn nhất, nỗi đau lớn nhất là khi tận mắt chứng kiến người thân của mình ra đi trong đau đớn nghệt ngã. Tôi nói đúng không cô em?

- Bà nói sao cũng được. Dù sao tôi cũng chẳng còn gì để mất nữa, có được chết trước mặt người đàn ông thương yêu mình nhất trên đời này tôi cũng mãn nguyện.

Bà hãy giết tôi đi!

Bị trói chặt vào ghế, An không hề cảm thấy đau đớn, cũng không một chút sợ hãi. Cô đáp lại kẻ thù bằng những lời lẽ đầy khiêu khích. Ngay cả khi bị dồn vào đường cùng, cô vẫn mang phong thái của một kẻ đứng từ trên cao nhìn xuống. Vì khi đã đi đến đích của một chặng đường thì dầu có chết cũng phải khiến cho kẻ thù nhúc nhối.

- Bà giết tôi, điều đó cũng chẳng thay đổi được sự thật rằng bà là kẻ bại trận trong tình yêu và khao khát hạnh phúc bằng những thủ đoạn đốn hèn. Nếu cái chết của tôi khiến bà cảm thấy hạnh phúc thì tôi cũng sẵn sàng bỏ thí phần hạnh phúc của mình cho bà.

Câu nói của An khiến bà Yến choáng váng đến điên cuồng. Bà giơ khẩu súng nhắm thẳng đầu cô với ánh lửa cuồng dại bập bùng trong ánh mắt. Toan bóp cò, nào ngờ có một ánh lửa khác đang bùng sáng giữa đêm gió bão phản chiếu qua tấm kính trong căn nhà. Ánh lửa báo hiệu cái chết tương dễ, kỳ thực lại vô cùng khó:

- Cái quái gì thế? Lũ ăn hại!

Lũ sát nhân vội vàng chạy ra ngoài, hướng về phía chiếc xe hơi đang hùng hực cháy.

- Đứa nào gây ra chuyện này? Giấy tờ ở trong xe, mau vào lấy ra ngay lập tức!

Hai kẻ cầm súng lao như bay về phía chiếc Civic, gần đến nơi mới phát hiện ra gã lái xe đã nằm bất động dưới mặt đất với vết dao đâm tua tủa trên lưng.

- Thằng ngu!

Chiếc xe cháy điên cuồng, thiêu đốt mọi thứ chứa đựng bên trong nó, bao gồm những bí mật động trời, những thủ đoạn hắc ám và cả những thứ vốn dĩ không thuộc về kẻ đang cố gắng cứu vớt tàn tro còn sót lại.

Từ cửa phía sau, ngay khi bà Yến bước ra ngoài, Phong chạy về phía hai người bị trói và tìm cách tháo dỡ dây thừng càng nhanh càng tốt.

- Ôi... Hóa ra anh vẫn ở đây!

An mừng rỡ khi những hình dung sai lầm về Phong trong cô được hóa giải đúng lúc này.

- Hai người không sao chứ?

- Hãy cứu lấy cô ấy.

Ông Tân cố gắng nói bằng luồng hơi yếu ớt, máu chảy mỗi lúc một nhiều.

- Anh hãy cố lên. Chúng ta sẽ cùng thoát khỏi đây! - An động viên ông trong lúc Phong dùng dao cắt dây thừng cởi trói cho cô.

- Không kịp đâu. Cứ để tôi ở đây. Phong... Hãy cứu lấy An!

...

“Đoàng... Đoàng...”

Hai hồi súng đi chệch hướng làm những mảng tường tóe khói, bốc mùi khét lẹt. May mắn sao Phong và An vừa kịp chạy ra ngoài theo hướng cửa sau, nhưng ông Tân vẫn ngồi lại đó và gần như bất động.

- Mau đuổi theo chúng! - Bà Yến vội ra lệnh cho tên tay sai mặt trắng bệch.

...

- Thế là chỉ còn lại hai chúng ta, nhỉ. Lâu lắm rồi mới có không gian riêng tư thế này!

Tiến sát lại nơi ông Tân ngồi, bà Yến buông gậy và quỳ xuống, sau đó dùng một tay nâng cằm người chồng cũ nhìn về phía mình.

- Ông vẫn phong độ, vẫn đẹp trai như hai chục năm về trước. Nhưng sao chẳng còn tí mãnh lực nào thế? Đuổi rồi à?

- Hãy để tôi ra đi... Làm ơn...

Ông Tân chờ dẫn van xin trong vô vọng. Mọi thứ xung quanh ông trở nên nhòe nhoẹt, ánh sáng từ từ tắt dần, tắt dần, ông chẳng còn thấy điều gì sáng tỏ nữa ngoài việc muốn cho đôi mắt nghỉ ngơi thực sự.

Hai kẻ trốn thoát chỉ có thể lẩn khuất đâu đó quanh đây, họ sao có thể bỏ mặc ông Tân ở lại được chứ. Trong lúc gã áo đen cầm súng bước từng bước dò tìm, hấn băng qua cây cầu gỗ mà không biết rằng An đang trốn dưới lòng hồ - ngay dưới chân hấn, chỉ để hở hai cánh mũi trên mặt nước. Hấn tiến thêm vài bước nữa, thậm

trọng và dò xét. Ông trời không thôi trút nước xuống mặt đất và gió bão như muốn hất tung mọi thứ. Có lẽ cũng chính vì thế, hẳn chẳng thể ngờ được rằng kẻ còn lại đang nấp trên một cành cây.

Đi hết cây cầu vẫn chưa tìm được dấu vết, tên sát nhân bất ngờ linh tron một cú trời giáng từ cây xoài già nhảy bổ xuống. Phong thụi thẳng mặt kẻ to con hơn mình gấp nhiều lần, khẩu súng trên tay hắn rơi xuống thẳm cỏ cách nơi hai người vật xuống mặt đất vài bước chân. Nhưng vốn là kẻ có sức mạnh khủng khiếp, hắn tấn công ngược trở lại bằng đòn chân đạp mạnh vào bụng chàng. Con đau khủng khiếp khiến Phong bị sốc, anh ôm bụng quằn quại. Lẽ thường ai cũng sẽ nằm yên cho con đau nguôi ngoai, nhưng đứng trước lưỡi hái tử thần, buộc lòng Phong phải gồng sức mình gấp trăm ngàn lần. Anh bật dậy, giữ chặt kẻ địch đang lao về phía khẩu súng, sau đó dồn toàn bộ sức lực đá bay khẩu súng phi thẳng xuống hồ nước. Hai kẻ một mất một còn lao vào tấn công đối phương bằng những đòn giáng trời, Phong bị dồn về phía chiếc cầu gỗ, anh bước giật lùi để tránh khỏi những cú đâm chí mạng. Lúc này, điều không ngờ nhất ập đến. Từ dưới lòng hồ, người phụ nữ bất ngờ trồi dậy, hai tay cô cầm con dao móc từ bồn rửa bát trong lúc bỏ trốn đâm hết sức bình sinh vào bắp chân kẻ thù. Hẳn gào lên một tiếng vang trời và quàng tay lấy người Phong, cả hai ngã lăn xuống lòng hồ.

Con thịnh nộ lên đến đỉnh điểm, toàn thân ướt sũng, An bước lên mặt đất với con dao vấy máu. Cô lừ lừ tiến lên những bậc thang dẫn lối quay trở lại căn biệt thự với thân thái của một kẻ bất cần đời, lẽ sống duy nhất của cô lúc này là dập tan những cơn bão táp cứ cố tình bủa vây lấy phút cuối đời mình.

- Ai có thể ngờ định mệnh mang chúng ta đến với nhau, để rồi ép buộc chúng ta kết thúc theo cách này cơ chứ...? Ông có bao giờ thực sự nuối tiếc vì những gì đã gây ra cho cuộc đời tôi không? Thực ra tôi cũng chỉ là một con đàn bà như nhiều con đàn bà khác, có điều tôi phải hứng chịu khổ đau từ quá sớm và tôi không dễ dàng để nó đè bẹp cuộc đời mình. Tôi còn có tương lai, và tôi cần có hạnh phúc. Chẳng biết từ lúc nào, trong tôi chỉ tồn tại một hạnh phúc - đó là được thấy lũ đàn ông rơi nước mắt vì đau khổ. Điều mà cuối cùng tôi cũng được thấy ở ông rồi đó...

Bà Yên cứ độc thoại một mình như kẻ thần kinh, ông Tân gục đầu xuống đất chẳng đủ sức đáp lấy một lời, và có lẽ ông cũng chẳng để vào đầu lấy một chữ. Bỗng cửa mở ra, một người đàn bà khác bước vào với con dao chìa ra phía trước.

- Ô hô hô, cô em nghĩ gì vậy mà lại đem dao chơi với súng? Mà cô em vẫn chưa chết à? Sao mà sống lâu thế???

An nhìn bà Yến bằng cặp mắt sục sôi hận thù. Con người ta đâu là già hay trẻ, có một thứ không bao giờ thay đổi, đó chính là ánh nhìn toát lên từ đôi mắt. Cũng chính đôi mắt mách bảo ta rất nhiều về kẻ đối diện, là người tốt, là kẻ xấu, là người ta có thể tin tưởng?... Tất cả đều bộc lộ qua đôi mắt.

- Hai ta không duyên nợ lẫn nhau, nhưng hai ta cùng yêu một người đàn ông. Tình yêu có thể kết thúc khi người ta chết đi, nhưng những giây phút trong tình yêu là bất tử. Vì thế, nếu có giới, bà hãy bắn tôi đi, để tôi có thêm một lần nữa sống với giây phút bất tử trong đời mình.

- Cô em không phải thách.

Bà Yến giương súng nhắm thẳng lên đầu An, chỉ cần một cái bóp cò nữa là đặt dấu chấm hết cho tất cả.

- Bà hãy nổ súng đi để chấp nhận mình là người thua cuộc! - An vừa nói vừa tiến lại gần nòng súng. - Một người như tôi có chết cũng không tiếc bởi tôi đã có đủ hạnh phúc trong đời này, điều mà bà không bao giờ có.

“Đoàng!!!”

...

Viên đạn găm thẳng vào đầu, người phụ nữ ngã vật xuống mặt đất. Đó là viên đạn lọt từ ngoài khung cửa sổ bay thẳng vào chỉ trong tích tắc và người bóp cò không ai khác - chính là chàng trai vừa giành lại sự sống từ dưới mặt hồ dậy sóng.

48. Lật lại ký ức

Sở cảnh sát thành phố đêm mưa bão hôm đó nhận được một cuộc điện thoại khẩn cấp từ một vị luật sư người Mỹ thông báo về một vụ chiếm đoạt tài sản, thanh toán tư thù cá nhân có khả năng gây thương vong. Trùng hợp sao nạn nhân của vụ việc cũng chính là người vừa dính vào vụ lùm xùm liên quan đến một xác chết không xác định danh tính tại một công trường xây dựng. Chỉ sau cuộc gọi ba phút, lại có một cuộc gọi khác đến từ bệnh viện đa khoa thành phố cấp báo về việc bắt giữ người làm con tim, nạn nhân là một sản phụ mang thai ở tuần thứ 33, hiện đang được chăm sóc tại bệnh viện. Ngay lập tức xe cảnh sát được điều động đến nhà riêng của người được coi là đầu mối vụ việc. Khi họ vừa đến nơi, một tiếng súng đã nổ. Hiện trường vụ án phát hiện một kẻ tội phạm tình nghi bị nhốt trong cốp xe hơi, một xác chết với nhiều vết dao đâm nằm cạnh chiếc xe bốc cháy, một xác chết nằm sấp trên mặt hồ. Cảnh sát ập vào trong căn nhà khi các nạn nhân đang sơ cứu cho

nhau, một người bị thương nặng. Giữa phòng khách, xác một người phụ nữ đã chết, lúc này hãy còn hơi ấm với vết máu loang lổ chảy ra từ vết đạn găm thẳng vào hộp sọ.

Các nạn nhân mau chóng được đưa tới bệnh viện. Hai mươi phút sau, tất cả đều đã được xác định danh tính. Chàng trai trẻ là chồng của người phụ nữ mang bầu. Người đàn ông bất tỉnh đang được cấp cứu chính là chủ của dự án khu công trình phúc lợi xã hội. Bất ngờ hơn cả, người đàn bà có vẻ bề ngoài già nua hết như bà lão 80 tuổi chính là cô gái mắc bệnh lão hóa gây tổn kém không ít giấy mực của báo giới cách đây hơn một năm về trước.

Đó là bất ngờ đối với những người chưa thực sự hiểu tường tận câu chuyện. Còn đối với bốn nạn nhân đang nằm trên giường bệnh, họ không thể nào biết trước còn có những bất ngờ gì sắp sửa xảy ra. Chỉ biết rằng điều duy nhất họ có thể làm vào lúc này là chờ đợi, cái gì đến rồi cũng sẽ phải đến. Và chỉ ít giờ đồng hồ nữa thôi, khi nhìn lại thời điểm này, họ sẽ bàng hoàng nhận ra còn có những thứ nên làm hơn là chờ đợi - đó chính là lời thỉnh cầu!

Chắc có lẽ Phong sẽ chẳng bao giờ hình dung mình sẽ gặp lại vợ sau một tháng xa cách trong hoàn cảnh này. Thùy nằm trên giường bệnh và đang chìm vào một giấc ngủ sâu. Phong đã có thể đi lại bình thường sau khi được băng bó mấy vết thương ngoài da. Một tháng qua đi, vợ anh vẫn xinh đẹp, nhưng nét hồn nhiên, vô tư thì vơi đi ít nhiều. Bụng Thùy mỗi lúc một lớn, anh vuốt nhẹ tóc mái vợ mình vén sang một bên, nắm tay cô rồi từ từ áp tai lên bụng nàng và khe khẽ chuyện trò với cậu con trai:

- Con à, con có nghe thấy ba nói gì không? Cậu bé mạnh mẽ, cứng cáp của ba! Ba xin lỗi vì đã không bảo vệ được mẹ, nhưng ba tin là con đã thay ba làm điều đó, đúng không? Ba muốn được gặp con, được bế ấm con trên tay... Ba chưa hình dung ra con sẽ giống ai nữa? Chỉ biết rằng ba đã chuẩn bị mọi thứ để con có một cuộc sống tốt. Con sẽ lớn khôn qua từng ngày. Ba sẽ dìu con những bước đi chập chững đầu tiên. Ba sẽ dạy con gọi “mẹ” và đó là từ đầu tiên con cần ghi nhớ trong cuộc đời mình.

Ông Tân vẫn chưa tỉnh lại, nhìn ông như đang ngủ một giấc thật ngon sau nhiều ngày mệt mỏi. Dầu là mũi kim truyền máu găm ở cánh tay, An vẫn thấy bình thường, thân quen vì hình ảnh này nhắc cô nhớ lại lý do vì sao hai người đến với nhau. An nắm lấy đôi bàn tay thô ráp áp vào má mình rồi trái lòng:

- Có những điều mà em cố gắng lý giải, có những điều em chẳng hiểu tại sao... Như vì sao ta yêu nhau? Vì sao ta chung sống cùng nhau? Vì sao giữa thế giới bao la này, ta đến được với nhau? Đó là những băn khoăn chẳng bao giờ có được lời giải đáp. Nhiều lúc em tự hỏi nếu như không có anh thì giờ cuộc đời em sẽ thế nào? Ôi, thật khó để trả lời! Thế nên em đã sống, mặc nhiên như đó là quyền lợi, là điều may mắn từ trên trời rơi xuống để mình tận hưởng... Em vô tâm sống từng ngày mà chưa bao giờ màng tới chuyện nếu không có anh thì mình sẽ ra sao, sẽ đi về đâu đây? Em chẳng biết nữa! Em chỉ biết thực tại này vẫn có hơi ấm của anh ở bên, và em thật sự hạnh phúc vì điều đó! Cảm ơn anh, vì anh đã chấp nhận bước vào cuộc đời em...

Cơn bão cuối cùng cũng tan biến, trả lại cho thành phố một buổi bình minh chan hòa ánh nắng. Sáng sớm hôm nay, Thùy đón chào ngày mới theo một cách khác - khác xa so với cơn ác mộng kéo dài vừa trải qua trong cuộc đời. Cô tỉnh giấc, hình ảnh đầu tiên hiện ra chính là người chồng thương yêu của mình, anh đang nắm chặt tay cô và khẽ khàng nói lời chào ngày mới.

- Buổi sáng tốt lành!

Thùy mỉm cười đáp lại. Bấy giờ cô mới thực sự tin mọi thứ đã trở lại. Phong rời khỏi phòng bệnh trong chốc lát để tìm mua món ăn mà vợ yêu thích.

- Cảnh tượng này, món ăn này nhắc em nhớ lại thật nhiều điều từng xảy ra trong quá khứ. Anh có nhận thấy thế không?

- Cách đây một năm, khi anh trở về từ Đà Nẵng.

- Ôi, thời gian trôi đi thật nhanh...

- Và giờ chúng ta đã sắp trở thành ông bố, bà mẹ, chúng ta lại ngồi bên nhau trong không gian như thế này.

- Mình đã sắp thành mẹ rồi sao? Vậy mà em vẫn thấy mình lúc nào cũng yếu ớt. Tại em mà chúng ta phải ở đây giờ này. Em thấy mình vẫn chưa đủ bản lĩnh để làm mẹ của một đứa trẻ.

- Tại anh. Tất cả là tại anh! Cả hai lần chúng ta rơi vào hoàn cảnh này đều là do anh không biết bảo vệ hạnh phúc của mình. Lần này anh chẳng những làm liên lụy đến em mà còn làm khổ con nữa.

- Giá như em biết suy nghĩ hơn. Giá như em là đứa con gái biết trân trọng mạng

sống của mình. Em chẳng thể nào thay đổi, những suy nghĩ tiêu cực cứ vẫn vơ, ám ảnh trong tâm trí mỗi khi xa anh.

- Và đó là lý do để em quyết định một thân một mình lặn lội vào đây tìm anh hay sao? Em ngốc nghếch và liều lĩnh quá!

- Người con gái khi đó dường như không còn là em nữa... Ai đó trong em thôi thúc mình phải đi tìm anh, phải giữ lấy hạnh phúc của mình. Một tháng là quá dài để cho những lo sợ kéo đến. Sợ rằng những gì thuộc về quá khứ sẽ xảy ra một lần nữa. Em không làm chủ được mình khi đó, chỉ biết bằng mọi cách em phải tìm về với anh.

- Em quên mất những gì đã hứa với anh sao? “Dù có xa nhau đến mấy, chỉ cần luôn nghĩ về nhau thì chúng ta sẽ luôn gần bên, luôn đồng hành qua mọi nẻo đường” - chính em đã nói với anh như vậy mà.

- Em biết... em biết mình đã nói vậy. Lý trí mách bảo em hãy nói ra những điều đó với anh. Nhưng ở đây, trong tim mình cứ thôi thúc em hành động theo một cách khác. Và khi đến nơi, gặp người con gái ấy, em nhận ra là mình đã sai. Chị ấy là người đáng được hưởng một cuộc sống hạnh phúc, chẳng ai trên đời này được phép ghen tuông với một người con gái như vậy cả.

- Đúng thế... Cô ấy xứng đáng nhận được tình cảm của bất cứ một ai, đúng không em?

- Chính ở giây phút gặp gỡ chị ấy, em đã nhận ra sai lầm của mình, đúng hơn là sai lầm của chúng ta. Giá như anh cho em được gặp chị ấy sớm hơn, giá như chúng ta thấu hiểu lẫn nhau sớm hơn, thì con tim em đã thôi những nhịp đập sai lệch, thì biết đâu tất cả chúng ta đã sớm tìm được lối đi đúng hướng...

Rời khỏi tòa nhà khoa sản, Phong tìm về căn phòng cấp cứu bệnh nhân, nơi ông Tân đang được điều trị. Căn phòng bệnh với đủ thứ máy móc nhắc Phong về một miền quá khứ xa xôi, gợi lại trong anh những móc xích quẩn quanh của cuộc đời này. Anh tự hỏi nếu như ngày ấy nhận ra An sớm hơn, nếu như ngày ấy cô dừng tìm cách chạy trốn anh thì không biết giờ này họ sẽ như thế nào?

Bên giường bệnh, An vẫn túc trực mỗi giây trôi qua để khi ông Tân tỉnh lại, cô biết ông muốn được nhìn thấy điều gì trước tiên. Cô nhìn những vết băng bó trước đây đã nhiều lần tự tay cuốn cho bệnh nhân, không hiểu sao giờ cô thấy sợ chúng đến thế.

- Ông ấy sao rồi?

Phong lại gần An và mang cho cô một cốc sữa nóng.

- Vẫn chưa có kết luận của bác sỹ. Họ chỉ bảo hãy kiên nhẫn chờ đợi. Thù sao rồi ạ?

- Cô ấy ổn, nhưng tinh thần vẫn còn bất an.

- Anh hãy chăm sóc cho Thùy đi. Một mình em ở đây được rồi.

- Anh chỉ muốn qua hỏi thăm. Để anh mua cho em chút gì ăn nhé!

- Thực sự em không còn tâm trí nào cho việc ăn uống.

...

- Còn ba ngày nữa là đến sinh nhật anh ấy.

- Ồ...

- Nãy giờ ngồi đây, cứ nhắm mắt lại, em lại nhớ về ngày sinh nhật năm ngoái. Hôm đó em và anh ấy dùng bữa tối ở nhà hàng trên tầng cao, chính là nơi chúng ta từng ngồi. Và anh biết không, em thấy mình thật tệ. Em nhận ra một điều rằng tự em cho mình cái quyền điều khiển anh ấy, giống như anh ấy nghiêm nhiên thuộc về mình. Em chưa bao giờ quan tâm xem anh ấy muốn gì, ngay cả nơi dùng bữa tối trong ngày sinh nhật của anh ấy cũng là do em lựa chọn.

- Có thể hạnh phúc của anh ấy là được thấy em hạnh phúc!

- Kể cả là thế, em tự hỏi bản thân mình đã bao giờ thực sự quan tâm đến anh ấy chưa? Khi em ốm, anh ấy chăm sóc em. Khi em buồn, anh ấy lau nước mắt cho em. Anh ấy lúc nào cũng tạo cho em cảm giác cuộc đời này thật ý nghĩa, anh ấy luôn nhắc nhở em rằng tương lai vẫn còn rất dài ở phía trước. Anh ấy hỏi ước mơ của em là gì, và khi biết em muốn trở thành cô giáo, anh ấy quyết tâm xây dựng một ngôi trường. Nhưng còn em, chưa một lần em hỏi xem anh ấy muốn gì ở tương lai, anh ấy muốn một cuộc sống hạnh phúc như thế nào?

- Em biết không, có những người bằng lòng với thực tại của mình và họ trân trọng từng giây phút trôi qua trong đời, họ luôn luôn cảm thấy hạnh phúc khi được sống cùng người mình yêu.

- Phải, vào ngày sinh nhật của anh ấy, em chỉ biết mình muốn tái hiện những gì đã diễn ra với anh. Từ chỗ ngồi, từ những ngọn nến, từ món ăn đến người chơi

nhạc... Thực chất em chỉ muốn ôn lại kỷ niệm đẹp của mình mà không hề bận tâm đến ước muốn của anh ấy. Và em còn nhần tâm hơn nữa khi điều đó vô tình khiến anh ấy hạnh phúc!

- Anh ấy hạnh phúc sao?

- Anh ấy hạnh phúc khi được ăn món thịt bò nướng với khoai tây và ngồi ở trên cao phóng tầm mắt ra nhìn toàn thành phố. Anh ấy hạnh phúc khi lắng nghe những giai điệu của bản nhạc *Grandpa's Violin* và trầm trồ thích thú khi được em giải thích ý nghĩa của bản nhạc... Trời ơi, hạnh phúc của anh ấy lẽ nào chỉ đơn giản là được ngồi thế chỗ của một người khác, được chìm đắm trong giai điệu yêu đương của người khác với thứ thèm khát ích kỷ của riêng em?

- Thực sự... anh không biết phải nói gì!

- Thực sự em cũng chẳng biết phải nói gì! Em chỉ trách tại sao ông trời lại nỡ đem anh ấy đến với một đứa con gái ích kỷ như em? Tại sao em lại nghiễm nhiên được hưởng một thứ hạnh phúc không vụ lợi đáng ghen tị mà bất kỳ người con gái nào trên đời này cũng thèm khát? Thậm chí em luôn miệng kêu than mỗi khi buồn chán, luôn miệng nhắc đi nhắc lại những gì em muốn anh ấy làm cho em khi em qua đời. Em đã miêu tả tỉ mỉ ước muốn về một đám tang nhẹ nhàng với những khóm hoa hồng, có nghệ sỹ chơi piano và violon hòa tấu thành bản nhạc tình yêu của chính mình. Em cứ như con ngốc tự bi kịch hóa cuộc đời mình, tự nghĩ rằng mình là người duy nhất trên đời này sẽ phải chết!

- Đừng bao giờ nói về cái chết khi cuộc sống này còn biết bao việc để làm và còn biết bao người để ta yêu thương.

- Chính em cũng từng động viên anh ấy như vậy khi anh ấy hóa trị ung thư, nhưng rồi chính em trở thành kẻ yếu đuối, bi lụy và lệ thuộc vào người khác. Khi em gặp lại anh và lẩn trốn như một kẻ tội đồ, chính anh ấy khuyên em hãy đối diện với anh và nói thẳng sự thật. Khi em khổ đau vì thấy anh và Thùy hạnh phúc, cũng chính anh ấy khuyên em hãy chấp nhận vì đây là con đường mà mình đã lựa chọn. Em chỉ cố gồng mình lên, cố tỏ ra mạnh mẽ mà thực chất chính em cũng chẳng hiểu mình muốn gì và cần gì. Em phát bệnh mỗi khi nghĩ về anh, anh ấy thay anh trở thành bờ vai để em úp mặt vào mà khóc...

Cuộc đời mỗi chúng ta đều là một cuộc hành trình mà không một ai có thể khẳng định đâu là phía cuối con đường và đâu là cái đích của hạnh phúc. Trên chặng đường tưởng như rất dài mà cũng lại rất ngắn ấy, sẽ có lúc ta phải đương đầu

chống chọi với những cơn bão thành linh ập đến. Cơn bão giống như một thử thách, nó cho ta biết sức mạnh của mình đến đâu, nó cho ta nhận ra một bài học rằng điều gì không thể giết chết được bạn sẽ càng khiến bạn trở nên mạnh mẽ, và nó cũng mách bảo ta hiểu rằng hạnh phúc chưa bao giờ là thứ dễ dàng nắm giữ. Cơn bão qua đi, bầu trời lại trở nên quang đãng với chút nắng trên cao vời vọi, nhưng cảnh tượng đẹp đẽ ấy chẳng thể nào che lấp được những tàn dư còn sót lại sau trận bão.

Khi Phong đang ngồi bên cạnh vợ trong lúc đợi người nhà cô từ Hà Nội bay vào, bác sỹ hẹn anh đến phòng làm việc và thông báo:

- Cô tử cung của sản phụ đã bắt đầu mở khi cô ấy nhập viện. Chúng tôi đã cố gắng hết sức để xử trí bảo tồn vì thai nhi mới được 33 tuần tuổi. Tuy nhiên chúng tôi cũng muốn gia đình chuẩn bị tâm lý, việc này có thể không đem lại kết quả và khi đó vì sự an toàn của cả mẹ lẫn con, chúng tôi buộc phải mổ đẻ.

Cùng lúc đó, người nhà duy nhất của ông Tân được mời vào phòng của bác sỹ để thông báo kết quả khám bệnh:

- Mọi chuyện vẫn ổn chứ, thưa bác sỹ? Chỉ là chấn thương nhẹ bên ngoài thôi đúng không?

An tự vấn bản thân bằng một câu hỏi mang tính lạc quan. Bác sỹ cho cô xem kết quả chụp phim và ái ngại thông báo:

- Những vết rạn cho thấy ở trên phim chụp là biểu hiện của tổn thương nguyên phát, và đây là triệu chứng của chấn thương sọ não.

- Gì cơ... Chấn thương sọ não? Ý bác sỹ là ông ấy có thể qua đời?

- Chúng tôi biết cô, cô là một cô gái rất đáng thương mà hầu hết mọi người đều từng nghe kể. Có được một người để yêu thương và chăm sóc là điều vô cùng đáng quý. Nhưng cuộc sống có những thứ ập đến mà ta không thể nào biết trước. Qua kết quả chụp cắt lớp, chúng tôi phát hiện ra bệnh ung thư của ông ấy đang tái phát. Chính vì điều này mà thời gian còn lại của ông ấy là rất ít. Vì thế tôi chỉ có thể khuyên cô một điều - nếu ông ấy có nguyện ước gì thì hãy cố gắng thực hiện nó ngay lúc này.

49. Tiếng gõ cửa

58 năm trong cuộc đời là một quãng thời gian đủ dài để ông Tân cảm nhận những đổi thay rõ rệt của đời sống này. Đời sống của chúng ta khác với một mùa cây

chuyển lá, khác với những ngày trăng tròn, khác với tia nắng mặt trời đầu tiên le lói mỗi sớm bình minh... Dù rằng ta có đủ thời gian để háo hức đón nhận và trải nghiệm những quy luật tuần hoàn của cuộc sống, tiếc rằng cuộc đời mỗi con người lại hữu hạn. 58 năm qua, ông Tân chưa một lần hình dung về ngày cuối cùng trong cuộc đời mình sẽ diễn ra như thế nào. Bởi cũng giống như tất cả mọi người trong chuỗi hành trình kéo dài biết bao nhiêu ngày tháng, ai có thể ngờ vào một ngày cũng như mọi ngày, khi trái đất vẫn quay và nhân loại vẫn tiếp tục sự sống, đó lại là ngày ta phải nói lời chào tạm biệt tất cả.

Nhưng điều gì đó như mách bảo thế giới tươi đẹp này chỉ còn một ngày để sống, tiếng nói ai đó như vang vọng trong cơn mê man bất tỉnh, một cánh tay nào đó như đang chìa ra phía trước cố gắng đánh thức người đàn ông đã đi gần hết chặng đường của mình. Người đó như đang nói với ông rằng: “Này ông già, cái chết không chỉ đơn giản là nằm xuống và nhắm mắt. Chúng ta không bao giờ có thể an tâm nhắm mắt khi ước nguyện sống vẫn còn dang dở, vì thế đừng dễ dàng bỏ thế giới lại sau lưng và bay đi tìm kiếm giấc mộng của riêng mình”. Vì vẫn còn một ngày cuối cùng trong đời để tận hưởng và đón nhận, và vì Thượng đế vẫn còn một món quà muốn trao tặng, thế nên ông Tân dần dần hé mở hai hàng mi đón chào ngày mới. Ôi... Ngày cuối cùng trong cuộc đời ông cũng là một ngày đáng để đón nhận lắm chứ!

28 năm trôi qua trong cuộc đời một chàng trai, có người nói anh vẫn còn trẻ, cũng có người nói anh đang ở vào thời điểm cống hiến nhiều nhất trong đời người, thế nhưng Phong vẫn tự hỏi ở vào tuổi nào thì con người ta mới thực sự sống đúng nghĩa. Một cuộc sống mà anh hằng ao ước, cuộc sống đầy ắp tiếng cười và những giọt nước mắt nếu có phải rơi xuống cũng là để dành cho những điều có ý nghĩa. Thực sự Phong chẳng thể nào hình dung về cuộc sống ấy, chỉ biết rằng nó luôn tồn tại trong tiềm thức của anh cũng như biết bao người khác, chúng ta cùng có những ước mơ về một cuộc sống tươi đẹp, dù rằng chẳng ai có thể mô tả cuộc đời ấy bằng bất cứ ngôn từ nào.

Trong hành trình đã bước qua của cuộc đời mình, Phong đã gặp gỡ rất nhiều người. Có những người chỉ gặp một lần rồi thôi, chẳng để lại ấn tượng gì cả. Có những người dẫu không gặp lại, nhưng thi thoảng anh vẫn băn khoăn không biết giờ này họ ra sao, ở đâu và làm gì. Lại có những người anh tự hỏi liệu họ có bao giờ nghĩ đến anh hay không? Và thậm chí cũng có những người anh cố gắng quên đi, nhưng việc xóa bỏ hình bóng của họ ra khỏi tâm trí là điều không thể. Cuộc sống của chúng ta là thế đó, nghĩa là đầy rẫy sự gắn kết, sự ràng buộc của những mối quan hệ ở mỗi đoạn khác nhau trên chặng đường đời. Có những lúc Phong băn khoăn tự hỏi nếu không phải người này, mà là người khác sẽ cùng bước đi với anh

thì hành trình của họ sẽ trôi về đâu? Đã có lúc anh trần trố liệu những quyết định của cuộc đời mình là đúng hay sai? Và rồi cho đến hôm nay, anh nhận ra con người ta chỉ thực sự sống đúng nghĩa khi trong đầu biết tồn tại những trần trố.

Không có cuộc đời nào tràn ngập màu hồng, cũng chẳng có cuộc đời nào là những con đường thẳng tắp cả. Chúng ta sinh ra trên đời này đâu chỉ để đón nhận niềm vui, mà thậm chí khổ đau tốt cùng cũng chính là hương vị của cuộc sống. Ai rồi cũng sẽ đến lúc ngập đầu trong những đắn đo, trần trố. Ai rồi cũng sẽ phải bươn trải, vật lộn để đấu tranh cho công cuộc mưu sinh. Và cho dù những lời của bác sỹ về con trai anh không thực sự như mong đợi, anh cũng sẵn sàng chấp nhận tất cả, bởi vì đó là cuộc sống. Vào một ngày bất chợt nào đó, khi con trai anh cảm thấy đã đến lúc nó sẵn sàng đón chào cuộc sống, tự khắc con sẽ quyết định giây phút chào đời. Khi ấy, anh sẽ ẵm nó trong vòng tay và nói với con rằng: “Chào mừng con đến với thế giới này, thế giới của vô vàn điều kỳ diệu đang chờ đón con ở phía trước.”

“Nếu ông ấy có nguyện ước gì thì hãy cố gắng thực hiện nó ngay lúc này” - những lời bác sỹ nói không khiến An đổ gục xuống mặt đất như chính cô lầm tưởng. Giây phút biết tin sự sống và cái chết đang giành giật người đàn ông của đời mình, không hiểu sao cô chỉ thoáng chút buồn. Có phải vì đã chứng kiến cái chết của nhiều người, hay vì người đàn ông đang nằm trên giường bệnh mà cô biết là người vô cùng mạnh mẽ, người đã từng chinh phục mọi nẻo đường trên khắp thế giới kia mà... À không, thực ra là vì cô mãi chấp tay lên trán và suy nghĩ - khát khao lớn nhất của người đàn ông này là gì?

- Ôi, tuyệt vời quá! Bác sỹ ơi! Cuối cùng ông ấy cũng tỉnh lại rồi!

An reo mừng khi người đàn ông chìm sâu vào giấc ngủ dài cuối cùng cũng tỉnh giấc. Ông ấy đang nhìn cô, không hiểu sao mỗi lần đối diện đôi mắt ấy, cô lại thấy giống như đang trực diện với một tấm gương, tấm gương duy nhất trên đời cho cô nhận ra mình thực sự xinh đẹp. Chưa bao giờ An thấy mình xinh đẹp như lúc này, và cũng chưa bao giờ cô cảm nhận cuộc sống có những giây phút tuyệt vời đến thế. Cuộc đời này đáng để chúng ta đón nhận và níu giữ lắm chứ, ngay cả khi mọi chiếc gương ném vào mặt bạn câu: “Mày chẳng còn lý do gì để mà sống”, chẳng qua là vì ta chưa soi đúng chiếc gương thành thực nhất thế gian này mà thôi.

- Anh có nghe thấy những lời em nói không?

Ông Tân mỉm cười, khe khẽ gật đầu.

- Anh có muốn ăn chút gì không?

- Ăn cháo...

...

- Hì, đã bao lâu rồi kể từ lần cuối cùng em bón cháo cho anh ăn nhỉ?

- Lâu rồi... Từ hồi ung thư...

- Anh không cần cố trả lời những câu hỏi viển vông của em cũng được, nếu nó làm anh mệt.

An vừa bón cháo cho ông, vừa gọi lại những kỷ niệm thật đẹp giữa hai người bằng một giọng đầy lạc quan.

- Em rất hay mắng mỏ anh vì tội anh luôn ngẩng cao đầu mỗi khi bước đi mà không chịu nhìn xuống mặt đất, mỗi khi đi cầu thang em luôn sợ anh vấp ngã. Nhưng đã bao giờ em nói với anh một điều rằng anh toàn bước những bước rất dài, dài gấp đôi bước đi của người bình thường chưa?

Ông Tân lắc đầu.

- Không những bước rất dài mà anh còn đi rất nhanh. Như thế đó là thói quen không tài nào thay đổi... Thế em đã bao giờ nói với anh rằng anh có một giọng nói rất hay chưa nhỉ?

- Hình như chưa...

- Giọng anh rất giống giọng nói của ca sỹ Yoochun, mặc dù anh chẳng biết anh ta là ai cả đúng không? Hihi, đây là một ca sỹ người Hàn Quốc. Em chưa bao giờ nói với anh điều nhớ nhăng này nhỉ?

Ông Tân lắc đầu.

- Và hình như em cũng chưa một lần nói với anh rằng anh chẳng trẻ, cũng chẳng đẹp, nhưng anh có một cái duyên gì đó khiến em có cảm giác như mình đã gặp nhau từ kiếp trước. Em cảm thấy anh thật gần gũi, thân thuộc ngay từ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau.

- Anh cũng thấy thế.

...

Những thìa cháo đưa lên miệng thật chậm cứ thế nói dài câu chuyện giữa hai người. Cho đến khi chỉ còn lại thìa cuối cùng trong bát, vài điều bất ngờ xảy ra

khiến nó nằm lại đó mãi. Một ông Tây cao lớn bất ngờ bước vào phòng bệnh, ông nói tiếng Việt thành thạo:

- Chào cô! Chào ông Tân. Là tôi đây, luật sư Roshan. Ông nhận ra tôi chứ?

Ông Tân mỉm cười thay cho lời chào khi gặp lại người bạn thân.

- Tôi có một bất ngờ muốn dành cho ông đây. Vào đi nào chàng trai.

Từ bên ngoài cửa một chàng thanh niên bước vào. Phải mất vài giây để ông Tân nhận ra gương mặt thân quen này chính là Hoàng Dương vì giờ trên đầu anh không còn một sợi tóc.

Buổi chiều hôm ấy, khi ông Tân thiếp đi trong giấc ngủ, nhận ra Dương đang ngồi một mình trên chiếc ghế đá, An lại gần.

- Ông ấy đã rất mừng khi thấy anh đấy!

- Ừ, anh cũng cảm nhận được điều đó.

Cô ngồi xuống bên cạnh chàng trai, bấy giờ An mới nhận ra trên gương mặt Dương có những đường nét giống ông Tân khủng khiếp.

- Cảm ơn em nhiều vì đã ở bên cạnh ông ấy suốt thời gian vừa qua.

Đến cả giọng nói cũng có phần giống nhau nữa. An cảm thấy ngạc nhiên vì chàng trai này, đây là lần đầu tiên cô gặp anh trực tiếp và cảm nhận về Dương hoàn toàn khác so với những gì cô hình dung trước đây.

- Em thật khác so với những gì anh ghi nhớ trong đầu. Chúng ta từng thấy nhau qua webcam khi anh ở Pháp, rồi anh cũng thấy hình em trên mặt báo. Nhưng em thay đổi nhanh quá!

- À thì... Mỗi người có một niềm bất hạnh. Bất hạnh của em là quá xấu xí, và chỉ thế thôi. Còn lại em thấy mình bình thường.

- Bất hạnh của anh là... như em thấy đó! Những gì anh đã trải qua trong đời thật quá bất hạnh. Nhưng giờ khi đã quy y cửa Phật, anh không còn bận tâm về những bất hạnh đó nữa.

- Thế sao anh không quay về với bố mình sớm hơn?

- Anh chỉ muốn một cuộc sống thanh thản, không còn những mối bận tâm bủa vây lấy mình nữa. Cha, mẹ - có lẽ đó là điều khiến anh bất hạnh so với người bình thường.

- Em rất lấy làm tiếc về những mất mát của anh...

- Đức Phật có dạy rằng: “Thuở xưa từ đời quá khứ chúng ta đã tạo ra nhân quả rồi. Những nhân quả ấy dồn dập như sóng biển, dẫu trải qua bao nhiêu kiếp cũng không hề thất lạc. Đúng kỳ, chúng hiện ra cho chúng ta hoặc thưởng hoặc phạt tùy theo chúng ta đã làm lành hay làm dữ, làm phải hay làm quấy. Về nhân quả báo ứng, ai làm người nấy chịu, chẳng trốn tránh hay san sót cho người khác được...”

- Em cũng tin vào luật nhân quả. Chắc kiếp trước em đã làm điều gì đó rất tội tệ nên giờ mới thế này.

- Nếu thế, hãy tin vào kiếp sau em sẽ được bù đắp rất nhiều.

- Em chẳng muốn còn có kiếp làm người nữa đâu. Làm người vất vả, làm người khổ cực lắm.

- Nhưng làm người ở kiếp sau để có cơ hội sửa chữa những lỗi lầm từ kiếp trước.

- Tại sao chúng ta không cố gắng sửa chữa ngay từ kiếp này khi vẫn còn có cơ hội kia chứ?

- Có những lúc cơ hội chỉ mong manh trong một vài tích tắc, có những lúc cơ hội chỉ đến một lần duy nhất rồi vĩnh viễn mất đi. Đâu phải ai cũng đủ nghị lực và tinh anh để chớp lấy đúng thời khắc.

- Dù sao thì anh cũng đã có cơ hội được gặp cha mình khi ông vẫn còn lắng nghe được tiếng anh nói, vẫn nhìn ngắm được gương mặt anh. Vì thế hãy nói với ông tất cả những điều thầm kín trong sâu thẳm tâm hồn mình để sau này không phải nuôi tiếc.

- Anh cảm thấy hồ thẹn, anh thực sự nghĩ mình không đủ tư cách để nói lời biết ơn ông ấy.

- Khi em bốn tuổi, lúc đó em còn quá nhỏ để biết cái chết là gì. Lúc đó cha em mắc bệnh ung thư da. Vào những ngày cuối cùng trong đời, khi ông nằm mê man trong bệnh viện và có thể ra đi bất cứ lúc nào, mẹ không muốn cho em biết nên đã nói dối là cha đi công tác. Bà sợ rằng nếu em ở bên cạnh, em có thể sẽ khóc và điều đó khiến cha nhắm mắt không an lòng. Mẹ cũng sợ em phải hứng chịu nỗi đau từ khi còn quá nhỏ, thế nên mãi về sau em vẫn cứ nghĩ là cha đang đi công tác xa chưa

về. Em cứ chờ đợi, chờ đợi một ngày kia mình sẽ được gặp lại cha cho đến khi đắng lòng hiểu ra sự thật. Và thế là cả cuộc đời em không bao giờ có cơ hội được nói lời chào tạm biệt người lần cuối cùng.

Ông bà Thanh và cậu con trai có mặt ở bệnh viện thành phố chỉ khoảng 30 phút thì cô con gái có dấu hiệu chuyển dạ. Ngay lập tức cô được đưa vào phòng đẻ và sẵn sàng sinh em bé theo cách bình thường như mọi bà mẹ khác. Người lo lắng nhất vào lúc này hóa ra lại là chồng cô, anh đứng ngồi không yên, chốc chốc lại vò đầu bứt tóc.

- Cố lên em nhé, anh biết em sẽ làm được mà! - Phong chấp tay cầu nguyện, đó là điều duy nhất anh biết mình có thể làm vào lúc này.

Cũng vào buổi tối hôm ấy, cách nơi Thùy nằm một dãy nhà là nơi Dương và gia đình An đang quây quần bên ông Tân. Ông vừa tỉnh lại cách đây ít phút, bác sỹ cho biết đây có thể sẽ là cuộc nói chuyện cuối cùng của ông với mọi người.

- Anh cảm thấy thế nào? - An khẽ xoa tròn gương mặt ông và bắt đầu hỏi những câu giản đơn, thân thuộc nhất.

- Hoi mệt... Một chút thôi...

Ông Tân thở đầy khó nhọc, nhưng vẫn cố rướn người nói những điều tưởng chừng như áp ủ trong lòng từ lâu:

- Em hãy trân trọng cuộc sống của mình. Vì đời người là hữu hạn, mỗi chúng ta chỉ sống có một lần.

- Em biết... Em biết! Em cảm ơn anh rất nhiều, em cảm ơn anh vì đã bước vào cuộc đời của em. Và chúng ta sẽ còn đi cùng nhau đến tận cùng thế giới này, phải không anh?

- Không... Khó lắm!...

- Anh còn phải sống để gặp gỡ những người mà mình yêu thương nữa chứ! Đâu thể dễ dàng nói “không” như vậy được!

- Dương... Bố xin lỗi! Cả đời này bố chẳng làm được gì cho con!

- Không đâu, con mới là người cần xin lỗi bố! Con đã trách làm bố, con đã bỏ mặc bố suốt một thời gian dài. Con vẫn nhớ lần cuối cùng được bố ôm vào lòng và

thơm lên cổ bố, đó là điều tuyệt vời nhất đối với con. Cảm ơn bố vì đã sinh ra con trên đời này.

- Hãy sống tốt, sống thay cho phần của bố. Hãy làm tiếp những điều dở dang mà cuộc đời này bố không làm được, con nhé!

- Con xin hứa!

Ông Tân như muốn chìm vào giấc ngủ sâu, hai mắt chỉ chực sụp xuống. Giây phút cuối cùng khép lại hành trình dài đằng đẵng của cuộc đời mình, ông mỉm cười vì được nhìn thấy xung quanh vẫn còn có những người quan tâm đến mình, rơi nước mắt vì mình.

- Anh không thể ra đi đơn giản như vậy được! Chỉ cần nhắm mắt rồi bỏ em ở lại sao? Xin anh đừng, anh đã làm cho em quá nhiều điều mà em chưa làm được gì cho anh cả! Ít nhất cũng phải cho em một cơ hội chứ! - An không sao ngăn được những dòng nước mắt ghen đắng trong cổ họng.

- Em đã làm rồi mà...

- Không...

- Em là người duy nhất hỏi: “Anh muốn ăn gì”...

Ông Tân từ từ khép lại đôi mắt, bàn tay trái thôi nắm lấy tay An, không còn một cử động nào nữa, không còn một dấu hiệu nào của sự sống nữa. Đúng vào giây phút ấy có tiếng trẻ sơ sinh khóc òa cất lên, tất cả người nhà của Thùy vội vã đứng dậy chờ tin vui của bác sỹ. An òa lên khóc nức nở, gương mặt già nua khóc nức lên thành tiếng, méo mào hết như đứa trẻ khóc đòi mẹ. Giây phút đầu tiên nhìn thấy giọt máu của mình bằng xương bằng thịt, Phong hạnh phúc đến rơi nước mắt. Anh ẵm đứa trẻ vào lòng và khe khẽ thầm thì: “Chào mừng con đến với thế giới này!”.

50. Đủ

Ngày 18 tháng 8 năm 2013.

Vậy là đã hai ngày trôi qua kể từ khi tôi quyết định rời bỏ thân xác của mình. Thế giới xung quanh tôi lúc này có thật nhiều đổi thay. Tôi không còn ngửi thấy một mùi hương nào nữa, tôi cũng không tài nào chạm vào bất kỳ một thứ vật dụng nào nữa. Nhưng bù lại, tai tôi bỗng nhiên rất thính và đôi mắt giúp tôi quan sát được mọi thứ diễn ra dễ dàng hơn.

Nếu người đang sống có thể trò chuyện với một linh hồn, tôi tin chắc chắn rằng ai ai cũng sẽ hỏi tôi một câu thế này: “Điều mà ông nuối tiếc nhất khi quyết định rời bỏ cuộc sống là gì?”. Nhưng kỳ thực có ai nhìn thấy tôi, có ai trò chuyện được với tôi đâu kia chứ. Thôi kệ, thế cũng có cái hay. Tranh thủ lúc mình có thể tự do bay lượn khắp nơi mà không ai hay biết, tôi quyết định đi tìm kiếm xem điều khiến mình nuối tiếc nhất là gì?

Điều đầu tiên, phải nói là vô cùng nuối tiếc!

Cô nàng có mái tóc vàng óng ả Kristen Dalton bất ngờ xuất hiện chỉ khoảng vài tiếng sau khi tôi nhắm mắt xuôi tay. Cô bay từ Mỹ sang đây với hy vọng gặp tôi lần cuối. Nếu biết trước thì tôi đã cố nán lại trần gian thêm chút nữa, để được nhìn thật triu mến và nói với cô ấy rằng: “Cô em già nhanh quá! Lấy chồng chưa?”.

Kristen già nhanh thật đấy! À thì cũng phải, năm nay đã 37 tuổi rồi chứ trẻ trung gì nữa. Vẫn chưa chồng con gì, mập ú và giờ đang là chủ của một nhà hàng ở Las Vegas. Dù sao tôi cũng có một chút xiu may mắn, khi Kristen đến nơi, người ta cũng vừa mới thay cho tôi bộ comple vô cùng lịch sự trước khi chuyển tôi vào nhà xác. Tôi vẫn muốn giữ thể diện cho bản thân ngay cả khi đã qua đời, tất cả mọi người đều dành cho người quá cố những điều tốt đẹp nhất.

Gặp lại ông Roshan, Kristen vội tìm hiểu những gì khủng khiếp vừa ập đến với cuộc đời tôi. Càng nghe, cô ấy càng tỏ ra căng thẳng xen lẫn bàng hoàng. Trong phút chốc, tôi thoáng nhìn thấy những giọt nước mắt đã lăn trên má cô ấy, nhưng rồi chúng mau chóng tan biến. Cô ấy không mạnh mẽ sao được, chính cô ấy từng cứu sống tôi kia mà. Ước gì thời gian của tôi kéo dài hơn một chút, chúng tôi sẽ ôm nhau vào lòng và còn vô vàn câu chuyện cũ cần phải ôn lại! Nhưng biết làm sao, tôi đã chết!

Tôi đã nhìn thấy niềm hạnh phúc vô bờ bến của Phong khi cậu ta ôm đứa con trai mới lọt lòng của mình trên tay. Đứa trẻ sinh thiếu tháng, và tôi thực sự ân hận, lỗi chính là do tôi. Vì tôi mà vô tình kéo theo cha, mẹ đứa bé lẫn lộn vào sinh ra tử. Nhưng thật may mắn, đứa trẻ dường như được thừa hưởng sức mạnh từ cha mẹ nó, trộm vía rất cứng cáp hồng hào. Điều khiến tôi hạnh phúc hơn cả là khi được nhìn gia đình họ đoàn tụ trong giây phút chào đón sinh linh bé bỏng.

Tôi từng đến dự đám cưới của đôi trẻ này, nhưng tiếc thay chẳng để lại lời chúc phúc gì đến họ cả. Giờ tôi chỉ ước giá như có cơ hội, tôi sẽ nói với họ rằng họ là một

cặp đôi rất đẹp, rất xứng đôi vừa lứa và chẳng điều gì có thể chia rẽ tình cảm của họ. Tôi biết phía trước vẫn còn rất nhiều sóng gió đang chờ đợi, nhưng tình yêu chân thành chính là thứ vũ khí lợi hại nhất giúp ta đương đầu với mọi kẻ thù. Và buồn cười ở chỗ không hiểu sao một người tẻ như tôi lại rất muốn có cơ hội chỉ Phong cách trở thành một người chồng, người cha tốt!

Phong biết tin tôi qua đời không lâu sau đó. Cậu đã đến bên An và trao cho cô ấy một cái ôm thật chặt. Đứng từ trên cao nhìn xuống, tôi mỉm cười và khẽ cất lời: “Cảm ơn”.

Tôi biết căn bệnh ung thư tái phát từ cách đây hai tháng trước, nhưng một lần vật lộn đấu tranh với nó trong đời là đủ rồi. Tôi chẳng nói với ai hết. Tôi đã chuẩn bị tâm lý trước về ngày mà mình ra đi, chẳng ngờ ngày ấy lại đến nhanh như vậy. May mắn đến với tôi như một ân huệ, vào những giây phút cuối cùng của cuộc đời - tôi vẫn được gặp lại người con trai duy nhất của mình.

Tất cả những người làm cha, làm mẹ trên đời này đều có chung một khao khát là được thấy con mình trưởng thành. Họ tự hào về thành quả của những đứa con từ những điều nhỏ bé nhất, nhỏ như việc chúng biết hái tặng họ một bông hoa. Nhưng tiếc thay, không phải ông bố, bà mẹ nào cũng là những người tốt. Có những đứa trẻ kém may mắn sinh ra trên đời này để rồi bất đắc dĩ trở thành nạn nhân hứng chịu hậu quả do cha mẹ chúng để lại. Thương thay, con tôi là một đứa trẻ như vậy.

Con tôi không được thừa hưởng những giá trị giáo dục của cha, của mẹ ở vào thời điểm quan trọng nhất trong cuộc đời. Nó lớn lên bằng tiền bạc và lòng thù hận. Tôi chẳng ngại ngần gì thừa nhận nó từng là một đứa chơi bời, đắm chìm trong men say và tình ái. Nhưng bù lại, nó cũng là người có học thức và biết tự chăm lo cho cuộc sống của mình từ rất sớm.

Trải qua những sóng gió, đau thương liên tiếp ngay từ khi còn quá trẻ, con trai tôi quyết định quy y cửa Phật tại chùa Giác Nguyên khi tuổi đời vừa tròn 28. Cậu nói với tôi rằng đó là nơi đem lại cho con người ta cảm giác bình yên, thanh thản trong tâm hồn. Và đứa con độc nhất của tôi gắn bó với công việc thiện nguyện chăm sóc trẻ em, người già cơ nhỡ kể từ đó.

Nếu có một cơ hội quay trở lại thế xác của mình, nhất định tôi sẽ nói với con mình rằng: “Con trai, bố rất tự hào về con!”.

Thêm một điều khiến tôi thấy tiếc, hôm nay là sinh nhật tôi!

Ngày này năm ngoái, tôi và em dùng bữa tối trên một tòa nhà thật cao, nơi chúng tôi có thể phóng tầm mắt nhìn toàn thành phố, nhâm nhi những món vô cùng thơm ngon trong những giai điệu ngập tràn yêu thương và hạnh phúc. Em giải thích cho tôi nghe ý nghĩa của bản nhạc, không quên bày tỏ nguyện vọng sẽ được nghe nó trong đám tang của mình. Cô ấy thật ngốc khi luôn miệng kêu sẽ chết trong khi cuộc sống này còn quá nhiều điều để hưởng thụ, phải không?

Em là người duy nhất trên đời này từng hỏi tôi thích ăn món gì để có thể phục vụ. Tôi nhớ vào ngày 23 tháng Chạp năm kia, khi tôi đang điều trị tại bệnh viện, em bất ngờ mang đến cho tôi một chú cá chép vàng và bày biện một bữa ăn thịnh soạn đúng kiểu mâm cơm ngày Tết của một gia đình Việt Nam. Dù rằng khi đó, em cũng chẳng có gia đình ở bên...

Em làm cho tôi rất nhiều điều khiến tôi cảm thấy cuộc sống của mình thực sự có ý nghĩa. Cái cách em quan sát cuộc sống đúng là qua lăng kính của một người trẻ. Em thích được ăn ngon, mặc đẹp lắm chứ; em thích nuôi những chú thỏ và nhớ anh chàng mèo tên Shane của mình; em thích dùng sữa tắm có mùi hoa lily và ngâm mình thật lâu trong bồn nước nóng; em thích xem những bộ phim dài tập và cười đùa khóc lóc thỏa chí cùng các nhân vật... Ôi, những thứ đó đối với một người ở tuổi của tôi có chút gì đó lạ lẫm mà cũng thật thi vị. Em là một cô gái trẻ trung, yêu đời như biết bao cô gái khác. Tôi hạnh phúc mỗi khi thấy em cười, và có điều này tôi chưa bao giờ nói ra: “Em có một tâm hồn thật đẹp!”.

Bỗng nhiên tôi e ngại rồi từ nay em sẽ sống thế nào khi không có tôi bên cạnh? Rồi cuộc đời em sẽ đi về đâu khi tôi chỉ còn là một linh hồn không thể cất tiếng nói?... Tôi đã nhận ra điều khiến tôi nuối tiếc nhất khi phải rời bỏ thế giới này - chính là em!

Nghi thức tiễn đưa tôi về nơi an nghỉ cuối cùng diễn ra vào lúc 3h chiều hôm nay tại nhà tang lễ của bệnh viện. Mọi người có mặt từ rất sớm, bạn bè tôi từ khắp nơi trên thế giới, phóng viên của những tờ báo, đài truyền hình lớn, những người đã ở bên cạnh tôi khi trở về Việt Nam và cả con trai tôi, ai ai cũng mặc những bộ đồ màu đen. Tôi thật chẳng bao giờ mong mình sẽ có một ngày sinh nhật diễn ra theo cách này, nhưng được nhìn ngắm từng gương mặt thân thuộc gắn liền với từng kỷ niệm, từng giai đoạn trong đời, tôi ước gì mình lại có thể rơi nước mắt một lần nữa.

Hàng trăm cây nến trắng được thắp sáng quanh nhà tang lễ, những cụm hoa hồng đỏ được đặt ở những vị trí thật trang trọng, mùi hương trầm thoang thoảng

giữa bầu không gian lắng đọng cảm xúc... Tôi nằm trong một chiếc quan tài bằng gỗ giáng hương với một bó hoa hồng đặt ở bên trên... Phía trong đài tang lễ còn có một chiếc đàn dương cầm và một cây vĩ cầm đặt nằm lặng yên. Ồ, tôi đã hình dung ra quang cảnh của buổi tang lễ này, nó giống hệt những gì mà An thường đề nghị tôi dành tặng khi em qua đời.

Hôm nay cũng là lần đầu tiên tôi thấy An mặc một chiếc váy màu đen. Em ngồi ở hàng ghế trên cùng bên cạnh mẹ, gương mặt vô hồn nhìn về xa xăm. Từng người, từng người một lên thắp cho tôi một nén nhang và gửi đến tôi những lời cầu chúc tốt lành nhất. Họ nghĩ rằng tôi đã ở bên kia thế giới và có lẽ giờ này đang bắt đầu một cuộc sống mới. Có những người nói rằng họ cảm thấy tiếc nuối vì không được gặp tôi lần cuối cùng, tôi ước có thể trả lời họ rằng tôi vẫn đang ở đây, vẫn nhìn ngắm họ và mỉm cười thật mãn nguyện. Có những người kể lại một câu chuyện giữa tôi và họ, giả như tôi có thể nói cho họ biết rằng tôi cũng đang lắng nghe với những cảm xúc vẹn nguyên như ngày nào.

Người cuối cùng bước lên đài tang lễ - nơi chiếc quan tài đang nằm lặng yên ở đó - chính là An. Đứng trên bục phát biểu, em nhìn xung quanh một lượt trước khi định nói điều gì đó. Ở bên dưới kia có biết bao người đã đến đây chứng tôi chưa một lần gặp mặt, họ đến vì xúc động, vì cảm thương cho câu chuyện cuộc đời An. Những chiếc máy ảnh, máy quay của các nhà báo bắt đầu hướng về phía em để ghi lại khoảnh khắc thật sự cảm động này.

- Xin chào tất cả các quý vị có mặt tại đây ngày hôm nay. Tôi tên là Hạ An, là người bị mắc căn bệnh lão hóa từng gây xôn xao dư luận một thời. Tôi biết có những người đến đây ngày hôm nay là vì hiếu kỳ, vì muốn xem những thay đổi của tôi ra sao, vì muốn biết cuộc đời tôi giờ đây như thế nào... Ở những giây phút trang nghiêm này, tôi sẽ nói một vài điều về mình, và về người đàn ông đã đi qua cuộc đời tôi. Tôi gọi người đó là “anh” đầu chúng tôi chênh lệch nhau 30 tuổi. Tôi khác với những người con gái bình thường ở chỗ tôi không có quyền lựa chọn tình yêu cho riêng mình, nhưng may mắn sao, thần tình yêu đã lựa chọn tôi. Chúng tôi yêu nhau bằng một thứ tình cảm chân thành, bởi cả hai chẳng có gì để vụ lợi. Thử đặt mình vào vị trí của tôi, bạn sẽ cảm thấy may mắn sao khi cuộc sống chẳng còn gì để mất, bạn vẫn còn có một người để yêu thương... Tôi biết trông tôi không khác nào một bà lão 80, và suốt thời gian qua tôi luôn nói với anh ấy về những gì tôi muốn làm trong tang lễ của mình khi tôi không thể già hơn được nữa. Trong khi anh ấy chưa một lần nói với tôi về cái chết. Và giờ, anh ấy đã ra đi... Điều cuối cùng tôi có thể làm là lo cho anh ấy một tang lễ thật tươm tất như những gì chúng tôi từng nói. Bạn biết không, tôi nhận ra một điều rằng trên đời này tình yêu giữa hai con người dành cho nhau là điều quý giá nhất, không phân biệt tuổi tác, giới tính hay cách trở địa lý, giàu nghèo... Tình yêu sẽ sống mãi cả khi chúng ta không còn tồn tại. Thế

nên lời cuối cùng tôi muốn nhắn gửi tới người mà mình yêu thương nhất trên cuộc đời này: “Em yêu anh!”...

Tất cả mọi người có mặt trong nhà tang lễ cùng đứng lên dành một phút mặc niệm cuối cùng. Hai người nghệ sỹ chơi đàn đã ngồi vào vị trí. Những nốt đầu tiên của bản nhạc *Grandpa's Violin* cất lên, có người rơi nước mắt, cũng có người mỉm cười đầy tiếc thương. Họ đến bên quan tài, nhìn ngắm tôi thật trù mến lần cuối trước khi tiễn đưa tôi lên xe về nơi an nghỉ cuối cùng. Tôi rời khỏi nhà tang lễ khi giai điệu yêu thương vẫn đang ngân lên ở những hồi da diết. Bản nhạc ẩn chứa bên trong nó một câu chuyện thế này:

“Rằng khi tôi nhắm mắt lại, tôi nhìn thấy một người cầm đàn đứng bên khung cửa sổ. Ngoài kia sóng biển rì rào, gió hát vi vu, những mái nhà lợp lá, những bức tường xây từ cát trắng sáng lên dịu dàng trong nắng. Và ở trong phòng, cũng có một người đang nghe giai điệu êm đềm ấy. Cuối cùng, trước khi đôi mắt nhắm lại rồi không mở ra nữa, đôi mắt nhắm nheo mờ đục như một người già nhưng ánh lên một niềm thanh thản, hạnh phúc vô bờ khi đã sống một cuộc sống trọn vẹn.”

Nương theo cơn gió, tôi bay đi muôn phương, tôi sẽ tìm gặp lại những con người xưa cũ. Thế nhưng bụi trần gian níu giữ tôi lại vì vẫn còn những nỗi tiếc hoài niệm, những ước nguyện dang dở...

Khi chỉ còn là một linh hồn, tôi có thể lắng nghe mọi câu chuyện, quan sát cuộc sống từ những góc nhìn mới ở trên cao, thật cao... Chẳng những thế, giác quan thứ sáu mang tên linh cảm bỗng phát huy nội lực vô cùng mạnh mẽ. Tôi có thể nhìn thấu đáo và hình dung cả những chuyện sẽ xảy đến trong tương lai với những người mà mình yêu quý. Và với người con gái cuối cùng đặt lại vết chân nơi trái tim tôi, chẳng bao lâu nữa một điều kỳ diệu gì đó sẽ xảy ra, điều mà sẽ khiến thay đổi hoàn toàn cuộc sống của cô ấy một lần nữa kể từ đây.

Rời khỏi nghĩa trang sau khi tôi đã nằm lại dưới mặt đất, An quay về bệnh viện theo lời dặn của bác sỹ. Họ có điều gì đó muốn nói với cô:

- An à, cô phải thật bình tĩnh lắng nghe tôi nói. Tôi không muốn những khổ đau về tinh thần làm ảnh hưởng đến sức khỏe của cô. Cho đến giờ phút này, tôi buộc phải thông báo một tin chẳng biết cô sẽ vui hay nên buồn: An - cô đã có thai.

Tôi theo chân An bước chân ra khỏi bầu không khí ngột ngạt của bệnh viện. Em đứng lặng yên hồi lâu nhìn ngắm những con chim non đùa giỡn trên cành cây rồi phóng tầm mắt ngược lên bầu trời xanh. Em đã gặp lại dải mây dài dài dang dặc quét

một vệt chạy ngang lưng chừng trời. Tôi đứng từ trên cao nhìn xuống và ước gì có thể nói trước cho em biết những điều tuyệt vời đến nhường nào đang chờ đợi em ở phía trước. Nếu có thể, tôi sẽ nói rằng: “Ông trời rất công bằng. Nếu đã lấy đi của ai cái gì thì rồi cũng sẽ đến lúc trả lại cho họ trọn vẹn những điều đã mất”.

Chúng ta không bao giờ cô đơn trên chặng đường đời của mình, người này bước đi có nghĩa là họ đã hoàn thành sứ mệnh với bạn, và đó cũng là lúc để người khác bước đến. Tôi thầm cảm ơn một sinh linh bé bỏng sẽ thay tôi tiếp tục chặng đường này. Một chặng đường đủ dài với biết bao khổ đau, ngọt bùi - những thứ gia vị trộn lẫn với nhau làm nên cuộc sống. Tôi bắt đầu lần tìm theo những bước chân mình đã đi qua. Tôi bỏ lại đằng sau căn nhà bằng gỗ với mặt hồ trôi nổi những bông sen màu trắng. Tôi bay ngang qua cây cầu xoay đầy lãng mạn là minh chứng cho tình yêu của biết bao nhiêu con người. Tôi ngắm nhìn vịnh biển màu ngọc bích với bãi cát trắng trải dài trong nắng một lần cuối. Tôi đứng ở trên cao, thật cao nhìn xuống thành phố Đà Nẵng tuyệt đẹp và năng động. Xa xa phía dưới kia là con đường tấp nập xe cộ, tôi nhìn thấy những con người bé tí xíu đang di chuyển vội vã vì công cuộc sinh tồn. Biết đâu đây lần trong những con người thân thiện, mến khách này, có người mà tôi yêu thương ở đó. Tôi nhờ cơn gió gửi lời chào cuối cùng đến tất cả. Trước khi vĩnh viễn tạm biệt thế giới này, tôi muốn nhắn gửi bạn một điều sau cùng: Không khó để giã từ cuộc sống khi bạn biết mình đã tận hưởng nó đến đây là đủ rồi. Và tôi đã sống, một cuộc sống mới tuyệt vời làm sao!